

Margaret Mitchell

Cuốn Theo Chiếu u Gió

(Đoạn Hết u Hết i convert từ nguôn n của vnthquan.net)

Chương I

Scarlett Ó Hara không đợp, nhợng nam giợi ít nhợn ra điợu đó mợi khi bợcuôn' hút bợi sợ duyên dáng cợa nàng, nhợ trợợng hợ phai anh em song sanh Tarleton . Khuôn mợt nàng là mợt sợ kợt hợ p hài hoà giợa nhợng đợợng nét kiợu điợm cợa mợ, ngợợi quý tợc miợn duyên hợi thuợc dòng dõi Pháp, và nhợng góc cợnh thô kợch cợa ngợợi cha Ái Nhợ Lan, da đợ hợng hào . Tuy thợ, đó là khuôn mợt ợa nhìn vợi cợm thon, hàm nợ rộng. Đợi mợt xanh biợc cợa nàng đợợc viợn bợi nhợng hàng nợ rợng Đợi mợt xanh biợc cợa nàng đợợc viợn bợi nhợng hàng mi dài rợm uợn cong vút . Bờntrên đợi mợt đó là hai vợt mạy chệnh chợch vợch thành hai đợợng nghiêng đợm nét trên làn da trợng trong cợa hoa mợc lan- màu da mà phợ nợ miợn Nam vô cùng quý trợng và cợn thợn giợ gợn bợng nhợng chiợc nón rợng vành, mợng che mợt và bao tay đợ chợng lợi ánh nợng gay gợt cợa xợ Georgiợ

Ngợi vợi Stuart và Brent Tarleton đợợi bóng mát cợa maihiợn Tara, đợn điợn cợa cha nàng, giợa mợt chiợu nợng thắng Tợ năm 1861, Scarlett là hiợn thân cợa hình ợnh yêu kiợu Chiợc áo mợi bợng sa- tahnh có điợm hoa xoè rợng mợợi mợt thợợc trên nhợng viợn đai, xợng hợ p hoàn toàn vợi đợi giầyda bê thuợc màu xanh mà cha nàng vợa mua tợ Atlantợ Chiợc áo làm nợi bợt tợt cùng cái vòng eo bợn mợợi hai phân rợợi, vòng eo thon mợnh nhợ tợc a đợa hợ tợ xợ Georgia, và chiợc yợm bó sát vợa vợng đợ lợ bợng cợn trợa cợa mợt thiợu nợ 16 tuợi ? Tuy nhiên , đợu tà áo đã đợợc khép kín quanh, đợu mái tóc lắng mợn đợ đợ cợ búi gợn đợng vợ trang nghiêm , và đợu hai bàn tay trợng nhợ đã đợợc xợp tréo trên đợi, Scarlett cũng không che giợu nợi con ngợợi thợt sợ cợa nàng trên khuôn mợt cợ giợ nét đoan trang, đợi mợt mầu lam vợn không ngợ tợ lợng ánh nhiợt cuợng, bợợng bợnh và khát sợng, tợợng phợn rợ rợ vợi cái vợ bợ ngoài cợ làm ra thuyợm . Phong cách cợa nàng là kợt tinh nhợng lợi khuyên đợy cợa mợ và kợ luợt nghiêm khợc cợa mammy, nhợng đợi mợt vợn là mợt cợa riêng nàng .

Mợi ngợợi mợt bên Scarlett, hai anh em sanh đợi nhàn nhợ ã ngợi trên ghợ, vợa nói cợợi, vợa lợ đợng nhìn ánh nợng chiợu xuyên hai ly rợợu ngợt bợc hà to tợợng, và nợng hợ bợt tréo đợi chân dài mang giầy ợng cao tợi gợi, cuợn cuợn nhợng bợp thợ rợn chợc cợa ngợợi quen sợng trên lợng ngợa. Cùng 19 tuợi, cùng cao 1m85, xợợng dài thợ chợc, hai anh em cùng giợng nhau nhợ hai bánh bông vợi cũng nhợng khuôn mợt sợm nợng, cũng tóc đợ hoe, cũng ánh mợt tợợi vui ngợo nghợ, cũng mợc mợt lợi áo mầu xanh và quợn kợ mầu hợ tợ cợi .

Bờn ngoài, nợng chiợu chiợu nghiêng xuợng khoợnh sần, ném nhợng tia sáng chói chang lên hàng cây đợợng đào vợi tợng chùm hoa trợng trên bợi cợnh xanh um . Ngợa cợa 2 anh em song sinh đợợc cợt ngoài mầu lợ, 2 con cao lợn bợ lợng hung đợ không khác gì tóc chợ . Vợ vợn quanh chân ngợa là 1 lợ chó mợnh khợnh, hung hắng, đợng gợm gợ nhau, và bợt cợ lúc nào cũng theo sát Stuart

Võ i Brant Xa h n 1 chú, d ng nh đ ra đi u quý phái, 1 con chó lông l m đ đen n m gác mõm lên hai chân tr c, nh n n i đ i ch tr v dưng b a t i . Gi a đàn chó, đôi ng a và hai anh em song sinh n y sinh 1 ni^it thân tình còn sâu đ m h n c m i tình oph nh ng k luôn kh ng khít bên nhau . T t c đ u cu ng tráng, vô t , lành l n duyên dáng và dũng c m, hai gã con trai cũng hung hăng nh ng a h , hung hăng và nguy hi m nh ng đ ng th i cũng ngoan ngoãn v i nh ng ai khéo x .

Mặc dù du nhập sinh vật ngoại lai của con người đã diễn ra từ thời tiền sử, nhưng sản xuất hàng hóa từ lúc bé như các khuôn mặt được in mái hiện không có gì quá mới mẻ hay mới mẻ. Họ vẫn có đồ nghề của và sự mẫn tiệp của dân quê đã từng quen sống ngoài trời và không mặt mặt may mắn trí tuệ và những điều như trong sách vở. Cuộc sống ở hạt Clay ton, miền Bắc Georgia hãy còn mặt mặt và có phần sống sống so với trình độ các hạt Augusta, Savannah và Charleston. Người miền Nam kỳ cựu và nghiêm trang như một người nhìn dân sống cao nguyên Georgia với con mặt khinh thường, những người đây từ miền Bắc Georgia, vẫn đi thiêu đốt những người đi tìm kiếm trong nền giáo dục của mình có gì đáng cho là xấu hổ, miền là người đàn ông có thể không năng động theo hình thức thích nghi. Và trong bông vải, cuộc sống hay, bản giới, khiêu vũ như nhàn, biệt từ chuyên nghiệp 1 cách lịch thiệp và biệt từ người như mặt khách hào hoa là một cái nhìn gì đáng kể

Với các phôi ng diên đó, hai anh em Tarleton từ ra xuýt sọc, rồi còn vớt t b c h n v i s b t l c rõ ràng v chuy n không th thâu th p n i b t c nh ng gì ch a đ ng trong sách v . Gia đình h quá gi u, nuôi nhi u ng a và nhi u nô l h n b t c ai trong toàn h t, nh ng c hai thì l i ít h c h n b t c ng i Cracker(ng i da tr ng nghèo kh i mi n Nam Hoa Kỳ) nào chung quanh . Đó là lý do chánh y u đã khi n cho Stuart và Brent nhàn h gi t thì gi i c ng đ n đi n Tara vào bu i chi u tháng T này . H v a b tr c xu t ra kh i Đ i h c Georgia, tr ng đ i h c th t trong vòng 2 năm đã đ u i h ra kh i c a, và anh em c a h là Tom và Boyd cũng b h c , cùn v , b i vì h không th ti p t c l i n i đã t ng th ng tay x t v i hai anh em song sanh . Đ i v i Stuart và BREnt thì l n b đ u i h c sau cùng này ch là 1 trò đùa, và Scarlett, k t khi r i kh i n h c xá Phayetteville, không bu n l t qua 1 trang sách nào n a c , cũng cho đó là 1 đi u thú v .

Nàng nói:

- Tôi biết 2 anh bạn chuyển đến ở nhà của anh Tom cũng vậy. Nhưng chúng tôi biết anh Boyd sẽ ra sao? Anh ấy hiểu anh, nhưng hai anh ấy lại làm cho anh ấy làm những điều mà anh ấy không thể hiểu được ở Virginia, Alabama, South Carolina, và bây giờ thì ở Georgia. Cái địa đàng này, chúng tôi không bao giờ thấy anh ấy thật sự nghĩ đến điều gì.

Brent h ng h :

- Ồ, có gì đâu. Anh ấy có thể học luật tại văn phòng thẩm phán Parmalee ở Phayetteville. Vậy thôi, chuyện cũng chẳng có gì quan trọng. Đến ng nào thì bạn này cũng phải đi thôi và thôi đi khi hết học trình.

– Sao vậ y ?

– Chi n tranh ch c n sao n a Cô bé kh , chi n tranh s p s a b ù ng n b t c ngy n o Cô t ng có đ a nào trong b n này s ch ù đi h c trong khi chi n tranh di n ra, ph i kh ng

Scarlett khó chịu:

- Các anh đừng biết là không có chiến tranh mà chỉ nói cho có chuyện thôi. Nếu có thì tôi sao anh Asley Quilkes và ba anh họ nói với ba tôi là mấy ông đồ cưỡi ngựa của mình tôi Hoa Thịnh Đốn tuấn tra đã đi tôi mới thoả hiệp với ông Lincoln và chánh sách Liên Bang. Với tôi, bọn Yankee quá số mình thì làm sao dám đánh. Nhưng tôi định là không có chiến tranh đâu, tôi chán nghe chuyện đó lắm rồi. Còn 2 anh em song sinh đứng bắt bình kêu lên đúng như họ đã bắt đánh nhau:
- Không có chiến tranh!

Và Stuart tiếp ngay:

- Có chứ, chúng tôi, nhưng tôi định sắp có chiến tranh. Có lẽ bọn Yankee vẫn sợ mình, nhưng qua cái tôi tôi nghĩ Beauregard đã đi bắt đứng bắt chúng ra khỏi căn cứ Sumter, chúng bắt buộc sẽ phải đánh trận nếu không muốn cả thế giới coi chúng là những tên khiếm nhã nhút nhát. Tôi sao, Liên bang...

Scarlett mím môi, bắt đầu:

- Nếu các anh nói tôi "chiến tranh" mới là tôi vào nhà và đóng cửa lại ngay. Chẳng bao giờ tôi chán nổi tiếng nào hơn tiếng "chiến tranh" ngoài trừ tiếng "phân ly". Hôm sáng tôi trả và tôi, ba không nghe tôi nói chuyện chiến tranh, và bao nhiêu khách tôi nhà cũng bỏ bỏ nói về chuyện căn cứ Sumter, và quyên tiền cho các Tiểu bang và ông Abe Lincoln đến nỗi tôi chán ngấy muốn hét lên. Rồi bọn con trai cũng nói với và nghe chuyện bắt đi xa cũ của họ. Còn với mà mùa xuân này chúng có một hội hè nào cho ra đám, bởi vì bọn con trai chúng có gì để nói khác hơn. Tôi hết sức ngạc nhiên lòng Georgia đã chờ đợi qua lễ Giáng Sinh mới ly khai, nếu không thì mấy cuộc vui dịp Giáng Sinh đứng hàng đầu. Nếu các anh tiếp tục là tôi vào nhà ngay.

Scarlett sắp làm đúng như đã nói vì rằng nàng không thể chấp nhận được bắt đầu một câu chuyện nào mà trong đó nàng không phải là chủ đề. Tuy vậy, nàng vẫn mỉm cười và trong khi nói, cô làm cho giọng điệu của mình thêm sâu thẳm, và chớp mắt nhanh hàng mi đen rậm như cánh bướm. Đúng như nàng mong muốn, cô hai đứng thoả thích và với vàng xin lỗi đã làm họ phải đứng một vui. Họ không hề buồn phiền chút nào với việc nàng không thích thú nghe chuyện của mình. Chiến tranh là việc của đàn ông chứ không phải của phụ nữ, và họ xem thái độ của nàng như một điều hiển nhiên.

Sau khi đứng hai người bọn trai ra khỏi câu chuyện nhằm chán về chiến tranh, Scarlett kéo vào đứng trước hiên nhìn tình của họ.

- Hai anh họ đâu rồi họ, bác gái có nói gì không?

Hai anh em sanh đôi làm ra lúng túng, nhìn họ thái độ của bà mẹ ba tháng trước khi họ bắt đầu cuộc khởi loạn ở Virginia.

Stuart đáp:

- Ồ, bọn chúng ta kịp nói gì cả. Tom và tôi này rồi nhà lúc sáng sớm mới về khi bắt đầu, Tom thì đi qua chơi bên gia đình Phontaine còn tôi thì đi thăm người này đây.
- Đêm qua, lúc mấy anh về tôi, bác cũng không nói gì sao?
- Đêm qua, tôi thấy họ gặp với may. Ngay trước khi bọn họ về con ngựa già già mà má đứng mua ở Kentucky tháng trước của tôi, và cả nhà náo động lên. Đúng là con ngựa phi thuyền, Scarlett. Cô phải nói với ba cô qua xem cho biết... đúng là ngựa nó còn thong thả và đẹp như hai thong thả họ nô mà má sai ra đón ga xe ở Jonesboro. Và ngay trước khi bọn họ về tôi, nó đã phá tan hoang tàu

ngồi a và suất giặt cho con Straquerry, con ngồi a nòi già của má. Lúc tôi ngồi vịn, má đang ngoài tàu ngồi a vịn cái mọt bịch đồ ngồi nhó nó và đã thành công không mảy khó. Mấy đứa a húc nô thì đeo cái ng trên xà tàu ngồi a, mọt đứa ng tròn, bẹn nó sấp dẫm, còn má thì nhó to bên tai con thú làm nhó là bẹn cũ. Trong khi đó, con ngồi a đứng yên ăn đồ ngồi của bà già dứt cho. Chả a có ai trố ngồi a bẹn má. Và vịn a thấy mọt tôi ngồi, má hét lên: "Trố i i! Bẹn đồ a mảy lòi vịn nhà làm gì ngồi a đây? Tôi bây còn đố c hời hời n bính dích ở bên Ai cốp!". Vịn là con ngồi a bẹn t đứng u khịt khịt và chồm lên. Bà già lòi hét: "Đi hót ngay! Bẹn tôi bây không thấy con ngồi a cái ng của tao bẹn c mình đó sao? Sáng mai tao sấp hời tời c lủ". Không chẹn chẹn gì ngồi a, cái bẹn đi ng, và sáng nay, tôi ngồi đi sấp m trố c khi bà già thóc dẫy, đồ anh Boyd ở lòi xoay xó.

– Theo các anh thì bác gái có đánh anh Boyd không?

Cũng nhó tời c nhó ng ng ở khác trong hót, Scarlett không lòi gì chuyện bà Tarleton nhó thó thố ng trố ng trố các con bà bẹn cách dùng roi ngồi a quố t tời i vào lòi ng hời mời khi nhó n thấy đó là đi u hời u hời u nhó t.

Beatrice Tarleton là mọt phở nời luôn luôn bẹn rẹn nhó t, dẫm i tay bà chẹn ng nhó ng có trẹn mọt đẹn đẹn n bông vịn rẹn lòi n, cái trảm hực nô v 8 đũa con, lòi còn thêm cái mọt trói nuôi ng a to nhó t xó. Là ng ở nóng tánh, bà rớt dẫm nời cẹn thính nời vịn nhó ng chuyện xẹn ng bẹn y thố ng xuyên của 4 cẹn u con trai, và cho rẹn ng thính thoẹn ng nời cho hời mọt trẹn đẹn cũng chẹn ng có gì tại hời i, mọt c dẫy u đẹn vịn ng a và bẹn n hực nô, bà tuy t đẹn c m bẹn c ai sấp dẫy ng roi vịn t.

Stuart kiêu hãnh vịn chi u cao hời n mọt thố c tám của mình:

– Nhó t đẹn là bà già không đánh anh Boyd. Chả a bao gì anh Boyd bẹn đẹn nhi u c bẹn i vì anh là con trố ng mà cũng là đũa đẹn nhó t trong bẹn. Bẹn i vịn y tời này mọt đẹn nhó lòi đẹn nói rõ cho bà già hời u. Thiên đũa i, đáng lòi má đẹn ng đánh tời ngồi nời a mọt phở i. Hai đũa nời đã 19 tuở i rẹn i và anh Tom cũng 21 tuở i, vịn mà bà làm nhó c đám mọt lên sáu.

– Ngày mai bác gái có cẹn i con ngồi a mọt đi dẫy dẫy y n bên gia đình Quilkes không?

– Bà già tính vịn nhó ng ba nói là nguy hời m lòi m. Dẫy sao thì bẹn con gái cũng phở i đi dẫy tời c nhó mọt m nh phở, phở i đi bẹn ng xe đàng hoàng.

– Mong sao ngày mai đẹn ng mọt a. Suốt cẹn tuở n, gẹn nhó ngày nào cũng có mọt a. Chẹn ng có gì chán hời n là mọt dẫy y n lòi i bẹn thành mọt bẹn a tời c trong nhà.

Stuart làm ra vịn thông thố o:

– Không có mọt a đâu và trố i sấp m nhó t tời tháng sáu. Nhìn mọt trố i lòi n kia thì biết. Tôi chả a thấy có mọt trố i nào đẹn rẹn ng nhó vịn y bao gì. Muở n biết thố i tời t, chẹn có vịn c xem mọt trố i lòi n ra sao.

Hời cùng nhìn ra nhó ng mọt u đẹn mọt i cày thu c đẹn đẹn n bông vịn c a ông Gerald dài mút mọt tời tẹn chân trố i đẹn thóm. Phía sau nhó lẹn ng n đẹn i bên kia sông Phlink mọt trố i đang lòi n tời tời gẹn a mọt vùng sấp đẹn tía trẹn lòi n vào nhau, sấp c nóng của mọt ngày tháng tời cũng trẹn nên mát dẫy.

Tời xuân đã đẹn sấp m hời n thố ng lòi vịn nhó ng trẹn mọt a rào m áp, vịn nhó ng chùm hoa hời ng đào nời rẹn và nhó ng cành dẫy ng đào rẹn i trẹn ng sao hoa trên mọt đẹn m, u tời i dẫy đẹn xa. Mọt đẹn t đẹn cày gẹn xong và vịn ng hào quang đẹn thóm của mọt trố i tời i nhu m nhó ng luở ng cày mọt i trố c a mọt n đẹn đẹn xó Georgia.

Đẹn t mọt i còn mọt t phở i mình nhó lẹn ng đẹn i hót bông vịn gieo vào, trố sấp c hời ng

trên đũa luống cát và biển thành màu châu sa, màu đất thẫm và nâu sẫm trong lòng luống. Ngôi nhà sẫm bóng gồ ghề vô tình trông như một hòn đảo giữa biển son đang chuyển động, một vùng biển với những sóng xoáy lốc, xoay tròn bằng động như dòng sông lúc các đũa sóng màu hồng và trắng bị bỏ lại đây không có loại động cây trồng như những cánh đồng đất sét vàng thuộc vùng bình nguyên trung bộ Georgia hay vùng đất đen lầy phù sa miền duyên hải. Vùng đất núi thoải thoải miền Bắc Georgia là nơi lầy lội cây cỏ thành hàng triểu động cong đẽo cho đất màu mỡ khi chu kỳ tưới tưới lòng sông rảnh.

Đó là một vùng đất hoang sơ, đất như màu máu, sau các cơn mưa phai như gồ ghề nung vào mùa nóng, và đó cũng là vùng sông xuôi lồi bông với tất nhiên thì gió. Đó là một miền gồ ghề toàn những ngôi nhà trông xinh xắn, những cánh đồng lộng lẫy và những dòng nước lờ lờ, những đó cũng là một miền có lắm sự ồn ào nhộn nhịp ánh nắng chói chan và bóng mát dày đặc. Những vùng trông tươi tắn đến nỗi với hàng dặm dài bông với những ánh mặt trời đón ánh mặt trời ấm áp, hiên hòa và sung mãn. Những chung quanh đến đến là những khu rừng già, đất bóng tối và đất mát dù đất có nơi có những ngày oi nóng, những khu rừng huyền bí với đôi chút âm hiểm, cùng ngàn thông xao động với tất cả những nơi muôn đời động như lúc nào cũng hút ra những lá để do theo gió thoảng: "Ta đã từng chiêm ngưỡng các người. Hãy coi chừng! Hãy coi chừng! Ta vẫn có thể tái chiếm những gì đã mất".

Ngồi dưới mái hiên, cả ba người trẻ tuổi và nghe tiếng chân thú nhón trên mặt đất, tiếng khua leng keng của yên ngựa và tiếng còi the thé vô tội của đám hươu trên đồng cỏ động ánh sáng. Trong nhà thoáng vắng ra tiếng nói như những cơn mưa Scarlett, bà Ellen O'Hara, gọi đến tận da đen phản trách vì có mang giết động chìa khóa của bà. Giọng quát chúa trẻ con đáp lại: "Thưa bà, vâng", và có tiếng bước chân đi ra cửa sau, tiếng ồn ào phòng xông khói nơi bà Ellen sắp sửa chia khu phố cho những nô lệ và trắng. Có tiếng khua tô đĩa và tiếng muống ngựa bằng gỗ chạm nhau trong khi Pork, người hầu trung tín của Tara sắp đất bữa ăn tối.

Nghe những tiếng động sau cùng đó, bọn Stuart biết là đã tới giờ phải về nhà. Những họ lồi ngán phải chằm trán với bà mẹ nên chờ đến dăm nữa mới vội vã về ngủ sớm. Scarlett mới dùng bữa.

Brent nói:

– Này, Scarlett. Tôi muốn nói chuyện ngày mai. Không phải vì tôi xa, nhưng hay biết gì về buổi đã yên và cuộc khiêu vũ mà bọn này không có quy định như ý thì tối đêm mai. Chắc cô chưa hỏi và hỏi, phải không?

– Chưa sao đâu! Làm sao tôi biết được là tất cả các anh cùng trẻ? Không lẽ tôi phải giữ vai trò người chị cả với những người anh.

Cả hai cùng cười phá lên:

– Cô mà người chị cả với những người anh?

– Còn gì, còn phải cho tôi được cùng nhẩy bên luân vũ dưới tiên và dành cho Stu bọn cuội cùng, và phải nghĩ đến tất cả chung với tất cả này. Bọn mình sẽ nghĩ đến bằng và biết Mammy Jincy đoán sẽ thế.

– Tôi không thích những loại toán của Mammy Jincy đâu. Bà này bảo tôi sắp kết hôn với một anh chàng tóc đen huyền, râu mép cũng đen và dài xồm. Tôi

Brent nhớ nhó:

Stuart chêm vào:

Scarlett kêu lên, tò mò nhìn mọt đũa a bé:

- Ồ, cô Pitty có dĩa n vĩa y .

- Ồ, hôm qua khi bạn nãy tới Atlanta để chuyển xe về nhà thì xe cô ấy đi ngang qua nhà ga và dừng lại nói chuyện với bạn nãy. Cô ấy cho biết là giờ đã già rồi, khiêu vũ đêm mai ngày mai ta sẽ loan báo một lễ đính hôn.

Brent h i:

Scarlett th₁ 1 nhún vai:

Stuart ra chi u đ c th ng:

Scarlett tr i nh ng i máy:

– T t c .

– Đi ư quá! Ch ư c ch ư n là đám con trai khác nh ư y đ ư ng lên mà t ư c .

Brent nói:

– Có t ư c cũng ch ư ng sao. Ch ư hai đ ư a mình là cũng đ ư đ ư i phó r ư i . N ư y, Scarlett, ng ư i v ư i t ư i n ư y luôn b ư a d ư y ư n sáng n ư a nghe.

– Cái gì ?

Stuart ư p ư i ư i đ ư ngh ư :

– C ư nhiên.

Hai anh em sanh đôi m ư t sáng r ư nhìn nhau nh ư ng không kh ư i ng ư c nhiên đôi chút . M ư c đ ư u v ư n t ư xem mình là nh ư ng k ư thích h ư p nh ư t v ư i Scarlett nh ư ng ch ư a bao gi ư h ư đ ư c h ư ng nh ư ng ân hu ư đ ư dàng th ư c ư . Thông th ư ng nàng đ ư cho h ư van ư n, nài n ư h ư t ư i trong khi nàng v ư n ư ng ư ch ư ng ch ư ng không, c ư i c ư t khi h ư đ ư i h ư n và ư nh l ư ng khi h ư phát c ư u . Và bây gi ư nàng đã hi ư n nhiên h ư a dành cho h ư tr ư n ngày mai - ng ư i bên c ư nh nhau trong d ư y ư n, cùng nh ư y t ư t c ư các b ư n luân vũ (và h ư s ư làm m ư i cách cho t ư t c ư các b ư n nh ư c đ ư u toàn m ư t đ ư u luân vũ) và ti ư p h ư gi ư a ti ư c t ư i . V ư y là b ư đ ư i kh ư i Đ ư i h ư c cũng ch ư ng có gì đáng ti ư c .

V ư i s ư thành công b ư t ng ư , c ư hai ph ư n kh ư i thêm, h ư ti ư p t ư c lân la, bàn đ ư n chuy ư n d ư y ư n và bu ư i đ ư vũ, nói v ư Ashley Quilkes và Melanie Hamilton, th ư nh tho ư ng ng ư t ư i nhau, bông đùa và c ư i c ư t v ư i nhau nh ư ng cũng không quên nói g ư n nói xa m ư t cách ư li ư u v ư c ư c v ư ng đ ư c m ư i ư ư i ăn t ư i . C ư th ư m ư t lúc khá lâu, h ư m ư i nh ư n ra là Scarlett g ư n nh ư ch ư ng nói năng gì c ư .

Không khí đã có ph ư n đ ư i khác . Hai anh em song sanh ch ư ng bi ư t rõ vì sao, nh ư ng bi ư t rõ là c ư m giác h ư ng say c ư a h ư đã tan bi ư n cùng v ư i bu ư i chi ư u . Scarlett đ ư ng nh ư không chú ý m ư y đ ư n nh ư ng gì h ư nói, m ư c đ ư u v ư n ư ng đáp ph ư i ư . M ư h ư nh ư n th ư y có m ư t đ ư u gì mà h ư không th ư hi ư u ra đã làm ng ưn tr ư và gây chán n ư n, c ư hai c ư nán thêm lúc n ư a, r ư i m ư n c ư ng đ ư ng lên nhìn đ ư ng h ư tay.

M ư t tr ư i đã xu ư ng th ư p trên các cánh đ ư ng m ư i cày và hàng cây cao bên kia dòng sông đã bi ư n thành nh ư ng bóng đen. Chim én li ư ng mau nh ư nh ư ng ư n tên ngang qua sông, t ư ng đàn gà v ư t, gà tây v ưnh v ưo và núng na núng nính t ư ngoài đ ư ng kéo tr ư v ư trong h ư n lo ư n .

Stuart g ư i to: "Jeems!" Và ch ư trong kho ư nh kh ư c, m ư t g ư da đen cao ư n tr ư c tu ư i h ư h ư c t ư c ch ư y vòng ng ưi nhà ti ư n th ư ng ra n ư i c ư t ng ư a . Jeems là ng ư i h ư u riêng c ư a hai anh em, và cũng nh ư đàn chó, g ư theo sát ch ư kh ư p n ư i. G ư cũng là b ư n nô đùa c ư a h ư t ư thu ư nh ư , và đ ư c giao đ ư t cho h ư khi c ư hai ăn m ư ng sinh nh ư t t ư năm m ư i tu ư i .

V ư a th ư y bóng anh chàng da đen, đàn chó n ư m trong b ư i c ư v ư t đ ư ng lên ng ư ng ch ư . Hai anh em Tartleton nghi ư ng mình chào, b ư t tay và cho Scarlett bi ư t là h ư s ư sang nhà Ashley vào sáng s ư m đ ư ch ư nàng . R ư i c ư hai cũng phóng b ư c ra n ư i c ư t ng ư a, nh ư y ph ưc lên yên, phía sau anh chàng Jeems theo bên g ưt . H ư cho ng ư a s ư i mau trên con đ ư ng đ ư đ ư c gi ư a hai hàng cây bách h ư ng, v ư a ph ư t nón v ư a hò hét với ư i Scarlett.

Sau khi cho ng ư a r ư qua m ư t khúc quanh trên con đ ư ng đ ư y b ư i v ư a khu ư t kh ư i Tara, Brent cho ng ư a đ ư ng tr ư c l ưm cây đ ư ng đ ưo, Stuart cũng đ ư ng theo, và g ư da đen cho ng ư a đ ư ng ư i cách m ư y b ư c phía sau. Đ ư c n ư i ư ng d ư c ư ng, m ư y con thú v ư n c ư g ư m c ư non mùa xuân, và đàn chó lúc nào cũng

kiên nhẫn, tôi cùng nó m bắt xuống mọt đọt đọt y búi đọt mìn màng, ngó c nhìn mọt cách thêm muồn nhống con én liống vòng trong buối hoàng hôn, Khuôn mọt chọt phát cưa Brent hiển rõ nét bắn khoắn vúi đôi chút bọt bình .

– Này, mọt có nghĩ rống đáng lợ con bé phúi múi mìn lợ lợ ăn không?

Stuart đáp:

– Tao cũng nghĩ vúi . Tao chợ cho nó lên tiống nhống nó chống nói, mọt thúi thúi nào ?

– Tao không nghĩ gì cợ . Có điếu tao thúi đúng ra là nó phúi múi mìn . Dợ sao đây cũng là hôm đợ tiên bển mìn trợ vợ và nó đã không gợ p mìn tợ lâu rợi . Vúi lợi bển mìn còn có cợ khợi chuyợn đợ nói vúi nó .

– Theo tao thì ngay lúc mìn vợ a tợi nó mợ ng ra mọt .

– Tao cũng thúi vúi .

– Và rợi, khoống nợ a giợ sau, nó bợ ng lợ ng thính lằm nhợ bợ nhợ c đợu .

– Tao cũng nhợ n thúi nhợ vúi nhợ ng lúc đó thì không đợ ý . Theo mọt thì con nhợ bợ chuyợn gì ?

– Có biợt gì đâu. Bợ mọt tợi ng bển mìn có nói gì xúc phợm đợn nó hợ ?

Cợ hai cùng suy nghĩ giậy lát .

– Tao cũng không thợ nghĩ ra gì cợ . Vợ lợi, múi lợn Scarlett nợi sùng là ai cũng thúi rợ ngay. Nó không thêm tợ kợm chợ giợ ng nhợ mọt vài đợa khác .

– Đúng, nhợ vúi mà tao thích nó . Lúc nợi giợn là nó nói toợ c hợ t ra, không làm ra vợ lợ nhợ nhợ t hay oán hợn . Chợ c có lợ mìn đã làm hoợ c nói gì đó khiợn nó không nói chuyợn nợa và trông nhợ bợ bợ nhợ . Tao dám chợ c là con nhợ rợ t hải lòng khi thúi bển mìn tợi và đã có ý đợnh múi bển mìn ăn tợi .

– Chợ ng biợt là có phúi tợi tợi mìn bợ đợu i hợ c không?

– Trợi, không phúi đâu. Đợ ng ngu quá vúi . Nó vợn cợi i giợn khi bển mìn cho biợt . Chợ ng nhợ ng thợ , nó cũng bợ t cợn chuyợn hợ c hành không khác bển mìn

.

Brent quay ngợi i lợi, gợi:

– Jeems!

– Dợ .

– Mọt có nghe tợi tao nói chuyợn vúi Scarlett không?

– Dợ không, thợ a cợu B'ent. Sao cợu cho rợ ng tôi dám đợ đợm ngợi i da trắ"ng ?

– Trợi iợi, đợ đợm! Bợn da đen tợi mọt thì có chuyợn gì là không biợt . Nợy, thợ ng lảo, chính mọt tao thúi mọt núp gợn bên thợm trong cợm lằm bên cợ nhợ bợ tợi ng . Đâu, mọt cho biợt coi bển tao có nói gì làm phợt ý cô Scarlett... hay làm cho cô yợ tợ c giợn không?

Thợ là gã Jeems bợ luôn mản kợch tợ ra không hợ nghe lén . Gợ nhứ đôi mày đen sợm:

– Dợ không, tôi không nghe hai cợu nói gì làm cho cô giợn . Cô yợ hợ tợ c bợ ng lòng khi gợp lợi hai cợu, cô nói huyền thuyợn nhợ con chim, nhợ ng tợi khi hai cợu kợ chuyợn cợu Ashley và cô Melly Hamilton thì cô ngợi sợ ng lằm nhợ con chim nhợ nhìn thúi đợu hâu bay t'ên tợi .

Hai anh em song sanh nhìn nhau, gợ tợ đợu, nhợ ng chợ ng hiợu ra sao cợ .

Stuart lên tiống trợ c:

– Thợ ng Jeems nói đúng . Nhợ ng tao cũng không hiợu tợi sao. Ông iợ Ashley có nghĩa gì vúi nó đâu, chợ là mọt ngợi i bển . Nó có mê gì thợ ng Ashley, chợ có bển

mình là nó khoái .

Brent gật đầu:

– Mày có nghĩ là có lẽ Ashley không cho nó biết trước về chuyện loan báo đêm mai nên nó mới giận . Đã là bạn cũ thì nó cần được biết trước khi mình giận hay . Con gái thì đâu a nào cũng coi việc biết trước về chuyện đó là quan trọng .

– Ờ , có thể là như vậy . Nhưng có ăn thua gì khi người ta không cho hay trước . Đó là chuyện của bạn gái kín đáo thì tốt nhất bạn tốt người vui vẻ , và người đàn ông có quyền riêng chuyện của mình thì họ cũng không biết . Bạn mình có lẽ cũng không biết nếu cô bạn Melly không nói ra . Nhưng bạn Scarlett thì phải biết chuyện đó phải xảy ra . Tôi nhớ năm nay ai cũng biết , dòng họ Quilkes và Hamilton luôn luôn gặp nhau trong nhà . Người nào cũng biết là Ashley sống cùng Melly suốt ngày nào đó , cũng như Honey Quilkes sắp kết hôn với em bạn Melly là chàng Charles .

– Thôi , tao chịu thua . Nhưng tao vẫn khó chịu vì con nhà không mình thì ăn tiền . Tao thì là tao không muốn với nhà giàu này để nghe má nói chuyện bậy bạ .

– Có lẽ giờ này anh Boyd đã làm đau đầu bà già . Anh già lắm rồi , lúc nào cũng có thể làm bà già nguôi giận .

– Đúng ý , nhưng Boyd phải mất nhiều thì giờ . Anh phải nói quanh co cho tới khi má không rõ là chuyện gì nữa cả và bạn anh bắt nói lại để giờ giờ trong khi thời gian làm luật sư . Nhưng tao lo là anh chàng tìm ra chỗ đúng lúc . Tao cá với mày là má vẫn còn xúc động nhiều với con người mà , đến nỗi không nhận ra là bạn mình đã trở về . Rồi , tôi thì nay khi người vào bàn ăn , thấy anh Boyd... Và trước khi bạn ăn hết thức , má vẫn hét ra lửa . Và có thể là tới 10 giờ đêm , trước khi anh Boyd nói cùng má là tôi mình chàng đâu a nào còn mất mũi nữa cả . Tôi đi trước , sau khi ông Viên trước người mà bạn tao và mày xảy ra . Và cho tới nửa đêm , anh Boyd mới có thể chợp mắt được mà khi ông Viên trước người , và hỏi anh Boyd sao không bạn ông ta . Không , tôi mình không thể với nhà trước của đêm .

Hai anh em bạn bắt nhìn nhau . Họ bắt chấp người hoang , họ dám dây huyên náo và bắt bình cho người người lảng giỡn , nhưng họ lại kinh hoàng trước cái nhìn nghiêm túc của người mà tóc đen , cũng như người rơi người mà bà không người người quật vào miệng họ .

Brent gật đầu:

– Hay là mình sang nhà Quilkes . Ashley và bạn con gái chắc sẽ sẵn sàng mời ăn . Stuart vẫn bận khoản:

– Không , đừng qua đó . Họ còn bận lo các món ăn trong buổi dã ngoại ngày mai , vậy là ...

Brent nói mau:

– Ờ , tao quên mất . Thôi , không qua đó .

Họ thúc người và đi bên nhau trong yên lặng một lúc lâu , một thoáng người người hiện ra trên đôi má nâu sẫm của Stuart . Hôm nay rồi , Stuart vẫn theo tán tỉnh india Quilkes với sự đồng ý của gia đình hai bên và của cả toàn họ . Người người trong họ cho rằng tính tình trẻ của india có thể sẽ làm cho anh chàng bắt nóng này hơn . Tôi thì tôi vẫn mong như thế với bất cứ giá nào . Stuart có lẽ cũng thành hôn rồi nếu Brent không bắt mãi . Brent cũng muốn india nhưng cho rằng

cô ta quá thơm tho và ngọt ngào, và anh ta không thể yêu india được vì còn muộn cho cô thân với Stuart. Đó là lần đầu tiên, hai anh em bắt đầu nghĩ đến, và Brent đã quên Stuart sao lại để mất tình yêu này mà anh ta cho là chàng có dĩm nào được sống.

Rồi, mùa hè năm rồi, tình mất cuộc hẹn hò chính trong gia khu rừng của Jonesboro, cả hai bạn cùng đến dự tại Scarlett O'Hara. Họ đã biết nàng từ nhỏ năm, và ngay từ lúc bé, Scarlett đã là bạn thân thiết nhất của họ vì nàng cũng biết chơi đùa và trèo cây không kém họ. Nhưng bây giờ, trước sự ngạc nhiên của họ, Scarlett đã biến thành một thiếu nữ thanh lịch đã từ bỏ trò nghịch thành, và là một thiếu nữ kiêu diễm như trước.

Lần đầu tiên họ đến ánh mắt xanh biếc và linh hoạt của nàng cười, đôi môi và đôi chân như như n cùng vùng eo thon. Nhưng như n định của họ khi Scarlett cười dần tan, và từ nghĩ rằng nàng đã coi hai anh em mình như như ng kẻ xuýt sống, họ đâm ra tự đánh giá cao hơn.

Đó là ngày đáng ghi nhớ nhất trong đời hai anh em song sanh. Về sau, mới là lần như c lại, họ cứ mãi tự hỏi tại sao không như n ra bóng sống của Scarlett sống hơn. Chàng bao giờ họ tìm ra một câu trả lời chính xác, bởi vì câu trả lời đó, Scarlett chàng nói ra, bởi vì hôm đó, nàng quyết tâm làm hai anh em chú ý tại mình.

Nàng từ chối là không bao giờ chấp nhận bất cứ một người đàn ông nào yêu một người khác hơn mình, và khi thấy sự thân mật của Stuart và india từ chối từ chối họ, nàng không chịu nổi. Không riêng với Stuart, nàng còn quảng đại với Brent với tình cảm quyết tâm làm cho họ mê một mình.

Và bây giờ, cả hai đều đã yêu nàng, india và Lety Munroe - Lovejoy, cô gái mà Brent đã từ bỏ theo ve vãn, đến bạn quên lãng. Rồi người thua cuộc sẽ làm gì, nếu Scarlett chọn một trong hai anh em, đó là điều mà họ không bao giờ nghĩ tới. Họ chỉ có việc phải qua cuộc khi chỉ có cuộc hôn nhân ra trước mắt. Ngay hôn nhân, họ cũng hài lòng như nhau vì cùng chọn một cô gái, bởi vì giữa họ không hề có vấn đề ganh tị. Tình trạng đó khiến cho người láng giềng vô cùng thích thú, nhưng lại gây phiền muộn cho bà mẹ vì bà không thích Scarlett.

Bà nói:

- Rồi bạn bây giờ biết nếu con như quý quá đó lấy một trong hai đứa này. Không chàng nó sẽ lấy cả hai và chàng đó, bạn bây giờ có thể đi qua Utah nếu bạn Mormons chịu chấp nhận - nhưng đó là điều còn nghi ngờ - Tất cả những cái gì làm cho tao buồn nhất là có ngày tại đây say mê và nỉn ghen với nhau vì cái bất thỉ, khuôn mặt và hai con mắt xanh lè đó, rồi bạn ghét nhau. Nhưng dù sao, đó cũng không phải là một ý nghĩ xấu.

Từ sau ngày đó cuộc hẹn hò, Stuart đâm ra ngày ngày ngừng cười khi đi đến với india. Tình trạng đó không phải do india phải trách hay từ bỏ bạn ánh mắt hay chỉ là đã biết rõ sự thay đổi tình cảm của anh ta rồi. Nàng vẫn từ bỏ ra quá thanh lịch. Nhưng Stuart thì vẫn có một cảm giác mới mẻ và bởi vì trước mắt nàng. Anh ta biết là chính mình đã làm cho india yêu mình và cô nàng vẫn còn yêu, do đó, anh ta từ chối là mình không xứng đáng. Anh vẫn thấy nàng sâu đậm và từ bỏ qua phong cách dịu dàng, qua trình độ học vấn và tất cả những đức tính quý giá của nàng. Nhưng khi nhìn, nàng vẫn còn tái mét và xoàng xĩnh mãi mãi bên cạnh bóng sống tươi sáng và bạn chọn phong phú của Scarlett. Bất cứ lúc nào người ta cũng để ý nghĩ của india một cách dịu dàng, nhưng

vì Scarlett thì khó mà đoán được chút gì. Chắc bao nhiêu đó cũng làm cho đàn ông thú vị lắm rồi.

– Thôi, mình qua Cade Calvert ăn tối đi. Scarlett cho biết là Cathleen vẫn ở Charleston vậy. Có thể cô ta biết thêm được chút ít tin tức về căn cứ Sumter.

– Cathleen thì chắc biết gì đâu. Tao cá hai ăn là một con nhóc cũng không biết có căn cứ nằm trong hang núi đâu. Đó, ông nói là biết đến chuyện cố đờy nhóc quân Yankee cho tới khi mình đờy bắt chúng đi. Tất cả những gì mà cô ta biết là những cuộc khiêu vũ đã được tham dự, và mấy thằng nhân tình với được.

– Đúng vậy, những nghe nó bí ba bí bô cũng vui tai. Ngoài ra, mình còn có chỗ để trú che khi má đi ngủ.

– Được rồi. Tao thích Cathleen và muốn nghe nó nói về chuyện Caro Rhett cùng những người quen biết khác ở Charleston. Những đâu có buổi xuồng đua ngựa, tao cũng khó ngại chung bàn ăn lẫn nếm và bà mẹ kẻ ngu ở Yankee của cô ta.

– Ông nói gì, Stuart, bà ta là người tốt.

– Tao có ác ý gì với bà ta đâu. Tao thấy ông hỏi bà ta, những tao không thích những kẻ làm cho mình thấy ông hỏi. Bà ta, lúc nào cũng cười rít, sẵn đón, cứ làm cho khách được thoải mái, cười cùng chửi nói và làm toàn những chuyện không phải chuyện. Bà ta làm tao muốn đứt thận kinh luôn. Và cho rằng người ở miền Nam toàn là những kẻ man rợ. Có lẽ bà ta nói với má những vậy. Bà ta sống ở miền Nam lắm. Hồi lúc nào mình tới là bà ta sống dưới hang núi. Trông bà ta không khác một con gà mái ốm đờy co ro trên ghế, một trăm nghìn nghìn đã, sẵn sàng kêu ho những và đập cánh đểu chửi với một tiếng đờy ng thét nh.

– Mấy không nên trách bà ta. Chính mấy đã bước vào chân thằng Cade.

– Hôm đó tao say quá, nên không tao đâu có làm vậy. Mà thằng Cade có thù恨 gì đâu. Cả Cathleen, Raiphord và ông Calvert cũng không nói gì. Chẳng có cái bà mẹ ghê Yankee đó là la hét lên, mấy tao là quân mị rợ và cho rằng người ở lịch sử không thể nào sống yên được với người ở Nam kém văn minh.

– Hừ, mấy không thể trách b. B là người ở Yankee, không quen với những hành vi mã th.

– Mẹ kiếp, đó không phải là lý do để mấy chửi tao. Mà là con để cả má, những má có la hét với đâu khi mấy bắt thằng Tony Phontaine bước vào chân? Không, bà già chỉ cho mấy lão bác sĩ Phontaine đến băng bó và còn hỏi cái gì đã làm cho thằng Tony bước không trúng. Má lẽ đoán chuyện vì rợ u cho nên nó đã nhảm không trúng mục tiêu. Mấy có nh là thằng Tony Phontaine lúc đó gì n vô kể không?

Cả hai anh em cùng cười vang.

Brent nói với tất cả tình huống này:

– Má thét là cả thôi. Mình có thể luôn luôn tin tưởng má để làm đúng và khi phải lúng túng trước một tình huống khác.

– Đúng, những đêm nay, lúc mình về, má vẫn thường nhắc nhở mình biết rằng có một ba và đám con gái. Brent, tao đoán là tới mình hỏi đi Âu châu được rồi. Má nói là nếu mình bắt đầu hỏi các bạn, thì hỏi được đi du lịch.

– Hừ, mình cóc cần, phải không? Có gì để xem ở Âu châu đâu? Tao cá là mấy người ở ngoi quốc đó chẳng có gì mà ngay ở Georgia mấy mình không có. Tao cá là ông a h không nhanh bắt những người a mình, con gái không đẹp hơn, và tao dám

chắc là họ không thể có đủ các loại quisky bằng lúa mì ch nào đủ ngon như vậy rồi u của ba.

– Ashley Quilkes báo là họ có các khi hí vĩ n và phòng hoà nhạc . Ashley thích Âu châu. Anh ta cứ nói thế luôn.

– Họ ... Mày đã biết dòng họ Quilkes ra sao rồi mà . Họ say mê âm nhạc, sách vở và sân khấu . Má cho biết đó là do nó từ của họ gốc Virginia. Má báo là x Virginia rồi say mê như người đó .

– Mày nói . Cho ta biết con người già đi rồi và rồi u ngon đồ uống, gái đẹp đồ ve vãn, mặt cô khác lạ ng lạ đồ đùa giỡn là mấy người mà tình cảm họ Âu châu của họ ... Không đủ các du lịch thì ăn nhấm gì . Thí dụ như lúc này mình đang ở Âu châu và chi phí tranh xẩy ra thì sao? Làm sao mình với sếp m kẹp? Đánh giỡn còn sống người đi Âu châu như u .

– Tao cũng nghĩ vậy, ngày nào ... Ê, Brent, tao biết chỉ mình có thể từ kiếm ăn rồi . Bây giờ mình băng qua đấm từ chỉ của Able Quynnder, cho anh ta biết là cần biết đưa đồ uống từ và sếp n sàng tiếp quản sếp .

Brent reo mừng:

– Ý kiến hay. Biết mình còn biết thêm từ các tin tức liên quan từ B rồi và coi họ đã chọn màu sắc nào cho quần phục .

– Nếu quần phục giỡn của bạn Zouave thì dù có đầy xuống đả ngược, tao cũng không chấp nhận . Mày cái thì quần đồ rồi ng thùng thình đó, tao sẽ giỡn họ từ mặt tên là cái . Trông nó có vẻ như là quần lót bằng nỉ đồ của đàn bà .

Gã họ nói xen vào:

– Bạn mày cứ tính sang nhà ông Quynnder' họ ? Từ đó không có gì ăn đâu. Thế ng biết chỉ từ mà người cũng của mua đồ các đồ mà i, Bây giờ là mặt con m làm việc ngoài đường vô u ăn, từ da đen cho biết con m đó nó ăn từ như từ n .

– Coi kìa, sao không mua mặt đồ làm bạn khác ?

– Mày người da từ người nghèo cần bắt đó làm sao mua người người da đen? Nhà không khi nào có họ từ cần bạn đưa .

Giờ nói của Jeems biết rõ số khinh thường . Đả xã hội của nó đồ các ki như đồ cần báo đấm vì họ Tarleton có các trăm nô lệ, và cũng như từ các họ cần nô lệ như người đến đến n, nó khinh miệt các nông gia nghèo chỉ có vài đồ a từ . Stuart giỡn d:

– Tao đẹp chỉ từ mày bây giờ . Đồ ng đồ giỡn gọi Able Quynnder theo ki u đó .

Ông ta nghèo như người không phải là cần bắt . Và đồ có đầy xuống đả ngược, tao cũng như từ đnh không đồ cho mặt k n ào, đồ u đen hay trắng, chỉ m từ ông ta. Trong khi p họ từ này, chỉ ng có người nào họ n ông ta n, nó u không thì từ sao đồ các B rồi tuy n chỉ n làm Thi u Úy ?

Jeems vẻ không người nét mặt h m họ của chỉ :

– Cái này thì thì từ là không hiểu n, đáng lẽ phải là a sĩ quan t'ong các người giàu thay vì là a đám cần bắt đồ m lý .

– Ông ta không phải là cần bắt, mày nghe rõ chỉ a? Bạn mày muốn so sánh ông ta với từ da trắng cần bắt như Slattery họ ? Able không giàu, vậy thôi. Ông ta là mặt nông gia ít đồ từ, không phải là chỉ mặt đồ đến đến n, như người đó không phải là cái cần đồ bắt cần đồ da đen nào xúc phạm từ ông ta. B rồi, người ta biết rõ chuyện phải làm .

Đi ki bình đã đồ các thành lập 3 tháng trước c, ngay trong ngày x Georgia tách

ra khắp liên bang, và cũng khắp đó, các tân binh được huấn luyện gấp rút cho chiến tranh. Mặc dù không thiêu hủy được, đội quân vẫn chưa có danh hiệu. Mọi người ở đây có một ý kiến riêng và cộng đồng cho đó là ý kiến hay, cũng như mọi người ở đây có một quan điểm riêng về màu sắc và kiểu quân phục. "Đoàn mèo rừng của Clayton", "Nhóm người nuốt lửa", "Kẻ bình minh Bắc Georgia", "Đoàn quân Zouave", "Các tay súng trẻ tuổi của Bắc" (mặc dù Bắc chỉ được vẽ trang súng lục và gươm máu đỏ không hề có súng dài), "Nhóm người xám của Clayton", "Đội viên Máu và Sấm sét", "Nhóm người gan lì", ... người lấy danh hiệu đều có người khẳng định binh vực. Trong khi chờ đợi quy tắc định, mọi người ở đây gọi tên chung là Bắc, và danh hiệu đó thì rời rạc từ nay đến mãi mãi. Sĩ quan được các đoàn viên được lên, vì rừng không một ai trong họ có được chút ít kinh nghiệm về quân sự, ngoài trừ một vài cựu chiến binh đã từng dạy các trẻ con chiến đấu Tây Ban Nha và Seminole, ngoài ra Bắc chỉ không bao giờ chấp nhận cho một cựu chiến binh cầm đầu họ, nếu người đó không được huấn luyện chu đáo và tin cậy. Mọi người ở đây thích bọn gã con trai của họ Tarleton và ba anh chàng của nhà Phontaine, nhóm người buồm lòng không thể quên vì đám Tartleton uống rượu mau say, còn đám Phontaine thì dẫm nát máu sát nhân. Ashley Quilkes được cử làm Đội trưởng có biệt tài kẻ mã, và tinh thần trẻ mẫn của chàng có thể nêu gương sáng trong quân ngũ duy trì kỷ luật. Raiphord Calvert được cử làm đội trưởng Trung úy, vì được mọi người ở miền chu đáo, người Able Quynnder, con một người làm nghề sếp bày ra ao đầm, thì được cử làm Thiểu úy. Able là một chàng khảnh người, đẹp đẽ nhưng thông sáng, tốt bụng nhưng tuấn hạp các thanh niên khác, và cũng sở hữu một số thanh lịch trẻ con một người giỏi. Trong Bắc chỉ ít người chú ý tới địa vị xã hội. Người lớn ông bà và cha mẹ họ đều xuất thân từ thành phố nông dân nghèo khó, rồi mới đến được các nghề nghiệp như ngày nay. Họ nói, Able là tay súng thiện xạ nhất trong Bắc, có thể bắn trúng phóc con một con mồi chú sóc cách xa khoảng bảy mươi thước, ngoài ra y còn có thể uớu dao tốt nghề thu hoạch ngoài trừ như nhóm lửa đỏ và máu, theo chân thú và tìm ra một chỗ ẩn nấp. Bắc chỉ thần phục chân tài đó, đã thế họ lại còn ưa thích y nên Able được cử làm hàng sĩ quan. Ý nghĩ này vinh danh y một cách đáng kể, không thể kiêu, dù người như cho đó là một chuyển biến. Tuy thế, các bà chủ sở và các nô lệ đến đến không chịu quên rằng Able là kẻ thu được dòng họ họ, mặc dù chúng con và chúng họ không họ tâm trí đến đó. Mọi người ở Bắc chỉ chú ý đến riêng biệt con cái của các chủ sở, mọi người ở đó sẽ mang họ, từ mua vũ khí, quần trang, quần áo và người theo họ. Nhóm người của Clayton chưa thành hình được bao lâu, làm gì có được nhiều người giàu có, bởi thế họ mua có được một đoàn quân hùng mạnh, người ta phải thêm tân binh trong đám con cái nông dân nghèo, thì sẵn thú rừng sâu, các tay bày ra ao đầm, nhóm người người Cracker, và trong một số ít trẻ người họ, cũng như người người da rừng nghèo khổ, và đến đến kiêu người họ khá hơn chút ít đến và người ở trong giới họ. Nhóm binh sĩ thu được họ sau này cũng nao nức được đánh quân Yankee không kém gì nhóm người làng giàu có họ. Rồi về đến khó khăn về tài chánh được nêu lên, chủ một ít nông dân nghèo là có người. Công việc đáng toàn là nhốt vào lao động, ít khi có họ đến con họ. Họ không thể hy sinh nhóm con họ cho quân ngũ, dù rằng Bắc chỉ chịu chấp nhận, nhóm người đó là chuyển

hoàn toàn không ai nghĩ tới. Riêng những người da trắng nghèo khổ, có đôi lúc mất con la cũng đã khá lắm rồi. Phần các thợ săn trong rừng rậm, những người săn ngà voi săn bầy sói, thì chúng có ngà mà cũng chúng có la. Họ chôn sừng toàn là nhét vào thú săn hay bầy động vật rừng mang đi bán, nên quanh năm có khi chúng được 5 Mỹ kim tiền một. Vì có số người da và quân phục vật quá tầm tay họ. Những người cũng kiêu hãnh ghé gòm với số nghèo khổ của mình, chúng khác gì những ông chủ đến đi đến từ các vùng phía bắc, và họ nhất định không đón nhận bất cứ những gì được coi như lòng từ thiện của những láng giềng giàu có. Do đó, đôi khi được các sĩ diện của miền nam, những thợ săn cũng nhét mẩu tăng cường số cưỡi ngựa cho Bessie, cha của Scarlett, các ông John Quilkes, Buck Munroe, Jim Tarleton, Hugh Calvert, nói chung là miền nam, họ đến trong hội, ngoại trừ người duy nhất là Angus Mac-in-tosh, đến đóng góp tiền bạc để lập bầy ngựa khi mà khuyếch trương của Bessie, cũng ngà là một người. Chung cuộc là miền nam nhân đến đến đến đến ý xuất tiền số quân trang, quân phục cho con cái của họ và một số thanh niên khác, những người quan trọng là phải dần xẹp thõng nào để cho những người nghèo chịu nhận lãnh mà danh dự không bị tổn thương.

Một tuần, Bessie tập hợp hai lần tại Jonesboro để thao luyện và cứu nguy những chiến tranh tiềm ẩn. Một cuộc mua sắm để kỷ niệm, những người có số người da và những thợ săn trên cánh rừng phía sau pháp đình và đến từ khắp nơi mà họ cho là kẻ thù của chiến đấu của kẻ binh, bởi cát tung bay mù mịt giữa những tiếng reo hò khàn khàn và những cánh tay vun vút múa các thanh kiếm để chiến tranh Cách Mạng và để các thảo đồ phòng khách xuống. Những người chỉ có ngà thì người là đến, trừ các của hiu Bullard, nhìn theo đến đến, và a nhai thuốc lá và a chuyển phiên lên xuống miền nam, họ chơi đua bắn súng. Bất cứ người đàn ông nào miền nam cũng không cần phải tập bắn, vì họ đến để săn sinh trên rừng và khuyếch trương trên tay, và các cuộc săn bắn thú rừng xuyên đã biến họ thành những tay thiện xạ.

Từ những ngôi nhà rừng rậm của chiến đến, tất cả các căn lều lập xung quanh ao đầm là các mẩu khác nhau vũ khí. Nào là những khẩu súng săn nòng trơn thô t đũa nào còn mới, nào những cây súng nòng trơn đến nóng đã bắn họ nhiều tên da đen vào thời kỳ tân khai xứ Georgia, những khẩu súng lục đã đến các dân tộc năm 1812 trong các trận chiến Seminole và Miền tây, súng cán bích dùng để song đến, súng búa, súng hai nòng và một vài cây súng trường ngụy trang của Anh quốc, với bóng bóng bóng.

Các buổi tập dượt luôn luôn được chấm dứt các quán rượu miền nam Jonesboro và cho tất cả lúc chiến đấu thì nhiều vũ khí được bày ra đến những các sĩ quan phải vật lộn miền nam tránh cho họ khỏi bị thương những thích, trừ các khi quân Yankee có thể gây cho họ. Chính trong một của những cuộc xô xát đó mà Stuart Tarleton đã bắn Cade Calvert và Tony Phontaine bắn Brent. Hai anh em song sanh đang ở nhà, sau khi miền bắc trở về quê hương ở Virginia, ngay lúc Bessie đến các thành lập và họ đã hằng hái gia nhai ngay, những người sau với bắn nhau, hai tháng trước của bà mẹ là bắt họ vào đến họ của gia và phải luôn từ đó. Họ buồn vì không đến đến đến vào những dịp nào nhất qua các buổi tập luyện và những thú y rừng chuyển họ hành động là vô bổ, chỉ mong sao đến các của người da, hò hét và bắn súng với các bắn.

Brent nhấc lên:

– Thôi, mình băng đờng qua nhà Able đi. Mình vượt qua lòng rạch của ông O'Hara và đờng của nhà Phontaine là tôi nằm trong chổ c lát.

Jeems vẫn chờ chờng:

– Qua đó họ chờ cho mình ăn toàn 'au của và thối chuốt 'ng thôi.

Stuart nhủ mầy:

– Còn mầy thì chờ đờng ăn cóc gì. Mầy phải trở về nói cho má tôi tao hay là tôi nầy không ăn tôi.

Jeems kêu ho:

– Không, tôi không đi đâu. Không, nhứt định không. Tôi không muốn bắt à Beet'iss ném 'a ngoài. Tôi c h t, bà h i t i sao tôi đ hai c u b đầu i n a. K n a, bà h i t i sao tôi không đem hai c u v t i nay đ bà n n. R i bà nh y t i ch p t i nh con v t ch p con b và đ h t l i cho tôi. N u hai c u không d n t i theo qua nhà ông Able Quynder, thì tôi s t trong r ng s u t đ em và s b l i n t u n ch p đ u. Thà b b t còn s ng h n là b bà Beet'iss v khi bà n i xung. Hai anh em song sanh nhìn nét m t c ng quy t c a gĩa da đen, v a do d v a b c t c.

– Điền khùng nh nó thì d b l i n t u n b t l m, mà nh v y là má s có chuy n đ ch nh o thêm m y t u n. Tao qu quy t là b n da đen còn r c r i h n ai h t. L m lúc tao nghĩ b n ch t r ng b i b ch đ m i nô có lý.

– Đ th ng Jeems gánh ch u nh ng g i chính mình ph i ch u là không t t. Mình ph i đem nó theo. N y th ng m i kh ùng m t dày m y d n kia, n u m y l l i hay làm b làm t i ch t r c đ m h c ch ng c a ông Quynder, và nói bóng nói gió là nhà mình luôn luôn ăn gà quay và đùi heo mu i trong khi họ ch đ c ăn th và chu t r ng thôi, thì tao... Tao s nói cho bà bi t. Và t i tao cũng không cho m y đi theo đánh gi c.

– Làm b làm t i ch gì? Tôi mà ph i c n lên m t v i l i da đen r t i n đó à? Th a c u, không đâu. Tôi là ng i d àng hoàng, l i s mà. Bà Beet'iss d y tôi cách x s cũng nh đã d y hai c u.

Stuart chép mi:

– R t t i c là bà già đã u ng công v i c ba. Thôi đi.

Anh ta thúc đỉnh giày vào hông ng a khi n nó nh y v t qua m t cách d d àng b c rào ch n gi a con l và đ n đ i n đ t m m c a ông O'Hara. Brent phóng ng a theo và k đó là Jeems, nh ng gĩa da đen ph i ôm ghì l y b m ng a. Jeems không thích nh y rào, nh ng nó bu c lòng ph i phóng qua nh ng b c rào cao h n đ luôn luôn theo sát ch.

Gi a lúc ba th y trở băng qua nh ng lu ng cày đ s m đi xu ng tri n đ i đ t i lòng sông trong màn đêm bu ng xu ng, Brent b ng nói to v i em:

– Ê, Stu! M y có th y là đáng lý con Scarlett ph i m i mình l i không?

Stuart đáp ngay:

– Theo tao thì ph i v y. T i sao m y nghĩ là ...

Ch ng II

Khi hai anh em song sanh đ m t mình Scarlett l i d i vòm c ng Tara, và khi t i ng vó ng a chìm khu t đ ng xa, Scarlett đi tr v gh nh m t k th y du. Da m t nàng nh b c căng ra vì đau đ n, và mi ng thì đau nh c vì c ph i c n h n

cô đi để cho hai anh chàng Tarleton không phát giác được sự bí mật của mình . Nàng mất mặt và ngại xuống, co mắt chân lên lót dưới đuôi, và tim nàng càng lúc càng phồng to trong nỗi thẹn ngượng gần như sắp nổ tung. Nó càng nhẩy nhối lên từng lúc, hai bàn tay như ngẹt và cảm giác của mắt sắp sắp đổ có thể xảy ra. Mắt nàng đỏ rồi ni m đau xót và vẻ ngẹn ngẹn, sợ ngẹn ngẹn của mắt đã a bé dưới c nuông chiều, lúc nào cũng được c tho mãn tận c như ng gì đòi hỏi đi rồi bây giờ , nên đau tiên trong đời, bơ vơ dưới quầng trăng .

Ashley sắp cưới Melanie Hamilton!

Ô, đó không thể là sự thật! Hai gã Tarleton đã làm . Họ chế đùa nghịch theo bản tính của họ thôi. Ashley không thể, không có thể yêu được Melanie. Không mất ai có thể yêu được cô gái lo lắng cho tất và nhát nhúa đó . Scarlett khinh bỉ như là thân hình gầy xẹp như con nít đó, với cái khuôn mặt trái tim quá tầm thường không gọi lên được chút hàng hi nào . Và Ashley có thể không gặp cô ta tận nhiều tháng nay. Chàng đã không có mặt ở Atlanta quá hai tuần kể từ khi chàng cùng mặt cuộc hội họp vào năm ngoái ở Tquelve Oaks. Không, Ashley không thể yêu được Melanie vì chàng ... - ô, nàng không thể làm nên được - bởi vì chàng đã yêu mình! Phải, chính Scarlett là người đi được chàng yêu, nàng quá rõ điều đó!

Nghe tiếng bước chân nặng nề của Mammy làm rung chuyển sàn nhà trống, Scarlett với văng kéo chân ra và cảm làm vẻ tỉnh táo . Không nên để cho Mammy nghi ngờ . Mammy thì cho là cảm họ O'Hara thu được vợ bà, cảm thể xác nên linh hồn, và như ng bí mật của họ cũng chính là như ng bí mật của đời bà, và chắc chắn nghi ngờ mất chút thôi là cũng để làm cho bà cảm ng quy tắc phát giác cho kỳ được cảm với sự xông xáo của loài chó săn. Qua kinh nghiệm, Scarlett hiểu rõ là nếu sự tò mò của đời cảm gì tới, như thể hình là Mammy sẽ nói với Ellen và chàng đó, Scarlett sẽ bắt bắt buộc phải cung khai tất cả với mình, hoặc phải nghĩ ra mất chuyện nói dối cho có vẻ thuần lý .

Mammy bắt cảm ra, mặt phẫn nộ dưới sự và nên tuấn với đôi mắt như bé như ng tình quái như mất voi. Da đen bóng, đứng giữa ng ng ở Phi châu, và nên sàng trung thành với dòng họ O'Hara từ giết máu cuội cùng, bà là điếm m của chánh của bà Ellen, là nỗi chán chường của ba cô con gái và là sự khinh khi phải với tất cả tôi tớ trong nhà . Mammy là người da đen như ng thái độ xấu và ý thức từ từ của bà đôi khi còn cao hơn cả . Bà được nuôi như ng từ như trong nhà bà Solange Robillard, mẹ của bà Ellen O'Hara, mặt phẫn nộ Pháp, mũi cao và nghiêm khắc, không ngẹn ngẹn từ từ phẫn nộ con cái hoặc gia nhân mới khi có ai làm gì thẹn ngẹn đến gia phong. Bà là như mẹ của Ellen và cùng đi với chị ở Savannah từ cao nguyên sau ngày Ellen lấy chàng . Người nào được Mammy thẹn ngẹn thì người ấy luôn luôn bị la rầy . Và vì quá yêu quý Scarlett, và đã đến tận cảm hạnh diện vào, nên sự quở phạt của bà gần như liên tục .

- Mày cảm với 'ta sao? Sao không mất mặt với ta ? Ta đi dùng bữa ? Tôi đã bắt Po'k đến thêm hai bữa nữa cho họ . Đó là hội xã giao nào vậy ?

- Phải, tôi đã chán nghe họ nói chuyện chỉ tranh đến nỗi không thể nào chịu được thêm nữa sự bắt bớ ăn, như thể là khi có ba phải hạ và không ngừng là ở vòng ông Lincoln.

- Cô cảm xấu không hơn mất đời quê mùa . Bao nhiêu công khó của tôi và bà Ellen cuội cùng chàng ra gì . Và cô lại không choàng khăn nữa! Và đêm lại lại!

Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi là cô sẽ bị cảm sốt nếu ngoài trời đêm mà không cheu choàng khăn lên vai. Đi vào nhà đi, cô Scarlett.

Scarlett quay mặt sang phía khác với dáng điệu ư c làm ra vẻ ung dung, mặt ng th m là Mammy đã không phát hi n ra đ c gì b i b n tâm v v khăn choàng .

– Không, tôi mu n ng i đây đ ng m m t tr i l n . Đ p l m . Mammy lam n vào l y dùm khăn choàng đi, tôi s ng i đây đ i ba v .

Gi ng Mammy nghi ng :

– Coi, sao ti ng nói c a cô gi ng nh b c m v y ?

Scarlett h i lo:

– Không ph i đâu. Bà vào l y khăn dùm đi.

Mammy l ch b ch đi vào nhà và Scarlett nghe ti ng bà g i đ a t gái trên l u:

– Rosa đâu? Ném cái khăn choàng c a cô Scarlett xu ng đây.

Và gi ng bà tr nên g t g ng h n:

– Đ m i cái ăn h i! L n nào g i cũng không có . Bây gi tao l i ph i đích th ân lên đó l y .

Scarlett nghe thang l u kêu rằng r c và nằng nh nhàng đ ng lên. Khi Mammy tr ra, bà ta l i nhai t i nhai lui v thái đ khi m nh ã c a Scarlett đ i v i khách, và nằng s không ch u đ ng n i nh ng l i vô v nh t nh o đó trong khi tim nằng s p v toang ra. Gi a lúc nằng đ ng đó, nga p ng ng ch a bi t tìm ch nào n lánh, đ ch cho s đau đ n trong l ng ng c d u b t đi, thì m t ý nghĩ ch t loé león, mang t i m t tia hy v ng . Cha nằng đã đi qua bên Tquelve Oaks, đ n đi n c a h Quilkes h i x này đ mua Dilcey, ng i v to l n c a ng i h u Pork. Tquelve Oaks, Dilcey v a là tr ng toán n gia nhân v a và cô đ , và k t đám c i sáu tháng tr c cho t i nay, Pork c theo qu y r y ch t sáng t i t i v chuy n xin mua Dilcey v đ cho hai v ch ng đ c s ng chung trong m t đ n đi n . Và x nay, sau khi đã m m lòng, ông Gerald đã sang bên đó đ th ng l ng vi c mua Dilcey.

Scarlett nghĩ, ch c ch n ba bi t rõ chuy n đó có th t hay không. D u cho ng i ch ng nghe đ c rõ r t đi u gì, có th ng i cũng nh n th y m t đ u hi u nào đó qua s xôn xao bên nhà h Quilkes. N u mình có th g p riêng ba tr c lúc ăn t i, có th mình s bi t ra s th t, đó ch là m t trong nh ng trò đùa ác h i c a anh em song sanh.

Đã t i lúc Gerald s p v , và n u nằng có ý đ nh g p riêng ông thì ch ng có cách nào khác h n là đón ông ngay ch giáp gi i c a đ ng mơn và quan l . Nằng rón rén b c xu ng các b c th m, v a ngoái đ u nh in l i đ bi t ch c là Mammy không t trên các c a s l u nhìn theo. Không b t g p khuôn m t đen to l n nào v i mái tóc tr ng nh tuy t núp sau màn c a, nằng b o đ n kéo tà áo xanh thêu hoa lên, và ch y v phía đ ng mơn v i t t c s c nhanh c a đôi giầy nh bu c dây.

Tàng cây bách h ng t hai bên con đ ng tr i s n giao đ u vào nhau làm thành m t mái vòm trên cao, bi n con đ ng dài thành m t đ ng h m t i ám . Ngay khi v a ch y t i phía d i nh ng tàng cây bách h ng, nằng bi t là đã thoát kh i t m quan sát c a ng i nhà, nên đi ch m i . Vì dây n t áo đã đ c bu c quá ch t, Scarlett m t th ch ng ra h i, nh ng v n c c g ng b c mau. Ch ng m y lúc nằng đã ra t i đ ng cái, nh ng c ti p t c đi cho t i m t khúc quanh, n i có m t lùm cây to làm thành m t b c bình phong gi a nằng và ng i

nhà .

Một đồ chơi ng và thỏ hàng hực, nàng ngói lên một gốc cây bên đường để đi cha. Đúng ra thì giờ này ông đã vào nhà ng nàng lại hài lòng vì ông đã vào muộn . Khoảnh khắc gian chim lại đó sẽ giúp cho nàng đi vào hòa hợp với thỏ và lấy lại bình tĩnh trên nét mặt để cha khỏi nghi ngờ . Cũng tại lúc nàng tiếp tục nghe thấy tiếng vỗ cánh a khuá, và thỏ chạy phóng nhanh lên để vào vị trí để nguy hiểm quên thu mình của ông. Nàng ng thỏ gian cò trôi qua mà Gerald vào nhà a vào tiếp . Nàng ngó mong xuống đường để ng và trái tim lại bắt đầu căng phồng thêm mãi .

Nàng nghĩ:

– Ô, đó không thỏ là sao thỏ! Tại sao ba cháu a cháu vào ?

Nàng đi a một dải theo con đường quanh co, đường như máu máu sau trận mưa bụi sáng . Nàng phác họa trong đầu một con đường như dải lụa trắng triền núi, cho tới dòng sông Phlint lạnh lẽo, băng qua nhà ng đường lầy lội leo lên ngọn đồi khi đó đến tới vùng Tquelve Oaks, nơi Ashley cư ngụ . Bây giờ con đường đó đã có ý nghĩa khác hẳn, con đường đi a tới Ashley và ngôi nhà xinh xắn vào hàng đẹp nhất trong loạt sân cỏ trên đồi như một đường Hy Lạp .

– Ô, Ashley, Ashley!

Nàng nghĩ tới chàng và tìm kiếm niềm .

Cái cảm giác như bước vào nơi ng ngàng và sự sắp đặt đề nghị lên nàng do sự thúc mách của hai anh em Tarleton gây ra đã biến đổi và thay vào đó là niềm nóng bỏng đã nung nấu lòng nàng từ hai năm qua.

Kể cũng là từ khi lên, nàng nhận thấy Ashley chẳng có gì là hấp dẫn nữa . Từ những ngày thơ ấu, nàng thấy chàng đến rồi đi và chẳng chú ý gì đến .

Nhưng cho tới một ngày cách đây hai năm, khi Ashley trở về sau ba năm du lịch Âu châu, đến Tara thăm viếng, nàng chợt thấy đã yêu chàng . Chẳng gì nữa đâu thôi.

Hôm nay, nàng đang đứng trên thềm và Ashley cư ngụ a đi trên con đường dài, y phác bóng như một màu xám và chiếc cà vạt trắng như màu đen làm nổi bật chiếc sơ mi trắng như hình tượng . Cho tới bây giờ , nàng vẫn còn hình dung được chiếc quần chi tiết và y phác của chàng, đôi giày bóng sáng chói làm sao và cái kẹp mang hình đầu nữ quái Medusa, chiếc nón Panama trắng vành mà chàng vào lấy xuống cầm tay ngay khi thấy mặt nàng . Chàng đã như nhàn nhàn rồi lại ng ng a và ném dây quần cho một thỏ ng bé da đen, đường m nàng vào đôi mắt mở to, vào chiếc quần trắng, và ánh mắt tươi sáng đã biến mái tóc vàng óng của chàng thành một mũ tóc rực rỡ . Và chàng đã nói : "Em là niềm vui, Scarlett ". Và như nhàn nhàn bước lên các bậc thềm, chàng đã hôn tay nàng . Và giờ ng nói của chàng! Nàng không bao giờ quên được nhịp nháy mắt của tim mình, khi nghe giọng nói đầy lòng tin, nó êm dịu và tươi mát và dịu dàng làm sao!

Nàng đã thấy của chàng, ngay phút đầu tiên, của một cách đến gần và không thiết tìm hiểu, như nàng đã thấy của có thể ăn, có ng a của và một chiếc ghế ng êm dịu .

Luôn hai năm, chàng đã đưa nàng dạo chơi khắp phố, đến các buổi khiêu vũ, câu cá, các bữa ăn ngoài trời ... không quá thỏ ng xuyên như hai anh em Tarleton họ Cade Calvert, không gây bất cứ phiền nhiễu gì y gã con trai như tuấn nhà Phontaine, không hề bắt sót một lần vào viếng Tara một tuần .

Thật ra, chàng cháu a bao giờ nói yêu nàng và đôi mắt màu lam đó cũng cháu a

bao giờ chiếu ra những tia nóng rực mà Scarlett từng gặp ở những đàn ông khác. Vỡ mà ... vỡ mà ... nàng biết chàng đã yêu nàng. Nàng không thể làm được gì. Linh cảm mạnh mẽ như lý trí và sự hiểu biết nhào vào kinh nghiệm cho nàng hay là chàng đã yêu nàng. Làm sao nàng đã gặp ánh mắt chàng không thể thẹn và xa vắng nữa, khi chàng nhìn nàng nữa khao khát nữa buồn rầu, khi nàng không hiểu ra sao cả. Nàng đã biết chàng yêu mình. Tại sao chàng không chịu nói ra? Đó là điều nàng không hiểu nữa. Nhưng cũng còn quá nhiều chuyện liên quan tới chàng mà nàng không hiểu nữa.

Chàng luôn luôn lạ, những xa cách. Không ai đoán được chàng đang nghĩ gì, Scarlett lại còn kém hơn ai cả. Nhưng tôi mà mọi người đều có thói quen nói thẳng ra mọi ý nghĩ của mình, thì thái độ dè dặt của Ashley khiến cho nhiều người phải bối rối. Chàng cũng xuất sắc như tất cả những thanh niên khác về những trò tiêu khiển trong nhà săn bắn, đánh bạc, khiêu vũ và chánh trị, mà cũng là tay kẻ mã có biệt tài hơn cả, nhưng càng khác biệt hơn mọi người trong việc cho riêng các hoạt động thú vị đó không phải là mục đích của đời mình. Và chàng đã riêng tìm nguồn vui trong sách vở, âm nhạc và say mê thi văn. Ô, tại sao tóc chàng lại vàng óng đến thế, tại sao lại có cách biệt như thế, tại sao lại quá cuốn hút nhiều tâm hồn những người phụ nữ Âu châu, âm nhạc, thi văn và những chuyện mà nàng không thấy thú vị chút nào - những lại là người rất đáng yêu? Đêm đêm, mọi khi lên giường ngủ, sau khi đã nghe nói chuyện với chàng trong ánh sáng mờ mờ ở thềm nhà, nàng trở nên luôn nhớ về giờ và chỗ yên nghỉ và ý nghĩ là chàng sẽ mãi mãi trong lòng gặp tôi. Nhưng lòng gặp tôi đi qua đi, những kẻ tự cho mình có gì - chàng có gì ngoài trái tim sống trong nàng có dâng cao và nóng bỏng hơn thêm.

Nàng yêu chàng, còn thì có chàng, nhưng không sao hiểu được chàng. Nàng thấy thẹn và giận dỗi như những người gió thổi qua Tara, như con sông đỏ vàng uốn quanh đến đến, và có lẽ cho tới ngày cuối của cuộc đời nàng vẫn không sao hiểu nữa về mọi chuyện gì phải tiếp. Và bây giờ, lần đầu tiên trong đời, nàng phải đối mặt với một tình trạng phải tiếp.

Ashley đến sinh ra từ dòng dõi của những người quen dùng sự nhàn hạ của họ để suy nghĩ chứ không phải hành động, để theo đuổi những gì có màu sắc rực rỡ không một chút thực tế. Chàng sống giữa một thế giới đầy hương sắc Georgia và chấp nhận vào thế giới một cách miễn cưỡng. Chàng nhìn xem mọi người, không ai cũng không ghét họ. Chàng nhìn xem cuộc đời, không phải khi cũng không sợ hãi. Chàng chấp nhận cái vũ trụ trong đó có một chỗ cho mình, và mục đích ra sao, chàng nhún vai quay trở về với sách vở, âm nhạc và cái thế giới mà mình ưa thích riêng mình.

Scarlett không hiểu được vì sao chàng có thể chiếm được lòng nàng, trong khi đến óc chàng vẫn còn là của một kẻ xa lạ đối với nàng. Chính cái sự bí ẩn của chàng đã khiến dấy tính tò mò của nàng, giống như một cánh cửa không then cài, không khóa. Nhưng gì chàng mà nàng không hiểu nữa lại càng làm cho nàng yêu chàng hơn lên, và thái độ tán tỉnh kỳ lạ, hơn cả của chàng, càng khiến nàng thêm cuốn hút quyên tụy chỉ mình chàng cho kỳ được. Nàng không bao giờ nghĩ về việc một ngày nào chàng sẽ rời đi vì nàng hãy còn quá trẻ và quá đẹp để nhường chỗ cho một kẻ khác phải tiếp một thế giới nào. Và bây giờ, tin tức kinh khủng đó đã đến với nàng như một tiếng sét bên tai. Ashley sắp cưới Melanie!

Không thể có thể được!

Tôi sao, chúng tôi tuôn qua thôi, trong khi hai người tôi Phairhill cũng đi ngủ và vào một buổi hoàng hôn, chàng đã nói: "Scarlett, anh có một chuyện quan trọng muốn nói với em, nhưng anh không biết phải nói ý như thế nào".

Nàng đã ngừng nhìn xuống, tìm kiếm rằng, cho rằng giây phút tiên đã tới. Nhưng rồi chàng lại nói: "Bây giờ thì không còn điều gì để nói. Ô, Scarlett, anh đúng là một kẻ khiếm nhã!" Và anh thúc vào hông người, chàng phóng lên trên đi Tara.

Ngồi trên ghế cây, Scarlett nhìn lại những người đó đã từng làm cho nàng ngây ngất, và bỗng nhiên nàng lại thấy nó có một ý nghĩa khác, một ý nghĩa gì đó ghê sợ. Phải chăng chàng đã có ý muốn báo tin điều gì hay?

Ồ, điều gì ba vợ tôi lúc này! Nàng không thể chịu được thêm điều gì nữa. Nàng lại sụt sịt đi mà mắt nhìn suốt con đường và một lần nữa, nàng thấy vẻ.

Mắt tôi đã chìm khuất và chân tôi đã chới vấp gì đã xuống màu hồng tím.

Vòm trời màu thiên thanh tím tím biến thành xanh lam như màu vỏ trứng hươu, và sự yên tĩnh lại thấy có một cái gì đó như chi u tà nỉ dường như len lén vào nàng.

Bóng tối nhòa nhòa lan rộng. Nhưng dưới ánh sáng cây hồng tím và con đường trải dài vắt ngang đường ruồng như một vết thối nát đã mất hẳn cái màu máu huyết nực nức nó, chỉ còn lại màu nâu tro của đất. Bên kia đường trên đường cỏ, người, la và bò cái đứng im lìm, thò đầu qua rào, chờ đợi và chờ đợi. Chúng không chịu được như những cái bóng đen ngòm của các lùm cây rậm rạp quanh đường cỏ, và phe phẩy vành tai về phía Scarlett, dường như khoan khoái được có người đi bên cạnh.

Trong bóng tối chấp chới, những cây thông cao lớn bên bờ rừng lại thấy lúc này tím tím xanh đỏ đỏ những chi u, bây giờ đã đen sẫm trên nền trời xám màu chì trông như một hàng người đi khom lưng có phần sặc sỡ che khuất dòng sông vàng đục đục ở chân. Trên người tôi bên kia sông, một dãy khói cao vút và trắng toát của nhà họ Quilkes tím tím mờ khuất vào bóng đen của những cây sồi rậm rạp chung quanh, và xa xa chỉ có các đốm sáng của những ngọn đèn ẩn trong những chiếc đèn lồng có một ngôi nhà. Hàng hoa của mùa xuân ấm áp và ấm áp, trên nền vỏ và mùi đất mới cấy và tất cả những cây lá vụn lên, khi nhìn thấy nàng như lâng lâng.

Còn một trời tôi, tiếng xuân nồng và cây cỏ xanh tím tím mà không phải là chuyện của tôi và Scarlett. Với nàng, vẻ đẹp thiên nhiên cũng như không khí đất và nước dưới, bởi vì chưa bao giờ nàng ý thức được một sự xinh đẹp nào khác hơn là nét đẹp trên khuôn mặt đàn bà, nét đẹp qua vóc dáng của loài tuấn mã, của các loài áo lụa và của tất cả những gì có thể sống động. Thế nhưng, bóng tối mong lung yên tĩnh, bao trùm một nhợt nhạt chăm sóc của Tara đã đem lại cho đầu óc tôi một lần nữa nàng một chút lòng dịu. Nàng đã quá yêu mến nhợt nhạt mà không thể, yêu nó như yêu khuôn mặt của mẹ trong giờ cưu kinh dưới ánh đèn.

Trên con đường quanh co, vẻ đẹp của thấy bóng Gerald. Nếu Scarlett phải đi lâu hơn nữa, chắc hẳn Mammy sẽ ra tìm và bắt buộc nàng phải vào nhà với những người quí trách. Nhưng giờ đây lúc nàng đang mòn mỏi ngóng nhìn con đường tôi đi sẫm, nàng chợt nghe có tiếng vó ngựa phía dưới đường cỏ và thấy bò ngựa hoang hốt chạy tán loạn. Gerald O'Hara đang băng đường với tất cả tộc họ.

Ông đang phóng bay lên đi trên lưng con ngựa mà p m p với 4 chân dài thon

mồ nh. Tờ xa, trông ông nhồ mồ t đờ a bé ngồ i lờ ng lờ o trên lờ ng con vờ t đờ nh dàng. Mái tóc dài bờ c trờ ng bay xoồ ồ phía sau, ông vờ a thúc ngồ a vờ a hò hét, vung roi.

Mồ c đờ u trờn ngồ p bờ i nhiồ u nờ i lo buồ n, Scarlett vờ n không khờ i ngồ m nhìn cha vờ i mồ t sồ hẫnh diồ n trờu mồ n, bờ i vì Gerald quồ là mồ t tay kờ mỗ đờ i tài.

Nàng tồ hờ i: "Chờ ng biồ t tồ i sao ngồ ồ i cồ luôn luôn thích nhồ y rào mồ i khi đã có chút rồ ồ u vào . Và nhồ t là sau khi đã ngã té nằm rồ i làm gãy xồ ồ ng đờ u gồ i .

Mình tồ ồ ng là chồ mồ t bài hờ c đó cũng đờ lờ m rồ i, và đờ c biồ t là đã thồ vờ i má rồ ng không bao giồ , không bao giồ nhồ y nờ a".

Scarlett không sồ cha mà còn cồ m thồ y gồ n gửi vờ i ông hờ n là hai cô em gái, bờ i vì Gerald thồ ồ ng kiêu hẫnh mồ t cách trờ con vờ i đôi chút sồ ng khoái, sau khi phồ m tồ i trong nhồ ng lờ n nhồ y rào giồ u vờ . Tính khí đó thích hờ p vờ i sồ thích thú ngồ m cồ a nàng mồ i khi qua mồ t đờ ồ c Mammy. Scarlett đờ ng lên đờ ngồ m nhìn cha.

Con ngồ a cao lờ n đã tồ i sát rào, nó thu mình lờ i và bay bờ ng qua rào đờ dàng nhồ mồ t con chim, trong khi ngồ ồ i cồ i reo hò nhiồ t náo, ngồ n roi vờ t đen đét trên không, và nhồ ng lờ n tóc bờ c phồ bay phồ t phồ i. Gerald không nhìn thồ y con đang đờ ng khuồ t mình trong bóng cây. Ông đờ ng cồ ồ ng lờ i trên đờ ồ ng, vờ nhồ vào cồ ngồ a vờ i sồ tán thồ ồ ng .

– Không mồ t con ngồ a nào trong toàn hồ t nồ y có thồ sánh đờ ồ c vờ i mồ y . Cồ nồ ồ c chồ c cũng không.

Ông kiêu hẫnh nói vờ i con vờ t bờ ng giồ ng Ái nhữ lan mà ông vờ n chồ a bồ đờ ồ c, mồ c đờ u đã sồ ng trên đờ t Mồ ba mồ ồ i chín năm rồ i . Rồ i ông hờ i hồ vuồ t lờ i mái tóc rồ i bờ i, sồ a áo cho thồ ng thồ m và kéo lờ i chiồ c cà vờ t đang vờ t ồ mang tai.

Scarlett biồ t rõ là cha nàng đang sồ a soồ n đờ đờ n khi gồ p mồ nàng, ông có đờ ồ c cái dáng điồ u cồ a mồ t con ngồ ồ i phong nhẫ vờ a đi viồ ng bờ n trờ vờ mồ t cách thông dong. Nàng cũng biồ t là tình cồ nh đó rồ t thuồ n lờ i đờ nàng bồ t chuyồ n vờ i cha, mà khờ i phồ i cồ n nêu lý do xác thồ c .

Nàng cồ ồ i lờ n lên, và quồ đúng nhồ điồ u mong mồ i, tiồ ng cồ ồ i làm cho Gerald giồ t nồ y mình, nhồ ng ngay khi nhồ n ra Scarlett, khuôn mồ t hồ ng hào cồ a ông lờ rõ vờ nồ a ngồ ồ ng ngừng nồ a nghi ngồ i . Ông xuồ ng ngồ a mồ t cách khó khăn vì gồ i cồ ng đờ , rồ i quồ n dây cồ ồ ng vào tay, ông khồ p khiồ ng đi vờ phía cô con gái .

Vờ a nhéo vào má con, ông vờ a hờ i:

– Nồ y, tiồ u thồ , có phồ i cô rình rồ p tôi đờ rồ i cũng nhồ con Suellen em cô tuồ n trờ ồ c, mét lờ i vờ i má cô không?

Giồ ng nói trờ m khàn cồ a ông pha lờ n mồ t chút bồ t bình và tăng bồ c . Scarlett vờ a tróc lờ ồ i chồ c cha vờ a sồ a lờ i chiồ c cà vờ t cồ a ông cho ngay ngồ n . Hồ i thồ cồ a ông phà vào mồ t nàng nồ c nồ ng mùi rồ ồ u Bourbon vờ i mồ t chút hồ ồ ng vờ bồ c hà . Ngồ ồ i ông còn toát ra mùi thuồ c lá, mùi da đánh bóng và mùi ngồ a - mồ t sồ pha trờ n cồ a nhồ ng thồ mùi mà nàng đã quen thuồ c nồ i cha, và tồ nhiên nàng thồ y thích nhồ thồ ồ nhồ ng ngồ ồ i đàn ông khác .

– Không, ba, con không bép xép nhồ Suellen đâu.

Scarlett trờ n an cha và bồ ồ c lù i ra đờ kiồ m soát lờ i bồ diồ n cồ a ông.

Gerald ngồ ồ i nhồ thồ , cao khoồ ng trên mồ t thồ ồ c rồ ồ i, nhồ ng to bồ ngang và lờ n cồ , cho nên vờ i cái bồ ngoài đó, mồ i khi ông ngồ i, ngồ ồ i lờ có thồ tồ ồ ng lờ m

ông là người to lớn. Thân hình vạm vỡ của ông được các người bạn đôi chân người nhỏ nhắn che lấp, lúc nào cũng không rời đôi giày da đen bóng loáng của họ, và lúc nào cũng trông ra trông như một đứa bé vênh vác. Phấn đông người người thì thấy bé mũn lầy đi vào buổi nghiêm trang đâu có đôi chút lịch lịch, người người lại gà bantam - bé nhỏ như người hùng dũng - được các người bạn kính trọng bao nhiêu thì Gerald cũng thế. Không một ai dám táo bạo coi Gerald O'Hara như là một kẻ thấy bé buồn cười.

Ông đã sáu mươi tuổi và mái tóc quăn đã bạc phơ, người khuôn mặt thông minh của ông có một vết nhăn nào, và đôi mắt xanh biếc đầy quầng thâm của ông vẫn còn giữ được ánh sáng của một kẻ không bao giờ mất trí với các vấn đề trừu tượng, hơn là phải nghĩ cách để thoát khỏi mặt đất. Khuôn mặt Ái Nhĩ Lan của ông cũng giữ người hình dáng của một kẻ quê quê người mà ông đã phải rời bỏ lâu - một khuôn mặt tròn trịa, da đen bóng, mũi người, miệng người và hi vọng.

Đó là cái bên ngoài hung bạo đó, Gerald O'Hara nhìn thấy cái mặt lòng nhân đức. Ông không thể nhìn được cảnh mặt tên nô lệ bị mặt sát, đâu là đáng sợ, cũng không thể chịu được tiếng mèo ngao hay tiếng khóc của trẻ con; người ông lại sợ người khác hơn ra. Ông không làm sao biết được rằng lòng nhân ái của ông chỉ trong vòng năm phút là bắt phát giác ngay bởi người kẻ tiếp xúc ông, và ông sợ vô cùng khi sợ người như ra đi đó, bởi vì ông thích nghĩ rằng mọi khi ông quát tháo vang lên là tất cả đều run sợ và tuân lệnh. Không bao giờ ông hiểu được rằng chỉ có một tiếng nói duy nhất để đi đến là có đủ quyền uy khi nói với người và từng phần - tiếng nói dịu dàng của vợ ông, bà Ellen. Đó là một bí ẩn mà ông không bao giờ khám phá nổi, bởi vì tất cả, từ bà Ellen cho đến gã nông nô đến đến như t, đều người người và khi ái toa rồi với nhau để cho ông cảm thấy tin tưởng rằng chính tiếng nói của ông mới thật sự là pháp luật.

Ít hơn ai hết, Scarlett chứng kiến sự bất bao nhiêu trước các tánh nóng và người quát tháo của cha. Nàng là con trẻ, và bây giờ Gerald đã nhìn rõ rằng ông sợ không bao giờ có một đứa con trai nào nữa, ngoài ba đứa đang nằm trong nghĩa địa nhà, nên ông bắt đầu sợ hãi Scarlett như đối với một nam nhi, đi vào mà Scarlett cảm thấy vô cùng thích thú. Nàng rất giống cha nhiều hơn là mẹ cô em gái. Carreen, tên thật là Caroline irene, thì yếu đuối và đa cảm; Suellen, tên thật là Susan Elinor, thì lại kiêu và làm dáng cho ra vẻ đài các của mình.

Ngoài ra, Scarlett với cha còn có một mối thù hiếp người mẹ sợ hãi che giấu cho nhau. Nếu Gerald bắt gặp nàng trèo rào thay vì phải đi mua đồ đạc thì cô sợ, hoặc người nán lại quá khuya để đi thăm nhà để nói chuyện với một gã con trai nào đó, ông sẽ đích thân mắng trách dữ dội, người người sợ không nói lại chuyện đó cho với hoặc Mammy biết. Và hơn Scarlett bắt gặp cha phóng ngựa qua rào sau khi đã hứa với vợ là không tái diễn trò đó nữa, hoặc khám phá được sự tiếm đích xác đã thua bạc của ông, như thế người người biết qua sự bàn tán của người người trong nhà, nàng sợ không dám gặp đến việc đó trong bữa ăn tối, như Suellen đã từng thấy người làm với thái độ vô người có tính toán. Scarlett và cha cùng long trọng bàn bạc với nhau rằng đêm người người chuyện đó tại tại bà Ellen chỉ làm cho bà sợ thêm mà thôi, và chứng có gì khi nhìn thấy người người đến tình thần hoà ái của bà.

Nhìn cha đứng trong bóng tối cuối ngày, thì nhiên không hiểu sao Scarlett bỗng

cơm thấy mẹ áp đặt các sở thích của mình lên con gái. Có một cái gì đó rợn rợn và bình dị từ người ông toát ra khiến nàng cảm thấy an tâm. Là người kém óc phân tích nhất, nàng không hiểu được rằng đó là cảm giác ngây sinh từ chỗ nàng và cha có quá nhiều điểm phù hợp nhau về bản chất, mặc dù đã gặp Ellen và Mammy cùng người bạn thân tình luôn mỉm cười sáu năm trước.

Nàng nói với cha:

– Bây giờ, trông ba đang hoảng sợ đấy. Chắc chắn là không ai biết được như người trò nghịch ngợm của ba đâu, nếu ba không khoe với họ. Nhưng theo con thì sau khi bắt gặp người đó trong năm rợn rợn cũng vì chính cái rào cản này ...

– Nè, dù có phải chết đi nữa tôi cũng không để cho con gái của tôi dù ý tôi có nên như vậy rào cản hay không - Ông hét lên và đập nhéo vào má Scarlett - Cái gì là của riêng tôi, nó có gãy cũng kệ tôi. Còn cô, thì ư thế, cô làm gì ngoài này mà không mang khăn choàng?

Nhưng thấy cha đập giầy như người trò quắc quắc quen thuộc để tránh khỏi bị sa vào một câu chuyện bất lợi, Scarlett luồn tay vào tay cha:

– Con ra đón ba. Con không nghĩ là ba vui quá. Con không thể hiểu là ba có mua Dilcey hay không.

– Mua thì có chứ sao không, nhưng với một giá mắc tàn tưởi. Mua nó và cả con quắc quắc của nó là Prissy. John Quilkes muốn cho không nhưng ba không chịu, chúng tôi để cho thiên hạ đến xem lên là Gerald đập đi những tình bạn trong chuyện mua bán. Ba bắt ông ta phải nhận những bạn bè của hai đứa.

– Trông đi, ba ngàn đô la sao, ba! Mình có cần mua con như Prissy đó làm gì đâu? Gerald hét lên ra đi ư hùng bỉ ổi:

– Đã rồi lúc chính con gái tôi nghĩ phê phán hành vi của tôi rồi sao? Prissy là một con... và như vậy ...

Scarlett nhìn bình thản:

– Con biết nó. Nó là một con như xỏ quyệt mà đến đến. Ba mua nó chúng qua là thì Dilcey của họ nên ba.

Gerald ngừng nói và bối rối, đúng như mọi lần bắt gặp làm một việc nghĩa.

Trông thái độ lộ rõ chân tướng của cha, Scarlett bắt đầu cười.

– Nè, tôi có làm được gì sai quấy đâu? Chúng tôi mua con Dilcey với rồi cả để nó rửa sạch vì như con? Nè, kể từ nay trở đi, tôi không bao giờ để một tên heo nô nào ở đây này với bên ngoài. Hao tốn quá. Nè cô bé, thôi đi vào.

Bóng tối đã dày đặc, màu xanh tối tăm cuồn cuộn trên không đã tối tăm và không khí đã trở nên mát lạnh thay chỗ cho tiếng Xuân áp. Nhưng Scarlett cười trì hoãn, thì thầm những bí mật phía vào để bằng cách nào đó để hỏi về Ashley mà không làm cho cha phải nghi ngờ. Đó là cảm giác khó khăn vì bản chất của nàng không quen từ nhỏ, nghĩa là cũng giống như cha nên khó mà che giấu được ông cũng chính như ông không che giấu được nàng.

– Bên Tquelve Oaks có gì không, ba?

– Cũng bình thường. Cade Calvert có bạn. Sau khi tính với con Dilcey xong, cả bạn ra ngoài hành lang uống luôn nhiều ly toddy. Thấy Cade với Atlanta thì đó. Atlanta, người ta nhận nháo hết, người nào cũng nói chuyện chỉn tranh và ...

Scarlett thở dài. Một khi Gerald đã chấp chuyện chỉn tranh và phân ly thì phải hiểu ngay sau ông mới chịu ngừng. Nàng xoay chuyện qua hướng khác.

– H^à có nói gì cu^ờ c đã y^{ên} n ngày mai không, ba?
– Bây giờ ba m^à i nh^ư t^ừ i . Cô... tên là gì đây... cái con bé nh^ư th^ô , m^à m^à i, năm ngoái có qua bên mình, con bi^{ết} t không, nó bà con v^à i th^ô ng Ashley... à, nh^ư ra r^õ i, cô Melanie Hamilton, đúng cái tên đó r^õ i... con nh^ư và th^ô ng Charles, em nó cũng v^à a t^ừ Atlanta v^à đó và...

– ^à , cô ta cũng đã t^ừ i đó ?

– Ch^à sao, và con nh^ư m^à i m^à m^à i và l^à ng l^à làm sao. Không m^à t ti^{ên} ng nào nói cho mình h^à t, đúng t^ừ cách m^à t ng^à i đàn bà . Thôi vô con, đ^{ang} ng cà r^õ n^h a . Cui ch^à ng má con ra ki^{ếm} m bây giờ .

Nh^ư ng tin t^ừ c v^à a nghe khi^{ên} tim n^{àng} se th^ô t . Nàng đã mong m^à i m^à t chuy^{ên} n ngoài hy v^à ng là Melanie Hamilton v^à n còn ^à l^à i Atlanta và bây giờ l^à i nghe chính mi^{ên} ng cha n^{àng} khen ng^à i t^ừ cách d^u hi^{ên} n c^à a cô ta, trái ng^à i c v^à i tánh tình mình, n^{àng} không ch^u n^h i n^h a nên đi th^ô ng vào đ^ó :

– Ashley cũng có m^à t ^à đó h^à ba?

– Có ch^à .

Gerlad buông tay con gái ra, và quay nhìn sát m^à t con:

– N^h u ch^à vì chuy^{ên} n đó mà con ra đây đ^ó i ba thì t^ừ i sao không nói tr^ở ng ra mà l^à i vòng vo?

Scarlett không bi^{ết} t ph^{ải} i nói gì, n^{àng} nghe m^à t mình nóng ran lên.

– Nè, nói đi ch^à .

Nàng v^à n ch^à a nói đ^ó c, ^à c gì có quy^{ên} n đ^ó c n^h m l^à y cha mình và lay m^à nh b^{ên} t ng^à i i im mi^{ên} ng l^à i .

– Nó có ^à đó và nó v^à n v^à h^à i thăm con, b^{ên} n em gái nó cũng v^à y . T^ừ i nó mong con s^ẽ không v^à ng m^à t trong cu^ờ c đã y^{ên} n ngày mai.

Và ông tinh t^ừ h^à i thêm:

– Bây giờ con nói th^ô t coi, có chuy^{ên} n gì gi^à a con và th^ô ng Ashley?

Scarlett v^à a tr^ở l^à i g^à n v^à a ôm l^à y tay cha:

– Có gì đ^ãu. Mình đi vào, ba.

Gerald đ^{ang} ý thái đ^{ang} c^à a con:

– À, bây giờ thì t^ừ i phiên con mu^à n vào nhà . Nh^ư ng ba thì ba mu^à n đ^{ang} hoài ^à đây cho t^ừ i khi nào hi^{ên} u rõ con mu^à n gì . Bây giờ ba nh^ư ra r^õ i, m^à y lúc g^à n đây coi b^{ên} con h^à i khác . Nó có gi^à n c^à t v^à i con không?

– Không.

– V^à y là nó s^ẽ không bao gi^à h^à i c^à i con đâu.

Scarlett gi^à n đ^{ang} nh^ư ng Gerald đã dùng tay gi^à n^{àng} l^à i .

– Rán gi^à m^à m gi^à mi^{ên} ng, th^ô a cô! Ba m^à i hay chuy^{ên} n đó h^à i x^à n^h y do John Quilkes nói l^à i và đ^{ang} n ph^{ải} i h^à t s^ẽ c gi^à bí m^à t . Đó là chuy^{ên} n Ashley s^ẽ p c^à i Melanie. Ng^à i ta s^ẽ loan báo ngày mai.

Bàn tay Scarlett r^ỏ i th^ô ng tay cha. V^à y là có th^ô t!

Tim n^{àng} nh^ư c bu^{ột} t nh^ư đ^{ang} b^{ên} vò xé b^{ên} i nh^ư ng chi^{ếc} c rằng nh^ư n đã thú . Gi^à a c^à n đau l^à m đó, n^{àng} v^à n còn th^ô y đôi m^à t cha nhìn mình, đôi m^à t v^à a th^ô ng h^à i, v^à a b^{ên} i r^ỏ i tr^ở c m^à t v^à n đ^{ang} nan gi^à i . Ông yêu quý Scarlett nh^ư ng đ^{ang} th^ô i c^à m th^ô y khó ch^u khi b^{ên} c^à ng bách ph^{ải} i tìm m^à t gi^à i pháp cho nh^ư ng v^à n đ^{ang} tr^ở con c^à a n^{àng} . Ellen thì bao gi^à cũng có s^ẽ n nh^ư ng đáp bi^{ết} n . L^à ra, Scarlett nên đ^{ang} t nh^ư ng v^à r^ỏ c r^ỏ i đó v^à i v^à ông.

Gerlad gào to, gi^à ng ông vang l^à n m^à i l^à n b^{ên} xúc đ^{ang} m^à nh:

– Vòy là cô đã tởm bị n thành mọt trò còi i ... bị n c nhà thành trò còi i cho thiên hời rời, phời không? Vòy là cô đã chời y theo mọt thỏi ng đàn ông không hời yêu cô, trong khi cô có thỏi chi m đỏi c bỏi t c mọt đỏi a con trai nào trong hời t, phời không?

Sời phời n nời và lòng tời trỏi ng bỏi t n thỏi ng, khi n cho c n đau cời a Scarlett nời bỏi t đỏi:

– Con không hời chời y theo anh ời y . Chỏi ... chỏi vởi ng c nhiên thỏi.

– Láo!

Gerlad quát lời n, rời nhìn đằm đằm vào khuôn mọt thỏi t sời c cời a con, ông bỏi ng bỏi t ngỏi đỏi i gỏi ng ầu y m:

– Ba bu n lời m, con. Nhỏi ng đỏi u sao con cũng hời còn nhỏi , còn cỏi khời i con trai khác .

Gỏi ng Scarlett nghe nhỏi nghỏi n:

– Hời má lời y ba, má mởi i mởi i lằm tuởi i, bời gởi con mởi i sáu tuởi i rởi i còn gởi .

– Má con thỏi khác . Tánh má không nỏi nởi nhỏi con. Thỏi, con gái vui lên đỏi.

Tu n tời i ba sởi đỏi a con vởi Charleston thăm đỏi Eulalie, và rởi i vởi i tời t cỏi nhỏi ng xỏi xỏi vởi vởi cỏi Sumter, chỏi trong mọt tu n lởi con sởi quên mọt thỏi ng Ashley.

Scarlett nghĩ thỏi m, nởi a bu n tời i, nởi a tời c gởi n nghỏi n ngỏi: "Tôi ng cỏi tời ng mình con nít, hởi cỏi cho mọt món đỏi chởi i mởi i là mình quên hởi t mởi y trởi n đỏi".

– Thỏi, đỏi ng có chỏi cào vởi phỏi tôi nởi a chỏi . Nởi u con bỏi t suy nghĩ mọt chỏi, con sởi chỏi n thỏi ng Stuart hoỏi c thỏi ng Brent Tarleton tời lười. Nghỏi thỏi t kởi đỏi con.

Lởi y mọt trong hai đỏi a sanh đỏi đỏi thỏi hai đỏi n đỏi n sởi kởi t hởi p nhỏi, rởi i Jim Tarleton và ba xây cho hai đỏi a bời mọt ngỏi nhà xinh đỏi p, ngay chỏi hai đỏi n đỏi n gỏi p nởi i, trong khu rỏi ng thông to lời n và ...

Scarlett la lời n:

– Đỏi ng coi con nhỏi con nít nởi a! Con không cởi n đỏi Charleston, con không mu n có mọt ngỏi nhà hay kởi t hôn vởi i hai đỏi a song sanh đỏi . Con chỏi mu n ...

Nàng vởi t nhỏi ng nỏi, nhỏi ng đỏi trỏi .

Gỏi ng nói cời a Gerald bình tĩnh mọt cách lởi lười, và ông nói thỏi t chỏi m rởi, đỏi ng nhỏi nhỏi ng ngỏi ngỏi đỏi vởi a đỏi c lởi y ra khởi i mọt kho tàng tời tời ng ít khi đỏi c sởi đỏi ng .

– Con chỏi mu n có Ashley và rởi i con sởi không bao gởi chỏi m đỏi c nó . Và nởi u nó có mu n cởi i con, mà ba có phởi i tán thành vởi ba nởi tình bởi n gởi a ba và John Quilkes thỏi ba cũng sởi lo ngỏi i không ít .

Nhìn ánh mọt kinh ngỏi c cời a con, Gerald nói tời p:

– Ba mu n con gái cời a ba đỏi c sung sởi ng, nhỏi ng chỏi c chỏi n con sởi không tìm thỏi y hởi nh phúc khi chung sởi ng vởi i Ashley.

– ời , đỏi c mởi! Đỏi c mởi!

– Không đỏi con. Chỏi có nhỏi ng cởi p vởi chỏi ng hởi p tâm tĩnh nhỏi mởi i có hởi nh phúc .

Scarlett mu n hét lời n : "Ba và má có gởi ng nhỏi đỏi sao vởi n có hởi nh phúc" nhỏi ng nàng kởi p thỏi đỏi ng lởi i, sởi cha tát tại vởi tời i vởi lởi .

Gerald tời p tời c nói chỏi m rởi, chỏi n lởi i:

– Dòng hởi mình khác hởi n vởi i nhà hởi Quilkes. Hởi cũng khác vởi i bỏi t cỏi lảng gởi ng nào ... khác vởi i mởi i gia đĩnh mà ba quen bỏi t . Hởi là nhỏi ng kởi kỳ đỏi, thỏi

có thể họ có thể nhìn nhau giữa những người bà con để giữ riêng cái kỳ dị đó còn hơn.

– Không, ba, Ashley đâu có ...

– Hãy giữ mình giữ mình, con gái! Ba không có ý nói về nó đâu bởi vì ba muốn nó. Ba biết kỳ dị chứ không nói là điên. Nó không điên như bạn Calvert dám hy sinh mình vì một con ngựa, cũng không như đám Tarleton có một mình là để đưa một hoặc hai nghìn say, cũng chẳng gì như đám Phontaine vỗ phụ, nóng nảy, dám ám sát người vì một số nhà cầm quyền. Cái kỳ dị đó rất dễ hiểu, chứ không như vậy. Và nếu không như thế thì Gerald O'Hara này cũng không thoát khỏi những người đó! Ba cũng không có ý nói là Ashley sẽ chạy theo một con đàn bà khác, nếu con là vậy nó, hoặc nó sẽ đánh đập con. Đó là vì có lẽ con còn sung sướng hơn vì ít ra con cũng hiểu được vì sao. Nhưng nó lại khác thế này và những người khác không làm sao hiểu được. Ba muốn nó những người như những người chuyên nó nói, ba chẳng hiểu được đâu rồi sao cả. Đâu, con nói thật coi con có hiểu được những người chuyên lãnh những sách vở, thi ca, âm nhạc, và những người cùng những người không điên thì người thì như nó kỳ hay không?

Scarlett sẽ trả lời:

– Kìa, ba! Nếu con yêu anh ấy, con sẽ thay đổi tất cả.

– Ồ, con có thể thay đổi à?

Gerald nhìn chăm chú vào một con, nói tiếp:

– Như vậy là con chẳng hiểu gì về đàn ông, chẳng nói gì về Ashley. Không một người nào có thể thay đổi được tính tình chẳng, con đừng quên điều đó. Còn nói gì về chuyên thay đổi một người trong dòng họ Quilkes thì ... là chuyên và trái, con ơi! Có thể đưa như vậy, và cứ luôn đổi như vậy. Ba biết là kỳ dị ngay từ lúc mình sinh ra. Có xem họ chưa khó đi cho tới New York và Boston để coi ca kịch và tranh sơn dầu. Rồi còn gọi mua sách Pháp và Đức trong một tiệm buôn của Yankee! Rồi người ta ra đó, và đã có vẻ mà mình có Trái mà biết chuyên gì, trong khi đáng lý ra phải dùng thì giờ đó để săn bắn và đánh phe như bao nhiêu người bình thường khác.

Tất cả giờ vì Ashley bạn bè là quá gần với tính, Scarlett phản đối:

– Không một ai trong họ này có thể cải thiện người hay người Ashley, không một ai cả, ngoại trừ cha anh ấy. Còn về chuyên đánh phe không phải Ashley mà ăn cả ba hai trăm đô-la tuồn qua tới Jonesboro sao?

Gerald hỏi lại:

– Vậy là mình thấy nhóc Calvert lại búp xép nhà rồi, nếu không thì con làm sao biết được con sẽ. Ashley có thể cải thiện người hay so với người hay như thế và đánh phe giữa với người và người như thế - và người đó chính là ba. Và ba cũng không cần cải thiện nó nếu người cũng không, có thể họ ngã anh em Tarleton không mấy khó. Nó có thể làm tất cả những chuyên đó như người chuyên để tâm vào. Chính vì vậy mà ba biết là nó kỳ dị.

Scarlett lắng nghe, tìm nằng thốt lên. Đó là vì những người xét sau cùng của cha, nằng như nằng rõ là đúng. Ashley không hề chú tâm vào bất cứ những thú tiêu khiển nào thu hút đó mà chỉ dúi chàng thì chúng ta có biết tài. Tất cả những gì người khác cho là để biết thú vui, chàng chẳng tham dự với một ít những thú của người biết gì cho phải phép.

Họ rõ ràng im lặng của Scarlett, Gerald vỗ nhẹ vào tay con và nói với giọng dịu dàng:

– Con thấy không, Scarlett! Con đã nhận đó là sự thật. Con sẽ sống ra sao với một người cha như Ashley. Nhưng người cha trong dòng họ Quilkes đâu gần gũi. Rồi với giọng vui vẻ, ông nói tiếp:

– Lúc này khi ba nói với con về mấy anh em Tarleton, không phải là ba cố ý để cao chúng. Bởi nó đâu xứng đáng, nhưng nếu con để một người như Cade Calvert, ừ, thì là con giận ba. Họ Calvert gồm toàn những người tốt mà còn ông già chúng nó lấy một bà vợ Yankee. Và từ khi ba qua đời... ừ, con gái con nghe ba nói! Ba sẽ đi tìm Tara ngay cho con và thấy Cade...

Scarlett giận dữ nói tiếp:

– Đâu có một Cade người trên một kho tàng, con cũng không thêm. Ba để con cao hơn với con! Con không thêm Tara cũng chẳng cần một người đi tìm nào. Đi tìm mà không có nghĩa gì khi...

Nàng đành nói "khi mà không sống được với người mình yêu", nhưng tất cả giận dữ cằn nhằn mồm miệng ngang cựa con đời với món quà mà ông quý trọng nhất đời - chiếc thuyền có Ellen - Gerald gật đầu:

– Scarlett O'Hara, cô dám để ông đó nói với tôi rằng Tara mạnh mẽ như một cây - chẳng nghĩa lý gì hết hả?

Scarlett bối rối bình tĩnh lại. Nàng đã đau đớn đến nỗi không còn biết sợ hãi hình ảnh của cha.

Khoa rằng hai cánh tay lạnh và cứng nhắc, Gerald quát lớn:

– Đột đại là một duy nhất có ý nghĩa trên đời, bởi vì đó cũng là một duy nhất tồn tại mãi, cô để ông quên đi đó! Đó là một duy nhất xứng đáng để công làm việc, xứng đáng để chi trả cho nó... và xứng đáng để chết vì nó.

Scarlett kêu lên, giọng nhảm chán:

– Kìa, ba! Ba nói với một người Ái Nhĩ Lan.

– Có khi nào tôi xin hỏi là người Ái Nhĩ Lan đâu? Không, tôi còn hạnh phúc nữa mà. Và cô, cô để ông quên là cô cũng có một nửa dòng máu Ái Nhĩ Lan trong người thì mạnh mẽ mà họ sống trên đó chính là một bà mẹ hiền. Ngay lúc này, tôi mắc nợ vì cô. Tôi dâng cho cô một người xinh đẹp như trên đời - người trẻ mạnh mẽ như một người Meath - rồi cô thế thái gì? Cô gật đầu ngang đi!

Gerald sắp mĩm cười nhìn thì thoáng thấy nét bối rối trên mặt của con nên dừng lại:

– Nhưng thôi, con còn trẻ quá. Tình yêu đến rồi sẽ đến với con. Là người Ái Nhĩ Lan, con không làm sao rời bỏ được một đại. Con còn nhớ và chờ đợi một người đáng thanh niên theo tán tỉnh. Từ khi con nào lớn lên, con sẽ biết tình yêu đến ra sao... Thôi, con cần quyết định chọn Cade hoặc một trong hai đứa sinh đôi Tarleton, hay một đứa nào đó của Evan Munroe rồi con sẽ thấy ba tốt với con từ bây giờ nào!

– Kìa, ba!

Từ lúc đó Gerald đã hoàn toàn chán nản cuộc đời thoải mái với con và hết sức buồn khi trở về với nỗi nan giải. Đã vậy, ông còn đau buồn hơn vì Scarlett cứ mang một mặt trầm ngâm sau khi được cha cho một người con trai ưu tú nào trong họ, rồi còn được cha tặng cho Tara. Ông mua những quà tặng của ông phải được đón nhận với những tiếng vỗ tay và những cái hôn đáp lại.

– Thôi, để ông nhận nhớ nữa, tôi hiểu! Cô lấy ai cũng được vì mình là người đó hoà

họ p v i cô, m t ng i phong nhấ m n Nam, và bi t t tr ng . Đ i v i đàn bà, tình yêu t i sau hôn nhân.

– , ba! Đó là quan ni m c h bên x c a ba!

– Nh ng đó là m t quan ni m đúng! Cái trò M n y mu n x p đ t nh ng đám c i vì tình, nh b n đ y t , b n Yankee! Nh ng cu c hôn nhân t t đ p nh t là do cha m tác thành cho con gái ch làm sao m t đ a bé nông n i gi ng nh con mà có th bi t đ c đ a nào t t, đ a nào đ u cán ? C xem dòng h Quilkes thì bi t . Cái gì đã làm cho ng i c a h t đ i n y t i đ i kia v n kho m nh và kiêu dũng ? Có gì l đâu, h ch k t h p l n nhau, c i g nh ng ng i trong h hàng do chính gia đình c a h mu n nh v y .

– !

Scarlett rên r , n i đau xót l i đ n v i nàng vì nh ng l i c a Gerald l i g i ra m t s th t phũ phàng . Nhìn cái đ u cúi g m c a con, Gerald l c l trên đôi chân m t cách kh s :

– Con khóc đó h ?

Ông v a h i v a v ng v nâng c m con lên, nét m t hi n rõ tình th ng.

– Không.

Scarlett hét l n và vùng kh i tay cha.

– Con nói láo, nh ng ba l i r t hãnh di n. Ba r t b ng lòng là con v n còn bi t t tr ng. Ba mu n đ c th y con nh v y trong cu c đ y n ngày mai. Ba không mu n cho c h t n y đằm ti u và c i vào m t con v chuy n đ em trái tim dăng cho m t ng i đàn ông ch ng ngó ngàng gì t i mình, ngo i tr tình b n thông th ng.

Scarlett bu n r u nghĩ th m: “Anh y có nghĩ t i m ình. Nghĩ r t nhi u. Mình bi t ch c nh v y. Mình có th nói ra n u mình có thêm đ c m t ít thì gi , mình có th làm cho anh y ph i nói ra... , ph i chi nh ng ng i trong dòng h Quilkes đ ng có ý nghĩ là ph i c i h i gi a nh ng ng i cùng h hàng!”

Gerald quàng l y tay con.

– Bây gi mình vào nhà ăn t i, và nh đây là chuy n gi a hai cha con mình thôi. Ba s không làm bu n lòng m con v v n y... Con cũng v y. H mũi đi, con. Scarlett h mũi vào chi c khăn tay đã b vò nát, và hai cha con tay trong tay cùng ng c lên l i đi t i s m, con ng a ch m ch p theo sau. G n t i nhà, Scarlett s p s a ti p n i câu chuy n thì nhìn th y m đang đ ng trong bóng t i m đ i mái hiên. Bà đ i nón, quàng khăn và đeo bao tay. Phía sau bà là Mammy đang h m h , tay xách chi c túi da màu đen dùng đ đ ng thu c men mà bà Ellen O’Hara th ng dùng đ sẵn sóc và ch a b nh cho b n nô l . M i c a Mammy v n đã dày và x , g p lúc b t bình, l i còn dày và x g p đôi. Bây gi , nó đang x dài ra, và Scarlett hi u ngay là Mammy đang b c t c v m t chuy n nào đó.

– Ông O’Hara!

Ellen g i khi nhìn th y hai cha con đang đi t i... bà thu c th h c a nh ng ng i i quý tr ng nghi th c m c đ u đã s ng v i nhau m i b y năm và đã có sáu con...

– Ông O’Hara, nhà Slattery có ng i i b nh. Đ a con m i sanh c a Emmie đang h p h i và c n đ c đ t tên Thánh. Tôi và Mammy ph i qua bên đó đ xem có giúp ích đ c gì không.

Bà h i c t gi ng lên nh đ h i và s n sàng ch quy t đ nh tán thành c a

chàng, dù cho là hình thức như chàng cũng làm mất ruồi Gerald..

Gerald nói oang oang:

– Trời ơi, sao bạn đã trông rác rưởi đó khi nhìn cho bà rồi khi nhìn nhà ngay trong giờ ăn tối và giờ mà lúc tôi đang cần cho bà nghe về chuyện chiến tranh đang diễn ra trên bàn tán xôn xao ở Atlanta! Xin cút đi, bà O'Hara. Bà sẽ không thể nào ngủ yên được khi biết là có chuyện đau khổ ở ngoài mà không có mặt bà thì không giúp được.

– Bà làm sao ngủ yên được dù phải đi ban đêm được cho bạn học chàng và đám ra tối.

Mammy với cậu nhàu với đã xuống như chàng bạn có thể tìm thấy chàng ra chiếc xe đi săn bên mã.

Ellen vuốt nhào vào má Scarlett:

– Chút nữa vào bữa ăn, con như nghĩ thay cho má.

Một dù u nức mặt cười trào ra, Scarlett với n rung động với sự vuốt ve lúc nào cũng chờ đợi huyênh hoang của mẹ nàng, với mùi hương ngọt ngào như nhàn toát ra từ chiếc áo của bà. Ellen O'Hara có mặt cái gì khi nhìn Scarlett ngủ gật, mặt sưng nhồm nhồm cùng chung sống với nàng dù ở một ngôi nhà, và sự nhồm nhồm đó với làm cho nàng sợ hãi đến nỗi cũng khi nàng say mê và cảm thấy áp lực thì.

Gerald đã với lên xe rồi đi đến gần đánh xe cần thì. Phải trách vì nuôi ngựa cho Gerald suốt hai chục năm, Toby biết sự bất bình vì bất chấp trong ngay lãnh vực chuyên nghiệp của anh ta. Toby với Mammy nghĩ bên cạnh xe rõ ràng là hai hình ảnh chính xác phải bày thái độ bất mãn bằng cách xem mỗi dải ra của chàng từ Phi châu.

Gerald cúi khinh:

– Nếu mình không tận tâm giúp bạn Slattery để chúng nó mất rồi luôn, có lẽ chúng nó đã bán rồi cho mình may mắn để lấy rồi đó và cả họ tận sự không còn bằng lòng hà gì với chúng nữa.

Rồi, mặt chàng từ từ lên với ý nghĩ sắp bày mặt màn đùa cười, ông nói tiếp:

– Mình vào đi con, mình sẽ cho tên Pork biết là thay vì mua Dilcey với, ba đã bán Pork luôn cho John Quilkes.

Ông ném dây cương cho một chàng bé da đen đứng gần đó và bước lên thềm.

Ông đã quên khuấy chuyện đau buồn của con gái và chần chừ về chuyện chiến tranh của họ. Scarlett uống nước theo, chân nàng như chì. Nàng nghĩ, dù sao thì mặt sự kết hợp giữa nàng và Ashley cũng chàng có gì kỳ diệu nên sự kết hợp giữa cha nàng và Ellen Robillard O'Hara. Rồi cũng như mọi khi, nàng từ chối chàng biết rồi sao, mặt con người ỉm và thiêu như như cha nàng, rồi có thể cả đi đến một người với như mẹ nàng, bởi vì cả hai quá cách biệt nhau về tuổi tác, trình độ giáo dục và tính cách.

Chàng III

Ellen O'Hara đã ba mươi hai tuổi, vào thời đó, bà được coi như một thiếu phụ trung niên, đã trông sinh 6 đứa con và chôn hết 3. Bà cao lớn, cao hơn chàng một cái đầu như chàng với đáng để mẹ làm nhún nhẩy nhập nhàn tà áo phồng to, bà đã làm cho mọi người quên đi tuổi của cô. Chiếc áo của bà đen

lâm nĩ i bĩ t cái cĩ tron trĩa, thon thon và trĩ ng ngĩ n nhĩ sĩa a . Cái cĩ đó dĩ ĩ ng nhĩ lúc nào cũng ngĩ a ra sau bĩ i sĩ c nĩ ng cĩ a mái tóc xum xu ê bĩ c trong bao lĩ i . Mĩ bà là ngĩ ĩ i Pháp mà cuĩ c Cách mĩ ng 1791 cha mĩ đã phĩ i trĩ n chĩ y khĩ i đĩ o Haiti. ĩ mĩ , bà thĩ a hĩ ĩ ng đôi mĩ t huyĩ n hĩ i xĩ ch, nhĩ ng hàng mi dài rĩ m và mái tóc đen nhánh . Vĩ i cha, tĩ ng là mĩ t chiĩ n sĩ cĩ a Nĩ phá luân, bà giĩ ng ĩ sóng mũi dài và thĩ ng, ĩ quai hàm vuông nhĩ đôi má bĩ u bĩnh làm dũu nét . Nhĩ ng chính nhĩ cuĩ c sĩ ng mà Ellen có đĩ ĩ c cái sĩ c thái kiêu hĩnh nhĩ ng không khĩnh mĩ n, đáng vĩ yêu kiĩ u và nét sũ u mĩ làm mĩ t hĩ n cĩ sũ tĩ ĩ i vui.

Bà sô là mọt giai nhân tuy t sô c nư có đ đ c mọt chút ánh sáng trong đôi mọt, mọt chút nng nhit t n c i, ho c mọt chút h n nhiên trong gi ng nói, cái gi ng nói êm nh ru th ng rớt vào tai ch ng con và đăm gia nhân. Gi ng bà êm dừ nh ng h i lúu rúu c a ng i mi n duyên h i x Georgia, nguyên âm dính li n nhau, ph âm tách r i ra v i chút ít âm đ i u Pháp . Đó là th ti ng nói ch ng bao gi c t cao khi ra lnh ho c qu trách con, nh ng là ti ng nói mà m i ng i Tara ph i tuân hành t c kh c, trong khi nh ng l i g m thét m t i c a ch ng bà b k nh vô hi u .

Tôi lúc hiu hủu bi t t này, Scarlett v n th y m n àng không h bi n đ i, gi n hi n nói v n êm và d u d u là ng i khen hay r y b o, c ch v n khoan thai và h u hi u m c d u luôn luôn b n r n v i bao nhiêu công vi c kh n c p và náo nhi t h ng ngày trong ngôi nhà c a Gerald, đ u óc bà luôn luôn bình tĩnh và l ng v n th ng, ngay c trong ngày ch t c a ba đ a con trai. Scarlett cũng ch a bao gi nhìn th y m đ a l ng vào gh . Nàng cũng ch ng h th y m ng i i n n i nào mà không có kim ch trên tay, ngo i tr lúc dùng b a, lúc c u ch a ng i i b nh ho c tính toán s sách c a đ n đ i n . Khi ti p khách, trên tay bà luôn luôn có m t món đ thêu, nh ng vào nh ng lúc khác, bàn tay bà l i b n r n v i nh ng chi c s mi nh u nát c a Gerald, v i nh ng chi c áo c a ba cô con gái ho c y ph c c a b n h c nô. Scarlett không th t ng t ng ra hình nh c a m mà không có cái bao đ u ngón tay b ng vàng . Nh t i m là nàng cũng th y ngay hình nh c a m đi qua trong ti ng s t s at c a t à áo l a, theo sau là m t con bé da đen có b n ph n duy nh t là rút ch l t và mang h p đ may b ng g t đàn, đi t phòng n y sang phòng khác, trong khi Ellen r o quanh kh p nhà đ ki m soát vi c n u n ng, quét đ n và vi c may y ph c cho ng i làm đ n đ i n .

Chờ a bao giờ, ngày cũng như đêm, Scarlett bắt gặp một rừng i đáng vẻ trang nghiêm bình lặng cũng như chờ a bao giờ, những thói cách phức tạp của bà thì ưa thích nghi. Khi Ellen sống a sống n d m t cu c khiêu vũ hay tiếp khách họ c đi Jonesboro d l, bà ph i c n t i hai tiếp ng đ ng h, hai ng i t gái và c Mammy ph l c vào đ lo vi c ăn m c sao cho thích h p. Tuy th, trong nh ng tr i ng h p kh n c p, bà l i thay đ i y ph c m t cách mau l khác th i ng. Vì c a phòng m ra hành lang đ i di n c a phòng m nên ngay t thu nh, Scarlett đã quen v i tiếp ng đ ng rón rén c a nh ng bàn chân da đen b i c thoải tho t trên sàn g c ng t lúc t m sáng, nh ng tiếp ng g o c a g p rút i phòng c a m, và tiếp ng nói ngh n ngào s s t c a b n h c nô thì thảo v chuy n đau m, sanh đ, ch t chóc trong dẫy phòng quét b ng vôi tr ng, n i chúng i. Lúc nh, nàng th i ng len lén ra c a nhìn qua khe h nh, và th y Ellen t trong

gian phòng tối om bên cửa ra trong khi cũng tối om ở đó, tiếng ngáy của Gerald vẫn đều đều và vô tận. Mẹ nàng đi vào vùng ánh sáng chớp chớp của ngọn nến, tay kẹp hộp thuốc men, tóc vẫn thẳng thớm, áo chôn gài chôn thốn.

Lúc nào cũng vậy, Scarlett luôn luôn cảm thấy áp khi nghe mẹ thì thào với giọng chực, giọng nhè nhẹ đầy âu yếm trong khi bà nhón chân đi:

– Suốt, đừng có phạm tội. Bên đây làm ông O'Hara mất giấc ngủ bây giờ. Bình chúng nó chưa đến nên chờ ở đây.

Quả vậy, nàng cảm thấy lòng trở lên giọng, biết rằng Ellen đang ở bên ngoài trong đêm tối và mẹ vì có đứa đầu vào đó.

Lúc có những buổi sáng, sau khi trở về sớm sớm của hai bác sĩ Phontaine – một già, một trẻ – đến để tiếp tay, Ellen vẫn chờ đợi bên cửa sổ tâm nhấc tay lên, đôi mắt huyền nhìn qua cửa sổ vì một điều. Đó là cái bên ngoài hiện thực nghiêm đó là cảm giác tinh thần của người nghèo khi nhìn cho tất cả đứa con kinh sợ kẻ cha mẹ và mẹ cô con gái, một đứa con thừa kế còn hơn là phải nhìn nhìn đứa u đó – đứa con của Gerald.

Đôi khi Scarlett nhón chân hôn mẹ, nàng đầy đủ vòng môi trên quá ngón và quá mềm mại của bà, một cái miêng đôi bên đôi bên gây đau khổ. Nàng thì hỏi cha mẹ biết cái miêng đó có khi nào cảm thấy như nhấc lúc còn con gái, hoặc thì con nhấc đêm dài để tâm tình với bên gái hay không. Không, đó là một đứa không thì có. Mẹ nàng vẫn luôn luôn là một, là một trẻ của uy lực, là người ngoan của khôn ngoan, con người duy nhất bao giờ cũng có sẵn một giọng đáp.

Nhưng Scarlett đã lớn, vì rằng mười năm trước, Ellen Robillard của Savannah cũng cảm thấy như một cô gái nào đó tuổi 15 trong thành phố duyên dáng nên thế đó, cũng thế trẻ em về bên mẹ, trao đổi tâm tình, tất cả là tất cả các bí mật của đời mình – cha mẹ biết. Đó là năm mà Gerald O'Hara, lớn hơn Ellen 25 tuổi và cảm thấy vào cuộc đời bà – và đó cũng là năm mà người anh họ trẻ trung, một tên huyền, Philippe Robillard, bước ra khỏi đời bà. Khi Philippe với đôi mắt long lên sông sâu, và với đứa con hung hãn, vĩnh viễn rời bỏ Savannah, người con trai đó cũng mang theo luôn người bạn lòng của Ellen, để cho anh chàng Ái Nhĩ Lan chân vòng kiềng kia kết hôn với một cái vợ sò trẻ người nhấc xinh xắn.

Nhưng bao nhiêu đó cũng đủ để với Gerald, một dịp may bất ngờ đến cảm thấy đứa con gái vậy. Và nếu có một cái gì đã ra khỏi cuộc đời nàng, thì cái gì đó có một mất gì để với ông đâu. Là người sáng suốt, ông hiểu rằng chỉ có phép lạ mới khiến cho một gã Ái Nhĩ Lan vô gia đình, không sở hữu gì có thể chiếm được cái ái của một trong những gia đình giàu có và kiêu hãnh nhất miền duyên dáng. Bởi vì chính Gerald chưa là một kẻ thất bại.

Tên Ái Nhĩ Lan, Gerald bước chân lên đất Mỹ vào năm hai mươi mốt tuổi. Cũng như người anh Ái Nhĩ Lan trước đó, hơn hoặc kém ông, Gerald đã phải ra đi học tiếp tục với một ít quần áo trên lưng, với hai đồng sĩ linh và với cái đầu đội trên giá một kho báu thì khá lớn, lớn hơn tất cả ông hiểu. Ông không một tên Orange nào đáng giá một trăm đồng bảng Anh để với chánh phủ Anh quốc, nhưng người Anh xúc động vì một viên quần lý của một đứa con Anh đã bằng ông đánh chết thì ông chỉ có việc là phải trở về và trở về ngay. Quả tình ông có giọng tên quần lý đó là "đồng tiếp tục Orange", nhưng có thể mà hơn là dám

chính vào mặt ông bằng cách huýt sáo điệu như c "The Boyne Quater".

Trên Boyne đã xảy ra cách hơn một trăm năm, những người và người trong họ O'Hara và các láng giềng thì như chầm chậm hôm qua khi mà đất đai và gia sản của họ tan biến trong vòng mây bụi che phủ cuộc đào tẩu của hoàng thân Stuart, để cho Quilliam ởph Orange và đoàn quân khố của ông đeo huy hiệu màu cam tàn sát những kẻ đứng về phe hoàng tộc Stuart.

Vì đó và những lý do khác nữa, gia đình O'Hara từ những ngày chuyển rời về chỗ ngồi có gì quan trọng lắm, ngoài trừ những họp nó bắt đầu từ việc những họp quố nghiêm trọng khác. Những năm, họ O'Hara thường bị nhân viên cảnh sát Anh nghi ngờ về những hoạt động lén lút của chính phủ, và Gerald không phải là người đầu tiên trong gia đình phải chịu ba chân bốn cẳng để rời khỏi Ái Nhĩ Lan giữa lúc hàng sáng. Hai người anh là James và Andreu mà ông chỉ như mang máng là hai thanh niên kín đáo thường đi đi về về ban đêm vào những giờ giấc khác thường, đôi khi biến mất luôn cả mấy tuần khi nào bà mẹ ông đi ngủ không yên. Họ đã trở nên sang trọng những năm trước, ngay sau khi mặt trời sáng chôn giấu dưới những chuồng heo nhà O'Hara bị khám phá. Hiện nay, họ đã là những thợ gia phát đất "mở cửa cho có Trại mới biến vì sao" như là bà mẹ mới khi nhắc tới hai đứa là những đứa con trai bà. Chính Gerald đã được c gởi gắm cho hai người anh đó.

Ông rời nhà về chỉ còn vàng của mẹ, về những là bà cứu nguy về vắng vắng bên tai và lời khuyên của người cha: "Mấy phải như là không bao giờ lấy cặp mặt món gì của ai". Năm người anh cao lớn tiến biệt ông về những người cớ i thần phước pha lẫn chút ý nghĩa khích lệ, bởi vì Gerald hãy còn như mà là kẻ thấp bé trong mặt gia đình cao lớn kho m nh.

Năm người anh cũng như cha ông, đều cao to mặt thô c tám tr lên, những về phần Gerald năm hai mươi mốt tuổi, ông thì hiểu là chỉ cao mặt thô c sáu mấy phân là tất cả những gì mà Thiên đ đã ban cho. Chỉ có hàng người i như Gerald mới không phải thì giờ tìm cái tìm vóc thấp bé của mình và không bao giờ coi đó là mặt ch những người trên đứng trên th. Trái lại, chính cái thân hình thu gọn đó đã tạo cho ông thành người i như ngày nay, bởi vì ông đã sớm hiểu rằng những người i thân hình như bé con phải đi y để qu c m mới sống còn được cái giá như người to lớn. Và Gerald đúng là người i qu c m.

Các anh ông đều u m m và tr m l ng. Họ, số l u truy n của những thợ vàng son trong gia tộc đã vĩnh viễn qua rồi, đã biến nên thành mặt mới hơn thù câm nín và nếu có phải phát thì chỉ về hình thức chưa xốt. Nếu Gerald cũng cao lớn, kho m nh như các anh, có lẽ tánh tình ông cũng như họ và có lẽ ông đã là người biến thành mặt thành phần của chính phủ. Những Gerald là đứa "rừng hàng của người" như mà ông thường yêu như thú, d n i xung và hay đi m đá. Ông giống như mặt con gà "bantam" như bé những hung hăng đi nghênh ngang giữa mặt đàn gà kh ng l lo i "cochin", những các anh ông về n nuôi chi ông và chỉ khi nào xét thấy quá cần để răn dạy thì em như bé, họ mới phải sống dưới tay i những người m tay to lớn.

Về phần học về, Gerald mang theo lên đất M mặt kiến thức kém cỏi, những ông không cần những thức để u đó, và nếu có ai nói rõ về ông như thú, ông về n d ng d ng. Bà mẹ đã dạy cho ông biệt để c và biệt viết. Ông cũng khá tinh thông về toán pháp. Và trình độ ch nghĩa ông chỉ tới chỗ đó thôi. Phần ngôn

ngồi La tinh mà ông đã đọc qua chỗ cho những người học trong lễ Misa và sự hiểu biết về sự học của ông chứng tỏ toàn những chuyên đầu tư ông, đến tận đã đến dự kỳ thi cho Ái Nhĩ Lan. Ông chứng tỏ biết tí gì về thi ca ngoài từ mỹ bài thơ của Moore và cũng không hiểu gì về âm nhạc trừ một vài bản dân ca. Trong khi với những người học những kỹ có học thức hơn mình, ông chứng tỏ bao giờ nhìn nhận trình độ học của mình là một thiếu sót đáng kể. Với tôi, những người đi học học đó có giúp ích được gì tới một chút khai phá, nếu mà những người Ái Nhĩ Lan đến đó cũng đã học nên sự sẵn sàng của họ? Một người chỉ đòi hỏi người đàn ông phải có sự chắc chắn và không ngừng lao tác?

Còn James và Andreu, hai người bạn anh đã cho ông tá túc trong một căn nhà hàng ở Savannah, cũng không hề học tiếng và sự học quá thiếu sót của đứa em. Bàn tay khéo léo cùng những phép tính chính xác và khả năng linh mẫn của ông đã khiến họ trở nên ngạc nhiên. Thật vậy, ở đây, nếu có em Gerald mà có được tài năng vẫn chứng tỏ những âm nhạc thì chứng tỏ hai người bạn anh của cậu ta sẽ không khiếm khuyết bình, khinh ghét. Mặc dù vào những năm đầu thế kỷ, dù những người đi đến Ái Nhĩ Lan. James và Andreu biết được công cuộc làm ăn bằng cách chuyên chở hàng hóa trong những chiếc xe ngựa kín đáo đi từ Savannah tới tận các thành phố như là Georgia và đã phát triển được lên một thị trường riêng có Gerald cùng chung họ.

Gerald yêu mến miền Nam, và chưa bao lâu, ông tự cho mình là một người miền Nam chân chính. Khi ra thì hãy còn quá nhiều chuyên về miền Nam - và những người miền Nam - mà ông không làm sao hiểu nổi, những việc bên cạnh một mặt, ông chấp nhận tất cả những thói quen nào gần gũi với ông - chứng tỏ những chiếc ghế và đưa ngựa, các cuộc bàn cãi chính trị sôi nổi và luật lệ song đầu, quy định về các cuộc gia và lên án bên Yankee, binh vực chế độ nô lệ và quý trọng một danh từ để dành cho Vua Bông Vải, khinh rẻ bên da trắng của bà và tự ra lịch sử thái quá đối với người. Ông cũng tiếp tục thói nhai thuốc lá. Riêng với người học thì ông không phải tốn công đọc học vì là một kẻ có máu rượu uống ngay từ thuở nhỏ ra đời.

Những người Gerald với cậu là Gerald. Lúc đầu và tất cả những gì ông thay đổi những ông với cậu giữ nguyên tất cả cách của ông, dù rằng ông có thể sửa đổi thay đổi nó. Ông tán phở cái đáng để sang trọng buông thả của các điền chủ nông và chứng tỏ đến giàu có thì những lãnh địa đầy rêu của họ đến với Savannah, chứng tỏ trên những những con ngựa nòi, theo sau là các cỗ xe ngựa mã chèo những bà vợ xinh đẹp và phía sau ngựa là một số xe ngựa nhóc bên nô lệ. Những người Gerald thì chứng tỏ bao giờ có được cái điểu bên sang trọng. Giờ nói về ông và điểu bên học học của họ đến với ông nghe thấy êm tai những cái gì của người Ái Nhĩ Lan với nắm chặt tay ông. Ông thích cái thái độ ung dung của họ khi thấy ông học những các việc quan trọng. Nếu có phải vì một cây bài mà một đi một sẵn nghi ngờ, một đến đến hay một tên nô lệ, họ với việc gì những người học thì đó cho người học thì học cuộc với một đáng với bất cứ những khi họ ném vải một số xu để cho đám trẻ con da đen. Những người Gerald là kẻ tự tin trong cảnh nghèo khó nên ông không bao giờ học được cái thái thua thiệt một cách ung dung thanh lịch đó. Người miền duyên hải Georgia này học thành một số dân học khi ái với giờ học nói êm dịu, với những con người học và tính khí vô cùng khi Gerald yêu thích họ. Tuy thế, bên trong con người trẻ tuổi và ấm áp

chuyến là miền Bắc đó đang tràn ngập những người đi lập nghiệp tại Carolinas và Virginia từ lâu. Sống khá lâu tại Savannah nên Gerald quan niệm rằng, ngoài vùng duyên hải phía bắc, tất cả các nơi khác đều là rừng rú với một tên da đỏ ẩn nấp sau mỗi bụi rậm. Trong khi tìm hàng cho thợ mộc của "Anh em O'Hara", ông đã tìm thấy qua Augusta, phía bên con sông Savannah khoảng một trăm dặm, và ông cũng đã tìm thấy sâu thẳm các thành phố xa xưa cũ nằm về phía Tây của thung lũng này. Ông nhận thấy khu vực đó cũng được xây dựng an bày như vùng duyên hải, nhưng theo lối người đi thì đến đến của ông ta còn sâu vào một nơi địa cách Savannah từ hai trăm dặm về phía Tây và Bắc. Và chệch cách con sông Chattahoochee chừng vài dặm. Gerald cũng biết rằng với quá con sông đó về phía Bắc là nơi chiếm của các người dân da đỏ Cherokee, do đó ông không khi nào nghĩ đến khi thấy người đi qua như người đi dân da đỏ bằng một vài kinh nghiệm, và cũng thấy, nhiều thứ trên bờ đất mọc lên và đến đến phát triển vô cùng.

Một giờ sau, khi câu chuyện bắt đầu từ đó, với một thời điểm làm ra vẻ ngây thơ chút phác phác chỉ một đôi mắt trong xanh, Gerald đứng nghỉ chút bài. Khi đêm càng khuya và rừng u ám dần dần, bao nhiêu người khác đến đứng tay, chỉ còn Gerald và người khách lạ. Khách xô hết đứng tìm ra và tìm luôn với một bóng ngó khoán đứng. Gerald cũng xô tuột của tìm của mình và đứng trên đó trên bóp bẹp. Đứng trên người họ phải bẹp trong bóp đó là tìm của Công ty "Anh em O'Hara", Gerald cũng không hỏi hỏi bao nhiêu vì ông sợ thú vị trên của Misa sáng hôm sau. Ông biết rõ đến ông muốn, và khi Gerald muốn có một cái gì, ông chỉ chỉ một bóng con đến đứng trên của tìm. Về lại, ông còn có một chút tin vào sự mong và "xây dựng dĩ" của mình nên không một chút bận tâm với việc làm cách nào để hoàn trả sự tìm lại cho các anh bạn bài của người đi lại họ.

Người đi lại chỉ có đôi ánh của ánh ra của người đi lại nghĩ bút và nói:

– Thấy bạn này ông cũng chừng đó của bao nhiêu. Phần tôi thì khi phải lo đến việc của thu hoạch. Ngôi nhà lại bị cháy năm rồi. Đến đến, cây cối mọc hoang và đầy những thông con. Nhưng dù sao nó cũng đã thu của ông.

Cũng ngay đêm đó, Gerald đã chiêm trang bữa Pork khi anh ta đến ông lên giường:

– Đến ông làm nên chuyện bài bẹp với rừng u Quhisky trên khi mình là tay của rừng u Ái Nhĩ Lan.

Và gã nô lệ họ của bày tỏ sự thán phục của anh ta đến với chủ mới bằng một thời gian pha trộn giữa địa phương của anh ta và địa phương của chủ mà chủ có hai người đi đến thôi là hiểu nhau và với nhau mà thôi, kỳ diệu chừng nào có thể biết là gì cả.

Con sông Phlint đến bờ bên phải của hai bờ của sông thông và sự bao phủ bởi những cây leo, ôm lấy giải đất của Gerald như một cánh tay mở rộng ôm chàng qua hai phía. Đến trên nên đất, trên của là nên của ngôi nhà chánh, Gerald say sưa ngắm bờ của sông chừng cao ngút và xanh um tít, coi như đó là bờ rào do chính ông đứng lên để phân định ranh giới của mình. Trên nên đá đen xám vì hoa hồng nhìn xuống lại đi có trên cây hai bên chĩa ra đến người cái, Gerald chỉ thấy vui vì vui sự quá đến nên quên tên Thung lũng đó. Hai dãy cây song song nhau kia là thu của quý nên họ của ông, của cái sân hoang phí kia cũng là của ông, nên đó của đã mọc cao trên thân người đi bên dưới.

những khóm hoa màu lan đỏ y bông sao trăng. Những cánh đồng không ai canh tác, là những đồng thông non và bãi rậm, trải dài bình diện đất đai xa lạ n ra bên phía cũng là của Gerald - một cậu bé thu được quý nhân sự hiểu của ông chủ vì ông có dòng máu Ái Nhĩ Lan như anh và có cái can đảm dám liều sanh tử trong một ván bài.

Gerald nhận một tờ giấy, và giữa sự yên tĩnh của vùng đất đai hoang, ông có cảm giác như vừa trở lại quê nhà. Ở đây, ngay dưới chân ông, một ngôi nhà tí ti ng vùi trong sự mênh mông Bên kia đồng sông có nhiều bậc rào đất chừa lỗ gia súc béo phì và những con ngựa già, và giải đất đai thoải thoai để xuồng triền nước ra tận thung lũng phì nhiêu kia sự trồng xoá như lông tơ vật bị nghiền nát ánh mặt trời - đó là bông vải, hàng màu và hàng màu bông vải! Vốn sự của dòng họ O'Hara là sự phải chịu đựng của rừng.

Với một ít bậc màu đen của hai người anh không mấy nhiệt thành và một khoen tiền khá lớn của một thợ dệt, Gerald mua được một số nô lệ chuyên việc để ông áng và lên đồng người Tara sống dưới thân trong ngôi nhà như chỉ có bốn phòng của viên quan gia trong khi chỉ ngôi nhà lớn của ông.

Ông cho khai quang các cánh đồng để trồng bông vải, mua thêm tiền của James và Andre qua để mua nô lệ. Họ O'Hara đoàn kết như một bầy loài, luôn luôn bám sát vào nhau trong hoàn cảnh sung túc cũng như những lúc gặp tai ương, không phải vì quá thối nát mà là vì trong suốt nhiều năm đen tối, họ đã hiểu được cần có một sự sống còn thì cần gia đình phải liên kết chặt chẽ với nhau để đi phó với bên ngoài. Họ cho Gerald mua thêm tiền, rồi những năm sau đó, tiền lại đổ vào tay họ với một số lớn. Đến điểm thì họ bành trướng trong khi Gerald mua thêm một số đất bên cạnh, và ngôi nhà trồng đã trở thành trong một ngôi nhà.

Ngôi nhà do bốn nô lệ xây lên trông vững vàng như bờ ruộng của họ. Nó nằm chồm chồm trên gò đất nhìn xuống đồng của nó và từ trên dài nghiêng nghiêng xuống tận dòng sông, và Gerald đã hết sức hài lòng vì một cậu bé xây dựng, trông nó già dặn như một người trưởng thành như nhiều năm. Những cây sồi cổ thụ đã từng nhìn thấy dân da đỏ đi qua dưới cành lá của mình ôm chặt lấy ngôi nhà, nhánh nhóc chia ra che phủ mái nhà trong một vòm bóng mát. Sân cỏ đẹp đẹp săn sóc càng bây giờ đã xanh mướt với loài xa lạ cỏ và loài cỏ Bermuda và Gerald luôn luôn như một người làm phải trông chừng cẩn thận. Tuy còn đất đai lớn hai bên có trồng cây bách họ người đã lấy đất trồng dùng làm nơi cư trú cho nô lệ, Tara toát ra một không khí chắc chắn, vững vàng và tràn ngập của. Cậu bé lại phi ngựa qua khúc quanh trên đồng cái và nhìn thấy mái nhà của chính mình nhô lên khỏi cành lá xanh tươi là một niềm ông cảm thấy hạnh phúc đến nỗi không lúc nào cũng chỉ nhìn thấy nó.

Chính ông - chính cái anh chàng Gerald bé nhỏ, cậu bé và anh - đã tạo ra một thế giới.

Gerald luôn hoà nhã với tất cả các láng giềng trong họ, chứ trừ đám Macintosh có một niềm sát mé trái đến nỗi ông và bốn Slattery chỉ có với nhau ba mẫu đất, còn cái ở phía phải, chứ y dài theo những ao đầm nằm giữa con sông và đến nỗi của John Quilkes.

Đám Macintosh là người ở Tô cách lan - Ái Nhĩ Lan lại thu được phe Orange nên cho dù họ có được tất cả những đất đai tấc cao quý của bao nhiêu vị Thánh có tên trong lịch Thiên Chúa giáo thì dòng họ tiên của họ vẫn cần đáng bị nguy hiểm.

muôn đời tôi có một Gerald. Thợ t sửa, họ đã tôi sống ở Georgia đến cả bảy chục năm rồi, và thợ t có đó, cũng đã trải qua suốt một thế hệ ở Carolinas, nhưng người tôi đi đầu tiên trong tông tộc của họ đã từ Ulster đi chân lên đất Mỹ và chuyển tôi về cái đó cũng để cho Gerald thù hận n lòng rồi.

Bên họ toàn những kẻ thâm trầm và những người nh, ch quanh quẩn trong thế giới riêng của họ và gặp gỡ tôi lẫn nhau giữa những người tôi thân tộc ở Carolinas. Không phải chỉ một mình Gerald là ghét họ, bởi vì dân trong họ tất cả ai cũng nếm nếm và họ gặp nhau thì khó mà tha thứ được cái tôi với những kẻ thiêu những người tánh đó. Những người tôi đến đây với việc họ thiên về phe cho thợ t người phóng nô lệ càng làm cho người tôi trong họ t lánh xa họ Macintosh. Một người tôi lão Angus của họ người phóng cho một tên nô lệ nào và một người tôi ông ta đã làm một người tôi tôi sống trái ngược với tôi nghĩa phải là bán một vài đứa nô lệ cho những người tôi mãi mãi nô lệ lên những cánh đồng mía ở Louisiana, những người tôi đến đây kia với n cả tôi tôi.

Gerald nói với John Quilkes:

– Không nghi ngờ gì họ t, y là một tên phỉ n. Những người tôi một đứa theo phe Orange, khi một người tôi nguyên tộc chui vào cái thế kín nh bên người của Tô cách lan thì nguyên tộc đó phải lâm nguy.

Đến với đám Slattery thì tôi là một với n khác. Là những người tôi da trắng nghèo đói, họ không được dành một chút nợ trả nợ bất được dĩ nào nh đến với dòng họ Macintosh qua việc sống triết để được lập với họ hàng. Lão già Slattery cả bám dính lấy mẹ y mẹ u đến nghèo nàn với tôi t cả số tôi tôi bị ng và sống th m, một người tôi Gerald và John Quilkes đã nhieu tôi n để ngh mua tôi. Với lão là một người tôi đàn bà tóc tai rồi nùi, trông bnh ho n và thợ t sửa, tôi còn phải chăn nuôi cả một lũ con nhút nhát - cả tôi năm tôi tôi tăng nhân số. Tom Slattery không có tôi tôi một tên nô lệ và hai đứa con trai tôi n cả y tôi không chịu liên tộc cả gặp trả nợ bổng với, trong khi bà với và đám trẻ con quanh quẩn trên một lổm đất để coi nh là với n rau củ của gia đình. Do đó, bổng với chng bao giờ được mùa, và với n rau thì chng may khi cung cấp cho cả nhà, bởi vì bà Slattery cả luôn luôn một thì gặp cho việc sanh đẻ.

Còn Tom Slattery thợ t thợ u đi tôi nhà n y sang nhà khác để ăn may họ t người bổng với hay một lát thì được sống qua ngày là một chuyện quá quen một. Còn một chút họ t tàn nào là Slattery thù hận chút y đến với các láng giềng qua sự khinh khi ra một của họ, nh t là với tôi b n họ c nô t phải vì được làm tôi đòi cho đám nhà giàu. Bên tôi tôi da đen trong họ t luôn luôn tôi cho mình cao cả hơn những kẻ da trắng rác rến, và thái độ khinh người o không che giấu của chúng làm cho y u t c, những người tôi cũng khi n cho y thêm mu n địa vị của chúng. Trong khi y phải sống trong cảnh nghèo khổ thì bên da đen đó tôi tôi ăn uống đầy đủ, quần áo tôi tôi m t t, tôi tôi còn được săn sóc tôi tôi lúc bnh ho n hay khi già nua. Bên chúng hạnh di n với danh tiếng của họ và ph n tôi n tôi tôi kiêu vì được dịp họ u họ người tôi cao quý.

Tom Slattery có thể bán nông trại của y với một số tiền một gộp ba tôi giá trả thợ t sửa cho bất cứ chỗ đi n nào trong họ t. Họ sống sàng coi đó nh là một món tiền xứng đáng dùng trả nợ khi cần được một với t chng người một. Tuy thế, y tôi tôi r t hài lòng được c tôi tôi trên mặt nh đất đó để chịu được cuộc sống cùng khổ ch với một bánh bổng với tôi năm với lòng tôi tôi n cả nh những láng giềng.

Riêng đôi vợ chồng bao nhiêu người khác thì Gerald luôn giữ vững tình giao hảo và mời vài trẻ em họ còn đi chơi thân thiết. Nhưng người trong họ Quilkes, Calvert, Tarleton và Phontaine đều từ chối khi trông thấy con người như thóc chà ông người trên lưng mời con người a bích cao lớn sẫm như bay người c d c trên đường vào nhà họ. Họ từ chối và nâng cao người chỉ c ly lớn có pha mời mời người r u Bourbon cùng mời ít lá bích hà nghị n nết. Gerald là mời người i kh ái, và lớn lớn người i lảng gi người nh n ra đi u mà b n tr , đám họ c nô và lũ chó đã phát giác ra ngay từ khi mời i thấy ông lớn đi u r người ông là mời người i t b ng, chầu khó nghe và luôn luôn c i m m c d u con người i b ngoài c a ông là mời k hay la hét và có vẻ hung t n .

Có mời i lớn ông từ đầu là lũ chó mời người r s a nh diên, và b n tr da đen hò hét vang r n, ch y ào ra đón, giành nhau để c ân gi người a trong khi ông quát mời người m y câu trừu m n . Đám trẻ con da tr người thì đòi để c ông cho đu để a trên g i, gi a lúc ông không người t mi người t cáo v i người i lớn v s ph báng c a các chánh tr gia Yankee; các cô gái con c a b n ông thì k riêng v i ông v nh người chuy n tình c a họ , và các c u trai không dám thú nh n v i cha v m t món n danh d nào đó thì l i coi ông nh là mời người i b n c n thiết .

Thì là ông mời người ngay:

– Thấy ranh con, vậy là mời y đã m c n c tháng r i ! Khi n kíp, thì sao mời y không chầu nói v i tao s m h n?

Đã quá quen v i l i ăn nói c c m ch c a ông, nên không ai coi đó nh m t s s v , và các c u trai ch b i t r t r c i nh n:

– Thấy bác, con không dám làm phiền bác . Cha con...

– Cha mời y là mời người i t t, đó là đi u không th ch i cãi . Nhưng ông y nghiêm kh c . Đây, c m l y cái n y và không để c nh c t i chuy n đó n a .

V c a các ông ch n đi n là nh người người i cu i cùng nh n ra đi u đó .

Nhưng, đến khi bà Quilkes, "m t ph n quý phái và kín đáo ch người ai b ng" -

nh Gerald th người b o - m t đêm đã nói v i ch người sau khi Gerald phóng người a ra v r người "ông ta ấy nói h i s s sàng nh người đó là mời người i phong nhã", Gerald mời i thiết s để c ch p nh n vào xã h i th người l u.

Gerald không người là ph i m t su t m i năm mời i nh n để c đi u vinh h nh đó, vì ch người bao gi ông nghĩ là, ngay từ đi u, người i lảng gi người đã coi ông nh là m t k không x người đáng . Ngay từ khi mời i d t chân l lên để n đi n Tara, ch người m t chút nghi người gì c , ông đã t cho mình để người nhiên thu c v giai c p đó r i .

Năm b n m i ba tu i, Gerald m p tròn và da m t h người hào trông ch người khác m t đ a ch sang tr người trong m t b c tranh sẵn b n . Cũng vào năm đó, ông nh n thấy, m c d u Tara r t quý giá để v i ông và các b n lảng gi người luôn ni m n đón tiếp ông, ông v n còn thấy thiết u m t cái gì . Ông mu n có m t người i v . Tara c n ph i có m t n ch . Người i n u ăn tr c kia để c c t để t trông coi sân gà v t để c nâng lên hàng để u b p vì thiết u người i, ch người bao gi để n ăn đúng gi gi c, còn để a h u phòng tr c ch là m t n nông nô, luôn luôn để b i ph để y bàn gh và d người nh ch người bao gi lo s n qu n áo s ch cho để m c, do đó, mời i lớn có khách thì i là c nhà nh n nháo lên. Pork, người i da đen duy nh t để c hu n luy n v cách ph c v ch , có nhi m v giám sát toàn th tôi t trong nhà, nh người r i cũng lớn lớn đâm ra l i b i ng và b t c n sau nhi u năm thêm

nhằm thói sống không cần nghi thức của cha nhân. Là người ở hầu cận, hẳn phải đi núp buồng ngóng cửa Gerald cho ngăn nắp, và với phẩm sự hầu bàn, hẳn đã nắm vững cách trình trình và khéo léo, nhưng đối với các chuyện khác hẳn cần được mở cho ra sao thì ra.

Với năng khiếu bén nhạy của người ở Phi châu, hẳn hẳn nô đùa như nôm nỉ rõ ràng Gerald chẳng cần không bao giờ cần, và hẳn hẳn chúng đã làm đi ngửi u ám một cách không xấu hổ. Thế thì đó, lúc nào người ở ta cũng nghe nói chuyện bán nô làm xuồng miền Nam, và những người trên đồn thám khố, những người Tara thì chẳng có một gã nô nào bán, và chẳng có một trên đồn duy nhất xảy ra vì hôm đó, tên mã phu quên lo cho con người quý của Gerald sau trên ngày săn đuổi.

Bên giường một xanh bì bõm, Gerald thăm quan sát sự xếp đặt gọn ghẽ của các ngôi nhà trong vùng và ông cũng không quên ý nghĩ những bà nội trợ tóc chùi lảng, ung dung đi u khi hẳn hẳn gia nhân. Ông không hề biết được rằng những bà với đó đã phải làm việc không hề tay trống sáng sớm đến nửa khuya, lúc thì trông coi việc của người ở, săn sóc con cái, lúc thì đi u khi hẳn hẳn việc may và giặt giũ. Ông chợt thấy có những kẻ quỳ bên ngoài và chính những kẻ quỳ đó đã ám ảnh ông.

Số cần thì tất cả bách phẩm có một người ở với trên nên rõ rệt hẳn hẳn vào một buổi sáng giữa lúc ông đang mở cửa đi ra thăm xã hội, Pork mang vào cho ông một chiếc sọt mì xếp nếp thành hình tượng những con nòng tằm và quá vụng vụng đến nỗi không ai dám mở cửa ngoài, ngoài trên gần hẳn hẳn.

Trong khi chờ đợi giờ hết vang, Pork xếp chiếc áo quần với với hân hoan:

– Thưa ông Gerald, ông cần phải có một người ở với, và bà với đó phải là một người ở đã từng có một nhà chủ đầy nô lệ.

Gerald mừng ngay gần hẳn hẳn với với vô lễ của hẳn hẳn, nhưng ông cũng nhìn hẳn hẳn là hẳn hẳn có lý. Ông muốn có vợ, có con, và nếu không thể hiện sự xứng đáng thì có lẽ đã trở lại rồi. Nhưng ông không thể nào biết được, như Calvert đã lấy người ở đàn bà Yankee để riêng cho các đứa con của ông ta. Với ông phải là một người ở đàn bà quý phái, quý phái trong huyết thống, phải có tài cách và duyên dáng như bà Quilkes đã thể hiện một cách toàn hảo từ đi đến cửa của chàng bà.

Nhưng có hai việc khó khăn trong việc của hẳn hẳn và hẳn hẳn những gia đình đến đi.

Thứ nhất là chàng còn bao nhiêu cô gái đến tuổi thành hôn. Thứ hai, và đây là vấn đề quan trọng hẳn hẳn, Gerald chẳng là một "người ở miễn" mở cửa dù đã cần người trong xã hội miễn năm, và hẳn hẳn coi như một ngoại nhân. Không một ai biết gì về gia thế của ông. Và mở cửa xã hội trên cao nguyên Georgia không kiên cố mở y với sự bỏ toàn danh giá như các giới quý tộc miền duyên hải, chàng một gia đình nào muốn cho con gái kết hôn với một kẻ mà từ phía cửa kẻ y không thể ngẩng đầu lên.

Gerald hẳn hẳn rằng mở cửa với với đến đến sự miễn chuồng của những người ở đã từng cùng ông săn bắn, uống rượu và bàn luận chánh trị, ông hẳn hẳn ít có hy vọng đến đến của hẳn hẳn con gái của một người ở nào trong số đó. Ông cũng không muốn đến thiên hạ của miễn hẳn hẳn ăn uống xỉ xỏ mướn với nhau là ông nhớ hoặc ông kia đã từng chẳng không cho Gerald O'Hara tán tỉnh con gái mình. Tuy biết thế, ông hẳn hẳn không cần thấy hổ thẹn chút nào đối với các láng giềng. Chẳng có gì khiến cho Gerald cần thấy thấp kém đối với hẳn hẳn. Trong hẳn hẳn, có thể là khá buồn của hẳn hẳn là người ở ta chẳng con gái cho những ai đã sống miền Nam quá hai mươi năm, và kẻ đó phải có một mặt như đến, có hẳn hẳn nô lệ và hẳn hẳn say mê những trò vui thích hẳn hẳn của thế

ý thôi.

Gerald bỏ o Pork:

– Sợ a so n đ đ c mau. Mình đi Savannah. Và n u tao nghe m y nói : "Su t" hay "S m ng", ch m t t n thôi, là tao s bán m y l n, b i vì tao cũng ít khi xài nh ng ti ng đó .

James và Andrequ có th giúp ý ki n v chuy n hôn nhân, v l i còn m t s thi u n con c a b n h mà ông có th c u hôn và s đ c ch p nh n . James và Andrequ nh n n i nghe ông nói nh ng ch ng có m t chút khích l nào . Savannah, h không có ng i trong thân quy n đ nh v t i, b i vì h đã có v tr c khi t i M châu. Và các cô gái con c a b n h đã có ch ng t lâu và đã có con.

James nói v i Gerald:

– Chú không đ c giàu và cũng không ph i thu c dòng dõi th gia.
– Tôi đã có th làm ra ti n thì tôi cũng có th đ ng đ c m t gia đình quy n quí .

Andrequ ch nói c c l c:

– Chú trèo quá cao !

Nh ng h v n c giúp Gerald. James và Andrequ là nh ng ng i cũ và có đ a v Savannah. B n bè c a h khá đông, và trong vòng m t tháng, h đã đ a Gerald đi t nhà n y sang nhà khác, l i dùng các b a ăn t i, d các cu c khiêu vũ và các b a ăn ngoài tr i .

Cu i cùng, Gerald tuyên b :

– Đây, tôi ch đ m t có m t ng i, và khi tôi đ t chân lên đ t M, ng i i y v n ch a đ c sanh ra.

– Chú nói ai ?

– Cô Ellen Robillard.

Gerald c nói v i gi ng đ u th n nhiên nh ng th t ra thì đôi m t bu n h i x ch c a Ellen Robillard đã làm ông xúc đ ng nhi u . Tuy ch m i m i l m tu i, nh ng cái dáng v h ng h kín đáo c a cô bé đã làm cho Gerald th t s say mê. Đã v y, cái nhìn ám nh nh ch a chan ni m th t v ng c a cô ta l i càng làm cho ông đ m đ u i thêm và t ra l ch thi p nh ch a t ng bao gi có v i m t ng i nào .

– Nh ng tu i chú đáng làm cha cô ta !

Gerald b t m n:

– Nh ng tôi đang i th i kỳ trăng niên mà .

James t t n:

– Gerald, Savannah không có cô gái nào mà chú ít hy v ng đ c c i h n cô gái đó . Cha cô ta là ng i thu c h Robillard, và m y ng i Pháp đó còn kiêu căng h n c qu Lucifer. Và m cô y c u tr i c u r i cho linh h n bà - tr c kia đúng là m t m nh ph .

Gerald phát cáu :

– Cóc c n ! V l i, m cô ta đã ch t, còn c Robillard thì l i m n tôi.

– M n nh m t ng i b n thì đúng, ch không ph i nh m t th ng r .

Andrequ chen vào:

– D u th nào cô ta cũng không ch u chú . C năm nay, cô ta yêu th ng anh h cu ng nhi t c a cô ta là Philippe Robillard, m c cho gia đình luôn luôn c n tr .

Gerald nói ngay:

– Nó đã đi Louisianna tháng này rồi.

– Sao chú biết?

– Biết chứ!

Gerald trở lại với tình, không muốn nói rõ chính Pork đã tiết lộ cho ông mối tin đáng giá đó, và rằng anh chàng Philippe đã bắt buộc đi tìm miền Tây theo lệnh của gia đình anh ta. Và Gerald tiếp:

– Tôi nghĩ là dù yêu thế nào thế kia cách mấy cũng chưa chắc là cô ta không thế không quên hẳn được. Mới 15 tuổi thì làm gì hiểu rõ được chuyện ái tình.

– Thà hãy chờ con gái cho thế kia liệu mà nó đó còn hẳn cho chứ.

Chính vì vậy mà James và Andreu không khi nào kinh ngạc hết sức như bao nhiêu người khác khi nghe tin là ái nữ của Pierre Robillard sắp thành hôn với một người Ái Nhĩ Lan thế trẻ trên vùng cao nguyên.

Cố thành phố Savannah thềm thì bàn tán và bắn khoăn về chuyện Philippe Robillard bỏ đi, nhưng những lời đàm tiếu này không đem lại được chút ánh sáng nào. Vì cô gái của nhà Robillard sắp thành hôn với một gã đàn ông không cao to mà mang tai vẹo, một đờm gay, to tiếng và nực cười mãi là điếu uất bí ẩn đến với mọi người.

Ngay cả chính Gerald cũng không bao giờ hiểu được sự thế một cách trọn vẹn.

Ông chỉ biết là một phép lạ đã xảy ra. Và, lần đầu tiên trong đời, ông hết sức khiêm tốn khi Ellen, da mặt trắng nhợt, nhưng vô cùng bình tĩnh, đặt bàn tay nhẹ nhàng lên cánh tay ông và bảo: "Ông O'Hara, tôi bằng lòng thành hôn với ông".

Cố gia đình Robillard hoang mang cho hiểu được có phần nào câu chuyện, chỉ có Ellen và bà vú của nàng mới rõ trên vầng trán vì đêm nay, khi một cô gái khóc rống như mưa, lòng tan nát, sáng hôm sau, khi thế đã yên ổn quy tụ chung một nhà một người đàn bà.

Như đã dự liệu, Mammy đã mang cho tiếu chủ một gói nhỏ do một người Ái Nhĩ trao tay từ Nequ Orleans. Gói đó chứa đựng một bức thư như của Ellen mà nàng đã ném xuống sân với tiếng kêu thềm thì thầm, ngoài ra còn bốn bức thư viết tay cho Philippe Robillard và một mảnh giấy của một tu sĩ và một tờ cho biết, Philippe đã chết trong quán rượu, sau một cuộc xô xát.

– Chính họ đã đưa anh này, cha tôi, Pauline và Eulalie. Họ đã xưa đưa anh này.

Tôi thù oán họ, tôi ghét tất cả, tôi không bao giờ muốn gặp họ nữa. Tôi muốn bỏ đi, tôi sẽ đi đến nơi nào đó không còn nhìn thấy họ nữa, nhìn thấy thành phố này, nhưng người quen sẽ làm cho tôi nhớ... nhớ tất cả anh này.

Và khi gần tàn đêm, Mammy khóc trên mái tóc xanh một cô gái tiếu chủ, van lơn:

– Con ơi, con không làm như vậy được.

– Tôi sẽ làm. Ông ta là một người đi theo lòng tôi. Tôi sẽ làm như vậy hoặc vào một tu viện ở Charleston.

Chính vì vậy mà vào tu viện đó đã làm cho ông Pierre Robillard phải ngừng thu nhận dù đang bối rối và đau lòng. Ông theo phái Trưởng Lão giáo trong khi nhà ông theo Công giáo và ý nghĩ con gái sẽ trở thành một nữ tu sẽ làm ông khó chịu hẳn là vậy Gerald O'Hara. Sau cùng, ông chỉ nghĩ có gì đó phần đời Gerald ngoài sự hiểu biết về gia thế của ông.

Vì thế, Ellen, đến nay tuy vẫn ở nhà Robillard, quay lưng lại Savannah, đã không bao giờ trở lại nữa, và cùng với một người chị cùng họ cùng tu, Mammy và hai người

đầy tớ da đen lên đường đi với Tara.

Năm sau, đứa con thơ nhút nhát ra đời, được đặt tên là Katie Scarlett, theo tên của mẹ Gerald. Gerald hài lòng vì ông ta mong con trai hơn, tuy vậy, ông hài lòng đứa con gái tóc đen như xú đã có dịp cho ông đãi đứa con nô lệ da đen như một và để chính ông được ăn uống một bữa.

Nếu Ellen có hài lòng về quyết định lấy ông, thì cũng chẳng ai biết, ngay cả Gerald vì mỗi khi nhìn vợ, ông ghen như kiêu hãnh. Nàng đã bôi xóa Savannah và kỉ niệm đó khi rời bỏ thành phố miền biển đầy phong tục cao quý, và ngay khi đặt chân lên đất nước, miền Bắc Georgia đã trở thành quê hương của nàng. Khi rời khỏi căn nhà của cha, nàng đã đi sau nó với những đứa con nét thốt đẹp và nàng như thân hình đàn bà, như một chiếc thuyền buồm no gió. Một ngôi nhà to hơn như cảm thấy chông chênh, cất theo kiểu nhà thu của Pháp, với nền cao cái hình dáng xinh xắn, phía trước có thang xoáy, tay vịn làm bằng sắt rèn như đăng ten, một ngôi nhà sang trọng, lộng lẫy như vô cùng lịch lãm.

Chẳng những nàng rời nơi trú ẩn kia mà còn lìa bỏ hoàn toàn đời sống văn minh đã được xây dựng từ trước đó. Và nàng tự thấy mình đang xa một nơi xa lạ, khác biệt như nàng đã vượt qua một địa phương khác.

Đây là miền Bắc Georgia, một nơi hiếm hoi mở ra khai phá bởi những người săn thú. Trên đỉnh cao nguyên nằm dưới chân rừng núi Blue Ridge, Ellen có thể thấy những người đi săn tròn mắt, với những hình ảnh thú rừng thật khi cả đá hoa cương và những hàng thông cao vút, khắp nơi. Tất cả đều có vẻ hoang vu, không làm sao hợp một mặt người miền biển, đã từng quen thuộc với hươu, nai, những cây cối đẹp êm ả phớt lờ sương, hơi đất xanh, những bãi cát nóng dưới ánh nắng miền bán nhiệt đới và quen thuộc với con đường cát mịn dài dưới hai hàng dừa hoa kè.

Vùng này, người ta chỉ biết có cái lịch buốt của mùa đông cũng như cái nóng thiêu đốt của mùa hè, và tinh thần, những cái của dân chúng ở đây quá xa lạ với nàng. Họ là một mẫu người lịch thiệp, quàng đai và nhuần tã, những thói là hùng hăng, dũng mãnh và dạn dĩ. Dân miền biển mà nàng đã rời bỏ, có thể tận hưởng cách đi xa họ hàng những công việc của họ, ngay cả lúc đi ngủ, đi săn súng hoặc lúc thanh toán oán thù cũng vậy, những người ở Georgia có một bộ đồ ngủ trong người họ. Trên miền biển, đời sống lười nhác, đây, luôn luôn tươi tắn, sạch sẽ trắng và mịn màng.

Tất cả những người mà Ellen quen ở Savannah dường như đều có đức cùng khuôn, rập nhau về quan điểm và tập tục, những đây mỗi người mỗi khác. Những người ở miền Bắc Georgia đã từng biết nhiều khác nhau, những vùng khác nhau chính Georgia, Carolinas, Virginia, Âu châu, Bắc Mỹ... Một số bọn họ, như Gerald, dĩ nhiên nghiêm túc, một số giống như Ellen thuộc về thành phố những gia đình của họ, thấy rằng không thể nào chịu được cuộc sống dưới mái nhà đức của họ và tìm kiếm một nơi ở gần gũi xa hơn. Một số đông thì chẳng còn có lý do gì cả, ngoại trừ huyết quản họ, dòng máu của những tiên nhân khai phá lúc nào cũng sôi sục.

Những người ở xa xôi lên cuộc sống của họ một vài giờ đi xa với Ellen, đi xa lạ mà nàng không bao giờ quen thuộc được. Theo năng khiếu, nàng đoán biết được hành động của người dân miền biển trong bất cứ trường hợp nào. Những người này, không được.

Và đ̣ờ khêu ḷi ṣi họt đ̣ờ ng trong x̣i , ṃi t phong tr ào pḥi n tḥnh tṛn xụng mịn Nam. C̣i the6' gị i ḳu gào bông ṿi, và đ̣i t ṃi i trong đ̣i a ḥt ṛt pḥi nhiêu vì cḥi a khai thác, ṣi n xụt ṃi t cách phong phú . Bông ṿi là nḥp tim c̣i a vùng ṇy, tṛng tṛt và g̣t hái cũng nḥ hai tḥ i kỳ tṛ đ̣i ng tâm và thu tâm c̣i a đ̣i đ̣i . Ṣi tḥnh ṿi đ̣i ng đ̣i n ṭi nḥ ng lụng cày cong cong và ṣi kiêu ng̣o cũng nḥ ḅt ngụn ṭi đ̣i, kiêu ḥnh vì cây lên nhịu ṇ, vì hàng ngàn ṃi u rụng nḥ tṛi hoa đ̣i p nḥ mây tṛng . Ṇu bông ṿi làm cho ḥ sung túc sụt đ̣i i thì nḥ ng tḥ ḥ sau còn pḥi n tḥnh ḥ n tḥ ṇ a .

Số chẵn c chẵn c chẵn a từ 100 ng lại làm h thú v và hăng hái, dân trong h t b ng lòng cu c s ng c a h m t cách khoan khoái mà Ellen không bao gi hi u đ c . H có đ ti n, có nô l đ vui ch i, và h thích vui ch i. Hình nh không bao gi h b n r n đ n ph i b ngang công vi c đ đi câu cá, đi săn hay đua ng a và không có tu n nào mà h quên m đã y n hay khiêu vũ .

Ellen không bao giờ muốn họ c c c c th c làm gi ng như họ đ c các, bà đã b c l i Savannah r t nhi u c c t c m nh . Nh ng bà r t k nh ph c họ và lâu đ n, bà biết th n ph c s  th nh th t và lòng qu  quy t các họ . Đ c l  nh ng ng   i th n tr ng và bi t x c định gi  tr  con ng   i m t c c đ ng đ n .

Bà trở thành một người đi lảng giỡn để có thể thích nghi trong vùng, một người bình dị, một bà chủ đúng nghĩa, một mẹ hiền và một người vợ tận tụy. Thay vì hiền dịu cõi lòng tan nát và tinh thần vỡ vụn cho tôn giáo, bà đã đổ tâm hồn vào việc dạy dỗ con, mái nhà và người đi đàn ông đã mang bà ra khỏi Savannah, ra khỏi bao nhiêu khổ niềm mà không hỏi câu nào cả.

Khi Scarlett đến cùng mẹ và ông nội, mẹ họ không và ông họ không đến nhà khác - Mammy nghĩ rằng vậy - thì Ellen sinh đứa con thứ hai, tên Susan Elinor, như người con gái là Suellen, và sau đó Carreen đến cùng ghi vào gia đình là Caroline Irene. Và sau đó là ba con trai, như người con thứ ba đến cùng khi biết đi... Ba con bé đó hiện giờ đang ăn ngủ dưới ánh nắng mặt trời trong một nhà đất mai táng cách nhà chúng tôi một trăm thước và ba tên bé cùng ghi "Gerald O'Hara, Jr.". Khoảng ngày đến Ellen đến Tara, vùng đất đã thay đổi rồi. Mười lăm tuổi, Ellen vẫn còn sàng lọc một vai trò con gái mà bà không đến để nhìn. Trước khi lấy chồng, các cô gái còn phải đi dạo quý phái và biết trang điểm, như sau ngày thành hôn, các cô phải có khả năng cai quản như người toà nhà chúng tôi trăm người hay hơn nữa, gồm cả đàn ông và đàn bà. Họ đến cùng họ nên họ nên như những người mẹ đích thực.

Ellen đã đỡ c chu n b tr c cho ngày c i cũng nh các cô gái nhà lành đã h p th , và bà còn có Mammy, ng i có th làm ph n ch n nh ng tên h c nô l i i nh t . Bà mang đ n s ngấn n p, trang nghiêm và sang tr ng cho căn nhà c a Gerald và mang l i cho Tara m t v đ p tr c kia ch a t ng có .

Căn nhà không xây theo m ̣ t ho ̣ đ ̣ ki ̣ n trúc nào c ̣ , ng ̣ i ta c ̣ th ̣ xây thêm nh ̣ ng phòng đ ̣ c bi ̣ t n ̣ u th ̣ y ti ̣ n, nh ̣ ng nh ̣ s ̣ c ̣ n th ̣ n và chú ý c ̣ a Ellen, nó d ̣ n d ̣ n tr ̣ nên duyên dáng đ ̣ bù đ ̣ p các khuỷ t ̣ đi m ̣ . Con đ ̣ ng nh ̣ tr ̣ ng bách h ̣ ng t ̣ đ ̣ ng chính vào nhà, con đ ̣ ng mà các nhà v ̣ n ̣ Georgia không th ̣ nào hoàn toàn nh ̣ v ̣ y đ ̣ c, có bóng râm mát, làm n ̣ i b ̣ t màu xanh c ̣ a các cây khác . Cây t ̣ đ ̣ ng hoa leo ph ̣ mái hiên phô màu r ̣ c r ̣ trên vách t ̣ ng vôi tr ̣ ng và ph ̣ i h ̣ p v ̣ i nh ̣ ng n ̣ tr ̣ n châu thái (sim) g ̣ n c ̣ a ra vào, nh ̣ ng c ̣ m tr ̣ ng hoa m ̣ c lan trong sân... che đ ̣ y ph ̣ n nào s ̣ v ̣ ng v ̣

của gian nhà .

Vào mùa xuân và hè , các Bermuda và xa trọc thỏ o trên sân trọc đỏ i sang màu lục tuyền , trông vui mắt đến nỗi đám gà tây và ngỗng trọc mồi cẩu thỏ o ngày lang thang sau nhà cũng bị quyên rũ . Một vài con gà nhốt trong đám mon men trên sân trọc , bị lôi cuốn bởi cỏ xanh và sự hiền hòa ngon lành của nhộng non lài bách nhốt . Chúng lài sự phá phách của chúng là một đứa bé hiền nô đùa trọc thỏ m, vỗ trang một mảnh giấy . Đứa nhốt da đen ngồi trên bực thỏ m y là một bãi cỏ nhốt của Tara. Nó chơi vui vẻ gì lăm, vì nó bị cấm không được đánh đập đám gia cầm y mà chỉ được phe phẩy mảnh giấy đùa xua đuổi chúng đi mà thôi.

Ellen đã trao nhiệm vụ đó cho vài chú cỏ thỏ ng bé da đen, đó là chú cỏ đầu tiên Tara đến với một nô lệ trai. Khi đã được 10 tuổi, nó sẽ được gọi cho lão Daddy thỏ vá giày của đến đến nhà học , học Amos thỏ mồi c và đóng bánh xe, hay Phillip chăn bò, Cuphpee chăn la. Nếu chúng không đủ khả năng học nhộng nhốt y, chúng sẽ làm việc ngoài đồng, và đến với bãi da đen, nhốt thỏ là một luôn quyên có địa vị trong xã hội .

Cuộc sống của Ellen không dễ dàng mà cũng không sung sướng, nhốt ng bà không mong cuộc đời dễ dàng hơn. Và nếu không được sung sướng thì đó cũng là sự phẫn của nhốt giết . Thỏ giết i chỉ dành riêng cho đàn ông và bà chỉ có việc chấp nhận nó . Đàn ông làm chỉ sự nghiệp, và đàn bà quên trỏ sự nghiệp đó . Đàn ông học nhốt công trọc của việc khai thác, và đàn bà có bãi nhận khen ngợi i sự khéo léo của đàn ông. Đàn ông gặm thét nhốt bò rọc khi bị xóc dầm, còn đàn bà phải cố gắng không rên rọc khi sinh non vì sự chỏ ng lo lỏ ng . Đàn ông ăn nói cộc cằn và hay say sả. Đàn bà không được nói lỏ p tiỏ ng và dịu nhốt i say lên giết ng mà không học trách móc một lỏ i . Đàn ông thô lỏ và hay nói thỏ ng . Đàn bà phải luôn luôn ân cằn, cao quý và khoan dung.

Ellen đã được giáo dục theo nếp sống của truyên của các bà quý tộc . Bà đã được dạy cách mang gánh nhốt của gia đình trên vai mà vẫn giữ vẻ vui tuyền i, ý định của bà là làm cho ba đứa con gái cũng trở nên các phu nhân quý phái . Với hai cô con nhốt , bà đã thành công. Suellen thích làm dáng nên sẵn sàng chú ý và ngoan ngoãn vâng lỏ i dạy dỗ của mẹ , Carreen thì rỏ t rỏ và dễ học nhốt dỏn . Nhốt ng Scarlett, học nhốt đáng là con gái của Gerald, cho rỏ ng con được nhốt đi đến nhốt tính thỏ t khó khăn.

Mammy giữ nhốt cho rỏ ng, Scarlett thích làm bãi nhốt với lũ trỏ da đen trong đến đến nhốt hay mỷy đứa con trai hàng xóm học nhốt là hai cô em gái đoan trang học mỷy cô Quilkes lỏ phép . Nàng có thỏ trỏ cây học ném đá không thua gì bãi nhốt con trai. Mammy lo nhốt i vô cùng vì đứa con gái của Ellen đã bị u lỏ nhốt cá tánh đó và thỏ o ng khuyên bãi o Scarlett : "Hãy có thỏ cách của một tiỏ u thỏ ". Nhốt ng Ellen khoan dung và nhìn xa học nhốt. Bà bị trỏ nhốt nhốt bãi nhốt lúc thỏ u sự trở thành nhốt nhốt hôn phu sau nhốt y, và bãi nhốt đến tiên của một cô con gái là phải lỏ y chỏ ng . Bà nhốt là nhốt i con mình quá tràn trỏ sự sống mà thôi, và còn đến thì giết đến y bãi o nó có nhốt thuỏ t và sự duyên dáng đến thu hút đàn ông.

Trong mồi đích đó, Ellen và Mammy cùng cỏ gỏ ng . Và càng lỏ n lên, Scarlett càng có khiỏ u vẻ thuỏ t quyên rũ đàn ông, đến các môn khác đến dỏ . Mồi đến u đã có nhốt u nhốt sự phó đã cỏ gỏ ng và hai năm được cỏ gỏ nhốt trú trú nhốt học viỏ nhốt Phayetteville gỏ nhốt, sự học của nàng không được hoàn toàn . Tuy thỏ , không

một cô gái nào trong họ có thể khiêu vũ đẹp bằng nàng, Scarlett biết mình cần phải làm sao cho má lúm đồng tiền, biết nhón gót cho chiếc váy phồng to và đu đưa, biết cách ngồi để nhìn một người đàn ông rồi sắp một xuống, chớp mắt nhanh làm như rung động vì cảm xúc. Nhưng là nàng còn biết giữ kín trí thông minh sắc bén để một khuôn mặt khiêm ái và tròn trịa như một đóa trà, khi đứng trước đàn ông.

Ellen khuyên cáo nhắc nhở, còn Mammy thì luôn luôn chỉ trích, cần khấn sâu vào đầu nàng những đức tánh sẽ giúp nàng xứng đáng là người vợ mà đàn ông ai cũng mong đợi.

Ellen nói với con:

– Con phải tự rèn luyện thói quen, nghiêm trang hơn. Con không nên ngồi lì như những người thanh lịch, ngay cả khi con nghĩ rằng con hiểu biết hơn họ. Đàn ông tao nhã không ưa những cô gái quá tỉ mỉ.

Mammy rồi tiên đoán:

– Các cô gái hay nhăn mặt, đóa cảm lên và nói "Tôi sợ...", và "Tôi buồn..." sẽ kiếm không được chồng. Các cô phải ngo xuống và nói: "Vâng, thưa ông", và "Vâng, ông nói thật đúng lắm, thưa ông".

Họ dạy Scarlett tất cả những gì một bà quý phái cần phải biết, những nàng chỉ học bên ngoài của những phép lịch sự quy định, không biết tại sao nó, không bao giờ biết đến tại sao phải học theo. Bên ngoài đủ dùng rồi, với nó, nàng được cảm nhận như một chuồng và nàng chỉ muốn có chồng đó. Gerald cho rằng Scarlett đáng làm hoa khôi của cả năm họ, cũng đúng một phần nào, vì họ trai trẻ trong vùng lân cận và một số xa hơn nữa như Atlanta, Savannah cũng đều có hôn nàng.

Năm 16 tuổi, như Mammy và Ellen, nàng trông thật dịu dàng kiên định và đáng. Những người khác ra, rồi thì cợt, ngoạn cố, thì đùa và bông đùa bỡn. Nàng thưa chuyện với cha Ái Nhĩ Lan tánh nóng nảy và không còn gì khác hơn, ngoài bên ngoài có vẻ vồ vập, như nỉ của bà mẹ. Ellen không bao giờ như ra đó chỉ là lập vẻ bên ngoài, vì lúc nào trước mặt mẹ, Scarlett cũng phô diễn những hình thức đẹp nhất, giữ kín hành vi nghịch ngợm, cần giữ gìn thể diện và tự ra đầu đường để mọi người quí trọng đến có thể phát khóc được.

Những Mammy không nuôi một tổ ong nào với Scarlett. Lúc nào bà cũng lo nghĩ cái bên ngoài quy định. Một của bà sống như Ellen, và Scarlett như là cô gái nàng, của bao giờ nàng là người gọt Mammy được lâu.

Hai vợ chồng này không phản nản với tình thần hăng hái, sắc sảo mãnh liệt và thu hút quyến rũ của Scarlett, mà trái lại, đều là người miền Nam, họ làm kiêu hãnh vì những đức tánh này. Những người đố kỵ và sự hung hăng mà Scarlett thưa chuyện với Gerald làm họ lo âu. Đôi lúc họ sợ họ không thể kịp những thói quen có thể xảy ra trước khi Scarlett có được một cuộc hôn nhân xứng đáng. Những Scarlett quy định định lý của nàng ... lý Ashley ... và nàng sẵn sàng trở thành đoan trang, dịu dàng và hiền lành, nếu những người phụ nữ làm cho đàn ông thích. Tại sao đàn ông cũng lặp lại khuôn, nàng không hiểu nữa. Nàng chỉ biết rằng phải có pháp luật có hiểu quả. Nàng không bao giờ cố gắng tìm nguyên nhân, không biết gì về đời sống nội tâm con người, kể cả của chính nàng.

Scarlett biết rằng nàng nói rằng như thế này, như thế kia thì đàn ông có thể hiểu một cách chắc chắn những câu đùa thích thú. Giữ gìn mặt công

thực toán, không khó lắm vì toán là môn mà Scarlett học dễ dàng nhất lúc trẻ em.

Nếu nàng chấp nhận tất cả với những người bạn của đàn ông, thì nàng còn tiếp nhận nó và với những người bạn của đàn bà, vì nàng chấp nhận hết. Nàng chấp nhận có một cô bạn gái nào những không thấy đó là điều xấu hổ. Điều gì với nàng, kể cả hai cô em, đều là những kẻ thù tự nhiên, cùng sẵn để bắt con mèo chung : đàn ông.

Tất cả đàn bà, những người trẻ mà nàng ra. Ellen O'Hara khác hẳn, Scarlett chiêm ngưỡng bà như một đấng thiêng liêng, đấng ngoài tầm loài. Khi còn bé, Scarlett làm bạn với Thánh mẹ, và bây giờ, càng lớn nàng càng thấy không có lý do gì để thay đổi ý kiến đó. Điều gì với Scarlett, Ellen tiếp nhận những cho sự che chở an toàn mà chỉ có Thượng đế hay mẹ bà mà mẹ có thể làm được. Nàng biết mà nàng là hiện thân của công bình, sự thật, tình thương tràn trề và khôn ngoan thâm trầm... Thật là một người đàn bà cao cả.

Scarlett rất muốn được các gia đình mà, chỉ có một điều khó là muốn công bằng, thành thật, dịu dàng, và tha thì phải một người hiểu những vui thú của cuộc đời và chắc chắn là sự mất đi những kẻ si tình. Và điều gì thật quá nặng nề cho chúng ta thì với những người thú vui này. Ngày nào đó, khi nàng đã lấy Ashley và già đi, ngày đó nàng sẽ có một người chồng tử tế, và dĩ nhiên sẽ được các gia đình Ellen. Những, trong lúc chờ đợi thì...

Chương IV

Tối hôm nay, Scarlett thay thế mà chờ đợi bữa ăn, những người đều ước nàng có rời khỏi vì cái tin kinh khủng về Ashley và Melanie. Tuy nhiên, nàng mong một từ với nhà Slaterry bởi vì, nếu không có bà, nàng cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Bà Slaterry với những chấp nhận bình không nghĩ rằng chúng có quyền gì đem Ellen ra khỏi nhà, trong khi nàng Scarlett, còn bà biết bao?

Suốt bữa ăn buồn bã này, gia đình nói oang oang của Gerald cũng đổ dồn vào tai khi Scarlett tiếp nhận rằng không thể nào chịu được điều này. Gerald đã hoàn toàn quên hẳn câu chuyện của chiểu và không nghĩ đến việc với những tin tức gì chốt lại với căn cứ Sumter, những người bắt buộc cách để lên bàn và khoa nắm tay tung. Thói quen của ông trong bữa ăn là đi vào khi những câu chuyện, và những người khác, Scarlett bắt đầu với những ý nghĩ riêng, chỉ nghe một cách mơ hồ. Những người này, Scarlett không thể nào không đổ dồn vào tai gia đình nói của cha, dù nàng hiểu sự việc như tại những điều kiện bánh xe ngựa báo hiệu một việc.

Dĩ nhiên, nàng không có ý kiến cho một người nghe tâm sự thối mồm của mình, vì Ellen sẽ bình tĩnh và phiến loạn khi nghe con gái bà đi yêu một người đàn ông đã đính hôn với một người khác. Những người đều ưu tiên trong việc gặp phải một chuyện bị thối nát, nàng muốn tìm an ủi nơi mẹ. Nàng thấy cảm thấy an toàn hơn khi được gần bên Ellen, vì mẹ nàng luôn luôn biết điều cần những cảm nhận khó khăn trên nên tất cả, chỉ bằng sự hiện diện của bà.

Nàng đứng dậy khi nghe tiếng bánh xe lăn của các ngoài đường và rời khỏi người xuống khi tiếng xe chuyển vòng quanh đường ra nhà sau. Chắc không phải Ellen, vì nếu là bà, thì Ellen đã xuống xe ngay trên đường. Kể đó, có tiếng bước và

tiếng còi i mĩ còi a bên da đen vang lên sâu sau. Qua cửa sổ, Scarlett trông thấy Pork, vợ anh trong nhà bếp cạo, tay cầm một bó đuốc nhòa khói cháy lòp loè và một vài người khác không rõ một đang bốc xuống một chiếc xe chổi hàng. Trong đêm tối vang lên tiếng xì xào, tiếng còi i mĩ mĩ, những âm thanh vui vẻ quen thuộc, vô tận, những âm thanh trong cửa hàng trở về những âm nhạc. Khi đó có tiếng chân kéo lê trên bậc thềm trước cửa, vào lại đi đến đến nhà chánh rồi đi xuống lại trong đêm i sáng, ngay trước cửa phòng ăn. Có tiếng thì thầm một lúc và Pork bước vào, một hân dáng đi nghiêm chỉnh hàng ngày, một tròn xoe và răng trắng xóa. Hân thì hân hân báo tin vui và kiêu hãnh cửa một tân lang.

– Thưa ông Gerald, người đàn bà mới của ông đã tới rồi.

Gerald gật đầu gật đầu:

– Đàn bà mới nào, tao chẳng có mua đến đàn bà mới nào cả!

– Đúng thưa ông, có mà, thưa ông Gerald! Vâng, nó đang đứng ngoài kia, nó muốn nói chuyện với ông.

Pork vợ anh trở lại, vợ anh tay lo lắng.

– Thôi đừng c, cho tân nương vào.

Pork quay lại, người c hân vào. Đó là người đàn bà mới tới đến đến nhà Wilkes và sẽ trở thành gia nhân cửa Tara. Vợ hân bước vào, sau lưng là một đứa bé gái mới hai tuổi bọc che khuất bởi cái váy rộng rộng với chực bầu, đang bám lấy chân mẹ.

Dilcey, người cao lớn, thân hình luôn luôn thẳng đứng. Căn cứ vào nét mặt, người ta có thể đoán cho một gia đình sáu người, vì đó là một bộ mặt ít nấp nhả và bất động như đất. Người, dòng máu người da đen lén như người điếm cửa người da đen. Trên một mặt người ta nhận thấy có sự pha trộn cửa hai chủng tộc với màu da đen, vầng trán cao như người híp, lưng quyên nhô cao, mũi quặm như chim người người lại híp chớp và vành môi cửa cửa người da đen. Đó là một mặt người tới chực với dáng đi đứng đĩnh đạc còn với hân cửa Mammy, bởi vì Mammy đã phải luyến còn với Dilcey thì những cái đó thuộc về bộ môn sinh.

Tiếng nói cửa một không quá lộp bộp nhưophon đông dân híp chủng, đã vậy một còn biết chừng nào:

– Kính chào quý vị tôi thưa, kính chào ông Ge'ald, tôi 't buôn phải làm phiên quý vị, những tôi muốn vào đây để cảm ơn quý vị đã mua tôi và đến con tôi. Có nhiều vì có thể chích mua tôi chứ không chích mua luôn con P'issy cửa tôi, thì nên y thì tôi không còn gì phải buôn 't, và tôi cảm ơn quý vị. Tôi sẽ gồng hết sức để 'a mình không bao giờ quên...

– Hm ... hm ...

Gerald chẳng thể ngừng những thì để che giấu sự bối rối cửa mình khi bắt phát giác lại liêu một nghĩa cả.

Dilcey quay sang phía Scarlett và có một cái gì khỏe một mặt gì ngừng như một người:

– Thưa cô Scarlett, Po'k có nói với tôi là chính cô đã yêu cầu ông Ge'ald mua tôi. Do đó, tôi 't sung sướng đến con P'issy làm nết 'iêng cửa cô.

Một vói tay ra sau lưng đến đứa bé tới trước cửa. Đó là một con bé loét choét, da nâu, chân khập khiêu như chim, trên đầu xoăn tít những lọn tóc vô sự bằng chổi i. Một nó sẽ bện, chủng một đi u gì có thể lết qua những một lại làm ra ngu dốt.

Scarlett đáp:

– Cám ơn Dilcey, nhưng tôi nghĩ là Mammy chẳng tán thành. Bà đã từng phớt lờ tôi ngay từ lúc mẹ tôi sinh ra.

Dilcey đáp lại bằng một giọng thờn nhớn có thể làm cho Mammy tức điên lên nếu bà có mặt:

– Mammy đã già rồi! Bà là một người vú sữa, nhưng cô bây giờ là một thiếu nữ rồi, còn phải có một nét duyên dáng, và con P'issy của tôi đã từng học ở cô India từ một năm rồi. Nó biết may vá và cài tóc khéo như người lớn.

Bây giờ đây rồi, cô bé vừa cúi chào vừa cười toe toét, khiến Scarlett chẳng thể nào đứng cạnh cô được. Nàng nghĩ: "Đúng là một con quỉ nhếch nhếch" và nói lại:

– Cám ơn Dilcey, mình sẽ bàn lại chuyện đó khi mẹ tôi về rồi.

– Đúng, cám ơn cô. Chúc cô ngon giấc.

Dilcey nói xong, quay lại dọn dẹp cho con ra khỏi phòng, riêng Pork vẫn còn đứng hờ hững. Đã ăn đã dọn hết, Gerald tiếp tục bài diễn văn của ông, nhưng ít học thú vị hơn, còn một ý thỉnh thoảng của ông thì chẳng thích chút nào. Với một giọng hùng hồn, ông nêu ra những dự đoán về cuộc chiến tranh và những câu hỏi cũng hùng hồn như là mission Nam có chu khoanh tay người nó hay không trước sự lắng nghe của bọn Yankee và chờ đợi các con ông trả lời thì: "Phải, thưa ba" và "Không phải, ba".

Carreen ngồi trên ghế lót, đứng ở ngoài đèn đang chăm chú đọc chuyện tình của một thiếu nữ đi tu sau khi người yêu chết, rồi nó cảm thấy xúc động âm thầm với thích thú từng giây phút lúc mình đang đọc những câu chuyện của nó. Suellen thì ngồi thêm một món đồ mà cô gọi là "Cà Hết Môn", thêm nghĩ xem có thể nào tách rời được Stuart Tarleton ra khỏi Scarlett ngày mai không, để mê hoặc Stuart với những đồ đạc tân trang của bà mà Scarlett không thể có. Trong khi đó, Scarlett đang nát lòng vì chuyện Ashley.

Tôi sao ba có nói hoài về căn cứ Sumter và bọn Yankee, trong khi ba biết trái tim mình đang tan nát? Cũng như những cô gái trẻ khác, nàng lòng chạnh lòng vì sao người ta lại quá ích kỷ đến nỗi quên luôn sự đau đớn của nàng và tôi sao trái đất cứ tiếp tục quay không chút ngừng ngàng tôi tâm trạng đau xót của nàng.

Nàng từng nghĩ rằng nếu có cơn lũ về thì qua, và người ta nên phòng ăn với yên ổn, với không thay đổi, ý nghĩa như trước đây. Bàn ăn, trà buổi sáng hoa tâm, buổi trưa buổi chiều nguyên chất, tất cả những thứ đó trên nền nhà bóng loáng đều đúng với trí quen thuộc của chúng, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra. Đây là gian phòng thân thuộc, tiện nghi. Nhưng người thì Scarlett yêu thích những gì êm ấm lúc gia đình còn nán lại sau bữa ăn tối, nhưng hôm nay, nàng ghét nhìn thấy nó, và, nếu không người ta cũng câu hỏi sang sự của cha, chắc nàng đã chuồn ra ngoài, xuống phòng làm việc của Ellen, ngồi trên giường khóc đi với sự.

Đó là gian phòng Scarlett thích nhất nhà. Nó rất đẹp, sáng, sau bàn ghế cao ngất ngất, Ellen ngồi tính toán việc chi thu của đến đến và nghe phúc trình của Jonas Wilkerson, viên quản gia. Gia đình cũng từ từ đó đi đi thì giờ trong khi Ellen tính sổ buổi bút lông, Gerald ngồi trong cái đu cũ kỹ, các cô gái thì chỉ mải mê cái ghế lót đã phai màu của trước kia, vì móp méo nên không để ở phòng ngoài. Scarlett nóng lòng đến nỗi nghĩ một mình với Ellen và đi đứng lên

gõ i mồm khóc cho thoải thích . Mẹ vẫn chưa sao ?

Nhưng rồi, có tiếng bánh xe vang rộn ràng trên đường phố đá, và có tiếng thềm thì êm dịu của Ellen vang vào khi bà cho ngựa đi xa ỉch đi nghỉ . Mẹ y cha con cùng suốt ruốt ngườ đư lên khi bà bước nhanh vào, váy đong đưa, nét mặt tươi nhắ c và buồ n bã . Cùng mặt lơ lửng vớ i bà mùi dươ sữ thoang thoang trong phòng, mùi hươ ng lúc nào cũng bám theo nhắ ng nắ p xắ p củ a áo bà, mùi hươ ng luôn luôn nắ i lơ n tắ tắ ng củ a Scarlett vớ i mắ . Mammy theo sau vài bước c, tay xách túi da, môi dướ i xắ xuồ ng, mắ nhú thắ p . Mammy lơ m bắ m, giắ thắ p giắ ng đắ ngắ i ngoài không nghe ra, nhắ ng đắ to đắ chắ ng tắ sắ bắ t bình !

– Tôi rắ t tí c phắ i vắ quá trắ .

Ellen vắ a nói, vắ a gắ khắ choàng trao cho Scarlett, nắ ng nhắ gồ má con.

Mắ t Gerald sáng rắ c lên nhắ bắ i mắ t ma thuắ t khi vắ ông bắ c vào . Ông hắ i :

– Đắ a nhắ đắ c đắ t tên Thắnh chắ a ?

Ellen đắ p :

– Rắ i, và, tắ i nghiắ p, nó đắ chắ t . Tôi sắ Emmie cũng chắ t theo, nhắ ng tôi nghĩ là nó có thắ sắ ng đắ c .

Mắ y cô gái đắ a mắ t nhìn bà, ngắ c nhiên dắ hắ i trong khi Gerald lúc lắ c đắ u mắ t cách đắ m tắnh :

– Vắ y cũng xong, thắ ng nhắ đó chắ t là tắ t, không còn nghi ngắ gì nắ a, đắ a con hoa...

– Khuya lơ m rắ i, mình củ u kinh ngay đi.

Ellen ngắ t lơ i, thắ t êm ái đắ n nắ i nắ u Scarlett không biắ t rắ mắ , sắ ngắ t lơ i đó sắ trôi qua mà nàng không củ m thắ y có nắ ý nào .

Thắ t là thú vắ khi biắ t ai là cha đắ a con củ a Emmie, nhắ ng Scarlett hiắ u không bao giắ nàng đắ c biắ t sắ thắ t nắ u chắ mắ nói ra. Scarlett nghi cho Jonas Wilkerson, vì nàng thắ ng thắ y hắ n đi chung vớ i Emmie nhắ ng buắ i chiắ u tắ i . Jonas là ngắ i Yankee và đắ c thân. Chắ c vắ quắ n gia đắ đã ngăn củ n hắ n không đắ c giao thiắ p vớ i xã hắ i trong hắ t . Không gia đầnh đầnh hoàng nào trong hắ t có thắ gắ con cho hắ n, không ngắ i nào có thắ kắ t thân vớ i hắ n ngoắ i trắ Slattery và bắ n hắ lơ u nhắ vắ y . Vì trầnh đắ hắ c vắ n củ a hắ n cao hắ n Emmie nhiắ u bắ c nên hiắ n nhiên là hắ n không muắ n củ i cô ta, mắ c đắ u hắ n thắ ng đi chung vớ i cô ta vào lúc hoàng hôn.

Scarlett thắ dài, vì tính tò mò bén nhắ n củ a nàng không đắ c thoắ mắnh . Dắ i mắ t mắ nàng, mắ i vắ c chắ ng đắng chú ý bao nhiêu cũng giắ ng nhắ chắ ng hắ xắ y tắ i . Ellen làm ngắ trắ c tắ t củ nhắ ng vắ c trái ngắ c vắ i tắ tắ ng củ a riêng bà và củ gắ ng đắ y Scarlett nhắ vắ y, nhắ ng kắ t quắ chắ ng bao nhiêu.

Ellen bắ c tắ i cái kắ trên lò sắ i lơ y xắu chuắ i trong các hắ p khắ m xắ củ nhắ ng Mammy ngăn lơ i mắ t cách quắ quyắ t :

– Thắ a bà Ellen, bà củ n phắ i ắnh mắ t chút t'ắ c khi đắ c kinh.

– Cámắ n Mammy, nhắ ng tôi không đắ i .

– Tôi sắ tắ tay đắ n ắnh cho bà và bà phắ i ắnh mắ i đắ c .

Trắnh nhắ tắ vì bắ c đắ c, bà bắ c xuồ ng nhà bắ p, gắ i lơ n :

– Po'k, bắ o con bắ p nhúm lơ a, bà Ellen vắ 'ắ i .

Trong khi sắ n nhà rung rầnh đắ i sắ c nắ ng củ a bà, nhắ ng lơ i lơ m bắ m củ a bà tắ lúc mắ i trắ vắ càng ngày càng lơ n, rắ tắ n tai củ a mắ i ngắ i trong phòng ắnh :

– Mình đắ nói nhắ vắ y nhiắ u lơ n . Chắ ng có ắch gì khi giúp đắ bắ n da t'ắ ng

không 'a gì đó . Chúng là thỏ ló ló i nhọt, búi búi c nhọt . Và bà Ellen ló i đi giúp đỡ chúng . Cái cho mày đỡ a da đen sẵn sóc chúng là đỡ 'i . Mình đã nói với bà Ellen là ...

Giống cái bà kéo lên cho đỡ n lúc bà búi c vào hành lang chổ ló p nóc đỡ a tui nhà búp . Mammy có phở ỉng pháp riêng đỡ phát biếu ý kiển chính xác cái bà vủ mủ i chuyển . Bà biếu t phở m cách cái ngỏ ỉ i da trỏ ng thỏ ỉ ng lỏ u không cho phép hỏ đỡ ý đỡ n nhỏ ng lỏ i lỏ m bủ m trong miỏ ng mủ t ngỏ ỉ i da đen. Bà biếu t rỏ ng đỡ bủ o toàn cái phở m cách đó, hỏ phỏ i làm bủ không nghe nhỏ ng gì bà nói, dù bà có đỡ ngỏ gian phòng kỏ bên và la thỏ t lỏ n . Điỏ u đó tránh đỡ ỉ c cho bà mủ i sỏ khiển trách mà mủ i ngỏ ỉ i vủ n có thỏ nghe đỡ ỉ c quan điỏ m cái bà vủ mủ t sỏ vủ n đỡ .

Pork bủ ỉ c vào phòng ăn, mang theo mủ t cái đĩa, muỏ ng nũa bủ ng bủ c và mủ t khăn ăn, theo sau là Jack, mủ t đỡ a bé da đen 10 tuổ i, hỏ p tủ p gài nút chiẻ áo khoác bủ ng nỏ trỏ ng vủ i mủ t tay, còn tay kia thì cỏ m mủ t phỏ t trỏ n đuổ i ruổ i làm bủ ng nhiổ u miỏ ng giỏ y báo cỏ t nhỏ , cỏ t ỏ đỡ u mủ t cây sỏ y cao hỏ n nó . Ellen có mủ t cây đuổ i ruổ i thỏ t đỡ p bủ ng lông công, nhỏ ng nó chỏ đỡ ỉ c dùng trong nhỏ ng trỏ ỉ ng hỏ p đỡ c biếu t, và bà phỏ i chỏ ng lỏ i vủ i quan điỏ m cái bủ n gia nhân, vủ i theo chúng, lông công là điỏ m xui xỏ o .

Ellen ngỏ i xuỏ ng chiẻ c ghỏ Gerald vủ a đỡ y tủ i cho bà, và bủ n giỏ ng nói tranh nhau mủ lỏ i :

– Má, áo dỏ hỏ i con sút ren rỏ i, con muỏ n bủ n nó ng ày mai ỏ Twelve Oaks. Má có thỏ kỏ t lỏ i cho con chỏ ?

– Má, cái áo cái Scarlett đỡ p hỏ n cái a con, màu hỏ ng làm cho con xỏ u nhỏ quỏ . Tủ i sao chỏ không mủ c màu hỏ ng và đỡ cho con cái màu xanh cái a chỏ ? Chỏ mủ c màu hỏ ng hỏ p lỏ m .

– Má, con có thỏ dỏ dỏ vũ đỡ ỉ c không? Con mủ ỉ i ba tuổ i rỏ i !

– Bà O'Hara ỉ i, bà có tin thỏ không... Suổ t, mủ y đỡ a con gái, coi chỏ ng ăn roi nghe ! Cade Calvert vủ a ỏ Atlanta vủ sáng nay... Mủ y đỡ a bây có chỏ im đỡ tao còn đỡ ỉ c nghe tiỏ ng nói cái a tao hay không? ... Hỏ n nói tình trỏ ng ỏ đó rỏ t hỏ n loỏ n, ai cũng nói vủ chiẻ n tranh, tủ p luyỏ n dân quân, thành lỏ p quân điỏ i . Và hỏ n nói, theo nhỏ ng tin tủ Charleston, rỏ ng hỏ sỏ làm cho quân Yankee không bao giỏ phỏ báng mình đỡ ỉ c nỏ a ...

Ellen mủ m cỏ ỉ i mủ t nhỏ c . Giỏ a nhỏ ng sỏ ỉ n ào đó, bà trỏ lỏ i câu hỏ i cái a chỏ ng trỏ ỉ c, đúng theo bủ n phỏ n cái a mủ t ngỏ ỉ i vủ :

– Nỏ u nhỏ ng ngỏ ỉ i Charleston đáng kính y đã chỏ n đỡ ỉ ng lỏ i kia thì tôi tin sỏ m muỏ n gì chúng ta cũng chỏ n cùng đỡ ỉ ng lỏ i vủ i hỏ .

Bà nói thỏ vủ bà tin tủ ỉ ng mãnh liỏ t rỏ ng phỏ n lỏ n nhỏ ng dòng máu quẻ phái cái a điỏ i lỏ c đỡ u nỏ m trong thành phỏ hỏ i cỏ ng nhỏ xủ kia và đa sỏ ngỏ ỉ i Charleston đỡ u đỡ ng ý vủ điỏ m nỏ y .

– Không, Carreen, hãy đỡ i sang năm, con gái cỏ ng. Lúc đó con mủ i có thỏ thỏ c khuya đỡ khiêu vũ, mủ c quỏ n áo ngỏ ỉ i lỏ n, và con sỏ có mủ t đôi má hỏ ng thỏ t đỡ p . Đỏ ng giỏ n, con gái ! Con dỏ đã yỏ n đỡ ỉ c và có thỏ thỏ c đỡ n khi xong bủ a ăn tủ i, nhỏ ng không đỡ ỉ c dỏ dỏ vũ khi con chỏ a tủ i mủ ỉ i bủ n tuổ i, hãy nhỏ điỏ u đó !

– Đỏ a cái áo con cho má, Scarlett, má sỏ vủ t đắng ten lỏ i khi cỏ u nguyỏ n xong.

– Suellen, má không ỏ a cái giỏ ng cái a con. Cái áo hỏ ng rỏ t dỏ thỏ ỉ ng và hỏ p

và màu da của con lợn, cũng như áo của Scarlett hợp với màu da của nó vậy. Trời này mát cho con lợn ăn xôi chuôi thật dễ chịu.

Suellen, đứng sau Ellen, đặt tay lên mũi và Scarlett, vì nàng đã định xin mượn xôi chuôi vậy. Scarlett thề rằng sẽ không nói, Suellen đúng là một cô em khó chịu và ích kỷ và hay than vãn, và nếu Ellen không kiếm được, chắc chắn Scarlett đã nhịn ăn tại em. Ellen nói:

– Bây giờ, ông O'Hara hãy xem ông Calvert còn nói gì với Charleston nữa không?

Scarlett biết mẹ không quan tâm với những thứ như chính trị, chiến tranh và nghĩ rằng đó là những chuyện của đàn ông, không nghĩ đến đàn bà nào có thể xen vào một cách thông thạo. Những người đi làm cho Gerald thích thú được phô trương quan điểm của ông, và Ellen luôn luôn ăn uống với những thú vui của chúng.

Trong khi Gerald nói huyền thoại với những tin tức nghe được. Mammy đặt tay lên một bà chủ mỳ đĩa bánh lợn, vàng óng, gà chiên và củ khoai mì vàng đã luộc và trộn chung với bột lợn béo thơm ngon. Mammy véo Jack một cái, nó hợp tác làm nhiệm vụ bằng cách phe phẩy nhè nhẹ cây đuôi ruồi phía sau Ellen. Mammy đứng bên cạnh bàn, nhìn mẹ và mỉm cười đi vào mỉm cười Ellen, làm như bà có ý định nhét các thức ăn vào cho Ellen nếu bà từ chối chán ngán. Ellen cố gắng ăn, những Scarlett thấy rõ là bà quá mệt mỏi và không biết mình đang ăn món gì. Chắc có gì đó ngon mà không thể nói được với Mammy mà ép buộc bà làm như vậy được.

Khi đĩa đã cạn thức ăn và Gerald đang đo lường giá của những chiếc ghế và bàn ăn của Yankee, mẹ phóng nỏ mà chúng chủ đóng góp một xu để trả giá số tiền do của chúng, thì Ellen đứng dậy.

Bà mỉm cười nhìn chị:

– Chúng ta có thể cứu nguy được không chị?

– Được, khuya rồi! À, đã muộn rồi kia!

Đúng lúc đó, đứng ngoài cửa khúc khểnh gõ cửa tiếng gõ cửa.

– Carreen đáng lẽ phải ngủ lâu rồi. Mang đèn lên đây, Pork, và cuốn kinh của tôi, Mammy.

– Được.

Mammy nhìn các người mệt mỏi thì thở dài, Jack cầm cây đuôi ruồi trong một góc và dọn dẹp mỳ đĩa ăn, trong khi Mammy lấy lấy trong những ngăn kéo tìm quyển kinh Thánh cũ của Ellen. Pork nhón gót, vâng lên cái khoen xích và kéo chậm chậm lên đèn xuống cho tới khi trên nhà một đèn trong bóng tối và một bàn tràn ngập ánh sáng chói chang. Ellen thu dọn váy và quì xuống sàn nhà, trải quyển kinh Thánh trên bàn ngay trước mặt và đặt tay lên đó. Gerald quì cạnh bên, Scarlett và Suellen vẫn còn quên thu của các cô bên kia bàn, gập chiếc váy lên để chân đi giày để bớt đau vì sàn nhà quá cứng.

Carreen vì tác hại hơn tuồng, không thể quên một cách thoải mái trên bàn nên quì bên một cái ghế, chụm khuỷu tay lên đó. Cô rất thích bởi vì vậy vì có thể ngồi trong khi cứu nguy, cho nên trong tình thế đó, cô thoát khỏi sự chú ý của mẹ.

Đám gia nhân kéo nhau tập trung trong phòng ngủ và quì xuống trước mặt. Mammy suýt xoa hỏi là tiếng khi quì xuống, còn Pork thì đứng thẳng như chày vậy. Rosa

và Teena, hai cô gái hều dẫu dàng xoè váy với màu tề tề sáng, Cookie, gầy guộc và vàng với trong bộ quần áo cũ trông lóng lánh và Jack khờ đi vì buồn ngủ, tránh xa khỏi Mammy để khỏi bị ngọt véo. Nhưng đôi mắt đen của họ ngóichi chiểu niềm tin vì đức của cậu nguyễn với cha là một trong những việc quan trọng nhất ngày. Đói với họ, những câu kinh cầu và màu mè đó không có ý nghĩa gì hết những vẫn làm tho mãn một cái gì trong lòng họ, và họ thoải mái lay động khi xem họ ăn những câu "Xin Đức Chúa Trời thiếp xót chúng con", "Xin đức Christ thiếp xót chúng con".

Ellen nhớ một lần và biết được cậu nguyễn. Giọng của bà lúc vút t cao, lúc hịu xuống, lúc dẫu đi như ru ngủ. Tất cả các mái đầu cúi xuống dưới ánh sáng vàng rực của ngọn đèn, trong khi Ellen tề tề nhìn thấy đã ban sức kho và hạnh phúc cho ngôi nhà, cho gia đình và cho những người da đen của bà. Khi bà chạm đến những lần của cậu nguyễn cho những người da đen của mái nhà Tara, cho cha mẹ, chệm, cho ba đứa con trai đã chết của bà, và "cho những linh hồn bất hạnh Tình Trời Giời", bà siết chặt chuỗi trong tay và biết được lòng họ. Y như tiếng rì rào của một làn gió nhẹ, những lần xẹp họ trôi ra khỏi cửa họ những người da đen.

"Thánh Maria, Đức Mẹ Chúa Trời, cầu cho chúng tôi là kẻ có tội, khi này và trong giờ lâm tử".

Dù đang đau đớn, xót xa bởi không thể khóc lên được, một cảm giác âm trầm, êm dẫu và bình an với một vị Scarlett trong những giờ phút đó. Nàng đã gật đầu để sức chán nản hôm nay và sẽ sẽ hãi ngày mai, những người cho một niềm hy vọng để khỏi. Không phải sự hối hận của nàng đối với Thiên Chúa đã mang tội cho nàng họ với đó, vì đối với nàng Tôn giáo không có gì hơn là những lần thì thầm và cậu nguyễn. Chính là sự nhìn thấy khuôn mặt thánh thiện của mẹ nàng xoay với Ngài Chúa, các Thánh và Thiên thần của Ngài, và xin giáng phúc cho những người bà yêu thương đã cho nàng cảm giác đó. Khi Ellen nhìn cậu đứng trên cao, Scarlett chắc chắn là Người cũng nghe thấy.

Ellen ngóichi họ, và Gerald, chệng bao giờ tìm ra chuỗi của mình trong giờ cậu nguyễn, len lén đứng trên mái để đầu ngón tay.

Nghe âm thanh đầu đầu của cha, tất cả của Scarlett biết được tên mác, không còn thể chệch được. Nàng biết là phải đi vào trong tâm.

Ellen đã nhìn nàng, cảm thấy ngày, nàng có bốn phần phần xét kẻ lười ng tâm để thú nhận tội lỗi, cầu xin Chúa Trời thiếp và ban cho sức kho để khỏi bao giờ tái phạm. Những hôm nay, Scarlett lại vào trái tim nàng.

Nàng giữ đầu trong lòng bàn tay để không nhìn thấy mặt, và những ý nghĩ của nàng buồn thì quay với Ashley. Tại sao chàng lại định cầu Melanie trong khi thì lòng yêu nàng, Scarlett? Và trong khi chàng cũng biết là nàng yêu chàng? Tại sao chàng có thể chệch tâm bóp với trái tim nàng?

Đột nhiên, một ý tưởng sáng lờ và một, xẹp như sao chệch qua trí óc nàng:

– ủa, Ashley đâu có biết là mình yêu chàng!

Suýt nữa nàng đã thò ra thò tay vì sự khích động bất ngờ đó. Tất cả nàng đứng lại như bệ liệt một lúc lâu, hết họ trong một lúc rồi lại phóng sẽ về phía trước.

– Làm sao chàng biết được? Mình luôn luôn tỏ ra kiêu kỳ, đứng đắn và cao quý trước mặt chàng, chàng có thể nghĩ mình chệch coi chàng như một người da đen.

Đúng rồi, chính vì vậy mà chàng không bao giờ tình với mình. Chàng nghĩ chàng đã yêu trong suốt tuổi trẻ, chính vì vậy mà chàng trông có vẻ quá ...

Scarlett hỏi ông ta mau thôi nhé lúc bắt gặp Ashley nhìn mình với một vẻ kỳ lạ, lúc đó đôi mắt xám như biển cả hoàn toàn che lấp cảm nghĩ của chàng như mọi lần ra, chưa đến nỗi mắt và thần kinh và tuổi trẻ ...

"Chàng đau lòng vì cho rằng mình yêu Brent, Stuart hay Cade. Và có lẽ chàng đã nghĩ rằng nếu không có tôi thì có mình thì làm vui lòng gia đình bằng cách cưới Melanie. Nhưng nếu Ashley biết mình yêu chàng ..."

Đuốc hay thay đổi của nàng biến về một chiều ngả lòng sâu xa như lên đến cõi phồn hoa cuộc đời. Đó là do biến thái ít nói và lạnh lùng của chàng. Chàng không hề biết lòng thì kiêu của nàng nên dĩ nhiên sự tiếp xúc do lòng thêm muộn tin tưởng của nàng, biến niềm tin thành sự thất vọng. Nếu Ashley biết nàng yêu chàng, chàng sẽ hạnh phúc đến với nàng ngay. Nàng còn ...

"Ồ", nàng suy nghĩ một cách say sưa, một ngón tay vuốt vào trán. "Mình thất bại rồi, đã không nghĩ đến dĩ vãng sự hối hận! Mình phải nghĩ cách biến lòng cho chàng biết. Chàng sẽ không thể cưới Melanie được nếu biết mình yêu chàng! Làm sao chàng có thể làm như vậy được?"

Scarlett nghĩ đến mình khi thấy Gerald cầm chiếc kính và đang nhìn nàng chòng chành. Nàng với vớ bắt đầu vào nhìn chu đáo một cách máy móc như người giặt giũ vì xúc động khi nhìn cho Mammy hé mắt nhìn với vẻ dò xét. Nàng với áo chiếc kính thì Suellen và kẻ đó là Ellen tiếp tục, trí óc nàng lại phóng hốt từ chiếc ghế như người cảm nghĩ với một nỗi nhọc nhằn.

Bây giờ cũng chưa trễ lắm! Từ lâu, trong một ngày của ta thì ngày đêm trôi qua như một cơn bão dữ dội chú ý đến thời gian khi ba xu hướng của hai họ đang làm cho cuộc sống của bàn thờ. Với tôi, tôi đánh hôn của Ashley đã đến nỗi lo báo đầu? Vậy là hãy còn đôi thì giờ!

Nếu người Ashley và Melanie không có tình yêu mà chỉ là sự giao kết từ lâu, thì tại sao chàng lại không thể hiểu được lý do giao kết này được chứ? Chẳng phải chàng sẽ làm vậy, nếu chàng biết mình, Scarlett, yêu chàng. Nàng phải tìm cách cho chàng biết. Nàng phải tìm ra một cách nào đó! Và rồi ...

Scarlett thành công trong việc nàng bắt qua một ý tưởng của người khác theo kinh và Ellen nhìn nàng một cách trách móc. Với lý do dĩ nhiên, nàng với hé mắt liếc nhìn một màu quanh phòng. Nhưng đáng ngạc nhiên là quỳ gối, ánh nhìn chiếu xuống dường như của người đèn, nhưng bóng lưng của cô gái da đen và ngay như người quen thuộc mà nàng rất ghét nhìn cách đây một giờ, trong khoảnh khắc đầu mang lại như sự thất vọng do người cảm xúc riêng của nàng. Và một lần nữa, gian phòng hình như là một nơi đáng yêu. Nàng sẽ không bao giờ quên giây phút và cảm nhận này!

"Đức Mẹ tròn đầy đức hạnh", mà nàng lâm râm đọc. Kính kính mẹ Maria bắt đầu, và Scarlett ngoan ngoãn tiếp:

– Cầu cho chúng ta.

Và Ellen với một giọng trầm mầu, ca tụng biến về một đức Chúa Trời.

Lúc còn bé, Scarlett thường coi Ellen đáng tôn kính hơn Đức Mẹ nữa. Có thể đó là một ý tưởng phạm Thánh, Scarlett thường nghĩ đến khuôn mặt người lên của mẹ cô không nhìn người mẹ của Thánh mẫu lúc tiếp nhận như người câu cũ rích: "Sự cảm nhận cho người kẻ bệnh tật", "Đức Bà tha thứ cho người kẻ có tội",

"Đóa hòng mớu nhiêm ..." đó là nhòng ngôn tữ đợp đợ, vì nó là biếu tữ hòng cớa Ellen. Nhòng đêm nay vì khích đợng, Scarlett nhòng thợy trong lờ cớu nguyệ n, trong nhòng tiếng êm êm, nhòng câu xờ hợa thì thợm, mợ t vờ đợp vờ t lên trên tợ t cớ nhòng gờ nạng đợ tiếng chợ ng kiế n . Và nạng dờng trái tim lên cho Thợ hòng đợ, thành thợ t tợ n Ngàì đợ mợ mợ t con đợ hòng đợ i chân nạng, đợ đem nạng ra khợ i cớ nh khợ n cùng và tiế n thợ ng vào vòng tay cớa Ashley. Khi tiếng Amen cuợ i cùng đợ c đợ c lên, tợ t cớ cùng đợ ng đợ y, hợ i tợ ngợ i mợ t chút . Mammy gợ hòng đợ ng đợ y vợ i sợ giúp đợ cớa Teena và Rosa, Pork lợ y cuợ n mợ i lợa trên kợ, đợ t đèn lên, rợ i bợ c ra phòng ngoài . Đợ i diế n vợ i cớu thang là tợ đợ ng chén bát bợ ng gợ hợ đợo, vì quá lợ n nên không sợ đợ ng đợ c trong phòng ỏn. Bên trên mợ t tợ có đợ t nhiế u đèn và mợ t dờy chúc đợi cớ mợ n nợ n . Pork thợ p xong mợ t ngợ n đèn vợ i ba ngợ n nợ n rợ i vợ i vợ trờnh trợ ng cớa mợ t ngợ tiế n thợ vợ trong nợ i cung, soi đèn cho đợ c Vua cùng Hoàng hợ u vợ thợ phòng, đợ n đoàn ngợ i lên thang, nâng cao ngợ n đèn lên khợ i đợ u . Ellen nợ m vờn Gerald bợ c theo ông, mợ y cô gái, mợ i cô cớ mợ t chúc đợi bợ c theo sau. Scarlett vợ phòng, đợ t giá nợ n lên nóc tợ kéo và lợ c lợ i trong cái tợ ngợ mợ t tợ ng kiế m bợ áo khiêu vũ cớ n phợ i khầu lợ i .

Kợ p áo trong tay, nạng im lợ ng bắng qua phòng ngoài . Cớa phòng cớa cha mợ vờ n còn hợ mợ . Nạng sợ p sợ a gợ cớa thì bợ ng nghe giợ ng nói thợ t thợ p nhòng nghiêm nghợ cớa Ellen:

– Ông O'Hara, ông phợ i cho Jonas Wilkerson nghợ viế c .

Gerald tợ tiế ng:

– Rợ i tợi sợ tìm đợu ra mợ t đợ a quợ n gia khác, không lợ hòng gợ t cớa tợi lợ y mợ t xu?

– Phợ i đợu i nó lợ p tợ c, ngay sáng mai. Sam khợ ng lợ lợ thợ ng cai giợ i, nó có thợ làm thợ công viế c cho đợ n khi ông mợ n đợ c ngợ i quợ n gia khác .

Giợ ng Gerald vang rợ :

– A ha ! Tợi hiế u rợ i, thì ra cái thợ ng Jonas xợ ng đợng cớa tợi đợ thợ i phờnh cái bợ ng ...

– Phợ i đợu i hợ n ngay.

Scarlett nghợ thợ m :

– Thì ra Jonas là cha cớa đợ a bé con Emmie Slaterry. , đợng rợ i, cờn đợoán xa đợoán gợ n gờ nợ a đợ i vợ i mợ t tên Yankee và mợ t đợ a con gái da trợ ng đợ n mợ c . Cớ n thợ n chợ cho tiếng cầu nhàu cớa cha mình lợ ng xuợ ng, Scarlett gợ cớa, trao cho mợ cái áo rợ i vợ phòng .

Trong lúc cớ i áo ra và tợ t nợ n, nạng phợc hợa mợ t chợ hòng trờnh làm viế c vợ i đợ mợ i chi tiế t cho ngày mai. Đợ chợ là mợ t chợ hòng trờnh đợ n giợ n, rợ t hợ p vợ i đợ c tợnh cớa Gerald, nghĩa là rợ t quợ quyợ t . Nạng không lợ i mợ t trợ c mợ c tiêu và chợ nghợ đợ n nhòng bợ c trợ c tiế p nhợ t đợ đợ t đợ c thành quợ .

Trợ c tiên, nạng sợ làm bợ "rợ t kiêu hợnh" nhợ Gerald đợ đợ y . Ngay lúc đợ n Twelve Oaks nạng sợ làm nhợ tợ i vui nhợ t, không ai có thợ ngợ là nạng đợng đợu xợt vợ chuyợ n Ashley vợ i Melanie. Nạng sợ làm đợng vợ i tợ t cớ mợ i ngợ i . Đợu đợ hợ i tàn nhợ n đợ i vợ i Ashley, nhòng nó sợ làm cho chàng khao khát nạng hợ n, nạng sợ không bợ qua mợ t ngợ i đờn ông nào còn trong tuợ i kén vợ . Tợ Frank Kennedy râu đợ, già xợ m - kợ trợ ng cây si Suellen - cho tợ i Charles Hamilton rợ t rợ mợ c cớ và trợ m lợ ng, em cớa Melanie. Hợ sợ vờ quanh nạng

nhỏ con ông vậy quanh tôi, và Ashley sẽ rời Melanie để nhập bọn với những kẻ ái mộ nàng. Rồi nàng sẽ tìm cách nói chuyện riêng với Ashley vài phút, xa đám đông. Nàng hy vọng mọi việc sẽ xảy ra êm thắm và nếu không có thì sẽ khó khăn hơn. Và nếu Ashley không nghe lời tôi thì chính nàng sẽ làm điều đó. Cuối cùng, khi cả hai đã hoàn toàn riêng rẽ, chàng sẽ nhìn ngay tôi hình như những gã đàn ông mới chen lấn quanh nàng và Ashley sẽ cảm xúc hơn nữa và sẽ khiến tôi thấy những kẻ này đều ao ước chiếm được nàng. Và nét buồn thẳm pha lẫn thất vọng của hôm nay sẽ hiện lên một chàng. Bởi giờ nàng sẽ làm cho chàng khoan khoái trở lại bằng cách để cho chàng thấy nàng vẫn yêu thích chàng hơn mọi đàn ông trên thế giới. Và khi thú nhận điều đó, nàng sẽ làm ra khiếm nhã, dẫu dằng và hàng ngàn phương cách khác nữa. Dĩ nhiên, nàng sẽ thấy hiện tại tôi cảm thấy những việc đó trong phạm vi của phạm vi đoạn trang. Nàng sẽ không mắng mẹn mà nói một cách tráo tráo là yêu chàng, đó là một việc không dễ dàng thành công. Những cách nào để nói với là một việc chi tiết chi tiết làm nàng bối rối bao nhiêu. Tôi thấy, nàng đã sắp xếp để những hoàn cảnh như thế này thì nàng vẫn có thể làm như thế dẫu dằng. Nếu mà dài trên giường, để mình trong ánh trăng, Scarlett hình dung sự thật của mình. Nàng thấy những người tự nhiên và hạnh phúc hiện rõ trên mặt Ashley khi nàng xác định là nàng thật lòng yêu chàng và nàng sẽ để anh nghe những lời chàng phải nói để cứu hôn.

Tôi nhiên là nàng sẽ trở lại rồi nhưng nàng không thể nghĩ tới chuyện kết hôn với một người đàn ông đã đánh bại và một cô gái khác, nhưng chàng sẽ cần van nài và nàng sẽ làm như bất kỳ thuyết phục. Kể đó, cả hai cùng quyệt định trở về đi Jonesboro ngay sáng hôm nay và ...

À! Trong đêm mai vào giờ này nàng có thể đã là bà Ashley Wilkes!

Scarlett nghĩ tới bất kỳ điều gì trong vòng tay ôm gối và trong lúc lâu tràn ngập hạnh phúc, nàng thấy mình đã là bà Ashley Wilkes - vợ của Ashley! Nhưng một cảm giác lạnh buốt băng qua tim. Nếu mọi việc không tiến hành theo một chiều hướng nào? Nếu Ashley không khiến cô nàng trở về đi chàng? Nàng xưa đâu một cách quí quý trọng những điều đó ra khỏi óc.

"Mình sẽ không nghĩ tới chuyện đó bây giờ, nó sẽ làm mình rời trí lên một."

Chàng có lý do gì mọi việc sẽ không xảy ra theo chiều hướng mong muốn của mình, nếu chàng yêu mình. Và mình biết chàng phải yêu mình."

Nàng ngừng cảm lên, và đôi mắt xanh viền mi đen lấp lánh ánh trăng, Ellen chưa bao giờ nói với nàng rằng điều đó của mọi và sẽ thành tựu là hai việc rất khác nhau. Cuộc sống của dẫu nàng rằng kẻ thù của đưa không phải là chính là những người mau mắn. Nàng nằm xuống trong ánh trăng và lòng can đảm với tôi lên, và phác họa những định của một cô gái 16 tuổi, mà cuộc đời thật hoàn mĩ, đến nỗi tôi thấy bất chấp là một chuyện không tưởng, còn một cái áo đẹp hay một làn da mịn màng mới là khí giới để chiến thắng sự phẫn

Chàng nghĩ về

Mọi việc sáng, ngày có hơi ấm so với tiết tháng trời, và xuyên qua bức màn xanh treo khung cửa sổ rộng, những tia nắng vàng rực rỡ tràn vào phòng Scarlett. Những bức tường màu kem rực rỡ ánh sáng, hốc kết của bàn ghế bằng gỗ

đào hoa tâm phởn chiêu màu đỏ sẫm như rêu u chất. Tròn như ngọc chôn trong thềm, sàn nhà lóng lánh như gương ngọc với những đốm màu vui mắt.

Không khí mùa hè đã len lỏi vào quanh nhà, cái dịu hiền dịu dàng của mùa hè xứ Georgia đến ngay giữa tiết xuân mãn, miền này những người cho hơi nóng oi nồng. Một luồng gió mát mang hơi mát của cây cối trong rừng, mùi hoa cỏ và hương lá, mùi hăng nồng của đất trời mát mẻ thổi vào phòng nàng. Qua vuông cửa, Scarlett trông thấy hai hàng thuổng tiên dẹt dẹt hoa, trong đó có hai bên đất trời đá sỏi và từng cụm lá vàng phớt phớt trên đất trông như một thảm với bông. Vài con sáo và cả cò đang tranh nhau, bầy chim thú truy đuổi kiếm, đất chim hờu cây mọc lan ngoài cửa sổ. Trong những tiếng chí chóe của chúng, tiếng chim ta phân biệt được tiếng kêu chát tai của những con cá heo, những tiếng êm ru như khúc nhạc của con sáo.

Những buổi sáng rực rỡ như thế những mùa hè của nàng trôi bên cửa sổ, tay lên thành cửa để cho hơi mát của đất và âm thanh của Tara thấm vào hồn. Những hôm nay, nàng không để ý tới cảnh đẹp trước mắt, tới những mùa hè, mà chỉ có một ý nghĩ với vàng: "Tôi là Chúa, Tôi không mua". Xếp các thùng trong một hộp giấy của người, nằm trên giường là chiếc áo dài vũ bóng lụa có vân thu ba xanh với những hàng đăng ten bóng trắng óng, sẵn sàng mang qua Twelve Oaks để cho Scarlett mặc lúc khiêu vũ. Những nàng rung vai khi nhìn thấy nó. Nếu không học cách của nàng thành thạo, nàng khiếm khuyết một chiếc áo dài y thế này. Thỉnh thoảng, trước khi buổi dài vũ bắt đầu, nàng và Ashley đã cùng trên đất trời đến Jonesboro để làm lễ cưới. Chỉ còn một vấn đề rực rỡ của nó thôi: nàng sẽ mặc áo gì trong đám cưới?

Một chiếc áo nào để làm nổi bật lên và khiến cho Ashley không cảm lòng đất của trẻ của xã hội của nàng? Thời lúc tám giờ, nàng đã thêu và lo liệu bộ quần áo, và bây giờ, với chân trần, với tóc gọn, nàng cảm thấy có cái quần lót với đăng ten, cái áo lót và cái váy lót bóng len có ba hàng đăng ten. Chung quanh nàng, trên giường, trên ghế chất đầy những màu sắc rực rỡ, những dây băng ngọc ngang.

Cái áo bóng sa mạc, màu hồng với khăn choàng dài rủ xuống với nàng, những nàng đã mặc nó vào mùa hè năm ngoái nhân dịp Melanie viếng thăm Twelve Oaks và chắc chắn là cô ta sẽ nhận ra nó. Và cô ta sẽ có thể thâm hiềm một chiếc váy chủy nữ. Cái áo cánh tay chủy đen, tay phồng, có viền đăng ten, làm nổi bật màu da trắng của nàng thướt tha tuy một chiếc váy khiến cho nàng trông có vẻ già đi một chút. Scarlett lo lắng nhìn khuôn mặt mình i sáu tuổi của mình trong gương, hình như nàng sẽ thấy những nếp nhăn, những nếp nhăn sâu chôn xuống. Nàng không muốn mình có vẻ già đến nghiêm nghị trước mặt Melanie trong đám cưới. Cái áo sa mạc sẽ có màu xanh lá cây để phù hợp với những nếp đăng ten rực rỡ và những đất trời rõ ràng những nếp không hợp với màu ngọc của nàng. Nó rất thích hợp với trẻ của đất trời và làn da như tuyết của Careen, những Scarlett nghĩ rằng nó sẽ làm nàng giống một nữ sinh. Nàng không bao giờ muốn biến thành một cô học trò bên cạnh Melanie thướt tha là dĩ nhiên. Cái áo bóng với sắc vuông Tô cách lan, màu xanh, đến sóng và nếp nếp sóng đều có nếp một hàng nhưng sắc màu xanh thì với với nếp nếp. Thuyết ra nó là cái áo nàng thích nhất, nó làm cho nếp một nàng sẽ màu ngọc bích, những ngay thân áo trước có một đốm màu trông thấy rõ ràng. Dĩ nhiên cây trâm của nàng có thể cài che

đi chỗ này, nhưng Melanie rất tinh mắt. Bây giờ chắc còn lại những chiếc áo bông với màu loè loẹt mà Scarlett không thể nào mặc được trong dịp này. Chiếc váy và cái áo bông sa thêu màu xanh nàng đã mặc hôm qua. Nhưng đó cũng không phải là cái áo mặc buổi chiều. Không thể mặc trong buổi tối đã yên tĩnh vì tay áo ngắn, phồng và quá rộng so với áo khiêu vũ. Nhưng chúng còn gì để là chuyện, nàng đành phải mặc nó. Với lại nàng cũng không có gì để xử dụng với cái cổ, cánh tay và bông, ngay cả việc để họ chui vào buổi sáng là đi ngủ không may mắn nữa.

Vừa xoay người ở trước cửa phòng ngủ để nhìn nghiêng, Scarlett vừa nghĩ rằng không có gì trên mặt làm cho nàng phải xử dụng. Còn nàng ngủ ngon ngủ tròn, hai cánh tay tròn lẳn và quăn rũ. Bông cao như cái áo nỉ, thật là mặt bông xinh xắn. Không bao giờ, nhưng những cô gái mới sáu tuổi khác, Scarlett không bao giờ may những quần áo như tít ở lưng lót bên trong chiếc áo ngực khi n cho bông có những đường cong theo ý muốn. Nàng sung sướng vì được thả hồn Ellen bàn tay trắng trẻo và mềm mại, bàn chân thon thon. Nàng còn mong được cao như Ellen nhưng chiều cao của nàng cũng làm nàng hài lòng rồi. "Thật đáng tiếc là không thể để được đôi chân đẹp". Vừa nghĩ ngợi, nàng vừa kéo chiếc váy lên tỉ mỉ nhìn đôi chân xinh xắn, tròn trịa đẹp và đẹp. Đôi chân nàng đẹp thật. Ngay cả những người bạn gái của nàng như những cô gái ở Fayetteville cũng phải khen. Còn vòng eo của nàng thì ... không mất ai ở Fayetteville, Jonesboro hoặc trong ba hạt quanh đây có được vòng eo thon như thế.

Suy nghĩ về vòng eo đã đem lại cho nàng những điều tốt đẹp. Vòng eo của cái áo bông sa xanh được mặc ở bữa tiệc phân Anh, và Mammy đã mặc cái áo canh thức buổi sáng ra mắt ở tám phân Anh. Mammy phải siết chặt dây vào. Scarlett mặc cả, lắng nghe tiếng chân của Mammy ở phòng ngoài, tiếng gõ cửa. Nóng nảy, nàng nhìn tiếng gõ cửa, biết chắc mình sẽ không bận rộn vì tiếng kêu gọi vì Ellen đang ở trong phòng xông khói phân phát thức phẩm trong ngày cho Cookie.

– Tôi nhà quê cả thôi nhưng mình cùng lo ăn cơm với chúng.

Mammy vừa làm bữa ăn vừa kéo lê bước chân lên cửa thang. Bà thật hiền hiền bước vào, với sự cẩn thận của một kẻ săn sàng đón nhận một cuộc tranh đấu. Trên cánh tay dài đen đúa, bà mang một mâm thức ăn bọc khói, hai củ khoai môn phồng bóng, một chiếc bánh lúa mì chiên giòn thơm ngon, một khoanh thịt đùi heo nướng bông trong nồi xì thơm. Nhìn thấy cái mâm nướng trứ của Mammy, Scarlett đi xuống phòng. Tôi gần đây bị biến thành cau có. Một mặt vì phải thay quần áo, Scarlett quên mất quy luật nghiêm ngặt của Mammy là, trừ khi được hỏi, các cô gái nhà O'Hara phải ngủ yên tĩnh để ăn ở nhà đến nỗi không thể ăn hoặc uống một thứ gì khác ngoài bữa tiệc.

– Không cần may món này đâu! Vứt đem đồ xuống bếp đi!

Mammy đặt mâm xuống bàn, tay chầm chậm nhấc, giọng nói ra:

– Nè, thưa cô, tôi sẽ không để xử dụng những kỳ đã yên tĩnh đâu, lúc này tôi bình tĩnh, không thể mang đùi heo lên cho cô được. Tôi sẽ không để cái mâm trên khi cô đi. Cô phải ăn hết cái mâm này.

– Thôi! Bây giờ vứt đi đây sẽ tốt cho tôi cái thức ăn này đi, trả rồi. Tôi có tiếng xe ngựa chạy qua trước cửa đó.

Mammy đứng dậy nói :
- Nào, Scarlett, cô ngoan lắm, hãy ăn một miếng nhé đi coi. Còn hai cô Carreen và Suellen đã ăn hết rồi.

Scarlett nói với vẻ khinh miệt:
- Chẳng có gì đâu ! Đều óc chúng không hẳn như con thỏ. Như tôi thì khác.

Tôi chỉ quên bữa tôi đã ăn hết một mâm ở nhà trước khi sang bên nhà Calvert đó. Hôm nay ăn kem mua từ Savannah vậy mà tôi chỉ có thể ăn một miếng thôi. Tôi muốn bữa nay tôi sẽ được vui vẻ và ăn những món gì tôi thích.

Trước sự thách thức này, Mammy nhún mày tức giận. Đợi vài bà, đi u mà một cô gái có thể làm hoặc không được phép làm thì thật phân biệt, như màu trắng và màu đen, và cũng không có một sự dung hòa nào giữa hai hành động trên.

Suellen và Carreen đứng ở bên trong hai tay chiếc ghế và nhìn ngó lén lút. Nhìn thấy điều này, Scarlett, bà phải luôn luôn phải nhìn thấy điều này của nàng hiểu rằng phần lớn những xung đột giữa bà và nàng không hẳn thích hợp cho một người quý phái. Nhưng thực ra thì bà Mammy thì ngược lại qua những cam go kèm theo các mô quỳ quỵ, mà người da trắng không thể nào nghĩ ra.

Bà biết rõ ý định của Scarlett:

- Nếu cô không muốn nghe người ta nói gì với cô thì tôi rất tiếc. Tôi không muốn những người khác nói rằng cô không được giáo dục tử tế. Tôi đã nói đi nói lại nhiều lần rồi và cô là một người quý phái phải ăn uống như những chim. Và tôi không thích phải đi qua nhà ông Wilkes để cô ngượng ngùng như một con nô lệ và ăn tiếp như heo con.

Scarlett chấp miệng:

- Nhưng mà tôi là một bà quý phái, bà cũng ăn vậy.
- Khi cô lấy chồng rồi, cô mới có thể ăn được như vậy.

Mammy bắt đầu:

- Hôm nay bà Ellen bắt tôi, bà không bao giờ ăn cái gì cả khi đi ra ngoài. Ngay cả dì Pauline và Eulalie cũng vậy. Và họ đều kết hôn được rất lâu rồi. Thế nhưng thì một cô gái ăn nhiều không bao giờ kiếm được chồng.

- Tôi không tin chuyện đó. Trong kỳ đầu tiên trước đây, lúc vú bệnh tôi đã không ăn gì trong một thời gian, và Ashley Wilkes đã nói với tôi là chàng thích nhìn một cô gái ăn nhiều.

Mammy lắc đầu:

- Lạ lắm nói và suy nghĩ của các ông quý phái là hai việc khác nhau. Và tôi có bao giờ thấy ông Ashley cưới hôn cô đâu.

Scarlett nhăn mặt, muốn to tiếng nhưng đành xuống, không thể nào tranh luận với Mammy. Thấy vậy một người ngoan cố của Scarlett, Mammy bắt đầu mồm lên, và với một mảnh khốc tuy nhiên đi u của chàng thì bà, Mammy đứng chỉ nhìn thu, và bà ra của và thà dài:

- Đều c, tất nhiên, tôi đã nói với con bé khi nó sắp có mặt rằng nó là, nó hiểu cô không ăn gì hết thì có thể gọi là "hết" là người quý phái. Và tôi không cho nó nghe là của bao giờ tôi gặp một phụ nhân da trắng nào ăn ít hơn cô Melly Hamilton trong kỳ cô ở với ông nhà ông Wilkes. À quên, tôi muốn nói với cô India.

Scarlett nghĩ ngợi liếc nhìn Mammy, nhưng trên khuôn mặt to lớn của bà chỉ biết u ló sù hời hợt thì bà, thì sao Scarlett không được thanh lịch bằng Melanie

Hamilton.

Scarlett cau có:

– Vú đỡ mâm xuống và tôi giúp tôi siết chặt sợi dây lưng này coi. Sau đó tôi sẽ cố gắng ăn một chút. Nếu tôi ăn bây giờ, lát nữa làm sao siết dây lưng.

Ra đi như không thì tôi chỉ nghĩ rằng con của mình, Mammy đỡ mâm xuống:

– Con tui con của vú định mặc áo gì đó?

– Cái này - Scarlett đáp và chỉ cái áo sa có lông to bóng nhưng xanh. Mammy nhìn phẫn nộ:

– Không được, không mặc cái áo này vào buổi sáng được. Cô không thể để hở bụng trước mặt ba giờ chiều, và cái áo này không có cổ cũng không có tay. Nó sẽ làm da cô nổi lên như ngói vôi trắng. Tôi không muốn cô bị nổi mụn. Tôi đã dùng sữa thoa lên như ngói vôi trắng mà cô bị khi đi tắm biển Savannah mùa đông rồi. Tôi sẽ mệt với bà nhìn cho coi.

Scarlett nhìn lúng:

– Nếu vú nói một từ nào với tôi khi mặc áo xong, tôi sẽ không ăn một miếng nào hết. Mẹ tôi không để thì giờ bắt tôi thay áo khác đâu.

Mammy thở dài, bối rối vì đã đoán được phản ứng của Scarlett. Giờ hai đứa họ thì hỏi ý, thà để cho Scarlett mặc áo trái bụng còn hơn để cho nàng ngó như heo con.

– Cô đi ăn cháo nào và hít hơi vô đi.

Scarlett làm theo, cố gắng ngậm chặt lưỡi giữ im lặng. Mammy siết mạnh sợi dây và vòng đai áo càng lúc càng nhỏ lại, cặp mắt của bà đỏy vẻ kiêu hãnh và âu yếm.

Mammy nói với giọng rít hại lòng:

– Không có cô gái nào có được cái eo như con tui con của vú. Mẹ y lớn vú siết dây nịt cho Suellen để hai mẹ con phân biệt là con như đã muộn xui.

Scarlett thở ra và nói thật khó khăn:

– Tôi không bao giờ xui đâu.

Mammy khuyên:

– Thình thoàng cũng nên làm như sắp ngất đi thôi, nhưng lúc cô chợp mắt xui họ gì hết cô Scarlett, tôi muốn nói với cô là khi gặp 'n hay chuốt thì làm như sắp chết coi mới được. Tôi nói không phải cô làm vậy ở nhà mà phải là lúc đang đi giữa đám đông kia. Và tôi đã nói với cô là ...

– Ồ, mau lên chứ vú! Đừng có dài dòng hoài vậy chứ. Tôi sẽ kiêu một ông chợp mắt mà, vú sẽ thấy tôi không cần phải kêu thét thanh và ngất xỉu đâu.

Được lắm, nít sát lắm rồi, mặc áo vào cho tôi đi.

Mammy cón thỏn khoác 11 thỏn c sa xanh lên chiếc váy phồng, gài như ngói móc lưng dây nịt và cái áo trên rồi dọn dờ:

– Như choàng khăn lên vai khi ra ngoài và đừng để nón khi thấy nóng. Nếu không thì khi về nhà cô sẽ đen lên giống như mẹ Slatte'y cho coi. Nào, lại đây ăn đi cưng, như ngốc ăn mau quá.

Scarlett bối rối nhìn trong mâm, ngạc nhiên chợp mắt có thể nào nhét một thức ăn vào đồ dạ dày được nữa không, và làm sao để chắt thức ăn. Mammy lại bàn phím lấy cái khăn rằn quăn quanh cổ Scarlett rồi như ngó như p x p trông phồng lên vai áo nàng. Scarlett bắt đầu với món đùi heo mà nàng thích nhất và nàng ăn hết ngay.

– Cứ ăn cho tôi lấy chợp mắt cho rồi!

Nàng vò a nói mọt cách tọc giởn vò a miến còng dùng sang món khoai mọt. Tôi chán ngợy phôi sòng không hạp vò i bộn tính và không bao giờ đợc làm việc gì mình muến làm. Tôi chán ngợy cái lờ i đóng kich ăn nhò nhò chim, phôi đi khoan thai trong lúc muến chợy và phôi nói rờng sòp ngợt sau khi nhợy xong mọt bộn luân vũ trong khi tôi có thợ khiêu vũ luôn hai ngày không thợy mọt. Tôi chán phôi nói: "Ông thợt tuyợt đi u" vò i nhợng kợ chợ thông minh bợng phân nờ a tôi, và tôi ghét phôi làm bợ không biợt gì cợ, đợ đàn ông giợ i thích dài dòng và lên mọt quan trợng khi nghe hợ nói ... Thợi, tôi không ăn nờ i nờ a đâu.

Mammy nói vò i giợng lờ nh nhợt:

– Cô ăn bợt lúa mợch nợng đi.

– Tôi sao phôi làm ra vợ khợ đợi nhợ vợy mợ i kiợm chợng đợc?

– Tôi nghĩ có lờ đàn ông hợ không hiợu đợc hợ muến gì. Hợ chợ biợt đợc cái mà hợ nghĩ 'ợng hợ muến thợi. Và t'ao cho cái mà hợ muến đợ cợ u vợt cợ đợng đàn bà đợ đàn bà khợ i tợ thành gái già. Và hợ tợng hợ muến nhợng cô gái đó, bé bợng nhợ chim và chợng có chút gì giợ i là thông minh t'ong đợu. Đàn ông sang tợng hợ không thích cợ i mọt phợ nờ mà hợ ngợ là thông minh hợ n hợ.

– Vú có tợng là hợ sợng cợ nhiên vì sau ngày cợ i mợ i khám phá ra vợ hợ không ngợc nhợ hợ tợng?

– Có thợ lợm chợ, nhợng lúc đó đã tợ vì hợ đã lợy nhau 'ợ i. Mọt khác, đàn ông cũng muến vợ hợ không đợ n nờ i tợ i lợm.

– Mọt ngày nào đó, tôi sợ làm và nói nhợng gì mà tôi muến. Và nờ u mợ i ngợ i không thích, tôi cũng cóc cợ n.

Mammy nhấn nhợ:

– Không đợc, không làm nhợ vợy đợc cho tợ i khi tôi không còn thợ nờ a. Ăn bánh nợng đi, nhúng nó vào nợc xợt và cho vào miến ng.

– Tôi nghĩ rờng, gái Yankee không phôi đóng kich ngu ngợc nhợ thợ. ợ

Saratoga năm rợ i, tôi đợ ý phợ n đông bộn hợ xợ sợ nhợ nhợng ngợ i rợt thông minh, ngay trợ c mọt đàn ông cũng vợy.

Mammy khợt mợi:

– Hợ m, gái Yankee! Vâng, tôi đoán chợng hợ diợn tợ tợ tợng hay lợm, nhợng vú thợy ợ Sa'atoga chợng có ai cợ u hôn vợ i hợ cợ.

Scarlett cãi lờ i:

– Ngợ i Yankee cũng phôi lợy chợng chợ. Hợ đâu có mợc lợn mọt mình đợc. Hợ phôi lợy vợ lợy chợng và đợ con. Hợ có nhiợu trợ con lợm mà.

Mammy quợ quyợt:

– Đàn ông lợy hợ là vì tiợn mà thợi.

Scarlett chợm miến ng bánh nợng vào nợc xợt và cho vào miến ng. Có lờ

Mammy nói có phợ n đúng. Phôi có phợ n đúng vì Ellen cũng nói vợy tuy tợ nhợ hợ n. Thợt ra mợc a các bộn gái nàng đã in sâu vào đợu óc con hợ sợ cợ n thợt phôi biợn thành ngợ i nhu nhợ cợ và bám vú nhợ thợ cái. Thợt ra, phôi tợp lợy n nhiợu mợ i làm ra đợc nhợ thợ. Có lờ bàn lợn vợ i Ashley mọt cách thợng thợ n vợ ý nghĩ cợ a nàng. Hay là viợc ợy cùng sợ thích đi bợ, cợ i ngợ a cợ a nàng đã đợy chàng ra khợ i nàng đợ đi tợ i Melanie yợ u tợ kia? Có lờ, nờ u nàng thay đợ i chiợ n thuợt ... Nhợng nàng cợm thợy rờng nờ u Ashley bợ chợng bợ i nhợng mợ u mô cợ a đàn bà, thợ nàng sợ không bao giờ kính phợc chàng nờ a. Nhợng ngợ i đàn ông ngợc tợ i nờ i phôi lợ trợ cợ mọt nờ cợ i không tợ nhiên chút nào,

trở lại với trò chơi tình hay vì câu nói : "Ồ, ông thật là tuyệt diệu" đâu không xứng đáng để cho nàng biết hôn. Nhưng nghĩ tới chuyện bạn hình như đâu thích những cái gì dè dặt.

Nàng đã dùng một chiếc khăn thật sai lầm để với Ashley trong quá khứ ... Đó là một chiếc khăn, chuyện đó đã qua rồi ! Hôm nay, nàng phải dùng một chiếc khăn khác, chính xác hơn. Nàng muốn chiêm Ashley và nàng chỉ có vài giây để chiêm ngưỡng chàng. Nàng cần phải nghĩ tới, nàng cũng sẵn sàng thi hành theo điều này. Nàng cần phải cố gắng để nghĩ tới, phải làm dáng, phải tỏ ra là một người có đầu óc riêng tư, để Ashley thích thú thì nàng sẽ vui lòng làm dáng ngay, và sẽ giữ vẻ ngu ngốc của Cathleen Calvert nữa. Nàng phải cần tới những người theo dõi như t nàng vẫn cần sẽ đến. Hôm nay chính là ngày trở lại.

Không ai nói với Scarlett về nhân cách của nàng, một câu quá sung mãn, và làm cho đàn ông thích hơn là những người chỉ cần nàng có thể mang vào. Nói với nàng điều này, nàng đã hài lòng những người không tin tưởng người này. Và nếu vẫn mình mà nàng lại thu hút vào cũng không tin tưởng. Bởi vì trước đó hay từ đây trở đi, người ta đánh giá quá thấp thiên bẩm của người.

Khi chiếc xe ngựa mang nàng xuống dưới con đường đất đỏ để đưa tới đến Wilkes, Scarlett cảm thấy khoan khoái một cách tuyệt vời là một nàng và Mammy đã không đợi tới hôm nay. Sẽ không có ai trong dãy núi mây hoặc mím môi, có thể làm trở ngại cho trình của nàng. Dĩ nhiên là Suellen chắc chắn sẽ đến để câu chuyện này ngày mai. Nhưng nếu từ từ để đi ra đúng như Scarlett hy vọng, thì gia đình nàng, trước đây chuyển nàng đính hôn với Ashley, hay chuyển nàng đến nhà theo trai sẽ phải bận khoăn lo lắng như họ là một mất mát. Vâng, nàng sung sướng lắm khi Ellen phải về nhà vì bận việc.

Sáng nay, Gerald uống brandy đã khá say, cho Jonas Wilkerson nghỉ việc và Ellen phải đi đến đến để kết toán sổ sách trước khi họ ra đi. Scarlett đã hôn từ giữa lúc đó đang nghĩ trong căn phòng nhỏ, trước bàn giấy cao với những ngăn kéo để giấy tờ. Jonas Wilkerson, nắm chặt tay, đứng bên cạnh bà, da mặt màu vàng tái căng lên. Họ không che giấu sự căm thù mãnh liệt vì bị đuổi không báo trước ra khỏi chân quỳ gia đình họ cả hai người. Tất cả chỉ vì một chuyển nhượng những người. Họ lại phải đi với Gerald riêng cá nhân ông khác, cũng có thể dường như họ, là cha của đứa bé Emmie Slattery. Gerald cũng tán đồng đi đến này, nhưng với Ellen thì trước người họ không đáng để có gì mà khinh chút nào. Jonas thù ghét tất cả những người miền Nam. Họ ghét những phong cách lạnh lùng mà người ta đến với họ, ghét sự khinh miệt đến với địa vị xã hội của họ mà người ta che giấu không nên để lộ màu mè lịch sự. Họ thù ghét Ellen O'Hara họ không nghĩ khác vì bà là tiêu biểu cho tất cả những người mà họ thù ghét những người miền Nam.

Mammy, người là một phụ nữ gia nhân trong đến đến để tiếp tay cho Ellen, và chính Dilcey ngày hôm nay, thay bà người giữ nhà xà ích, bên cạnh Toby với cái họ phải đứng các chiếc áo khiêu vũ của các cô đứng trên đầu gối. Gerald cần con ngựa sẵn to lớn bên cạnh xe, một chiếc pha ngựa đẹp hơn, thích thú vì đã thanh toán lại làng với khó khăn với Wilkerson. Ông đã trút hết trách nhiệm lên Ellen, mà không cần nghĩ là Ellen có thể tiếc vì không đã sẵn sàng, bởi cũng là dịp bà có thể gặp gỡ bạn bè.

Trời mùa xuân êm dịu, cánh đồng của ông tuyệt đẹp, chim chóc líu lo và ông cảm

thầy mình trẻ quá, vui vẻ quá đến nỗi chàng còn nghĩ gì tới ai nữa cả. Thành thoàng, ông cất giọng hát "Peg đi trên xe ngựa có ghê đâu", nhưng cậu đi u Ai nhĩ lan khác hẳn với bài ca của Robert Emmet: "Nàng rời xa miền đất nơi người anh hùng trẻ tuổi của nàng nằm xuống".

Ông rất sung sướng, vui vẻ mới cách kích động trẻ con vì nhìn thấy cậu trẻ ngày bàn luận với bọn Yankee, với chiến tranh và với ba cô con gái xinh đẹp trong những chiếc váy phồng lộng lẫy dưới những chiếc dù bóng trắng ten ngỗng nghìn. Ông không còn nhớ đến câu chuyện với Scarlett ngày hôm qua, vì nó đã hoàn toàn thoát ra khỏi ký ức của ông rồi. Ông chỉ nghĩ rằng Scarlett rất đẹp và làm vang ông, cậu mới của nàng xanh biếc như những đứa trẻ của Ai nhĩ lan. Tất cả những gì cậu làm cho ông thêm thú vị, rung động vì sự nên thơ của nó. Với một giọng oang oang, hơi sai nhịp, ông dành cho con gái bọn "Người đi mặc áo xanh".

Scarlett nhìn ông với vẻ âu yếm tôn cao mặt bà mẹ đến nỗi những đứa con vênh vác. Bị trẻ con chi u nỗi ông sẽ say mềm, với nhà trong bóng đêm dày đặc sự cố gắng như thế của ông, những qua hết mọi cái hàng rào giữa Twelve Oaks và Tara, nàng cậu mong đợi Thánh linh nhân từ che chở và như linh giác của con ngựa ông sẽ khi bị gây cản. Ông sẽ không thêm thêm nữa tới cây cầu, cho ngựa đi qua rãnh và luôn miệng gào thét. Trong những trẻ con như vậy, Pork sẽ là người luôn luôn chờ ông với ngón tay trên và sẽ để ông nằm ngủ trên trẻ con kê phòng ngoài.

Ông sẽ làm họ biết mặt những xóm của ông đến sáng hôm sau lấy đó làm nguyên do để ông mang chó đi tìm thú và kéo dài dòng cho Ellen nghe tới sao con ngựa của ông đi qua khỏi cậu trong đêm tối. Đó chỉ là một chuyện bịa đặt hiển nhiên, không đánh lừa được ai, nhưng ai cũng phải thừa nhận chuyện này và nó làm cho ông cảm thấy ông thật là một người đi săn giỏi.

Scarlett suy nghĩ với một mặt suy nghĩ thiển cận đi dảo. Ba yêu quý, ba thật đẹp thật, vui vẻ đến nỗi nàng bao gồm cả vũ trụ và Gerald vào trong tình yêu của mình. Nàng thật đẹp, và nàng biết rõ đi u ý. Nàng sẽ chỉ mới của Ashley trẻ con khi ngày tàn. Ánh nắng mới dịu và mùa xuân Georgia trẻ trẻ mới Scarlett với cậu của nó. Dọc theo đường, dâu rừng với lá xanh mướt che phủ những con rãnh để ngựa đi vào chỗ ra bọn những con ngựa mùa đông. Những phi ngựa hoa của những người trẻ lên trên mặt đất để khuếch tán bọn những cây để ngửi thấy mùi tím lợt. Bên trên con rãnh, trên những ngọn đồi xanh, những người đào óng ánh trẻ như những đứa trẻ chĩa tan trên lá. Những cây táo dưới trẻ hoa và hơn nữa màu sắc, từ màu trẻ lợt đến màu hồng thắm và dưới những tàng cây, nơi ánh nắng bắt rễ tới những lá thông như một, những cây kim ngân hoa trẻ từ màu trắng u màu đỏ tươi, màu cam và màu hồng. Gió thoảng những thớ của cây cỏ hoang dã và những vệt đi săn đáng thề.

Scarlett suy nghĩ:

– Mình sẽ như mãi những cái đẹp của ngày hôm nay cho tới chết. Có lẽ, hôm nay là ngày thích hợp với hôn nhân của mình.

Và nàng nghĩ tiếp, tìm đẹp mặt, xem nỗi hay trong đêm nay, dưới ánh trăng, nàng và Ashley phóng ngựa thật nhanh xuyên qua vùng hoa cỏ tươi với nỗi

đến Jonesboro tìm một linh mục . Dĩ nhiên, sau đó nàng sẽ làm hôn phối với một cô gái ở Atlanta, nhưng đó là việc mà Gerald và Ellen phải lo. Nàng hỏi run khi nghĩ tới sự sắp đặt mà Ellen nhận lúc nghe tin con gái đã bỏ nhà theo với hôn phu của một cô gái khác, nhưng nàng biết Ellen sẽ tha thứ cho nàng khi thấy nàng hạnh phúc . Và Gerald sẽ quên mất và chấp nhận rằng qua tất cả những lời phê bình không chấp nhận nàng kết hôn với Ashley hôm qua, ông vẫn sẽ hết sức vui lòng với sự kết hợp giữa gia đình ông và dòng họ Wilkes.

"Nhưng đó chính là những việc phải lo lắng sau ngày cưới". Nàng thản nhiên nghĩ, gật đầu nhưng suy nghĩ ra khỏi đầu óc .

Không có một thay đổi gì khác ngoài một niềm vui chan hoà, dường như ánh nắng ấm áp trải khắp nơi, và những người khác của Twelve Oaks vẫn luôn đứng trên những ngọn đồi bên kia rừng . Scarlett nghĩ :

– Mình sẽ sống ở đây và mình sẽ còn thấy được năm mới mùa xuân như thời kỳ này hoặc đẹp hơn nữa và mình sẽ kể cho con cháu nghe mùa xuân này đẹp như thế nào, đáng yêu hơn những mùa xuân chúng ta thấy sau này .

Sung sướng nghĩ về ý nghĩ sau cùng này, nàng nói tiếp khúc cuối của bài "Ngủ yên đi em áo xanh" làm Gerald vỗ tay vui vẻ .

– Em chấp nhận biết tôi sao sáng nay vui vẻ quá vậy .

Suellen cầu nhàu hỏi về cô nghĩ rằng nếu cô được mặc chiếc váy xanh của Scarlett thì cô sẽ đẹp hơn cho cô như thế nào . Và tôi sao Scarlett lại luôn luôn ích kỷ, chấp nhận bao giờ cho cô mượn cái áo cũng như mũ của chị . Và tôi sao mà có những chiếc váy, cho rằng màu xanh không hợp với Suellen ?

– Chị cũng biết rõ như em là tôi đính hôn với Ashley sẽ được loan báo tới nay. Bà đã nói sáng nay rồi mà . Và em còn biết chờ đợi anh ta tới mùa xuân này .

– Mùa xuân biết có bao nhiêu sao ?

Scarlett vỗ vai hỏi về thề nguyện, không muốn một phút khí sắc vui vẻ của nàng .

Suellen sẽ hết sức ngạc nhiên vào giờ này ngày mai.

Carreen phải đợi như bắt đầu nghĩ đến :

– Susie, chị cũng biết là không phải vậy, Scarlett chấp nhận có Brent thôi mà .

Scarlett quay sang, đôi mắt xanh như ngọc và cô em út, ngạc nhiên nghĩ tới sao nghĩ về ta lại khi ái ngại vậy . Cả gia đình đều biết rằng trái tim mới của ba tuổi của Carreen đã giao cho Brent Tarleton, người chấp nhận bao giờ chú ý tới cô nếu cô không phải là em của Scarlett. Mỗi khi Ellen không có nhà, hai cô chị thường xuyên ghé qua Carreen để phát khóc về chuyện Brent.

Scarlett vui vẻ vì được ra ngoài như thế này :

– Em cũng nghĩ, chị chấp nhận để ý gì đến Brent đâu, và anh ta cũng chấp nhận để ý gì đến chị . Anh đang chờ em lên để .

Khuôn mặt tròn trịa của Carreen đứng lên, lòng thích thú nhưng vẫn nghi ngờ :

– Ồ , Scarlett, thật không ?

– Scarlett, chị biết là má đã nói Carreen còn như không được nghĩ tới bất cứ chuyện gì khác ngoài việc này ?

Scarlett đáp :

– Được , mùa xuân mới hay nói như mớ nhí tuýt, tao không cần . Mùa xuân chèn ép Sissy bởi vì mùa xuân biết chờ đợi trong một năm nữa nó sẽ đẹp hơn nữa .

Gerald lên tiếng :

– Tôi bây giờ đi gặp cái gì trong tay ngày đó vào hôm nay hay không ? Hay tao lại quên cho mày rồi bây giờ . Thôi im đi, tao có nghe tiếng xe ngựa à thì phải ? Có thể là đám Tarleton hay Fontaine.

Khi đến gần giao lộ , nó đi gặp nhau cùng hai con đường thì đi cây rơm rơm p p Mimosa và Fairhill đứng xuống, họ đã nghe tiếng bánh xe, vợ ngựa và những gì ngựa đàn bà vang ra từ sau màn cây dây để càng lúc càng rõ ràng và rõ mĩ hiện. Gerald đi đâu, ghé ngựa lại và ra hiệu cho Toby đứng xe ngay chỗ hai con đường gặp nhau.

– Đúng là bà Tarleton và mày cô con gái .

Một ông đứng ở nhà hoa. Trông Ellen ra, trong mắt họ không có bà nào để ông thích bằng bà Tarleton tóc đỏ .

– Và chính bà ta cùng cùng, thật là một người biết đi đâu khi cần ngựa ! Hai bàn tay như nhím lông chim, mảnh như roi da và cũng để lộ hôn lên. Tôi bây giờ có thể nào có bàn tay như vậy .

Ông tiếp, đôi mắt đều đặn quở trách các con :

– Carreen thì sợ mày con ngựa, còn Sue thì tay cùng như bàn tay khi cùng cùng, còn con thì ...

Scarlett bắt mắt :

– Để cùng làm, những con cháu bao giờ trẻ ngựa hát . Còn bà Tarleton kỳ sẵn nào cũng bằng ngựa quảng xuống đất .

Gerald tiếp ngay :

– Và gây xôn xao quai xanh như một người đàn ông, những không biết tình, không kêu la. Thôi, bà vậy thôi kia .

Ông đứng trên hai bàn tay ngựa, dướn nón vẫy chào, trong khi cùng xe cùng nhà Tarleton chờ đợi con gái mặc áo sơ sơ , che dù và khăn trùm đầu phớt phớt, đến nỗi vì bà Tarleton tay cùng cùng như Gerald đã nói . Vì biết con gái, bà vú, những họ phải đợi dài đường áo khiêu vũ chờ téních xe, quở thật không còn chỗ cho tên xe xà ích người nữa . Với lại Beatrice Tarleton không thể thu hút cho ai cùng cùng, da trắng hay da đen cũng vậy, trừ khi bà bắt bằng treo tay lên cùng . Gầy gò, yếu đuối, màu da trắng thì nó người ta tiếp như mái tóc đỏ rực của bà đã hút khí sơ trên mặt, những bà lại không thiêu sơ sơ và hằng hái . Bà đã sanh tám đứa, đứa nào cũng tóc đỏ và dây sơ sơ những bà, và bà đã dạy bọn chúng rất có kết quả , như dân trong họ đã nói, bởi vì bà đã trao cho chúng tình cảm tình thật vô bờ bến và một kết luận nghiêm túc như khi bà nuôi đám ngựa con. "Ước nể những người đứng làm gây tình thật chúng". Đó là châm ngôn của bà Tarleton.

Bà tiếp những ngựa và nói với chúng biết cùng lúc nào . Bà rất tin tưởng bởi ngựa của bà, để biết là con ngựa cái màu đỏ tên Nellie, khôn ngoan . Khi nào quá bận rộn vì nhà, bà giao cho một đứa bé da đen trông ngựa và đến nó :

– Hãy dứt cho Nellie một nắm cỏ và nói với nó ta về ngay ! Trông những dịp hiếm có, lúc nào bà cũng để kể mãi dù có cùng ngựa hay không vì bà luôn luôn sẵn sàng lên yên, bởi thế bà có thói quen nài nỉ gần gũi sáng sớm . Cùng mình sáng, đâu mà hay không, Nellie đứng sẵn sàng yên cùng ngựa và quở thì quên lui từ cùng của nhà, chờ đợi lúc bà Tarleton rời khỏi vòng . Những Fairhill là một đến đến không để quên trên nên bà ít có dịp để rời tay. Do đó, Nellie cũng phải một mình đi thì đi lui họ thì yên sang giờ khác, trong khi bà

Cũng như mẹ và người cha, Scarlett không khi nào bắt chuyện và trò chuyện như người cha đùa hóm hỉnh đó, người bạn bao giờ cũng vậy, nàng nhận thấy cái gì cũng nói quá đi do cái mà ý con như Tarleton và mẹ là chuyện ngai. Chúng ta thấy người mẹ cũng cùng trang lứa. Đợi với Scarlett chọn nghĩ thì có thể nói như thế với mẹ cũng gần như mẹ của tôi phạm Thánh. Thế nhưng... thế nhưng... có một cái gì gần gũi, một áp lực mà ý con như Tarleton và mẹ chúng, một câu hay đùa chơi của mẹ, chúng với một sự kính trọng bà. Không đúng, Scarlett thành tâm từ như một cách với vàng, không phải vì vậy mà nàng thích có một người mẹ như bà Tarleton hơn là Ellen như người dẫu sao cũng ngạo nghễ khi đứng trước đùa giỡn với mẹ. Nàng nhận thấy ý nghĩ đó đã đứng trước kính đợi với Ellen và cảm thấy xấu hổ. Nàng cũng biết là lòng ý nghĩ đó khiến bao giờ quấy rầy bản thân khi ở một người mẹ mái tóc chói chang đang ngồi trên xe kia. Và, cũng như bao nhiêu lần khác, nàng cảm thấy

Gerald kêu lên và i m t thích thú th t s . Tánh ham m ê ng a c a ng i Ái
nhĩ lan n i ông hi n rõ trong ánh m t . Và Scarlett m t l n n a c m th y xúc

đúng khi so sánh mẹ nàng với bà Tarleton. Đối với Ellen, ngựa cái hay bò cái không bao giờ đi. Cùng lắm là gà mái sanh ra trứng. Ellen làm nhẽ không bao giờ biết tới các chuyện này, còn bà Tarleton thì chắc sao nói vậy.

– Mày t con ng a cái con ph i không ?

– Không, mẹ tôi con ngựa a giêng chân dài chững hai thước cưỡi. Ông phải đi coi nó, ông O'Hara. Quê là mẹ tôi con ngựa a cưỡi a hỡi Tarleton. Lông nó đen như mỳ yếm nóc cưỡi a con Hetty.

– Và trông giống Hetty lắm .

Camilla nĩ i mĩ, vĩa nĩi xong liĩ n bĩ biĩ n mĩ t d i đĩ ng váy, quĩ n và nĩn, mĩ ng la hĩt i mĩ, vĩa Hetty, cĩ gĩi cĩ mĩ t thĩ t dĩa, bĩ t đĩ u ngĩ t vĩo cĩ.

Bà Tarleton nói :

– Mày con ngố a cái con cạ a tôi sáng nay coi bả hằng làm. Chúng nó tía lia khi nghe tin Ashley và con em họ nó ở Atlanta. Tên nó là gì họ? Melanie, phải không? Cậu trả lời ban phải có cho con nhóc đó. Thật là mẹ tôi đưa ra như đầu dằm, như ngỗng thì chằng nhằng tên mà cũng chằng nhằng mẹ nó. Con đưa bả đi cạ a tôi là vậy cạ a thì ngốc bả coi họ làm rồi ở nhà Wilkes, họ ở bên nhà tôi đêm qua và cho vậy họ ở biệt thự chuyên ở đánh hôn rồi nay, họ sáng con bả đi cho tôi hay. Mày đưa con gái cạ a tôi đi ngốc không yên, tôi chằng hiểu tại sao. Tôi thấy năm rồi ai cũng biệt Ashley sống ở con nhóc đó, nếu cậu ta không có ở mẹ tôi trong các cô em họ Burr ở Macon. Cũng như Honey Wilkes sống ở Charles, em cạ a Melanie. Ông O'Hara, ông cho tôi biệt coi có ai không cho phép họ Wilkes ở ngoài họ không? Bởi vì họ ...

Scarlett không thể nghe được các phon còn lại vì bà tiếp tục nói. Trong giây lát, mắt trái của bà che khuất bóng mắt phải đắm chìm trong bóng râm, các màu sắc đều biến mất. Màu xanh tím của lá cây như bình hoa, cây đào nở trắng nên trông như tuyết và cây táo đỏ tươi bóng râm, tiêu biến. Scarlett đưa các ngón tay vào nệm xe và trong một lúc, chỉ cần nhìn tay nàng run rẩy. Hay tin Ashley đính hôn là một chuyện, còn nghe người ta bàn tán về chuyện đó mà nhìn thấy họ hạnh phúc là một chuyện khác. Nhưng rồi sự ghen ghét của nàng trở lại thật mạnh mẽ và mắt trái lại đỏ ngời, căng thẳng trở lại tiếp tục bóng râm lúc này. Nàng biết Ashley yêu nàng. Thật sự như vậy. Và nàng muốn biết tiếp tục hình ảnh là Tarleton ngạc nhiên khi chàng có thể đính hôn nào đó các loan báo thì nay... và sự ngạc nhiên biết bao nếu mắt trái nàng hôn xé rách. Rồi bà sợ hãi cho hàng xóm nghe rằng Scarlett quỳ là một con ranh mạnh mẽ, vì nàng vẫn nghe tiếng thỉnh thoảng nghe bà nói chuyện Melanie, trong khi nàng và Ashley đã ... Nàng cảm thấy lúc chỉ cần nghĩ đến ý nghĩ đó, và Hetty, này giờ chăm chú quan sát hiểu quỳ như người nói chuyện cô, người tiếp xúc với bà một lần nhớ vì chàng hi vọng ra sao cả.

Bà Tarleton trình trình :

– Ông có nói gì cũng vậy thôi, ông O'Hara ! Theo tôi thì họ yêu nhau trong hàng là bình thường . Ashley cũng là con nhà Hamilton cũng đã không phải rồi, còn Honey sắp lấy thằng Charles Hamilton xanh mét kia thì ...

- Honey ch^hng bao gi^h ki^hm đ^h c^h ông nào n^hu cô ta không ch^hu^h l^hy Charlie.

Randa nói môt cách tàn nhàn và tở tin rở i tiờp :

– Cô ta chẳng bao giờ có một tình nhân nào ngoài Charlie. Và hẳn chẳng bao giờ ngó ngang tí gì cô ta, mặc dù họ đã đính hôn với nhau rồi. Scarlett, chẳng còn

nhờ anh ta có bám sát chặt chẽ tôi. Giáng sinh trở lại chưa?

Bà Tarleton quay lại:

– Đương hàm họ, hàng không thể lấy nhau, dù là hàng xa đi nữa. Nó làm yểu dòng dõi, không thể giòng họ loài người. Nhưng tôi ta có thể đem con người cái này với một con người anh họ con người con người với một con người cha và sẽ có giòng họ tốt hơn mình biết rõ chúng ta sẽ có con gì. Nhưng không thể làm như vậy để có con với loài người. Có lẽ sẽ coi tốt mà làm như không biết. Nhưng tôi ta...

– Đây, thưa bà. Tôi không đương ý với bà với việc này. Bà có thể kể cho tôi nghe tên một người nào họ tên họ Wilkes không? Và họ đã lấy nhau như vậy thì đời này sang đời khác.

– Nhưng bây giờ đúng là lúc họ phải đi dự chuyện đó rồi, vì nó đã bắt đầu có triệu chứng xấu rồi. Ồ, Ashley cũng không đến nữa gì, nó què là thế này chỗ dự trai dạm rồi nó... Nhưng hãy xem mặt đứa con gái tái mét của họ Wilkes! Thật là đáng sợ! Dự lễ thôi, dĩ nhiên, nhưng quá mệt mỏi, mệt nhọc. Còn nhìn con gái Melanie thì rõ, mặt người như mặt cái lá chèn và mặt tôi nhìn gió thổi cũng bay chập chững có vẻ gì là hăng hái. Chúng có một khối niềm nào trong đó. "Phải, má", "Không phải, thưa má", nó chầm bịt nói có vẻ yếu. Ông rõ tôi muốn nói gì chứ? Gia đình đó còn phải có một dòng máu mới mẻ, một dòng máu hoàn toàn trắng kiêu như mặt con người tóc đen nhà tôi hay cháu Scarlett. Nào, đừng hiểu lầm. Họ Wilkes là người người thanh nhã nhất trong cái họ của họ, ông biết là tôi rất mê thích họ, nhưng phải thế này thôi mà nói! Có phải họ đã đem cái giáo dục quá mức và cũng do thế nhiên mà ra hay không? Họ có thể xuất sắc trên đời này không, trên đời này bằng người, nhưng ông nghe tôi đây. Tôi không tin tưởng người họ của họ để có thể có thể được, và họ nguy hiểm xảy ra, tôi tin rằng họ không thể có thể được. Họ chỉ là người người dùng trong nhà vào mùa khô ráo chứ không phải như một con người tốt có thể chửi để có vẻ biết cái thế giới này. Nhưng với họ hàng của họ khác họ đã làm họ khác biệt với người người người chung quanh. Lúc nào cũng loay hoay với cây dâm người cảm họ vui đến vào sách vở! Tôi quý quý trọng Ashley thích đọc sách họ tên là đi sẵn. Tôi thành thật tin tưởng người với, ông O'Hara. Ông hãy nhìn bộ xương người của họ, quá mảnh mai. Họ còn có người người người và người người cái thế giới như thế.

– Á! Á! Họ! Gerald bằng thế này như phẩm thể khi nhìn thấy câu chuyện thế là thích thú và họ phải ông người người với Ellen thì hoàn toàn người người. Thật với, ông biết Ellen sẽ mãi mãi buồn phiền nếu biết được con gái bà đã nghe một câu chuyện trong truyện đời này. Nhưng bà Tarleton, luôn luôn làm người người người cảm nghĩ của họ khác khi theo đuổi đời tài thú với người của bà. Đó là để nuôi dạy, người người hay người.

– Tôi biết rõ nhưng gì tôi nói ra vì tôi có một vài người người bà con lấy nhau. Tôi cho ông biết là con cái của họ đem một người người một người, thế giới họ. Và khi gia đình tôi muốn tôi kết hôn với một người người bà con xa, tôi nghĩ đến người một con người con. Tôi đã nói: "Không đâu, má. Con không chịu như vậy đâu. Mặt y đứa con của con sẽ bị chai chân và thế giới người người". Và mà tôi đã nghe thấy khi nghe tôi nói với mặt y cái bị chai chân, nhưng tôi vẫn cần người người quý ý định và bà người tôi cũng người tôi. Bà cũng biết một ít việc việc nuôi người ông thế này, và bà nói tôi có lý. Sau đó bà giúp tôi biết về ông Tarleton. Ông hãy nhìn

mày đưa a con tôi, to lớn và mạnh mẽ không có một chứng bệnh nào cũng như không có đứa nào lùn, mặc dù thằng Boyd cao hơn một thước ba. Còn bạn Wilkes...

– Thôi, mình sang chuyện khác đi !

Gerald hỏi tiếp người khác, vì ông chú ý tới cặp mắt người gác cửa Carreen và sự thêm thuổng tò mò trên mặt Suellen. Ông sợ chúng sợ hãi Ellen nhiều câu hỏi rồi khi bà biết được ông là một người giám hộ chúng ra gì. Với phiên Scarlett, ông rất sung sướng khi thấy nàng, hình như nàng đang nghĩ ngợi về chuyện đầu đầu, đúng theo cách của một thi u nữ cao quý.

Hetty giúp ông thoát khỏi cảnh lúng túng, cô sụt sùi kêu lên với bà Tarleton :

– Trông đi, má đừng đi con đi chứ. Một trăm chín con rồi nè. Còn con phải ngửa ra đây.

Gerald nói :

– Một phút nữa thôi, trông khi bà tiếp tục đi. Bà quyết định ra sao về chuyện bán đi người a cho chúng tôi dùng cho B. Đợi ? Chỉ cần tranh có thể bùng nổ nay mai, và bạn trẻ mua nó và vào đó. Đó là đồ quân của hệt Clayton và chúng ta cần có người a cho họ. Nhưng bà là người bạn của ông bệnh, chắc bà sẽ không chịu bán mấy con thú của tú của bà.

– Có lẽ chỉ cần tranh không xảy ra đâu.

Bà Tarleton trì hoãn, bà đã hoàn toàn quên hết các công việc của dòng họ Wilkes.

– Tôi sao vậy, thưa bà, bà không thấy nào ...

Hetty hỏi người khác :

– Má, má và ông O'Hara có thể bàn về chuyện người a Twelve Oaks tới hôm nay đây.

Gerald nói :

– Đúng vậy, và tôi không gặp các cô quá một phút nữa đâu. Chúng ta sẽ đến Twelve Oaks trong chút xíu nữa, và tất cả mọi người, già hay trẻ, đều mua một vài con ngựa ngựa ngựa như thế nào. A, nhưng thật là đau lòng cho tôi nếu một bà mà cao quý đẹp như các cô lại quá keo kiệt với mấy con thú. Nào, lòng ái quốc của bà đâu, bà Tarleton ? Có phải Liên bang miền Nam chúng ta có nghĩa lý gì với bà không, bà Tarleton ?

Con bé Besty la lên :

– Má, Randa ngồi trên áo con, làm nhẵn hết rồi !

– Thì hết con Randa ra và cầm miếng giấy. Nào, bây giờ hãy nghe tôi, ông O'Hara ! - Bà trẻ đưa, một bát dầu long lên - Ông đừng ném mấy tiếng Liên bang miền Nam vào mặt tôi. Nhưng tôi nghĩ đó có một điều gì nghĩa lý với tôi cũng như với ông. Phải tôi, có thể bạn đưa a con trong quân đội, còn ông, chúng ta có gì hết !

Nhưng đám con tôi, chúng có thể thôi lo lắng chúng, còn mấy con ngựa của chúng tôi thì không. Tôi sẽ rất sung sướng giao ngựa vô điều kiện nếu tôi biết rõ chúng sẽ được các bạn như người bạn tôi quen, nhưng người đã quen với người a thu nhận chúng. Không, tôi sẽ không do dự một phút nào. Nhưng đừng cho họ tên riêng rú họ của bạn trẻ mới của người con tuấn mã của tôi, nhưng không quên cái họ a ! Không, thưa ông, tôi sẽ không nghĩ đến khi nghĩ rằng chúng sẽ chịu với với của của bạn yên ngựa và không được săn sóc càng. Ông có nghĩ rằng tôi chịu để cho họ tên người bạn của người con ngựa a mỗi một

đáp của tôi, và rồi nhìn miệng chúng nát bét ra và bắt đánh đập tôi khi mặt tôi trĩu không không? Đây, tôi đã nhìn người này rồi nè, ngay khi nghĩ về những chuyện đó. Không, ông O'Hara, ông đã có lòng tốt nghĩ về mặt con ngựa của tôi, những người tôi thấy ông nên đi Atlanta mua mặt con ngựa già cho mặt ngựa già thô kệch của ông đi. Họ chỉ nghĩ bao giờ thấy được sự khác biệt nào hết!

Camilla hỏi, cũng sợ hãi như những mặt ngựa khác:

– Má, mình của đi sao? Má biết là cuối cùng rồi má cũng phải nhường lại mặt con thú của ngựa của má. Khi ba và tôi con trai cùng hô hào rằng Liên bang miền Nam cần đến chúng, những người đó, má sẽ khóc nước mắt những người cũng đành cho chúng ra đi.

Bà Tarleton nhăn mặt và gật đầu:

– Tao sẽ không nhường con nào hết.

Bà vừa nói vừa phớt nhún nhún lên mình ngựa. Chiếc xe vọt đi.

– Thôi là mặt ngựa này đàn bà tuy vậy.

Gerald vừa nói vừa đi nón lên và cho ngựa lui về bên cạnh xe các con ông.

– Đi thôi, Toby. Bên này sẽ làm hao mòn ý chí của bà ta và sẽ có ngựa. Dĩ nhiên là bà ta đúng. Nếu mặt ngựa này đàn ông không phải là người quý phái, kẻ chỉ nghĩ dính dáng gì đến chuyện ngựa. Họ phải trong đám binh. Những người còn nhiều phiến phẫn, con của chúng đến đi trong họ không được để thành lập trật tự mặt đất quân. Con nói gì đó, Scarlett?

– Ba, ba nên cần ngựa để ng sau hay phía trước chúng con. Ba làm tung búa khi nhìn chúng con nghĩ tới chuyện.

Scarlett nói, vì nàng cảm thấy không thể kéo dài cuộc đàm luận lâu hơn nữa.

Đi lên ngựa làm cho nàng xao lãng ý nghĩ, trong khi nàng muốn sắp xếp vừa ý.

Tôi nghĩ về mặt mặt của nàng cho có vẻ quý trọng rồi trở về khi đến Twelve Oaks.

Gerald thúc ngựa và gật đầu mặt về ngựa mây bụi đi ngòm, ông theo sau xe của bà Tarleton để tiếp tục đàm luận về chuyện ngựa.

Chương VI

Họ băng qua con rãnh và chiếc xe bắt đầu lên đồi. Ngay trước khi Twelve Oaks xuất hiện, Scarlett đã nhìn thấy mặt đám khói là đống trên những tàng cây cao và nàng nghĩ đến mùi vấp pha trên cửa gỗ họ đang cháy và thịt heo, thịt cừu đang nướng.

Những người lính đào đất đã đốt cháy âm thầm qua, bây giờ có lẽ đã biến thành những cái móng dài rực rỡ, với những xiên thịt đang được quay trên đó và những giọt mỡ đang như xuối xuống xì xèo trên mặt than. Scarlett biết rằng

hôm nay về gió mang đi đó là một khu rừng xanh phía sau ngôi nhà lớn.

John Wilkes luôn thích các cuộc dã ngoại này, trên triền đồi xinh đẹp đến tận

vườn hồng, nơi có bóng mát dịu và là mặt chơi vui vẻ, nếu so sánh với lần trước

chợ dã ngoại bên nhà Calvert những hôm. Bà Calvert không thích những món ăn

dã ngoại và tuyên bố rằng mùi thịt ăn sẽ khiến người trong nhà nhiều ngày nên thức

khách của bà phải chịu toát mồ hôi trên mặt nên phải phơi khô rồi phơi khô

nhà mặt phố nên đẹp. Những ông John Wilkes thì thích phơi khô và tình thân

hiếu khách, biết rõ cách thức của mặt dã ngoại.

Những dây bàn kê dài, phơi phơi ngòi và tiếp nhận của gia đình Wilkes, được đốt

vào nhĩng nhĩi có bóng mát rĩm nhĩt, hai bên là nhĩng băng dài không lĩng đĩa . Nhĩng chiĩc ghĩ nhĩm gĩn và gĩi lĩt đĩ c đĩt rĩi rĩc nhĩng chĩ trĩng, dành cho nhĩng nhĩi không thĩch nhĩi băng. Đĩ c đĩt mĩt khoĩng cách vĩ a đĩ cho thĩc khĩch khĩi bĩ khĩi, là nhĩng hĩ dài đĩng nhĩi nhĩ thĩt và mĩi xĩt Brunswick. Ông Wilkes luôn luôn có hĩ nhĩ mĩi i tên da đen bĩ nhĩ nhĩ nhĩng mĩm chĩ y tĩi, chĩ y lui đĩ phĩc vĩ thĩc khĩch . ĩĩ sĩn sau cĩng cĩn cĩ mĩt sĩ bĩ p lĩ khĩc dành cho gia nhĩn, xĩ ĩch và cĩc cĩ hĩ u gĩi cĩ a thĩc khĩch mĩi cĩ riĩng. Thĩc phĩm cĩ a chĩng gĩm cĩ bĩnh bĩt bĩ p nhĩi nhĩng, khoai mĩi và đĩi heo, mĩn lĩng thĩ mà bĩ nhĩ da đen thĩch nhĩt, và nhĩ u đĩng cĩ mùa đĩ a hĩ u, chĩng sĩ đĩ c mĩt bĩ a thĩ a thĩch .

Ngay khi nhĩi thĩy mĩi thĩt nhĩi nhĩng thĩ mĩn đĩn, Scarlett nhĩn mĩi khoĩi trĩ . Hy vĩng khi đĩ ĩĩ đĩ nhĩ u nhĩi nhĩng xĩng thĩ nhĩng cĩng đĩ tĩi lĩc cĩ m thĩy đĩi . Bĩy gĩi thĩ bĩng đĩng đĩ y ĩĩ p và đĩy nhĩi sĩĩt quĩ chĩt đĩ nhĩi nhĩng sĩ sĩ bĩ nhĩ cĩ t bĩt cĩ lĩc nĩi . Quĩ là chuyĩn đĩng chĩn khi chĩ cĩ nhĩi ĩĩi gĩi nĩu mĩi cĩ quyĩ nhĩ nhĩ cĩ t trong bĩ a ĩĩn mà không sĩ bĩ cho là vĩ lĩ .

Xe đĩ lĩn đĩ u đĩ c và cĩn nhĩ trĩng vĩi nhĩ lĩn vĩi vĩ cĩn đĩi hoĩn toĩn trĩ c mĩt nhĩng . Hĩng cĩt cao, mĩi hiĩn rĩng, nĩc bĩng, đĩ p nhĩ mĩt gĩi nhĩn tĩn tĩi nhĩ nhĩi dũĩn đĩng cĩ a mĩnh đĩ nhĩi tĩ ra hĩo phĩng vĩi mĩi nhĩi . Scarlett yĩu Twelve Oaks hĩ nhĩ Tara vĩ vĩ đĩ p oĩi nhĩĩn và phĩng cách ĩĩm không hĩ cĩ ĩĩ ngĩi nhĩ cĩ a Gerald.

ĩĩ khĩc quĩnh rĩng cĩ a cĩn đĩi nhĩ đĩ đĩng nhĩĩt nhĩĩ a thĩng yĩn và nhĩng cĩ xe sĩng mĩĩ . Thĩc khĩch đĩng xuĩng xe vĩi nhĩng cĩu chĩo hĩi bĩ nhĩ bĩ . Bĩ nhĩ da đen luôn luôn sĩt ruĩt trong nhĩng bĩ a tĩĩc, vĩ a nhĩn nhĩ vĩ a đĩt mĩy cĩn nhĩĩ a vĩo sĩn sau thĩo yĩn cĩi nhĩng. Tĩĩng đĩm trĩ cĩ da trĩng lĩ nhĩ da đen hĩ hĩt chĩy gĩĩn trĩn sĩn cĩ xĩnh mĩi mĩc, chĩi lĩ cĩ, đũi bĩt và khoĩc lĩc vĩ chuyĩn chĩng sĩ p ĩĩn bĩo nhĩĩu thĩ .

Gĩn đĩi sĩ nhĩ chĩĩm hĩt bĩ ngĩng nhĩi nhĩ đĩ đĩ y nhĩi ĩĩi, và chĩĩc xe cĩ a O'Hara chĩ a kĩp nhĩng nhĩi, Scarlett đĩ thĩy mĩy cĩ gĩi trong lĩ p ĩĩ vĩi bĩng, rĩc rĩ nhĩ bĩi mĩ bĩi mĩ, đĩ lĩn đĩ xuĩng thĩng lĩ u, tĩy nhĩi ĩĩ nhĩy đĩ p lĩn lĩng nhĩi ĩĩ khĩc, đĩi khi hĩ đĩ nhĩ lĩi đĩ a vĩo lĩn cĩn, tĩi cĩi ĩĩ gĩi nhĩng cĩ u trĩi cĩ mĩt tĩ tĩng đĩi .

Xũĩn quĩ vuĩng cĩ a sĩ kĩĩu Phĩp, Scarlett cĩ thĩ nhĩn lĩĩt quĩ nhĩng nhĩng bĩ trĩng tũĩi, nhĩi trong phĩng khĩch, nhĩĩn trĩng trong nhĩng bĩ ĩĩ a đĩ m mĩu, vĩ a phĩ phĩy quĩt vĩ a nĩi chuyĩn vĩ cĩn cĩĩ, vĩ bĩĩh hĩĩn và vĩ nhĩng nhĩ lý đĩ cĩ a nhĩi ĩĩ nhĩy hĩĩc nhĩi ĩĩi đĩ cĩi hĩĩ nhĩu. Nhĩi ĩĩ hĩ u rĩi u cĩ a nhĩ Wilkes, tên Tom, hĩ p tĩ p quĩ lĩi trong phĩng, tĩy bĩng mĩt khĩy bĩĩc, cĩĩ chĩo hĩĩc nhĩ rĩĩng khi đĩng nhĩng cĩ cĩ rĩi u cho cĩc thĩn nhĩn mĩc quĩn mĩu xĩnh hĩng hĩng hĩy xĩm vĩi lĩĩi sĩ mĩ cĩ xĩ p thĩt thĩn lĩĩh .

Mĩi hiĩn sĩng sĩ a trĩĩc nhĩ cĩng đĩ đĩng khĩch, cĩ lĩ cĩ hĩt đĩ u quĩ tĩ vĩ đĩy, Scarlett thĩ mĩ nhĩĩ . Bĩ nhĩ cĩ u cĩn trĩ Tarleton và chĩ hĩ đĩng đĩ a vĩo mĩy cĩy cĩt cao vĩt . ĩĩn ĩĩ sĩng sĩnh Brent vĩ Stuart sĩt bĩn nhĩu cĩng nhĩ bĩt cĩ lĩc nĩi . Boyd và Tom đĩ nhĩ vĩi chĩ, ông James Tarleton. Ông Calvert đĩ đĩ nhĩ kĩ bĩn nhĩi vĩ Yannkee cĩ a ông, và đũ đĩ ĩĩ Georgia hĩ nhĩ mĩi i lĩĩn nhĩ, bĩ chĩng cĩ vĩ hoĩn toĩn thĩch hĩ p vĩi nhĩng nhĩi nhĩy .

Mĩi nhĩi ĩĩ đĩ u tĩ ra lĩĩh sĩ và ĩĩn cĩn đĩi vĩi bĩ chĩ vĩ hĩ thĩy thĩĩng nhĩi, nhĩng không ĩĩ cĩ thĩ quĩn đĩĩc trĩĩc đĩ bĩ là nhĩi ĩĩ đĩy hĩĩc riĩĩng cho mĩy

đưa con Calvert. Hai cậu con của Calvert, Raiford và Cade đều có mặt với cô em gái họ tất cả, Cathleen. Họ đang trêu chọc Joe Fontaine và Sally Munroe, với hôn thê xinh đẹp của anh. Alex và Tony Fontaine đang thì thào nhòm ngó vào tai của Dimity Munroe khi cô ta cười khúc khích.

Có những gia đình xa xôi như Lovejoy, cách đây mười dặm hoặc Fayetteville hay Jonesboro, còn có mặt số ở thành phố Atlanta và Macon. Ngôi nhà nhomụ n nở rộ ra vì đám đông, tiếng chuyêng trò chơi ồn ào, tiếng cười và rầm rĩ hoặc khúc khích, tiếng ríu rít của phụ nữ, và những tiếng kêu hỏi oang oang.

John Wilkes đứng trên ngưỡng cửa, với mái tóc bạc kim, thân người thì trông đáng vẻ thanh lịch trẻ trung. Ông ân cần với khách, mời chào và nhòm nhàn trong mùa hè Georgia. Bên cạnh ông là Honey Wilkes luôn luôn ngọt ngào với tất cả mọi người - từ cha cho đến bạn học nhỏ - đúng như tên Honey (mật ngọt) của cô ta, đang lảng xảng và khúc khích cười chào đón khách.

Rõ ràng là cô ta mong muốn chinh phục đàn ông với các vẻ hoàn toàn thì không phải với dáng điệu nghiêm trang của cha, và Scarlett nghĩ có lẽ những gì bà Tarleton nói có phần đúng. Chắc là có đàn ông trong họ Wilkes muốn có dáng vẻ của dòng họ. Hàng lông mi dày và vàng óng mơn mởn quanh đôi mắt xám của John Wilkes và Ashley, thì lại là của thê và ủa màu Honey và cô em gái India.

Thìu u lông mi, trông Honey có vẻ kỳ diệu một con thỏ, còn India thì chững chạc có thể miêu tả bằng tính toán nào khác hơn là xoàng xĩnh.

Chứng tỏ ý India đâu cần, những Scarlett biết là có thể cô ta đang ở trong bẫy để dồn dò lên cuộc những người làm. Thì nghĩ về India, Scarlett nghĩ. Cô ta đã quá bận rộn công việc nhà từ ngày một mặt đến đi chứng bao giờ có dịp may để tìm ra một ý trung nhân nào khác trừ Stuart Tarleton. Và chắc là mình chứng có lẽ gì gì nữa Stuart cho là mình đẹp hơn cô ấy.

John Wilkes bước xuống thềm, đưa tay cho Scarlett. Vả xuống xe nàng đã nhìn ra Suellen đang chờ đợi một nơi nào đó, cô bé có ý định tách Frank Kennedy ra khỏi đám đông.

Nàng vả mỉm cười với cảm ơn ông John Wilkes, vả nghĩ thềm một cách khinh bỉ: "Bây giờ mình chứng kiêu dũng một anh chàng nào khác hơn là chứng già của con bé này chứng!"

Frank Kennedy bước xuống bên xe để Suellen xuống, và Suellen khinh khinh đến khi bước, Scarlett muốn tát cô em một cái. Frank Kennedy là người có nhieuu đến tận bên trái của trái tim và là người rất tốt. Những những thứ đó chứng đáng kể đến cái gì cũng với cái tuồng bên ngoài và tánh khinh thờ và nóng nảy. Những thứ đó cũng không làm cho người ta quên đi bờ râu đến hoe và kiêu cách như một cô gái già của họ. Những Scarlett như là kẻ học của mình, nàng cười che giấu sự khinh bỉ và ném một nơi nào đó chào đón làm họ ngỡ ngàng, cánh tay còn hướng về Suellen, họ nhìn một nhìn Scarlett với vẻ ngạc nhiên thích thú.

Scarlett đến một nhìn Ashley trong đám đông trong lúc nàng đang nói chuyện với ông John Wilkes, những không có chàng trên thềm. Họ một chứng tiếng la hét chào đón Scarlett, Stuart và Brent Tarleton thì về phía nàng. Một cô con gái nhà Munroe với vàng đến xô tới để hoan hô chứng áo của nàng. Trong chứng lát nàng đã thành trung tâm của một vòng tròn, tiếng nói càng lúc càng to cao hơn họ mãi đến đến chứng nghe ra giọng ào ào. Những Ashley đâu? Còn Melanie và Charles? Nàng chứng không đến gì ra trên một khi người người đến lên tìm kiêu m chung

quanh và sâu trong đ̣i s̄ nh, n̄i đang có m̄t đám đông c̄ ̄i đùa vui v̄ .
Nàng v̄ a c̄ ̄i nói huyền thuȳn v̄ a lī c th̄ t nhanh ngoàì sân và trong nhà .
M̄t nàng b̄ ng d̄ ng s̄ ng n̄i m̄t k̄ l̄ m̄t, đ̄ ng m̄t mình trong đ̄i s̄ nh,
m̄t h̄n ánh lên v̄ l̄ nh lũng nḡ o m̄n khi nhìn nàng, nó v̄ a mang đ̄n cho
nàng c̄ m giác hài lòng c̄ a m̄t thī u n̄ t̄ bī t mình có s̄ c quȳ n r̄i đàn ông
v̄ a làm cho nàng c̄ m th̄ y lúng túng nh̄ áo nàng đang m̄ c quá h̄ hang. H̄n
có v̄ h̄i già, ít nh̄ t cũng ba m̄ ̄i lăm tūi . Nḡ ̄i h̄n cao l̄ n, thân hình v̄ m
v̄ . Scarlett th̄ m nghĩ là ch̄ a bao gī nàng th̄ y m̄t nḡ ̄i đàn ông có vai r̄i ng
và b̄ p th̄ t r̄i n ch̄ c nh̄ v̄ y, quá nhī u b̄ p th̄ t so v̄ i m̄t nḡ ̄i th̄ ̄ ng l̄ u.
Khi m̄t nàng ḡ p h̄n, h̄n m̄m c̄ ̄i, đ̄ l̄ hàm răng tr̄ ng toát nh̄ răng thú
đ̄ ̄i b̄ râu mép đen t̄a sát . M̄t h̄n s̄ m n̄ ng nh̄ m̄t m̄t tên h̄i kh̄ u, m̄t
h̄n th̄ t đen và lī u lĩnh nh̄ m̄t tên t̄ ng c̄ p đang ̄ ̄ c l̄ ng giá tr̄ chī c
thuȳn bū m mà h̄n s̄ p đánh chī m, hay m̄t thī u n̄ mà h̄n s̄ p c̄ ng đō t
 . Có m̄t v̄ ḡi táo b̄ o, l̄ nh lũng trên m̄t và bóng dáng nḡ o m̄n, thô l̄ trên
mī ng h̄n khi h̄n m̄m c̄ ̄i v̄ i nàng, làm nàng ngh̄ n th̄ . Cái nhìn c̄ a h̄n
có th̄ làm cho nàng c̄ m th̄ y b̄ s̄ nh̄ c, nh̄ ng nàng b̄ t m̄n v̄ i chính mình là
t̄i sao l̄ i không c̄ m th̄ y cái nh̄ c ̄ y . Nàng không rõ h̄n là ai, nh̄ ng có m̄t
đ̄i u không th̄ ch̄ i c̄i đ̄ ̄ c là h̄n có v̄ là nḡ ̄i thū c dòng máu th̄ ̄ ng l̄ u.
Đ̄i u n̄ y đ̄ ̄ c ch̄ ng t̄ ̄ cái mũi cong và nh̄n, đôi môi đ̄ r̄ t đ̄ y đ̄ n, v̄ ng
trán cao và c̄ p m̄t to c̄ a h̄n . Nàng nhìn sang n̄i khác, không c̄ ̄i đáp l̄ i
h̄n và h̄n cũng quay l̄ ng l̄ i khi nghe có tī ng ḡi :

– Rhett ! Rhett Butler ! T̄i đây mau, tôi mūn gī i thī u v̄ i anh trái tim c̄ ng r̄i n
nh̄ t c̄ a Georgia.

Rhett Butler ? Cái tên mang m̄t âm thanh quen thū c, nh̄ d̄nh đ̄ p đ̄n m̄t v̄
x̄ u xa thú v̄ nào, nh̄ ng nàng ch̄ nghĩ đ̄n Ashley và không b̄n khoăn n̄ a .

– Tôi c̄n lên l̄ u đ̄ ch̄ i tóc l̄ i . Scarlett nói v̄ i Stuart và Brent, đang c̄ kéo
nàng ra ch̄ v̄ ng .

– Hai anh ch̄ tôi ̄ đây và đ̄ ng có l̄ng nh̄ng v̄ i cô nào h̄t, không tôi gī n à
nghen !

Nàng nh̄n th̄ y Stuart hôm nay có v̄ khó sai khī n h̄n n̄ u nàng h̄i l̄ ng v̄ i
m̄t c̄ u khác . Stuart đã ū ng say và nàng th̄ a bī t, cái v̄ m̄t x̄ c x̄ ̄ c và
gây ḡ kia th̄ nào r̄i cũng có chuȳn l̄ n x̄ n . Nàng đ̄ ng trong đ̄i s̄ nh đ̄ nói
chuȳn v̄ i vài nḡ ̄i b̄n và chào india v̄ a t̄ nh̄a sau lên, tóc tai r̄i bù và m̄
hôi đ̄ y trán . T̄i nghī p india ! Cô ta th̄ t là quá x̄ u v̄ i mái tóc và r̄m mi x̄
xác, v̄ i cái cằm nh̄ bī u hīn cho tánh ch̄ t ̄ ̄ ng nḡ nh . Không còn gì h̄n
n̄i india ngoàì cái tūi hai m̄ ̄i và là m̄t cô gái già đang xū ng giá . Nàng l̄ y
làm l̄ t̄ h̄i ch̄ ng bī t india có bū n l̄ m không khī n àng c̄ p Stuart kh̄ i tay
cô. M̄t s̄ nḡ ̄i cho r̄i ng cô ta v̄n còn yêu Stuart, nh̄ ng không ai bao gī
đoán đ̄ ̄ c nḡ ̄i ̄ h̄ Wilkes đang nghĩ ḡi . N̄ u bū n v̄ chuȳn đó, không bao
gī cô ta t̄ m̄t đ̄ u hī u ḡi, v̄n đ̄ i x̄ v̄ i Scarlett m̄t cách th̄ n tr̄ ng, êm ái,
l̄ch s̄ và ân c̄n nh̄ lúc nào .

Scarlett nói chuȳn vui v̄ v̄ i india r̄i lên thang l̄ u . V̄ a nh̄ lên, nàng đã nghe
m̄t gī ng r̄i r̄ tên nàng . Quay l̄ i, nàng ḡ p ngay Charles Hamilton.

Charles là m̄t thanh niên khá xinh trai, tóc màu nâu th̄ t đ̄ y xō n l̄ i tr̄ ̄ c v̄ ng
trán tr̄ ng tr̄ o và c̄ p m̄t màu nâu đ̄ m trong tr̄ o, l̄ch s̄ nh̄ m̄t chú chó
chăn c̄ u c̄ a Tô cách lan. Charles Hamilton r̄t v̄ a v̄n trong chī c qūn màu

hết cái, cái áo choàng đen, và chiếc sồi mi xẹp nẹp cùng cái cà vạt đen thối rởn và híp thối trắng nhợt. Mệt anh ta đứng lên vì mặt cậu khi Scarlett quay lại. Giọng nhòe phẫn đông rớt rề, anh rớt phẫn nhòe cô gái ung dung, hốt bắt và luôn luôn khinh khoái như Scarlett. Trời trối cậu nay nằng không bao giờ trao cho anh ta cái gì hèn là lịch sự chi u u, và do đó khi thấy cậu sáng sủa, thích thú và cánh tay cậu a nằng đả ra, anh ta không thấy nào thấy nể cậu a.

– Ồ, Charles Hamilton, anh đẹp trai quá, tôi đoán chắc anh từ Atlanta về đây, anh chắc có mặt mặt đích là làm tan nát trái tim khốn khổ của tôi thôi.

Charles Hamilton đáp ứng vì quá bối rối khi nắm bàn tay nhòe nhòe, cậu áp cậu a Scarlett, và nhìn sâu vào đôi mắt xanh biếc của cậu a nằng. Anh không bao giờ hiểu được cậu a sao các cô gái cậu a xinh đẹp và anh như là mặt cậu em, cậu luôn luôn từ từ và ân cần, nhưng cậu không bao giờ biến tâm hồn chuyển hẳn phá anh. Charles muốn được như cậu nhòe cô gái làm dáng và đùa giỡn với anh như những thanh niên kém đẹp trai và kém giàu hèn. Nhưng trong mắt ít trẻ nhòe híp mà chuyển đó xẹp ra, anh không thấy nào biết nói năng ra sao cậu và rớt đau khổ vì sự lúng túng của mình. Anh thao thao suốt đêm để nghĩ ngợi về cậu a nhòe phẫn nhòe cách nhìn đằm duyên dáng mà anh có thể sở hữu được, nhưng ít khi có được cậu a mặt đẹp thấy hai, bối rối vì các cô gái bối rối anh sau mắt họ hai lần chuyển phá.

Ngay với Honey cũng thế, dù cô ta sợ là người được cậu a ngắm nhìn híp với anh khi anh đến tuồng trẻ nhòe thành, vào mùa thu tới, anh vẫn im lìm và do dự. Đôi lúc anh có ý nghĩ không được được nhòe hoàng lìm với tánh hay được đằm và phong cách ung dung của cô vì nó không phải dành riêng cho anh. Thấy vậy, dù óc Honey luôn luôn xáo trộn vì những người đàn ông. Anh từ nhòe rớt có thể cô ta cũng sở hữu những người kiêu cách kỳ diệu với bối cảnh ai nều có đẹp thuồng tiều.

Charles chẳng may may mắn bắn khoắn với viên đạn nhòe cậu a Honey, vì cô ta chẳng gọi được lòng anh mặt chút xúc động lãng mạn nào, vì rớt nhòe nhòe sách vở mà anh tin tưởng đã bỏ o được với anh rớt đó mặt là được tánh của mặt tình nhân. Anh thấy nhòe khao khát là người yêu của những giai nhân nhòe nằng và tinh quái.

Bây giờ, bối nhòe Scarlett đến trên chuyển anh với chuyển làm lòng nằng tan nát!

Charles chẳng tìm mặt cái gì để nói nhòe không được, anh đành im lặng từ nằng đã nói luôn miêng tránh cho anh mặt lo phẫn mặt miêng ra híp tiều. Thấy là quá đẹp tin là có thể.

– Nào, bây giờ anh hãy đi tôi ngay chuyển nẹp cho tôi khi tôi trở lại, vì tôi muốn đi dã yển bên anh. À, anh được có ve vãn cô nào nghe, tôi ghen ghê lìm đấy!

Nhưng cậu không thấy được đã được nói lên từ đôi môi đẹp, từ lúm được tiều hai má và hàng mi đen với quanh mặt cách nghiêm trang từ đôi mắt xanh biếc của cậu a nằng.

– Vâng!

Cuối cùng, Charles cũng đã cậu a híp híp nói được cậu a mặt tiều, anh không bao giờ nghĩ rớt nhòe Scarlett đang coi anh ta như là mặt con bê đang đứng nhòe từ từ. Nằng dùng quýt đánh nhòe vào tay Charles rớt tiều cậu a lên thang lầu và mặt nằng lại chuyển phẫn nhòe đàn ông tên Rhett Butler, đang được mặt mình cách Charles vài bối cảnh. Híp nhiên là hèn đã nghe hết câu chuyển vớ a rớt, vì hèn đang nghe rằng cậu a nằng với mặt vớ tinh quái của con mèo được. Và lòn nằng cậu a híp mặt của hèn quồng trên lẹp nằng, đăm đăm, hoàn toàn không có vẻ gì nhòe nhòe mông tôn sùng nhòe nằng với thấy nhòe gíp nẹp bao nhiêu người khác.

– Trờ i đờ t !

Scarlett nói thò m mò t cách bò t bình, nàng dùng câu nguyò n rờ a thích thú nhò t cò a Gerald và nghĩ tí p :

– Hò n nhìn nhò thò ... nhò thò hò n đã thò y mình lúc không mò c áo lót !

Và mò t vênh lên, Scarlett bò c lên lờ u .

Trong phòng ngò , nò i cò t mò y gói áo, nàng thò y Cathleen Calvert đang sò a sang mái tóc trò c tòm gò ng và cò n môi đò cho đò thò m hò n. Mò y nò hò ng tò i trên khăn choàng cũng xò ng màu má cò a cô, và đôi mò t màu xanh tím long lanh vì phò n khò i .

Scarlett vò a cò kéo áo nòt cho cao hò n vò a gò i :

– Cathleen, gỏ thò t c Butler ò nhà đò i là ai vò y ?

Cathleen thì thào vò i Scarlett nhò ng vò n đò mò t dòm chò ng phòng kò nò i Dilcey và bà vú cò a hò Wilkes đang nói chuyò n tòm phò ào vò i nhau.

– Bò chò không biò t sao ? Tôi không hiò u tò i sao ông Wilkes lỏ i chòu đò cho hò n có mò t ò đây ? Nhò ng tò i hò n đò n thăm ông Kennedy ò Jonesboro - mò y chuyò n mua bán bông đò mà - và dĩ nhiên, ông Kennedy phò i mang hò n theo, chò ng lỏ bò hò n ò lỏ i mò t mình .

– Hò n đã làm chuyò n gì không hay hò ?

– Hò n không còn đò c chò p nhò n trong giò i thò ò ng lờ u.

– Thò t hò ?

– Thò t chò !

Scarlett im lờ ng suy nghĩ vì tò trò c đò n giò nàng chò a có đò p sò ng kò cò n vò i ngò ò i nào bò xã hò i khò ò c tò . Thò t là lý thú .

– Hò n đã làm gì vò y ?

– ò , Scarlett, tại tí ng hò n kinh khò ng lỏ m, t ên hò n là Rhett Butler ò Charleston và gia đònh hò n là mò t trong nhò ng danh gia vò ng tò c ò đò, nhò ng cha mò hò n chò ng nói gì đò n hò n . Caro Rhett có kò cho tôi nghe mùa hè năm trò c . Hò n chò ng có bà con gì vò i cô, nhò ng cô ta biò t chút ít vò hò n, còn ai mà không biò t ! Hò n đã bò trò c xuò t khò i trò ò ng West Point. Tò ò ng tò ò ng nò i không ! Hò n còn tò ng tòu vò i mò t cô gái rỏ i hò n không chòu cò i cô ta. Hò n còn nhiò u chuyò n tò i tò đò n đò i Caro cũng không biò t hò t .

– Kò cho tôi nghe chuyò n đò đi.

– Chò không biò t gì hò t thò t à ? Caro có kò cho tôi nghe mò t ít vò chuyò n nò y hè năm trò c, mò cô mà biò t cô rỏ chuyò n nò y, dỏ u biò t mò t ít thôi, bà cũng có thò chò t đi đò c . Nhò vò y nò, ông Butler đò chò cô gái đi bò ng xe ngò a . Tôi không biò t cô ta là ngò ò i thò nào, nhò ng đáng nghi ngò lỏ m . Cô ta không thò là ngò ò i đàng hoàng vì đi ra ngoài ban đò m vò i hò n mà không có ngò ò i giám hò . Và chò ò i, hò đi đòu cò đò m hò m ò y, vò nhà rỏ t trò , nói rỏ ng con ngò a nò i đi ên đò p nát chí c xe và hò bò lỏ c lỏ i trong rỏ ng . Chò có thò đòán đò c là ...

– Không đòán đò c đòu, kò tí p tôi nghe đi.

Scarlett sò t sò ng bò o, hy vò ng đò c nghe mò t chuyò n tò i tò nhò t .

– Hò n tò chò i hò i cò ò i cô gái trong ngày hò m sau.

– ò !

Scarlett kêu lên, tiêu tan hy vò ng .

– Hò n nói rỏ ng, hò n chò ng ... ò ... chò ng có l làm gì vò i cô ta hò t và không thò y có lý do gì đò c ò i cô ta. Và dĩ nhiên, anh cô gái đò n tìm hò n, và Rhett Butler đã

nói, thà hèn hơn còn hèn là cái gì mà con khùng và ngu đần. Vả lại là họ đảu súng với nhau, Rhett Butler hơn hẳn anh cô gái. Hơn nữa ở Charleston và bây giờ chẳng ai chấp nhận hèn nữa.

Cathleen cầm đầu câu chuyện với một vẻ đắc thắng, vừa đúng lúc Dilcey bước vào phòng để trông chừng trang phục của Scarlett.

– Cô ta có con với hèn không?

Scarlett thì thầm vào tai Cathleen.

Cathleen lắc đầu quầy quậy:

– Nhưng đừng nào cô ta cũng một hèn danh giá rồi.

"Mình cũng mong Ashley làm tên thất danh giá mình" Scarlett gật gù nghĩ, chàng là một người quý phái, chàng sống vì mình luôn. Nhưng dù sao, tự nhiên Scarlett cũng cảm thấy kính phục Rhett Butler về chuyện tên chèn một cô gái người ch.

Scarlett ngồi trên trống ngỗng bằng gỗ đàn, đôi mắt bóng mát của nàng soi khắp căn phòng biệt thự, với áo kẻ trắng ten và nhúm tóc ong che giấu thân thể nàng, chiếc quần lót đôi giày da màu xanh như hòa nhập với màu sắc của cô. Thấy ra mà vẫn không một phép cách. Tay cầm một đĩa thức ăn mà nàng chỉ vừa ăn qua và đã có đến bảy thanh niên vây quanh nàng. Dĩ nhiên đang đến lúc sôi nổi nhất, không khí ấm áp đầy tiếng cười nói, tiếng lách cách của muỗng nĩa bằng bạc chạm vào đĩa sứ, mùi thịt nướng và nước sốt thịt thơm nồng. Thành thạo khi gió thổi từ phía sau, khói từ bếp nướng lên nghi ngút lan tỏa khắp phòng và các bà các cô kêu thét lên và những chiếc cốc quẹt lá kê vung vẩy liên hồi. Phấn đông các cô gái đứng ở chung với các bên đứng vũ của mình trên băng dài ngay trước mặt bàn, nhưng Scarlett nhận thấy như vậy thì chỉ có hai bên trai và hai bên mà thôi nên nàng đã chọn chỗ ngồi riêng để có thể tiếp nhận bạn trai hèn.

Ngay cả các gốc cây là các bà đã có gia đình, y phục đẹp màu làm thành những đoạn trang trí của áo màu sắc vui tươi. Nhưng người có chuyện bất kình tức, thừng quây quăn xa các cô gái một long lạnh với các cậu trai trẻ luôn mỉm cười đùa, vì họ muốn Nam không một người đàn bà có chuyện nào có quyền làm đẹp. Tuy bà cô Fontaine vì quá già nên được quyên khước nh, cho đến Alice Munroe mới bắt đầu, đang chừng chỉ những cậu nôm mà của anh em ghen đua tiên, họ châu đầu vào những câu chuyện bất tận với phụ nữ, sanh đẻ khi nào cho những buổi tiếp đãi và lý thú và bất ích.

Khinh khinh nhìn về phía họ, Scarlett thấy họ giống như một đám quạ hoang mấp mấp. Đàn bà có chuyện gì bao giờ được vui đùa. Điệu này không thể xảy đến cho nàng nếu nàng thành hôn với Ashley. Nếu nàng sống bên cạnh những bóng cây, trong phòng khách với những bà đã có chuyện, một người bạn quăn áo bằng lụa mà, cũng nghiêm trang và buồn tẻ như họ và không được tham dự những cuộc vui chơi... Cũng như họ hiểu các cô gái khác, óc tưởng tượng chỉ để dành cho nàng đến buổi tối và không đi xa hơn nữa. Vả lại, nàng đã quá khổ sở để tiếp tục nghĩ những chuyện này còn xa với.

Nàng nhìn xuống đĩa và ăn như một cách khải miết bánh ngọt với vẻ lịch sự và hoàn toàn một ngon, rồi để cho Mammy tán thành. Tuy lúc này, nàng đã có quá đông sống người tán tỉnh như vô ích vì chưa bao giờ nàng thấy họ cùng như thế. Trong một chiều hôm nào đó, nàng không hiểu vì sao không cho

nàng đem qua đã hoàn toàn thất bại vì Ashley đã không tham dự vào . Nàng đã quyên rũ được các cậu trai trẻ , nhưng không có Ashley, và cậu nhóc hầu như qua đời bùng lên, làm cho tim nàng như ngừng đập và da mặt nàng có lúc trở nên xanh mét .

Ashley không hề có ý định nhận bạn với đám người đang vây tròn Scarlett, và nàng cũng không hề nói riêng được với Ashley tại thời điểm này, hay nói đúng hơn là tại thời điểm chào hỏi nhau đầu tiên . Chàng đã tiến đến chào khi nàng vừa bước vào vườn hoa, nhưng chàng đang nắm tay Melanie, con Melanie cao chầy đầu tiên chàng .

Cô ta quả là một mẫu người như thỏ, gầy còm, giống như một đứa bé con trong cái váy quá rộng lớn của mẹ . Vào lúc này càng rõ rệt thêm bởi vì rõ rệt, lúc nào cũng như sống trong đôi mắt to màu nâu. Mái tóc đen của cô ta với những ngón cong cong như bó buộc kín tằm như trong bao bọc và đôi mắt không mở toang nào lộ ra ngoài . Mái tóc đen và cái đuôi tóc dài giống như trán càng làm cho khuôn mặt cô giống hình quả tim hơn. Với những gò má quá đỏ, cái cằm quá nhọn, cô trông có vẻ dịu dàng và nhút nhát nhưng ngay thật . Cô chỉ có một mảnh khỏe quyên rũ nào khiến cho người ta quên được khuôn mặt chỉ có gì đó sắc . Trông cô có vẻ như như một, ngon như bánh mì và trong như nước mùa xuân. Nhưng, tuy không đẹp lắm và mặt mũi quá bé nhỏ, cô chỉ có một vẻ ra đoan trang, phớt phớt một vẻ kỳ bí và quá già so với tuổi của cô.

Cái áo bông với màu xanh xám, với khăn choàng cổ sa tanh màu anh đào che giấu đi những nếp gấp ten và những nếp nhăn cho thấy rõ thân hình chưa phát triển đầy đủ của cô. Chiếc nón vàng với sợi băng dài màu anh đào làm cho nước da màu kem của cô có vẻ rực lên . Đôi hoa tai bằng vàng đơn giản và gút lười của mái tóc gọn gàng đưa đầu nàng tằm một màu của cô, đôi mắt có những tia sáng êm dịu như mặt trời mùa đông với những chiếc lá nâu lóng lánh xuyên qua mặt nước của nước im.

Cô rõ rệt hơn khi chào Scarlett và khen nàng thật đẹp trong bộ áo màu xanh, nhưng Scarlett khó khăn lắm mới trả lời lịch sự vì nàng rất mong đợi được nói chuyện riêng với Ashley. Tại lúc đó, Ashley gặp cây ngay dưới chân Melanie, rồi nhìn khách khứa, nói chuyện với cô một cách êm dịu, thỉnh thoảng lại mỉm cười, nhưng cô mỉm cười mà Scarlett yêu thích nhất . Điệu bộ và vẻ ngoài là sau một cái nhìn của Ashley, mặt Melanie lại như có một ánh sáng như bùng lên, khiến Scarlett phải nhìn nhìn cô ta như một đứa hoàn toàn trong lúc đó . Và khi Melanie nhìn Ashley, khuôn mặt tằm thòng của cô sáng lên như lửa cháy bên trong. Chưa bao giờ trái tim đa tình của Melanie Hamilton hiện rõ trên mặt bông lúc này .

Scarlett cũng gặp gỡ một vài đôi uyên ương đó nhưng không được, và sau một cái liếc, nàng lại vui vẻ gặp đôi với người bạn trai bên cạnh . Nàng cười đùa, nói năng, chọc phá họ và họ cười đùa đôi hoa tai như múa khi được họ ca tụng . Nàng đứng nhìn họ vui vẻ rồi nghĩ rằng có ai trong bọn họ là thật lòng và thật chỉ có bao giờ tin vào họ . Nhưng Ashley hình như chỉ nghĩ đến ý gì đó của nàng . Chàng không rời mắt Melanie và Melanie nhìn xuống chàng với sự bối rối là nàng đã thu hút Ashley.

Scarlett quá đau khổ .

Bên ngoài, nàng là một thiếu nữ xinh đẹp có nguyên do gì đau khổ. Không nghi ngờ gì cả, nàng là hoa khôi của đã yêu, trung tâm điểm mà chú ý của mọi người. Lòng hâm mộ mà nàng gây ra nên đàn ông và làm các cô gái khác ước ao có thể làm nàng hài lòng như lúc khác.

Charles Hamilton, đã bỏ dở những chuyện của mình, bám dính chặt người bên phải nàng, dù anh em song sinh Tarleton cũng nhìn họ phải đi về phía anh ra. Một tay cầm quạt của Scarlett, tay kia bắt đầu thổi tắt những ngọn nến mà anh chưa hề ăn một miếng gì, anh vội vã không tránh đôi mắt của Honey, đôi mắt đỏ đỏ như sắp sắp khóc. Cade ngã ngửa ở bên trái nàng, kéo nhẹ chiếc váy để lôi kéo sự chú ý của nàng và ném một cái nhìn ghen ghét về phía Stuart. Không khí đã căng thẳng giữa Cade và hai anh em song sinh, nhưng họ lại không thể dùng tay. Frank Kennedy kiên nhẫn chờ đợi mà không nói gì, anh con, chững chạc và bóng cây sáng lên các bàn khác tìm một món ăn ngon cho Scarlett. Ông ta làm như nhà họ Wilkes chẳng có đến một gia nhân để phục vụ. Và sau cùng, nét mặt nhăn nhó vì giận dữ của Suellen đã vượt qua mọi cảm xúc mà một người đàn bà quý phái có thể che giấu được. Cô bé nhìn Scarlett trông trẻ trẻ. Còn cô bé Carreen thì muốt khóc vì tuy đã được Scarlett khuyến khích đi buổi sáng, Brent chẳng nói gì về cô, ngoài một câu: "Ê, chào cô bé!" và giữ tay mình sát dây băng đeo tóc của cô trong khi theo sát đón Scarlett. Những người khác cũng như ta rất ân cần với Carreen đến nỗi khi nàng chờ đợi một thời gian họ nhìn ra và những người khác ngày được vén tóc cao, được mặc váy dài họ và tiếp đón cô ta như một ý trung nhân thực sự. Và bây giờ, hình như Scarlett đã đoạt một vị trí. Chị em Munroe cũng như người phiến loạn và sự bất bình của anh em Fontaine, nhưng cũng không khi nào khó chịu với đôi bạn của Tony và Alex nên họ kiên nhẫn chờ Scarlett.

Họ giữ một cái nhíu mày cho Hetty Tarleton bày tỏ sự bất mãn về hình thức của Scarlett. "Là lãng", người duy nhất mà họ đã gán cho Scarlett. Cùng một lúc, họ giữ một vẻ mặt nghiêm túc, cáo lỗi đã quá no, nói lời cảm ơn và đặt một ngón tay mềm mại lên lòng bàn tay người đàn ông gần nhất, dịu dàng gợi ý muốn đi xem vườn nhà họ, nhà mát hay con suối. Cuộc đi chơi ngắn ngủi trong vòng một giờ không đi qua một của người đàn bà nào, còn đàn ông thì chẳng ai để ý.

Scarlett cũng không khi thấy ba người đàn ông đã tách rời và thu hút của nàng đi đi xem những địa điểm quá quen thuộc với các cô gái lúc này, và nàng liếc nhìn Ashley có những thay đổi đó không. Nhưng chàng đang nghịch với chiếc khăn Melanie và đang cười với cô ta. Sự đau khổ đang bóp nát trái tim Scarlett. Nàng cảm thấy sung sướng như được đi vào làn da trẻ của Melanie cho chảy máu ra.

Khi vào tới Melanie, nàng bắt gặp cái nhìn của Rhett Butler, không đáng sợ mà đang nói chuyện với ông John Wilkes. Họ đã quan sát nàng từ lâu, và khi thấy nàng nhìn, họ cũng không giấu giếm. Scarlett lo âu khi nghĩ rằng người đàn ông không được tha anh đó là người duy nhất thấy được trái tim vui vẻ của nàng và đi vào nỗi đã làm cho họ thích thú một cách nghiêm túc. Nàng cũng thích thú làm việc của cô gái họ nên một cái.

Nàng nghĩ thầm: "Nếu mình chịu được nỗi đau của mình, khi tất cả đám con gái lên lầu nghe thấy đã được tống tảo cho buổi lễ cưới, mình sẽ đi đến nơi và tìm cách nói chuyện với Ashley. Chắc chắn là chàng sẽ chú ý đến sự nghiêm túc của

nam giới đi về mình".

Nàng lo ru ngủ trái tim bằng một hy vọng mới.

Đĩ nhiên là chàng phải chăm sóc Melanie, chỉ vì cô ta là em họ, và cô ta không được ham mê lắm, nếu chàng không lo lắng cho cô ta, chắc chắn cô ta sẽ bỏ quên ngay.

Scarlett thèm phàn nàn vì ý nghĩ đó và cố gắng níu chân về Charles gặp đôi. Anh ta đang nhìn nàng với cặp mắt thèm khát. Hôm nay là ngày tuyết về mà chàng cần phải cố gắng làm gì đó. Về sự xúc động mới mẻ này, Honey của chàng bị mất trong đám sương mù. Honey chắc còn là một con chim se sẽ có giọng hát chất tai, còn Scarlett là một con chim rực rỡ sắc màu. Nàng chắc phá Charles, nếu đã anh ta hỏi, nàng hỏi thì hiểu câu và trả lời, làm cho anh có vẻ như sáng suốt khi khi phải nói một tình huống nào. Các cậu khác thì bị rơi và chán nản vì việc Scarlett hoàn toàn quan tâm đến Charles, vì họ biết Charles quá rụt rè để có thể nói được hai tình liên tiếp, và họ đã cố gắng làm mới giọng nói của sự giận dữ càng ngày càng lớn hơn. Mọi người đi đâu đó và nếu không có Ashley, nàng đã thấy sự thất vọng.

Khi ăn xong đến một món heo gà và cậu cu cậu cùng, Scarlett thèm mong đã đến lúc india đến để nghe các bà, các cô vào nhà nghỉ. Đã hai giờ chiều, một trời và nóng, những india đã mất một vài ba ngày sẽ sẵn sàng cho dã ngoại, và còn sung sướng ngẩng đầu giữa cây, hét vang với lũ đi đến Fayetteville.

Một tình trạng ngượng ngùng mà màng bao trùm đám đông. Bên da đen lơ lửng bên dưới sự chần chừ vẫn còn sót trên bàn dài. Tiếng cười nói trở nên ít sôi động và đây đó, tiếng nhóm đã ngừng nói. Mọi người đi đâu đó và bà chủ nhà ra hiệu cho một đống bụi và tiếng sáng. Quạt lá kẻ phe phẩy chậm rãi, và những ông có vẻ buồn ngủ vì trời nóng và quá no. Đã yên tĩnh một và mọi người đi đâu đó bằng lòng để các người ngủ trong lúc trời oi bức như thế.

Giữa buổi tiệc ban ngày và buổi khiêu vũ ban đêm, họ có vẻ thái độ nhàn nhạt. Riêng đám trai tráng vẫn còn giữ được vẻ hăng hái. Đi theo nhóm này qua nhóm khác, mang theo cái giọng êm dịu của họ, họ đáp lại những con ngựa nòi và cũng không kém nguy hiểm. Sự ồn ào của buổi trưa buông xuống đám đông, những ánh khí được che giấu bên trong có thể thấy được giọng nói trong một giây và đột nhiên cháy tắt trong khoảnh khắc. Đàn ông và đàn bà đều đi và man mác, tất cả đều có một mặt mặt buồn trong lớp vỏ bề ngoài, và chỉ một chút thôi.

Trời càng lúc càng nóng, Scarlett và mọi người đi đâu đó về india. Các cậu cặm tháo rời tàn dư, giữa không khí yên lặng đó, mọi người nghe rõ giọng nói của Gerald, đến không xa các bàn ăn, ông đang tranh luận với ông John Wilkes.

– Trời đi đâu! Hòa giải với tôi Yankee hả? Sau khi bạn tôi vô tội đó đến Sumter? Ôn hòa? Miền Nam phải chấp nhận việc vỡ lẽ vì nó không thể chịu được sự nhấc mìn và việc nó tách rời khỏi Liên bang không phải do lòng thù hận của Liên bang mà do chính sự ích kỷ của nó.

Scarlett thèm nghĩ:

"Thôi rồi, ba đã lôi về rồi thì rồi mọi người sẽ nghĩ đây cho tôi khuya".

Trong khoảnh khắc, tình trạng mệt mỏi màng màng rơi khỏi đám người ồn ào và một cái gì như điên về phía qua. Đàn ông đến bắt lên khỏi băng, khỏi ghế,

khoa tay múa chân, cò la to đùng giành quyền trình bày ý kiến của mình giữa sân huyền ảo. Suốt buổi sáng họ không được bàn cãi với chánh trị hay với nguy cơ chiến tranh, vì ông John Wilkes đã yêu cầu được làm các bà phi nhân đạo.

Nhưng bây giờ, Gerald và anh hét lên như ngỗng "Đàn Sumner" thì tất cả đàn ông đều quên là họ đang nói chuyện gia đình.

– Có lẽ chúng ta sẽ đánh!

– Đàn Yankee ăn cắp!

– Chúng ta sẽ họ chúng trong một tháng!

– Ồ, một người bạn tôi miền Nam có thể đánh gục hai chiếc tên Yankee!

– Hãy cho chúng một bài học nhé!

– Ôn hòa? Chúng sẽ không để mình yên đâu!

– Nào, hãy nhìn ông Lincoln sẽ như thế nào nếu được của chúng ta.

– Đúng! Chúng ta bắt họ phải chờ đợi hàng tuần và thậm chí cho triết gia thoát khỏi Sumner.

– Chúng muốn chiến tranh, mình sẽ làm chúng đau khổ vì chiến tranh.

Và với tất cả trên các giọng oang oang đó là tiếng gào thét của Gerald, Scarlett có thể nghe rõ hết những câu như: "Quyền lợi của quốc gia trên hết" để tất cả lập đi lập lại như u ám, Gerald đã tỏ ra những giây phút thích thú nhất, nhưng không phải cho con gái của ông.

Phân ly... chiến tranh... nhưng từ ngày từ lâu đã quy rầy nàng như u ám đến nỗi nàng đã thu hút lòng, nhưng hiện tại nàng ghét những tiếng đó vì nó có nghĩa là mối nguy hiểm sẽ đến đây hàng giờ để diễn thuyết và nàng sẽ không có dịp gặp riêng Ashley. Dĩ nhiên, sẽ không có chiến tranh đàn ông đều bị nhốt vào.

Nhưng họ thích nói và nghe nói về chuyện này.

Charles Hamilton không được lên như mối nguy hiểm và nhận ra chỉ còn lại một mình với Scarlett, anh ta xích lại gần nàng với sự bối rối của mối tình đầu, thì thào thú:

– Cô O'Hara... Tôi... tôi đã sẵn sàng quy thuận nếu chúng ta sẽ phải chiến đấu.

Tôi sẽ đi Nam Carolina để nhập ngũ. Đó là tôi muốn nói ông Wade Hampton đã tổ chức một đội kỵ binh, và có lẽ tôi muốn đi với ông, ông là người bạn tôi và là bạn thân nhất của cha tôi.

Scarlett nghĩ thầm: "Làm sao bây giờ... cho vài lợi ích?" Vì thái độ của Charles khiến anh ta sắp thôi những bí ẩn trong lòng. Nàng chỉ nghĩ tìm được cái gì để nói nên đành đưa mắt nhìn, ngạc nhiên thấy họ thì sao đàn ông không hề nghĩ rằng đàn bà và lòng với tất cả mối chuyện. Charles làm tất cả những chuyện của nàng có nghĩa là ông thu hút và anh ta nói tiếp mau hơn, bối rối hơn:

– Tôi đi... cô... cô có buồn không, cô O'Hara?

– Tôi sẽ khóc một đêm.

Scarlett nói, có ý đùa cợt, nhưng Charles thì nghiêm túc và mắt anh ta đổ lên vì khoan khoái. Bàn tay nàng đã giữ trong vạt áo nhưng anh ta cũng rút về nắm lấy và siết chặt, ngạc nhiên vì sự tráo cáo của mình và sự nghiêm túc của nàng.

– Cô sẽ cứu nguy cho tôi?

"Thật là ngu!", Scarlett khinh miệt nghĩ, lén liếc quanh hy vọng được gì để thoát khỏi cuộc đàm thoại này.

– Cô sẽ cứu nguy cho anh?

– Ồ, có chứ anh Hamilton. Lần ba chuộc một đêm, ít nhất là ba chuộc!

Charles nhìn thật nhanh chung quanh và thấy mọi người nhào vào, đầy anh ta như thấy lũ người. Có hai người như là riêng một người và anh ta chờng bao giờ có được một người đẹp như người này nữa. Và ngay cả có gặp người trong nhà hay ngoài nhà cũng không còn cần đến nữa.

– Cô O'Hara... Tôi muốn nói với cô một chuyện ... Tôi... Tôi yêu cô !

– Hả ?

Scarlett thấy mọi người cách lạ đãng, cô nhìn sâu vào đám đông đang cãi nhau để tìm thấy Ashley người nói chuyện dè dặt chân Melanie.

– Phải !

Charles thì thào với sự khoái trá vì Scarlett không phá lên cười, cũng không hét lên người xấu như anh ta vẫn thấy người các cô gái sẽ làm với trong nhà người trong nhà người.

– Tôi yêu cô... Cô là tất cả ... tất cả ...

Lần đầu tiên trong đời, Charles tìm ra được một người tình như ý.

– Cô là người đẹp nhất con gái đẹp nhất mà tôi chưa hề thấy, dịu dàng như tuyết, trắng như tuyết, có vẻ đẹp thanh khiết và tôi yêu cô với tất cả tâm lòng. Tôi không thể tin nổi cô có thể yêu một người như tôi, nhưng cô O'Hara yêu quý, nếu cô có thể cho tôi vài lời khuyên khích, tôi sẽ làm bất cứ việc gì trên thế gian này để cô yêu tôi. Tôi sẽ ...

Charles đứng lên, vì anh ta không tìm được một người để dựa vào thì khó khăn để chờ đợi hi vọng của người này với Scarlett mới cảm tình sâu đậm của anh. Cuối cùng, anh chỉ có thể nói :

– Tôi muốn cưới cô.

Scarlett nhìn từ trên trời rơi xuống cùng lúc với âm thanh tiếng "cười". Nàng đã nghĩ với lòng căm phẫn, đến Ashley, và nàng nhìn Charles với một vẻ phẫn nộ khó che giấu hơn.

Tôi sao thấy người ngu như bò ngựa lại mang tâm tính của họ đến quấy rối nàng trong ngày riêng tư này, trong khi nàng đang quá khổ sở, đang muốn điên lên ? Nhìn vào đôi mắt nâu sẫm của anh ta, nàng chỉ nghĩ tìm ra một nét đẹp nào đó người con trai nhút nhát và bất yêu, một sự sùng bái, một lý tưởng biến thành sự thất vọng hay hạnh phúc vô biên và sự thất vọng đang bùng cháy như ngọn lửa. Scarlett đã quen được một cô dâu hôn, đó là người bạn của đàn ông đẹp nhất của Charles Hamilton, và có người đàn ông lịch sự nào lại đi ngủ lại trong dã ý khi nàng đang còn nghi ngờ chuyện cưới gả quy định trong đời. Nàng chợt thấy anh ta là một thanh niên hai mươi tuổi, đẹp như ngọc trai và trông đẹp đến nỗi. Nàng ngạc nhiên ao ước nói lên cho Charles biết là anh ta đến đến đến một cái nào. Nhưng người nhiên lại đi với cô Ellen với cách trẻ con trong nhà người trong nhà người với niềm vui môi nàng. Chỉ một phút mà một người lâu ngày thành thói quen, nàng thấy thấy :

– Ông Hamilton, tôi chỉ nghĩ không biết tôi cái danh để ông đã đến vào tôi để hỏi tôi làm vậy, nhưng vì sự thật quá bất ngờ với tôi, tôi không biết phải nói sao.

Đó là phản ứng pháp khéo léo như một đứa trẻ ngu mà một người đàn ông trẻ kiêu mà vẫn làm anh ta nuôi chút hy vọng. Charles cần câu ngay, dường như mình nghĩ quá nhiều và anh ta là người đầu tiên để đi đến người này.

– Tôi sẽ chờ mãi mãi ! Tôi không muốn gì cả trong khi cô chưa quyết định. Tôi van cô, cô O'Hara, cô hãy nói cho tôi biết là tôi có thể hy vọng gì không ?

– Hm !

Scarlett nói, đôi mắt sắc bén của nàng đã nhìn ra Ashley, không đứng lên như bọn họ và đám đông bàn về chiến tranh, chàng đang mỉm cười với Melanie. Nếu tên khùng đang vỗ bàn tay của nàng chủ yên mặt chút, nàng có thể nghe được đôi trai gái kia nói gì với nhau. Melanie đã nói gì mà làm cho Ashley có vẻ thích thú như vậy ?

Giống của Charles làm át hết giọng câu nàng muốn nghe.

– Ồ, suốt !

Scarlett bấm cánh tay anh ta và chùng thêm dự định anh ta nói.

Hoàng hôn, Charles thoát khỏi lên rồi thì đến mặt, nhưng khi thấy Scarlett nhìn chằm chằm chú, anh ta mỉm cười. Scarlett sống khác nghe được cái của mình chửi. Nàng nghe ngóng, rồi từ từ và sợ hãi sợ nếu bạn nghe thấy. Charles cảm thấy dâng lên cái cảm giác từ chối của nam giới mà anh chưa có, vì đây quả là lần đầu tiên anh làm mất cô gái lưu lạc của mình. Mọi xúc động làm anh ta choáng váng. Charles sợ đến nét mặt cho có vẻ - theo anh nghĩ - là thái độ hèn hạ vô tình. Và anh ta cảm thấy quay lại bị mất nàng mất cái, chùng từ rằng anh ta cũng là tay lão luyện, bằng lòng chấp nhận sự khiếm trách của nàng. Nhưng Scarlett không cảm thấy cái bị mất của anh ta vì nàng đã có thể nghe rõ ràng giọng nói êm ái của Melanie, đó là điểm chính yếu trong sự duyên dáng của cô ta:

– Em sợ là không thể đứng ý với anh về các tác phẩm của ông Thackeray lắm, ông ấy là một người theo thuyết hoài nghi. Em nghĩ ông ta không được cao quý như Charles Dickens.

Thật là ngạc nhiên khi đem chuyện này nói với đàn ông, Scarlett nghĩ thầm, sẵn sàng cười nhạo nhóm. Thì ra Melanie chùng có gì khác hẳn là một nữ sĩ quyền và ai cũng biết đàn ông nghĩ gì về loài đó.

Phép cách để làm cho một người đàn ông thích thú và duy trì sự thích thú đó là phải nói với người ấy, và lần lần dần dần cho đến thoả hiệp về phía mình ... rồi mới thôi. Scarlett sợ phải lo sợ nếu Melanie chùng nói: "Anh tuy tốt đi đâu làm sao !" hay là "Làm sao anh nghĩ được như người chùng đó ? Đuốc ngu thôi của em sợ nung ra đâu em chùng và nghĩ thôi". Nhưng bây giờ, cô ta đang nghĩ đó với một người đàn ông đứng chân, đảm lược nghiêm trang như đang ở trong một giáo đường. Scarlett bằng thấy vẻ nhợt nhạt sáng hẳn, từ ánh sáng đến nỗi nàng quay lại mất rằng người nhìn Charles với một nỗi cười vui sướng. Bởi lẽ cuộc vui của họ hiểu được tình cảm đó, Charles chấp nhận chỉ cần của nàng và vùng vẫy lia lịa đến nỗi tóc Scarlett sắp rơi tung lên.

– Ashley, bọn họ cho bọn họ biết ý kiến riêng.

Jim Tarleton từ đám người đang to tiếng quay lại nói với Ashley khi chàng khom mình chào, ra dấu hiểu xin lỗi rồi đứng lên. Chùng một ai đó đây có thể đẹp bằng chàng, Scarlett nghĩ, trong khi nàng chú ý đến điểu bất thường nhả của họ. Hoàng của Ashley với mái tóc vàng óng và bờ râu đen ánh nắng mặt trời.

Ngay cả những người đàn ông tuấn cũng nghe giọng nói chùng:

– Thưa quý vị, nếu Georgia chỉ đến thì tôi sợ là người đứng trong hàng ngũ của xã hội. Nếu không thì tôi sao tôi lại gia nhập binh đội ?

Đôi mắt xám của chàng mồi to và vẻ u ám thì người nhìn thấy trong đó đã biết một điều. Scarlett không khi ngờ vì chùng bao giờ được thấy như thế.

Ashley thì p:

– Tuy nhiên, cũng như cha tôi, tôi cũng mong rằng người ở Yankee đừng yên chúng ta và rồi sẽ không có trở ngại gì xảy ra...

Chàng đưa tay lên với một nụ cười khi một loạt tiếng nói ào ào đi về nhóm anh em Fontaine và Tarleton.

– Vâng, vâng, tôi biết là chúng ta đã bỏ họ lảng má và là đã đi nữa ... nhưng nếu được thì đưa chúng ta vào phía Yankee, thì họ sẽ thái độ chúng ta sẽ ra sao nếu có người ở và muốn ly khai Liên bang? Có lẽ cũng được thôi. Dĩ nhiên là chúng ta sẽ không có gì cả.

Scarlett nghĩ "Là cái gì đó nữa. Cứ luôn luôn đưa mình vào địa vị khác". Đi với nàng thì chắc có một phía đáng mà thôi. Đôi khi nàng thấy chuyện làm sao hay hơn ở Ashley.

– Chúng ta không nên quá nóng nảy và nên tránh bắt chuyện với ai tranh nào. Phần lớn những người sẽ đau khổ cả hai phía do chiến tranh gây ra. Và khi chiến tranh kết thúc, không ai hiểu được gì cả về nó đã xảy ra.

Scarlett không hiểu. May cho Ashley là chàng đã có sẵn lòng dũng cảm không ai chê cười, bằng không, rồi rồi có thể xảy ra. Giờ đây lúc nàng nghĩ thế, thì người nói chuyện bình Ashley nói lên hùng hãn.

Đi về vòm cây, lão đi về Fayetteville bước vào tay india:

– Chuyện gì vậy? Họ đang nói gì đó?

Chép hai bàn tay làm tiếng loa kêu sát vào tai ông lão, india nói to:

– Chiến tranh! Họ đòi đánh bọn Yankee!

– Chiến tranh! Vậy họ?

Và ông quỳ quỳ tìm kiếm gì và đưa ra khỏi chiến trường và tất cả dừng khí tức lâu ông chờ đợi. Ông nói với india:

– Tôi sẽ nói với họ về chuyện chiến tranh. Tôi đã từng đánh giặc.

Không rõ từ khi nào McRae có dịp để nói về chiến tranh bởi vì phái nữ trong gia đình lão không muốn ai chịu nghe.

Lão đi về khắp nơi như một cơn bão đi khắp đồng, tay vung gậy, miệng hét vang. Và bởi vì không thể nghe được bao nhiêu tiếng nói quanh mình, chàng mới lúc nào đã làm cho tình hình thật dễ dàng.

– Nè, mọi người trai tráng, anh hùng rồi, nghe đây. Mọi người đưa họ đi đánh giặc. Tôi đã đánh giặc rồi và tôi biết rõ. Tôi đã đi trên Seminole và còn có thể thì nhiều người đã từng đánh trên Mặt tây của nó. Tất cả mọi người không ai biết chiến tranh là cái gì đâu. Mọi người thấy đó là dịp để phóng ngựa đi, để cho các cô gái ném hoa vào người mình rồi trở về nhà một vài anh hùng. Không, không phải vậy đâu! Đó là đi vào đói khát, rồi một cơn bệnh trái, sẽ ngừng đi và đau ruột, đau gan. Thưa Ngài, đúng vậy. Chiến tranh làm gì được với ruột gan của người ta? Kỉ niệm và nhiều thì na ná ...

Nghe những tiếng ruột gan, kỉ niệm ... các bà các cô đều một. Lão McRae là người còn sót lại cả hai kỳ này nói rằng sẽ có những vùng này, cũng giống như bà cô Fontaine với một thói quen là nói chuyện một mình người ta. Đó là cái thói quen mà tất cả đều quên đi.

Người ta con gái cả lão đi về con bé đưa bên cạnh:

– Chép mau, kéo ông ngoại về.

Rồi cô ta quay lại phân trần nhỏ nhỏ với những bà mẹ có chuyện, đưa chung

quanh :

– Mấy chèn biết không, càng ngày, càng ngày càng thêm hơn. Các chèn có tin là mấy sáng nay chèn nói với con Mary... nó mấy có 16 tuổi nhèn thèn nèn y : "Bây giờ , Missy..." Và tíng nói cừa cô ta hèn thèn p xuén ng trong khi đừa cháu ngoi cừa lồi kéo lảo McRae trèn vèn chèn ngi đèn i bóng mát .

Trong tí t cừa các nhóm ngi i quén tèn đèn i các gừa cây, các cô gái đang cừa i đùa tho thích, đàn ông con trai cãi vã hăng say, chèn có mẹt ngi i là vèn gi nguyên vèn trèn m lén . Scarlett đừa a mẹt vèn phía Rhett Butler đang đừa ng đừa a mẹt thân cây, hai tay thèn c sâu trong túi quén . Hèn đừa ng mẹt mình tèn lúc ông Wilkes rừ i nèn i đó và chèn ng nói mẹt t i trong khi cu c tranh luén càng lúc càng nóng sọt . Đèn i bèn râu mép đen từa sát, vành môi đừa cừa a hèn nhèn bừa ra và ánh mẹt đen ngi i long lên mẹt chút khinh ngi o - sèn khinh ngi o nhèn cừa a mẹt ngi i lén đang nghe trèn con khoác lác . Đèn i vèn Scarlett thì nèn cừa i cừa a hèn quén là khèn . Hèn vèn đừa ng yên cho tèn i khi Stuart Tarleton, mẹt tóc đừa rừ i nùi và mẹt long sòng sọc, lóp lúi câu :

– Nèn y, chúng ta có thèn nu t trèn ng chúng trong mẹt tháng ! Ng i i hào hoa bao gi cừa chién đừa u gi i hèn bèn đề tèn . Mẹt tháng ... chèn mẹt trèn ...

Rhett Butler bèn ng nói chen vào :

– Thèn a quí vèn !

Vèn i gién ng nói chèn ng tèn sanh quán i Charleston, hèn tíng p lén i nhèn ng vèn gi nguyên thèn đừa ng và cừa chèn ng rút tay ra khèn i túi quén :

– Chèn ng biết tôi có đừa c phép góp ý không ?

Đừa u bèn và ánh mẹt hèn là cừa mẹt sèn khinh mèn - sèn khinh mèn đừa c che đừa y bèn i lén i lén đừa khién thái đừa chung cừa a hèn có chút g i hài hèn c .

Tít cừa đừa quay lén i nhén hèn vèn i sèn bién u lén chèn p nhén núng theo phép lén s đừa i vèn i mẹt ngi i ngoi cu c .

– Trong quí vèn này có ai nhén n thèn y rừ ng kèn tèn gi i tuyén n Mason -Dixon trèn xuén ng mién Nam, chúng ta chèn ng có mẹt xèn ng chèn từa o đừa i bác nào cừa không ? Có ai nghĩ tèn i sèn lò đúc thép quá ít i không ? Quí vèn có nghĩ tèn i chuyén chúng ta chèn ng có lén y mẹt chién c tàu nào trong khi cừa hèn m đừa i Yankee có thèn phong to hèn i cừa ng cừa a chúng ta trong vòng mẹt tuén chèn a ? Nhèn vèn y làm thèn nào đừa chúng ta bán bông vèn i ra nèn c ngoi ? Nhèn ng - dĩ nhiên và chèn c chèn là quí vèn đã nghĩ tèn i nhèn ng chuyén đó rừ i .

Scarlett tím mẹt :

– Ừ a, bèn hèn tèn ng tít cừa thanh niên i đây đừa u là mẹt lũ ngi c cừa sao !

Hién nhiên không phèn i chèn mẹt mình Scarlett bẹt bình, bèn i vì đã có mẹt sèn đông trai tráng đang hèn t cảm tèn i trèn c . John Wilkes bèn c mau tèn i chèn Rhett Butler đừa ng nhèn muén n chèn ng tèn vèn i tít cừa rừ ng ngi i vèn a nói là khách cừa a ông và hèn thèn nèn a, còn có sèn hién dién n cừa a nèn gi i .

Rhett Butler nói tíng p :

– Vèn đừa phién n toái đừa i vèn i ngi i mién Nam chúng ta là ít khi đi xa, và dù có du lén đi nèn a, chúng ta cũng không lén i đừa ng đừa đó đừa hèn c hèn i đừa c bao nhiêu. Dĩ nhiên là quí vèn có mẹt t i đây đừa u đã có du lén . Nhèn ng quí vèn đã nhìn thèn y đừa c gì ? Âu châu, Nèn u c Philadelphia, và dĩ nhiên là quí bà đã tèn ng tèn i vién ng hèn Saratoga nèn i tíng ng (hèn hèn i nghiêng mình vèn phía nèn gi i ngi i đèn i vòm cây). Quí vèn đã ngi tèn i các khách sèn n, tèn i vién ng các vién n bèn o tàng, tham đừa nhèn ng

cuộc khiêu vũ và vào các giờ đi ngủ. Và quý vị trẻ vị thành niên là chúng tôi nào so sánh được với miền Nam này cả. Phần tôi, tuy sanh trưởng ở Charleston, nhưng đã có dịp sống qua miền Bắc mấy năm sau này ...
Helen cười đáp lại hàng rằng trông toát ra như đã nhận ra rằng mọi người ở đó có một điều gì đó buồn vì sao họ phải rời bỏ Charleston, dường như họ cho thấy là hẳn nhiên buồn cười của họ buồn. Helen nói tiếp :

– Tôi đã nhìn thấy nhiều thứ mà toàn thể quý vị chưa được thấy. Hàng ngàn người đi di cư sẵn sàng chiến đấu cho quân Yankee chứ đừng nói đến họ không hề có điều gì mất vài đô la. Tôi đã nhìn thấy các cỗ xe ngựa, các lò đúc, các xe ngựa đóng tàu, mìn than và mìn sắt ... tất cả những gì chúng ta chưa có. Tất cả những gì chúng ta có chỉ là bông vải, bông nõn và lòng cao ngạo. Họ sẽ nuốt trôi chúng ta trong một tháng.

Giữa không khí căng thẳng, tất cả đều im lặng thinh. Rhett Butler rút chiếc khăn tay bông lụa trong túi áo ra và ung dung phất phẩy trên tay áo. Rồi có tiếng xôn xao dấy lên do người lên tiếng đám đông và dường như cây vang ra những tiếng xì xào như ong vò vẽ. Mọi người vẫn còn nóng mặt vì giữa lúc này họ có một cái gì bên trong họ thúc đẩy họ Scarlett cho nàng nhận thấy ngay là con người đó có lý. Thấy vậy, nàng chưa bao giờ nhìn thấy một cỗ xe ngựa máy, họ cũng nghe ai nói nhìn thấy một cỗ xe ngựa. Nhưng, dù đó là sự thật, họ cũng không phải là một kẻ hào hoa phong nhã khi nói ra như thế ... và như thế là giữa một chỗ hời hợt, nơi mà mọi người đều nghĩ về chuyện đi ngủ.

Stuart Tarleton nhún mày, xúc phạm, sát gót anh ta là Brent. Dĩ nhiên là anh em song sinh Tarleton biết cách sống không gây chuyện rắc rối liên tục đến đâu. Dù có khiêu khích thì đâu. Phái nam cũng thế, họ cũng khoan khoái, xúc động vì rất ít khi được chứng kiến một vị rúc rích hay gây gổ. Thấy người khác, họ chỉ được nghe kể lại những việc như thế qua một người khác.

Stuart gật gù :

– Thế ông, ông muốn nói gì ?

Rhett nhìn cậu ta rất lạ, phép, nhưng ánh mắt vẫn ngỡ ngàng :

– Tôi muốn nói đến điều mà Nã Phá Luân... cậu có nghe nói về ông ấy chưa ? ... đã có liên hệ như định rằng "Thế giới được chia thành phe của đoàn quân miền nam".

Và quay sang John Wilkes, họ nhận thấy sự im lặng :

– Ngài có hứa sẽ cho tôi sống qua thế giới này. Nếu tôi xin ngài một ân huệ để tôi đi đó ngay bây giờ, ngài thấy thế nào ? Tôi nghĩ là sẽ phải trả lời Jonesboro ngay chiều nay để tính toán công việc.

Helen xoay người về phía đám đông, đánh chầm gót giày lên rồi nghiêng mình chào những người khiêu vũ, một cái chào duyên dáng và mềm mại so với một thân hình vạm vỡ, dường như cũng xinh đẹp không kém một cái tát vào mặt. Rồi người cao lớn, họ đi qua sân với John Wilkes, và tiếng cười cao ngạo của họ vẫn còn vang vọng tại nhóm người ở bàn ăn.

Sau một lúc im lặng ngượng ngùng, tiếng ồn ào lại nổi lên. India một mình đứng lên, đi về phía Stuart Tarleton đang trong cơn giận dữ. Scarlett không nghe thấy cô ta nói gì, nhưng căn cứ vào ánh mắt của cô ta nhìn Stuart, nàng cảm thấy như hiểu hiểu. Cái nhìn đó cũng thật tha thiết Melanie khi nhìn Ashley, nhưng chỉ có Stuart là không nhận thấy. Thế là India đã yêu cậu ta. Scarlett nghĩ, nếu nàng đã

không để cho Stuart tán tỉnh huyền thuyên vào dịp hội thao chánh trường năm rồi, có lẽ cậu ta đã chết ở India từ lâu. Nhưng rồi sự hối hận qua đi với ý nghĩ tàn nhẫn, nếu các cô gái khác không giận được cậu thì yêu cậu a ha thì đó không phải là lỗi của nàng.

Cuối cùng, Stuart cũng chết ở India, một nạn nhân bất đắc dĩ và gặp đau như ông thuôn. Có thể là India đã van xin người yêu theo Butler vào thời điểm này gây sự. Rồi thì bóng mát của những tàng cây có tiếng xì xào nhả nhả khi những người khách đến ngồi lên những hàng ghế dài. Các bà có chuyện gì buồn thì nói và con rồi họ phải thành đoàn chuồn bay ra với, trong khi các toán thiêu nê với các người với nói cùng đi vào nhà để lên lầu nghe giờ c trưa.

Tất cả các bà đều chuồn bay ra với chỉ có bà Tarleton là rồi khi bóng mát của những cây cối phía sân sau, thì nê phía nam giờ. Chính Gerald, Calvert và một số người khác nữa đã cố gắng bà ta rồi, muốn bà trở lại để t khoát với chuyển bán ngựa cho đoàn quân.

Ashley cảm thấy bối rối khi Charles và Charles đang ngồi với một nạn nhân vui vẻ, còn trong. Chàng ngoài nhìn theo Butler:

– Ông ấy cao ngạo quá, phải không? Trông chàng khác gì người của dòng họ Borgia.

Scarlett cảm nghĩ thật mau những chuyện như có cái tên nào như thế trong các dòng họ thì hẳn nàng học ở Atlanta hay Savannah. Nàng hỏi:

– Tôi chưa biết tên. Ông ta là thân quyến của họ phải không?

Charles sống suốt, sự hoài nghi và xấu hổ đang va chạm tình yêu. Nhưng cuối cùng, tình yêu đã thắng vì anh nhận định rằng đối với một thiêu nê, chỉ cần có sự dịu hiền, ngoan ngoãn và xinh đẹp là cũng đủ rồi, không cần phải có trình độ học vấn làm trợ giúp cho duyên dáng. Charles với đến rồi:

– Dòng họ Borgia là người Ý.

Scarlett một chút thích thú, kêu lên:

– Vậy à? Thì ra là người ngoại quốc.

Nàng cảm thấy thật thú vị với Ashley, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, Ashley không nhìn nàng. Chàng đang nhìn Charles, biết rõ sự thông cảm và một chút thiện cảm với.

oOo

Scarlett bối rối ra đời thang, cảm thấy nghi ngờ mình qua bao lần nhìn xuống đất rồi nhìn. Hoàn toàn vắng vẻ trong. Tất cả những phòng người ngồi trên vắng vẻ không người thì người thì thê, lúc buồn lúc trê, thỉnh thoảng bối rối ngang bướng những tiếng cười khúc khích và những câu:

– Mày không có làm vậy mà!

– Anh ta nói ra sao?

Trong sáu gian phòng riêng lẻ, các cô gái đang ngắm nghía trên giường, áo ngoài đã được cởi ra, áo lót đã được cởi ra và tóc xoắn lờ lờ. Người trẻ là một thói quen trong vùng, và còn cần thì thê n bao giờ trong những cuộc vui suốt ngày, khai mạc thì sáng sớm và kết thúc với một cuộc đấm võ. Trong vòng nửa giờ, các cô nói chuyện khào và cười đùa, sau đó bọn gia nhân sẽ kéo các tấm màn xuống, và trong ánh sáng mờ mịt, câu chuyện sẽ biến thành những tiếng thì thào và cuối cùng rồi vào yên lặng với những hội thao đời đời.

Scarlett đã biết rõ là Melanie đang ngắm chung giường với Honey và Hetty

Tarleton tr   c khi n ng s  a soạn l n xu ng ng t ng dưới . T  m t vu ng có a s  , n ng c  th  tr ng th y phe nam gi i    ng ng i dưới v m c y, u ng rượu v i những chiếc ly to   n ng bi t họ s  c n ng i l i    ng cho t i x  chi u . N ng c  nh n k  nh ng không th y Ashley trong s      . R i n ng tho ng nghe gi ng n i c  a ch ng .  ng nh  n ng suy  ng n, Ashley  ng   ng i c ng   t i n   a các b    l  tr  con .

Tim đập thót mau, Scarlett chớp mắt ngay xuống lòng u. Nếu u gặp phải ông Wilkes thì phải nói thế nào? Phải giận thích ra sao với chuyện còn lòng u đang trong nhà giận lúc bao nhiêu thì u nên khác xuống giận trả a? Mợc, nàng nhút nhát đành đành lòng u. Với a xuống thì bị cưỡi thang lòng u, nàng nghe bên gia nhân đang dọn dẹp bàn ghế trong phòng ăn để chuẩn bị bữa tiệc khiêu vũ. Bên kia đây sẽ nhả cánh cửa a cửa thép vì n đang mở rộng và nàng lòng u ngay vào trong đó. Nàng sẽ ở trong đó cho tới Ashley đưa tiễn khách xong và trở vào, nàng sẽ gặp chàng.

Ánh sáng trong phòng sách lờ mờ vì tất cả các lá chắn đều đã được kéo xuống che ánh nắng. Gian phòng mờ tối và nhàn hạ bởi tất cả những chiếc sách cao ngất u khiên nàang chán ngấy. Đây không phải là nơi xứng đáng cho một cuộc hẹn hò nhàn nhàn và vui vẻ. Sách và quá nhiều là một thách thức luôn luôn khiến nàang chán nản, cũng như đối với bất cứ người nào thích được nhàn nhàn sách. Điệu đó có nghĩa là phải trả Ashley ra. Bàn ghế cũng không hề đẹp do nàang trong bóng mờ chấp choáng, những chiếc ghế lờ mờ đã quá cao, một tầng lầu sâu và tay tựa lưng lờ mờ dành riêng cho những người cao lớn trong họ Wilkes, ngoài ra còn một số ghế thấp hơn nhưng đối phía trước đó, dành cho các thiếu nữ. Mỗi giờ của gian phòng dài, ngay trước cửa là một chiếc tủ nhỏ gọn và khoanh hai tầng. Đó là chiếc ghế thích nhất của Ashley. Với lờ mờ đã quá cao trông như một con thú khổng lồ đang ngủ.

Nàng khép nép cúi đầu vì nể người, cố trấn tĩnh cho tim khỏi đập mau. Nàng cố ôn lại thật chính xác những gì đã diễn ra đêm qua và sắp phớt lờ đi những gì Ashley, những chàng trai đã gặp cô. Phớt lờ chẳng nàng đã sắp đặt lại rồi nói với Ashley... hay nàng chỉ phác họa một cách mơ hồ làm cho Ashley phải nói ra với nàng? Nàng không sao nhớ ra nữa, và chợt nghe toát ra những suy nghĩ. Nếu tìm nàng được đúng quá muộn nữa có thể nàng sẽ nhớ ra. Nhưng chắc hẳn, nó lại càng đập mau thêm khi nàng nghe Ashley nói lại tỉ mỉ về việc khách cuối cùng và đi trở vào.

Tất cả những gì nàng có thể nghĩ tới chỉ là chuyện yêu chàng ... Yêu một thiếu chàng, thì đi u bỏ kiêu hãnh ngạo mạn tóc vàng lên cho tôi đôi giày đen thon mảnh . Nàng yêu cái tình của chàng dù rằng nó vẫn có vẻ bí ẩn với nàng, và yêu luôn những lúc chàng im lặng như một hòn đá . , , , c gì chàng bắt c vào đây với nàng ngay, ôm chầm lấy nàng, nháy mắt nàng khi phẩy nói gì nữa c . Chàng phải yêu nàng ... "Hay nếu mình c nguy ..." Nàng nhớ m t l i m b m "L y Đ c M đ i l g ..."

– a, Scarlett!

Tiếp ng nói c a Ashley b ng vang lên, xuyên th ng màn âm thanh rì rào, l t vào tai nàng khi n nàng vô cùng s ng s t .

Ashley đứng ngoài để nhìn nhin vào qua khe cửa nhà và nhìn thấy người con gái:

- Em trª n ai vª y ... Charles hay mª y anh em Tarleton?

Nàng suýt nghẹt thở. Thì ra chàng đã để ý đến đám đàn ông đã vây chung

quanh nàng ! Chàng đứng đó trông thấy đôi mắt long lanh, hoàn toàn như không hay biết tình yêu say đắm . Không nói đến các tình ng nào, Scarlett chỉ đưa tay ra và kéo Ashley vào trong. Chàng bước vào ng ng i nh ng thích thú . Toàn thân Scarlett như toát ra vẻ kh n tr ng, mắt như rực lửa mà tr ng c đ n nay Ashley chỉ a bao gì th y . Ngay đến ánh sáng l m chàng cũng có thể nhìn thấy màu đỏ ng h ng trên má nàng . Tự nhiên chàng đóng cửa lại và cầm lấy tay nàng .

– Chuyện gì vậy ?

Chàng hỏi, giọng như thì thầm .

Vừa chạm tay chàng, nàng đã bắt đầu run rẩy . Mọi chuyện sẽ xảy ra ngay lúc này, đúng như nàng mong . Hàng ngàn ý nghĩ r i r c h ng d y trong đầu, nhưng nàng vẫn không thể nói đến các tình ng nào . Nàng chỉ còn có thể đứng đó vừa run rẩy vừa ng ng nhìn lên mắt chàng . Tại sao chàng chỉ a ch u nói tr ng c . Ashley bỗng hỏi :

– Chuyện gì vậy em? Muốn kể anh nghe mắt chuyện bí mật phải không?

Đột nhiên nàng lấy lại đến các giọng nói và cũng lúc đó như ng gì Ellen đã dạy nàng trong bao nhiêu năm trước để biến mất, chỉ còn lại ánh qu quy t thu c dòng máu ái nhĩ lan của Gerald hiện ra môi nàng .

– Vâng... Mắt chuyện bí mật, em yêu anh !

Trong giây lát, sự im lặng ng ng t ng t đ n n i hình như không mắt ai trong hai ng ng i còn có thể thấy đến c . Rồi bỗng nhiên nàng bắt đầu run và nét vui tươi cùng sự hân hoan tràn ngập lòng nàng . Tại sao nàng không sẽ đứng ph ng pháp này trước ? Có phải vì giọng d h n nh ng mảnh khỏe của mắt ng ng i đàn bà quý phái mà ng ng i ta đã dạy nàng không? Và mắt nàng lại tìm mắt Ashley. Nhìn kinh ngạc hiện lên trong mắt chàng như mắt sự hoài nghi hay mắt cái gì nữa đó ... Nhưng là cái gì ? À, Gerald đã có mắt cái nhìn bắt khi con ng a sẵn yêu quý của ông bắt gây chân khi ông bước lòng bắt n ch t nó . Tại sao mình lại có thể nghĩ đến chuyện đó lúc này ? Thật là một ý tưởng ng ng ng n . Và tại sao nét mặt Ashley lại kỳ diệu vậy và chàng nói cái gì cả ? Lúc đó mắt chàng như kể về a mang mắt chỉ c mắt n tuy t x o . Chàng cười ve vuốt :

– Hôm nay em đã thu góp tất cả các trái tim của đàn ông rồi như vậy chỉ a đến sao?

Giống chàng như gh o và sẵn đón như ngày trước .

– Có phải em muốn làm vừa lòng tất cả ? Đến cả tôi, anh lúc nào cũng dành cho em, em biết như vậy chứ . Em đã dày vò nó từ lâu rồi .

Có cái gì không nên - hoàn toàn không nên - Nó không đúng với cách thức mà nàng đã học định . Trong sự như ng ý nghĩ h c ám chấp ch n nh y múa trong đầu nàng, có mắt cái gì bắt đầu thành hình . Đó là sao - vì một lý do nào đó - Ashley đã hành động như chàng vẫn nghĩ rằng Scarlett chỉ đùa gi n mà thôi. Nhưng chàng thấy a biết không phải vậy, Scarlett biết chàng hiểu điều đó .

– Ashley... Ashley... Nói cho em nghe... Anh phải ... , đứng đùa với em lúc này! Tim anh thu c với em h ? , anh yêu, em...

Thật nhanh, bàn tay Ashley chỉ n môi nàng . Chàng đã bắt chỉ c mắt n :

– Đừng nên nói chuyện đó, Scarlett! Em không thể . Em không hề nói thật . Em sợ giận em vì đã nói ra như ng chuyện này, và em cũng sợ ghét luôn anh vì anh đã đến c nghe.

Nàng hít thở ra. Hình như có một dòng nước ào ào nóng hổi đang chảy suốt ngói trên nàng.

– Em không thể bao giờ ghét anh đâu. Em đã nói với anh là em yêu anh và em biết anh có thể yêu em. Bởi vì ...

Nàng ngó ngó lại. Trông trông cô chưa bao giờ nàng để cô nhìn thấy mặt khuôn mặt khi sẽ đến thì kia.

– Ashley, anh có thể yêu em... có, phải không?

– Phải, anh có thể.

Chàng nói một cách buồn thỉm. Nếu chàng biết ghét nàng có thể nàng cũng không quá sợ hãi như thế. Nàng bước vào tay áo Ashley, không nói đến cái nào.

Bên cạnh Ashley thì:

– Scarlett, chúng ta không thể xa nhau đến thế và em hãy quên những gì chúng ta vừa nói.

– Không, em không làm vậy được. Anh muốn nói gì? Anh không muốn ... muốn nói gì em?

– Anh sợ cô là Melanie.

Đuổi vạy, nàng chợt nhận ra mình đang ngồi trên chiếc ghế như ngả lưng và Ashley, trên tấm đệm dưới chân nàng, đang cầm lấy tay nàng siết chặt.

Chàng đang nói gì đó ... nói thì thì ... như ngả lưng có nghĩa gì cả. Đuổi óc nàng hoàn toàn trống rỗng. Và như ngả lưng nói cô chàng chàng gây được một nỗi sợ hãi nào gì như một cơn rùng rợn trên mặt kiêu. Như ngả lưng âu yếm và đẩy thì thì xót cô chàng ngồi như là ngồi cha đang dỗ dành đứa con đau khổ.

Âm thanh của cái tên Melanie đã đánh thức tri giác của nàng và nàng nhìn thì ng vào ánh mắt xám trong của Ashley. Nàng thấy trong đó cái xa vắng xa xưa cũ, cái xa vắng đã làm cho nàng luôn luôn ngã lòng - một cái gì như thể.

– Ba anh sợ loan báo là đính hôn vào thì nay. Ngày cưới cũng gần rồi. Đáng lẽ anh phải cho em hay, nhưng anh nghĩ là em đã biết rồi. Anh nghĩ là mọi người đều biết - biết thì thì năm qua - anh không bao giờ muốn cô rời em... Em có quá nhiều người để đeo đuổi. Anh thì thì rời Stuart...

Sinh lý, cảm giác và tri giác bắt đầu lu lú chui vào trong Scarlett.

– Nhưng anh vừa nói là anh có thể yêu em.

Bàn tay như ngón của Ashley bóp siết tay nàng.

– Em đừng, em có buồn anh phải nói nhưng là làm em đau đến không?

Sợ hãi như cô nàng khuyếch khích chàng thì thì:

– Làm thế nào anh có thể cho em thấy được như ngả lưng đi em, đừng? Em còn quá trẻ và biết cô có hi vọng hôn nhân là gì không.

– Em biết là em yêu anh.

– Tình yêu không thể mang đến hạnh phúc hôn nhân khi hai người có quá nhiều khác biệt nhau như em và anh. Em có thể đòi hỏi là đàn ông thì thì ... thì xác, trái tim, linh hồn, thì thì của y, Scarlett. Và nếu em không chỉ mải mê như ngả lưng đó, em sẽ khôn ngoan. Còn anh thì không thể nào trao cho em như ngả lưng đó. Anh cũng không thể trao thì thì cho ai. Và anh cũng không muốn chỉ mải mê đuổi vạy và linh hồn em. Rồi em sẽ đau khổ thù ghét anh... thì cay đắng! Em sẽ ghét sách vở anh đọc, âm nhạc anh nghe, vì chúng sẽ mang anh khỏi em dù trong chiếc lát. Và anh... Có lẽ anh...

– Anh có yêu Melanie không?

– Nàng gì ng anh, nàng cùng dòng máu vớ i anh, nàng và anh hi ồ u nhau.

Scarlett! Scarlett! Anh không th ể nào làm cho em hi ồ u đ ể ể c là hôn nhân s ẽ không mang l ợi i không khí êm đ ềm m ềm u v ề ch ỗ ng khác tính nhau sao?

Có ng ồ i đã t ỏ ng nói vớ i nàng t ỏ ng t ỏ "ch ỗ nh ỗ ng ng ồ i h ồ p tâm t ảnh nhau m ồ i có h ồ nh phúc khi l ộ y nhau". Ng ồ i đó là ai? Hình nh ồ nàng đã nghe t ỏ hàng tri ồ u năm v ề tr ồ ể c, nh ỗ ng t ỏ i bây gi ờ nó v ề n ch ỗ ng có ý nghĩa gì .

– Nh ỗ ng anh nói anh có đ ể ý t ỏ i em.

– Đáng lý anh không nên nói vớ i em nh ỗ v ề y .

M ồ t n ồ i nào trong óc nàng, có ng ồ n l ộ a âm ồ cháy và c ồ n gi ồ n đ ồ b ồ t đ ồ u che khu ồ t t ồ c ồ .

– Đ ồ ể c, anh đã đ ồ hèn h ồ khi nói th ồ ...

M ồ t Ashley tái h ồ n đi.

– Anh là m ồ t th ồ ng t ỏ i khi nói v ề y, trong khi anh s ồ p l ộ y Melanie. Đáng lý anh không nên nói th ồ , vì anh bi ồ t r ồ ng em s ẽ không hi ồ u . Làm sao anh có th ồ không đ ể ý t ỏ i em... Em hi ồ u đ ể ng nh ỗ ng anh thì không. Em có th ồ yêu và ghét m ồ t cách th ồ t mãnh li ồ t trong khi anh không th ồ nh ồ th ồ đ ồ ể c . T ỏ i sao em nguyên s ồ nh ồ l ộ a, nh ồ gió, còn anh thì ...

Nàng nghĩ đ ồ n Melanie và b ồ ng th ồ y ánh m ồ t nâu êm ái và xa v ồ ng, bàn tay nh ồ nhàng và nh ồ c ồ a cô ta trong bao tay b ồ ng ren đen, v ề nh ồ ng lúc tr ồ m m ồ c đ ồu hi ồ n c ồ a cô. Và c ồ n gi ồ n l ộ i b ồ ng lên, cũng nh ồ c ồ n gi ồ n đã khi ồ n Gerald gi ồ t ng ồ i và bao nhiêu ti ồ n nhân Ái nh ồ lan khác đã ch ồ v ề vài hành đ ồ ng b ồ c đ ồ ng mà r ồ i b ồ treo c ồ . Nàng ch ồ ng còn chút gì sót l ộ i c ồ a dòng máu Robillard r ồ t có giáo đ ồ c đ ồ n n ồ i có th ồ gi ồ im l ộ ng tr ồ ể c b ồ t c ồ k ồ s ồ sàng nào .

– Sao anh không nói ra, đ ồ hèn! Anh s ồ ph ồ i l ộ y tôi. Anh thích s ồ ng v ồ i con nh ồ khùng kh ồu, đ ồ n đ ồ n ồ y h ồ n, con nh ồ ch ồ ng có th ồ m ồ mi ồ ng nói câu gì h ồ n là "Ph ồ i" và "Không", và anh thích đ ồ m ồ t đ ồm con m ồ m m ồ ng, nhu nh ồ ể c nh ồ nó! T ỏ i sao...

– Em đ ồ ng nên nói v ề Melanie nh ồ v ề y .

– Tôi không đ ồ ể c nguy ồ n r ồ a anh h ồ ? Ai dám b ồ o là tôi không có quy ồ n ? Đ ồ hèn, đ ồ vô liêm s ồ, đ ồ ... Anh làm cho tôi tin t ồ ể ng r ồ ng anh s ồ c ồ i tôi!

Ashley van l ộ n:

– Thành th ồ t đi em, có bao gi ờ anh...

Nàng không mu ồ n thành th ồ t đ ồ u v ồ n bi ồ t đ ồu chàng nói là s ồ th ồ t . Ch ồ a l ộ n nào chàng v ồ t qua biên gi ồ i c ồ a tình b ồ n đ ồ i v ồ i nàng, và khi nghĩ t ỏ i chuy ồ n đó, l ộ a gi ồ n l ộ i ph ồ ng lên, c ồ n gi ồ n c ồ a lòng t ồ tôn, t ồ đ ồ i c ồ a n ồ gi ồ i b ồ t ồ n th ồ ồ ng. Chính nàng đã ch ồ y theo Ashley ch ồ không ph ồ i chàng . Thay vì nàng, chàng đã ch ồ n m ồ t con bé ồ ồ n gần, da tr ồ ng b ồ ch . ồ , ph ồ i chi nàng đã làm đúng theo l ộ i giáo đ ồ c c ồ a Ellen và Mammy, và nh ồ th ồ nàng s ồ không bao gi ồ , không bao gi ồ ti ồ t l ộ c ồ nh ồ ng ti ồ ng m ồ n thích chàng ... ph ồ i chi nàng đã làm nh ồ v ề y đ ồ kh ồ i ph ồ i b ồ t ồ i nh ồ c và x ồ u h ồ nh ồ bây gi ờ .

Nàng đ ồ ng ph ồ t đ ồ y, hai bàn tay n ồ m ch ồ t và Ashley cũng v ồ i vàng đ ồ ng đ ồ y, cao v ồ t xa nàng, n ồ i bu ồ n cầm nín hi ồ n r ồ trên m ồ t . Đó cũng là n ồ i th ồ ng kh ồ c ồ a m ồ t k ồ ph ồ i đ ồ ể ng đ ồ u v ồ i s ồ th ồ t trong khi s ồ th ồ t là nh ồ ng đ ồu th ồ m n ồo .

– Tôi s ồ thù h ồ n anh cho t ỏ i ch ồ t, đ ồ t ỏ i ... quân ti ồ n ... ti ồ n ...

Nàng cố tìm nhong chỗ tàn nhon, đợc hoi hoi n, nhong tìm không ra.

– Scarlett, em...

Ashley vĩa nói vĩa chìa tay vĩa phía nàng, và cũng ngay lúc đó, Scarlett tát thong vào mặt Ashley vĩa i t t c s c l c . Tieng đong âm vang nh tieng đ p c a ng n roi trong gian phòng yên tĩnh . Và t nhiên c n gi n c a nàng v t tan bi n, ch c n l i i n n n g m t n i đ a u k h t h e l o n g .

V t h n đ c a cái tát n i r o trên da m t t r n g l t c a Ashley. Ch n g nói l i n ào, chàng c m l y tay Scarlett đ a lên môi hôn. R i t r c khi nàng k p nói thêm, chàng b c ra k h i phòng, nh nh n g k h p c a l i .

Scarlett buông mình lên gh t h t mau, s c p h n n g c a c n gi n, làm cho chân nàng m m r ù ra. Chàng đã đi r i, và hình n h c a khuôn m t b tát đó s ám n h n n g s u t c đ i .

Tieng chân c a Ashley nh đ n r i ch i m k h t, t i lúc đó nàng m i hoàn toàn nh n ra cái h u qu to l n do chính n n g gây ra. Nàng đã m t chàng vĩnh vi n .

Bây gi , có th chàng oán ghét nàng và m i khi g p l i n n g, Ashley s nh l i chuy n n n g đã nh y b a vào lòng chàng trong khi chàng v n đ n g đ n g .

"Mình cũng t i t nh con Honey Wilkes! ", th i n h n n g nghĩ ra và nh l i chuy n bao nhiêu ng i - trong s đó, nàng h n ai h t - đã kh i n h m i t Honey v chuy n l n s vào đ n ông. Nàng còn nh l i nh n g cái n n o thân h i n m t cách khó coi c a Honey và còn nghe r o cái gi n g l n g l c a cô ta khi c p tay b n con trai. Nghĩ t i đó nàng l i gi n sôi lên, gi n chính mình và gi n c th gi i . Vì đã gi n chính mình nên nàng gi n luôn t t c v i s c cu n g n h i t c a tu i m i i sáu vĩa b i t y e u là đã b n g n t r và nh c m . Ch c có m t chút s th t đ c t r n l n trong m i t i n n n g . Ph n l n còn l i thì g m toàn th i k i e u ng o và lòng t t i n v o b b n v m n h l c quy n r ù c a chính mình . Bây gi n n g đã b i t r n r i, và l n h n s thua thi t đó là n i s s b i n thành trò c i t r c c công chúng . Mình có quá l i l i u nh Honey không? Có k n ào đ n g c i i vào m t mình ch a? Nàng không mu n nghĩ t i p t i chuy n đó .

Tay buông r i xu n g m t bàn bên c n h, nàng vu t ve chi c b i n đ n g hoa h n g có k h c h i n h hai th n g bé ng n h i n h đ n g c i i n g o n h . Gian phòng quá yên tĩnh đ n n i n n g mu n hét to lên đ phá tan s n g t n g t đó . Ph i làm m t cái gì, n u không n n g s đ i e n m t . Nàng nh c b i n h o a lên, v n g tay ném m n h v i p h i a l o s i i c u i phòng . Chi c b i n bay p h t qua l n g d a cao l e u n g h e u c a chi c t r n g k r i r i xu n g b l o x y b n g c m th ch, b l o n g x o n g .

– Vĩa thôi ch !

Có tieng ng i i v a n g lên t l p n m l o m s a u c a gh t r n g k .

Ch n g có gì khi n n n g ng c n h i n và k i n h h o a n g đ n th n a . M i n g n n g k h o ch á y, không th k e u thành ti n g . Nàng v i v i n l y l n g gh đ đ n g v n g trong khi t r n m t gh t r n g k , Rhett Butler t t nh o ng i i lên và cúi chào nàng v i m t v i t r n g quá l .

– Đ n g n g t r a mà b t b u c b n g h e l o m c a u chuy n lúc n y cũng là quá l m r i, v y mà suýt n a t á n h m n g b h m đ a là t i i làm sao?

Đúng là ng i i . H n không ph i là ma. Nh n g l y các Th á n h, h n đã nghe h t c r i i! Nàng c huy đ n g t t c s i n h l c đ làm ra v n g h i e m t r a n g .

– Th a ông, đáng l ông ph i cho b i t là ông có m t n i đ y.

– Thế thì vậy sao ?

Rằng họ n trờ ng ngồ i và ánh mắ t nhắ cắ i chắ giắ u:

– Đúng ra chính cô mắ i là kắ quắ y rắ y . Tôi phắ i buắ c lòng đắ i ông Kennedy ở phòng nắ y bắ i vì theo tôi nghĩ, tôi sắ là kắ vô thắ a nhắ n nắ u có mắ tắ sắ n sau. Do đó mà tôi phắ i vào đây, tắ nghĩ là sắ đắ c bình yên. Nhắ ng hắ i ôi!

Hắ n rùn vai và cắ i nhắ .

Scarlett lắ i sắ p sắ a nắ i điên khi nghĩ rắ ng anh chàng thô kắ ch và hắ n lão nắ y đã nghe thắ y tắ t cắ ... hắ n đã nghe nhắ ng gì mà hiắ n thắ i đắ u có chắ t nàng cũng không muắ n nói ra. Nàng hắ n hắ c:

– Nhắ ng kắ nghe trắ m ...

Rhett nhắ mắ i, tắ p nắ i ngay:

– Nhắ ng kắ nghe trắ m thắ ng đắ c nghe nhắ ng chuyắ n hắ t sắ c thú vắ vắ à bắ ích . Nhắ có mắ t quá trình kinh nghiắ m mà tôi đã ...

– Thắ a ông, ông không phắ i là ngắ i cao quắ .

Hắ n ung dung đắ p:

– Mắ t nhắ n xét thích đắ ng . Nhắ ng cô, thắ a cô, cô cũng không phắ i là mắ t thiắ u nắ đoan trang.

Đắ ng nhắ nhắ n thắ y Scarlett không đắ ng buắ n cắ i, hắ n lắ i cắ i nhắ nhắ :

– Không mắ t thiắ u nắ nào còn đắ c coi là đoan trang nắ a sau khi đã nói và đã làm nhắ ng chuyắ n tôi vắ a chắ ng kiắ n . Tuy nhi ên, các cô quắ quắ i, đắ i các đắ i vắ i tôi chắ ng có gì hắ p đắ n . Tôi biắ t rõ hắ đang nghĩ gì, nhắ ng hắ lắ i thiắ u can đắ m hoắ c không đắ mắ t đắ y đắ nói ra ý nghĩ cắ a mình . Đôi khi đó cũng là mắ t đắ u phiắ n muắ n . Nhắ ng cô, thắ a cô O'Hara quắ mắ n, cô là mắ t thiắ u nắ hiắ m có vắ tâm tánh, mắ t thắ bắ m tính đắ ng ngắ i khen, và tôi xin đắ c đắ nón hoan hô. Tôi không thắ hiắ u nắ i làm cách nào đắ ông Wilkes trang nhắ y có thắ làm thuắ n phắ c đắ c mắ t cô gái khí thái bão tắ nhắ cô. Ông y nên quắ xuắ ng tắ n Thắ ng đắ bắ i vì vắ i mắ t ngắ i con gái có cái tánh ... đắ coi ông y gắ i thắ n ào ... à ... "hiắ u đắ ng" còn ông y thì lắ i quá lắ ng khắ ng ...

Nàng hét lắ n:

– Ông không đắ ng lau giày cho anh y .

– Vắ y mà tôi tắ ng cô thù hắ n ông y suắ t đắ i cô.

Hắ n buông mình xuắ ng trắ ng kắ và nàng lắ i nghe hắ n cắ i nhắ nhắ .

Nắ u có thắ giắ t chắ t hắ n, nàng sắ giắ t ngay. Nhắ ng nàng bắ c ra khắ i phòng cắ lắ y đắ ng đắ u trang nghiêm rắ i đắ ng sắ m cắ a lắ i .

oOo

Nàng lên cắ u thang quá mau đắ n nắ i vắ a tắ i bên trên, nàng tắ ng nhắ sắ p ngắ t đi. Nàng đắ ng lắ i, bám vào lan can, tìm đắ p mắ nh vì giắ n tắ c, vì xắ u hắ và vì quá phí sắ c đắ n nắ i nhắ sắ p nắ tung ra. Nàng cắ thắ sâu vào nhắ ng chiắ c áo nắ đã bắ Mammy siắ t quá chắ t . Nắ u nàng ngắ t đi và ngắ i ta bắ t gắ p nàng trong tình trắ ng đó đắ u cắ u thang, hắ sắ nghĩ gì ? , hắ sắ dèm siắ m đắ chuyắ n .

Ashley và tên Butler thô bắ y và các cô gái hiắ m đắ c hay ghen tắ ng đó sắ nghĩ gì . Lắ n đắ u tiên trong đắ i, nàng đắ c mong có mang theo thuắ c khắ e đắ ngắ i nhắ các cô gái khác, nhắ ng nàng lắ i chắ ng có mắ t chai nhắ nào vắ loắ i đó nhắ giắ m thanh chắ ng hắ n . Nàng luôn luôn hắnh đắ n là chắ a hắ bắ choáng váng lắ n nào . Chắ có cách là làm cách nào đắ khắ i ngắ t xắ u đắ đây!

Lắ n lắ n cắ n đau mắ t phân tán . Chắ trong mắ t phút nàng sắ trắ lắ i bình thắ ng

và sẵn sàng nhào nhúng lộn vào phòng trang phục bên cạnh phòng của India, nơi đang thút thít rồi nhòm lên mặt trong gương ngó ngó bên cạnh các cô gái đang mê mẩn. Nàng cố làm cho nhịp tim chậm lại và sẵn sàng nét mặt thút thít nhiên, bởi vì nàng biết mình hiện thời trông khác mặt con điên. Nếu có mặt cô nào đó thút thít gì, thút thít cô đâu biết là có chuyện gì không nên. Nhưng nghĩ tới tình cảnh bao giờ họ đến các cô gái chuyện gì đã xảy ra.

Qua vương cửa ra ngoài đâu thang, nàng nhìn thấy những người đàn ông đi dạo ở trên những chiếc ghế dài ở bóng mát các tầng cây. Nàng thêm muợn hoàn cảnh của họ! Còn gì sung sướng hơn là làm mặt người đàn ông và khi phải nhìn thấy những cảnh như này nàng vẫn đi qua. Trong khi nàng đang quan sát họ, đâu óc choáng váng, hai mặt cay, bỗng có tiếng vỗ người phi thút nhanh trên đường ng cái, tiếng đá sỏi kêu rào rào và mặt người lo lắng nào đó hiện mặt người da đen. Sỏi đá rơi tung bay và mặt kẻ mã phóng nhanh đi qua mặt nàng, băng ngang thềm cỏ, tiến về phía đám đông đang dạo ở dưới các bóng cây.

Mặt người khách đến trễ! Nhưng nghĩ sao ý nghĩ cho người cha chảy băng qua thềm cỏ mà India thút thít ngó hào? Nàng không nhìn ra người đó, nhưng ý nghĩ đã nảy xuốnng yên người ra rồi với vàng chớp lấy tay ông John Wilkes, nàng nhìn thấy đang hoàn toàn bối kích đứng. Đám đông vây quanh, ly tách và quần tay bồng bả bãi trên mặt bàn và mặt đất. Mặt lúc sau, nàng nghe thấy tiếng xôn xao, những câu hỏi, tiếng gọi, tiếng cười kỳ sôi động, khi nhìn thấy người đàn ông, những người của Stuart Tarleton vẫn đứng lên trên thút thít, hiện mặt người quýnh la hét: "Đi-ai-i" những người lúc đi sẵn. Lúc đâu tiên Scarlett đến các nghe tiếng kêu đó, nhưng nàng không nghĩ đó là khi hiểu của quân phiến loạn.

Ngay sau đó nàng thấy bên anh em Tarleton, theo sau là anh em Fontaine, tách rời đám đông, họ tiếp chuyện với chủ người nhà, gọi to:

– Jeems, Jeems đâu! Thấy yên các người mau.

"Chắc là ai bắt cháy" Scarlett nghĩ thầm. Nhưng dù có hỏa hoạn hay không, vì riêng của nàng là phải rời khỏi phòng người trẻ các khi bắt phát giác.

Tim đã dẫu lại, nàng nhón gót bước vào gian phòng yên tĩnh. Mặt không khí mát mẻ, những bậc cửa mở ra bao trùm cảnh ngôi nhà, cũng đang ngó những cô gái đến chỗ đứng rồi sẵn sàng đẩy cửa rồi vào âm nhạc, với ánh nhìn. Nàng nhìn thấy mặt của phòng trang điểm bước vào. Tay vẫn chạm vào nệm của nàng bỗng nghe tiếng thì thầm của Honey Wilkes qua cánh cửa mở hé cửa phòng người:

– Theo tôi thì Scarlett đã quá lẳng lơ hôm nay.

Scarlett nghe tim mình bắt đầu đập mau trở lại, tự nhiên nàng đặt tay lên ngực, làm như với các chỗ đó nàng có thể làm cho nó phớt lờ. "Nhưng kẻ nghe thấy mặt người biết đến các hiểu chuyện bất ích", ký ức của người nàng. Có nên trở ra không? Hay là nên đi thẳng vào cho Honey biết mình có mặt để nó phải ngừng ngừng? Nhưng mặt người kẻ tiếp làm nàng đứng yên mặt chết. Các mặt đàn ông cũng không thấy nào lời nàng đi đến các khi nàng nghe thấy người nói của Melanie.

– Đứng Honey! Đứng xa miêng những vớ y! Cô ấy chỉ đến để và hoạt bát chứ có gì đâu. Theo chị thì Scarlett rất đẹp thì người.

"Ồ, để cho con nhà giàu đi đó bình với mình", Scarlett vẫn nghĩ thầm, vẫn bám móng tay vào ngực áo.

Thật còn khi sẵn hiện là nghe những lời hiềm khích của Honey. Scarlett không bao

giữ tin tức mà không nói gì cho đàn bà nào, ngoại trừ mẹ nàng, và những lý do khác hẳn là lòng ích kỷ. Melanie biết chắc chắn rằng nó đã có Ashley nên làm ra đời những đứa con tinh thần Thiên Chúa. Với Scarlett, sự bình tĩnh của Melanie chính là một cách vượt qua khó khăn sống chính phẩm của cô ta, và chính vì cô ta thủy chung. Scarlett thì ngược lại, nàng mãnh liệt ngay khi bàn cãi với các cô gái khác với đàn ông và mãnh liệt ngay bao giờ cũng chính phẩm để các bên đàn ông ngu ngốc với sự dịu dàng và vẻ đẹp của nàng.

Honey cao giọng :

– Kìa chị Bessie mùa rồi sao ?

– Ơm đi Honey ! Chị biết thế đâu nghe rõ tiếng mà y.

Sally Munroe chen vào .

Honey vẫn tiếp tục nói chuyện với giọng :

– Nè, mà y chị đã thấy rõ nó tán tình hẳn với y thì y khác ... ngay cả Frank Kennedy, tình nhân của em nó . Tôi chỉ có bao giờ thấy ai như vậy ! Và chính vì nó cũng đã ve vãn Charles rồi - Honey cũng chỉ khúc khích - và mà y chị đâu biết Charles và tôi...

– Thế thì không ?

Những người khác cùng thì thảo luận :

– Thế thì, những người mà y bà đang nói cho ai nghe, chị có gì lạ đâu...

Tiếng cười khúc khích càng nhiều hơn, và tiếng lò xo ghế cũng kêu lên cọt két như có người nào đùa Honey. Melanie thì thầm với Honey là cô ta sung sướng vì cùng vì sự có mặt của em dâu như cô ta.

Giọng Hetty Tarleton nghe như gây gổ :

– Những tôi thì chỉ vui chút nào khi có người khác như Scarlett vì cô ta là một người phóng khoáng mà tôi thì thấy có mặt. Những cô ta không hề đã hứa hôn với Stuart rồi . Brent báo rằng cô ta chỉ nghĩ lý gì với anh, dĩ nhiên anh cũng đã say mê cô ta đến điên lên.

Honey ra đi để quan trọng và bí mật :

– Nếu mà y người khác muốn biết thì đây, chỉ có một người khác mà nó chú ý thôi, đó là Ashley.

Và trong khi tiếng thì thảo luận càng lúc càng lớn, những câu hỏi, những câu hỏi thì nói lên, Scarlett cảm thấy như người khác vì sự hãi và ngạc nhiên. Honey là một con ngu, đến đến, chỉ nói ra gì với khía cạnh đàn ông, những điều với đàn bà, cô ta có một trải nghiệm làm Scarlett phải e dè . Bởi vì cả và tất nhiên lòng kiêu hãnh như nàng đã chịu đựng trong thời gian với Ashley và Butler chính là một vết kim nhô so với những gì nàng vượt qua nghe. Người khác có thể tin cậy được sự kín đáo của đàn ông, ngay cả những người khác như Rhett Butler, những cái miệng như con chó đang đi săn của Honey sẽ làm cho cảm thấy ngay để biết chuyện đó trước mắt sáu người . Trong khi đó, Gerald đã nói thì qua rằng ông không muốn người khác trong nhà thì nhào báng con gái ông. Và rồi, nàng sẽ biết bao ! Một hồi như bắt đầu tuôn xuống hai bên hông nàng .

Giọng Melanie cân nhắc và ôn hòa, với đôi chút trách móc :

– Honey, em đã biết là không phải vậy . Nói thì là vậy quá!

– Thế thì đó Melly, và nếu u chị không cảm thấy rằng tôi ngày đi tìm cái hay của những người khác bên ngoài, chị sẽ thấy điều đó . Và em sẽ sung sướng nếu u chị làm như vậy . Scarlett O'Hara bao giờ cũng gây ra những mặt bất hòa và cũng gây ra chi phí đắt

tình nhân của người khác. Chắc biết rõ là nó đã đẩy Stuart ra khỏi tay India và rồi chèn ép ý gì đến anh ta nữa. Hôm nay nó cũng gặp người chị em ông Kennedy, Ashley và Charles.

– Mình phải về nhà! Phải trở về nhà ngay!

Scarlett nhớ thềm nhà vậy. Nếu có phép bay về Tara ngay bây giờ để được an toàn hơn. Phải chỉ có Ellen bên cạnh để nàng nhìn bà, để níu áo bà khóc oà lên và trút hết tâm sự lên gối mềm. Chưa nghe thêm một tiếng nữa thôi, nàng sẽ xông vào bắt nhốt người con gái tóc úa màu của Honey và nhốt vào một Melanie Hamilton để chèn ép người nàng đã biết thế nào về lòng nhân ái của cô ta. Nhưng nàng đã hành động quá thô tục hôm nay rồi, giờ nên nhớ những tên da trắng không ra gì kia... Bao nhiêu đó cũng đủ rồi rồi rồi.

Nàng ép tay vào váy cho khỏi kêu sột sột và rón rén nhớ một con thú lúc quay ra. Về nhà, nàng nghĩ thềm trong khi bước xuống phòng tắm, vượt qua các cánh cửa đóng kín. Mình phải về nhà! Cũng không bắt trở về được. Mình sẽ đi hút thuốc, chờ đợi những người đi để cảm thấy mình còn gái và gánh hết những nỗi đau thềm của chính mình. Trở về chỉ càng tiếp tay cho chúng.

Nàng đem mình vào chiếc cửa sổ trắng cao vút bên cạnh và nhìn mong có được một thanh niên của Samson để kéo đến hết Twelve Oaks và tàn sát hết những người khác trong đó. Nàng sẽ làm cho họ đau khổ. Nàng sẽ chèn ép họ cho họ thấy. Nàng chưa rõ phải thế nào để bắt họ bằng cách nào để chèn ép họ nhưng nàng nghĩ đến việc phải làm cho kỳ được. Nàng sẽ làm cho họ đau đớn hơn những nỗi đau đớn mà họ đã gây ra cho nàng.

Trong một lúc Ashley chèn ép còn là Ashley nữa. Ý không còn là người đàn ông cao lớn mà nàng đã yêu mà chỉ là một phần tử của dòng họ Wilkes của Twelve Oaks, của họ tự nhiên... Nàng ghét hết tất cả vì tất cả đã của chị nàng. Tuổi trẻ của sáu, lòng tự kiêu còn mình hơn cả ái tình và bây giờ quá tim nóng bỏng của nàng không còn chỗ cho gì hơn là thù hận.

"Mình sẽ không về nhà, mình sẽ đi đây và sẽ làm cho họ đau khổ. Mình sẽ không bao giờ nói với má. Không, sẽ không bao giờ nói với ai cả". Nàng về và thềm nghĩ về tăng cường ý chí khi trở bước vào trong, đi lên lầu, đứng vào ghế trong một căn phòng khác.

Nhưng về quay lại, nàng đã thấy Charles bước vào phòng ngủ. Về và thấy nàng, nàng đã thấy Charles bước vào phòng ngủ. Về và thấy nàng, anh ta với vàng chèn ép. Tóc đỏ bù và một người đàn ông vì cảm xúc, anh ta chèn ép bên Scarlett đã kêu to lên:

– Cô có biết chuyện gì xảy ra không? Cô có nghe chưa? Paul Wilson về phiến của Jonesboro về báo tin.

Anh ta đứng lại khi thấy người nàng, thềm chèn ép ra ngoài. Scarlett không nói gì, chỉ nhìn đăm đăm anh ta.

– Ông Lincoln đã ra lệnh моб binh... Tôi muốn nói là quân tình nguyện... bây giờ моб đi làm ngàn người!

Lại cái ông Lincoln, đàn ông không thể nghĩ đến những chuyện gì khác nữa sao? Các tên người chèn ép tự nhiên sẽ làm mình cảm xúc khi nói về một cái trò chơi khăm của ông Lincoln, trong khi trái tim mình tan nát và thanh danh kẻ nhốn nháo.

Charles chăm chú nhìn nàng. Một nàng trắng bệch nhợt màu giấy, một long lanh

nhỏ hai viên ngọc bích. Anh chưa bao giờ nhìn thấy sắc đỏ của cô gái nào rõ ràng đến như thế, cũng chưa hề thấy một người nào long lanh như vậy.

– Xin lỗi, tôi vui quá, đáng lẽ tôi phải nói thật. Tôi quên mất là phải nói với bạn. Tôi rất tiếc đã làm cô bối rối như thế. Cô có cảm thấy sắp bị ngạt không? Đợi tôi đi tìm một ly nước ...

Scarlett cười và gật đầu:

– Cảm ơn, tôi không sao đâu.

Charles nắm tay nàng:

– Chúng ta có thể ra bằng ngựa?

Nàng gật đầu và Charles cầm tay nàng xuống ngựa. Cả hai đi qua sân cỏ tới chiếc ghế dài bên cây sồi to nhất sân trước. Anh ta nghĩ thầm "đàn bà mạnh mẽ và yêu đời quá, mình nghe nói chị em tranh và những chuyện tàn nhẫn là một xu hướng". Ý nghĩ này khiến anh ta thấy có nam tính hơn và anh càng lịch sự gặp đôi khi đến nàng cười xuống ngựa. Scarlett trông như một thiên nga và có vẻ gì man mác trên khuôn mặt như một tia nắng khi tìm thấy anh như ý muốn. Có lẽ nàng buồn vì nghĩ rằng mình sắp phải chia tay! Không, nghĩ vậy là quá thật. Nhưng tại sao một nàng lại có lòng như thế kia? Tại sao tay nàng run lên sờ mó chiếc khăn ren? Và tại sao hàng mi óng ánh của nàng ... lại chớp nhanh như những cô gái mà anh ta đã gặp trong tiểu thuyết, chớp mắt vì sợ hãi và yêu thương.

Anh ta hỏi người bạn ba lần để nói những lời nào cũng nghe lọt tai. Anh ta chấp nhận tránh cái nhìn như xuyên suốt mắt anh, nhưng đôi mắt anh nhìn đó không phải là để thấy anh.

Scarlett suy nghĩ thật mau, một ý tưởng và một kế hoạch vừa đến óc phác họa trong đầu:

"Hôm nay có tiệc, không còn cha mẹ và tôi sẽ ở Atlanta. Nếu mình lấy hôm nay, đi đầu đó sẽ chẳng tốt cho Ashley biết rằng mình không cần gì đến y, mình chỉ tán tỉnh vui vẻ thôi. Và hôm nay, đi đầu đó có thể gặp Honey. Nó sẽ chẳng bao giờ kiếm được con trai nào khác và mình nghĩ sẽ có ích cho chị em. Và vì vậy đó sẽ cũng làm khổ Melanie, vì cô ta thấy ông Charles vô cùng, nó còn làm cho Stuart và Brent..."

Nàng hoàn toàn không hiểu tại sao nàng có ý muốn làm đau đến anh em

Tarleton nếu không phải vì họ có một cô em hiếm muộn. Nàng nghĩ tiếp:

"Và họ sẽ tỉnh dậy khi mình đi vì việc họ trong một chiếc xe ngựa lầy, với hàng loạt phẫn nộ, ngoài ra mình còn có một ngôi nhà của riêng mình. Và họ không bao giờ, không bao giờ còn cần mình nữa".

Charles nói, sau một ý nghĩ thu góp can đảm:

– Dĩ nhiên là chúng ta phải chia tay, nhưng cô đừng buồn, cô Scarlett!

Chỉ một tháng là chúng ta sẽ toàn vẹn. Vâng, toàn vẹn! Tôi không muốn bị lừa dối. Tôi chắc là cuộc đời vũ đêm nay sẽ chẳng có gì vui vì quân đội phải tập hợp ở Jonesboro. Anh em Tarleton đã đi loan tin rồi. Tôi biết rằng các bà sẽ hiểu.

– Ồ!

Scarlett kêu lên, muốn nói gì hôm nay, nhưng nhìn thấy thế cũng đành.

Nàng đã bình tĩnh lại và trí óc đã linh mẫn. Một lý do sắp nảy ra như giá phồng lên của giá cả nàng. Nàng nghĩ rằng kể từ nay nàng sẽ không còn tìm được một xúc

đồng ý áp nào nữa cả. Tôi sao không lấy cậu trai xinh xắn và thốn thùng này? Họ cũng đang hoàng hôn mà ỉng ỉ và nàng có cớ gì đâu. Không, nàng sẽ không bao giờ quan tâm đến chuyện gì nữa, dù cho có sẵn sàng đến chín mĩ tử.

– Tôi không thể quyết định được là nên đi với ông Wade Hampton trong quân đoàn Nam Carolina hay gia nhập Vĩ đến Atlanta.

– Ồ!

Scarlett ỉi kêu lên và ỉn này mĩt hĩ gĩp nhau. Và chính Charles bĩchĩp mĩt.

– Cô sẽ đến tôi, phải không Scarlett? Chĩ... chĩ có Thĩĩng đến mĩ biĩt là cô sẽ đến tôi cho tĩ khi chúng ta đánh bĩĩ tĩ Yankee!

Anh nói nhĩ không thể được, quan sát vành môi mĩm ỉĩ cĩ a nàng, ỉn đến u tiên nhìn rõ khoe miĩng đó và suy nghĩ chĩng biĩt nĩu hôn đến được thì sẽ ra sao. Bàn tay ỉĩ tĩ mĩm hĩ cĩ a nàng bĩng chui vào lòng bàn tay Charles:

– Tôi không muốn đến.

Nàng nói trong khi ánh mĩt mĩ đi. Charles nĩu lấy tay nàng, miĩng há hĩc. Nhìn Charles qua đôi mĩt mĩ hĩ, Scarlett thể nghĩ rằng anh ta giĩng nhĩ mĩt con chĩ. Charles ỉĩp bĩp nĩu ỉĩn, ngĩm miĩng ỉĩ rĩ mĩ ra, và mĩt ỉĩ đĩ tĩ lên:

– Cô có thể yêu tôi không?

Scarlett im ỉĩng nhĩng nhìn xuĩng, và Charles sẽ ngĩ sẽ chĩng biĩt phải làm sao trong hoàn cĩnh vĩ a sung sẽ ngĩ tĩ cùng vĩ a bĩĩ rĩĩ. Có ỉĩ mĩt ngĩ ỉĩ đàn ông không nên hĩ mĩt cô gái nhĩ vĩ y. Trĩ ỉĩ mĩt câu hĩ nhĩ thể có ỉĩ không đến được đoạn trang ỉĩm, đến vĩ mĩt cô gái. Chĩ a bao giờ có can đĩm trong mĩt tình cĩnh nhĩ vĩ y, Charles không biĩt phải làm sao. Anh ta muĩn la hét lên, muĩn ca hát, muĩn hôn nàng và muĩn nhĩ y nhót trên bãi cĩ rĩĩ kĩ đó chĩ y đi khoe tĩt cĩ mĩng ỉĩ, da trĩng ỉĩn da đen, rĩng nàng yêu anh. Nhĩng anh ta chĩ sĩĩt chĩ tay nàng cho tĩ khi nhĩng chĩ cĩ nhĩn cĩ a nàng lĩn vào thĩt.

– Chúng mình sẽ làm ỉĩ cĩ ỉĩ sĩm hĩn, phải không, cô Scarlett?

– Ồm!

Nàng vĩ a đáp, vĩ a vân vĩ vĩt áo.

– Chúng ta sẽ cùng làm hôn ỉĩ mĩt ỉĩ tĩ vĩ Mela...

– Không!

Nàng nói thĩt mau, mĩt nàng long lên nhìn anh ta mĩt cách gĩm gĩĩc.

Charles biĩt mình ỉĩ sai ỉĩm ỉĩn nữa. Dĩ nhiên, cô gái ao ỉĩ cĩ cĩ ỉĩ a riêng hĩ ... không thể chia xĩ vinh quang cho ai. Nàng thĩt đến ỉĩng nên dĩ tha thể sẽ vĩng vĩ cĩ a anh. Chĩ cĩn trĩĩ tĩ hĩn mĩt chút, anh ta sẽ có thêm can đĩm trong bóng tĩĩ đĩ có thể hôn tay nàng và nói nhĩng đĩu mà anh khao khát tĩ lâu.

– Lúc nào tôi có thể nói vĩ ba cô?

– Càng sĩm, càng tĩt.

Nàng trĩĩ, hĩ vĩng anh ta sĩn ỉĩ ỉĩng tay ra trĩĩ cĩ khi nàng bĩ o anh ta buông.

Charles nhĩ y cĩn lên, và trong mĩt lúc nàng tĩĩng rĩng anh ta sĩ nhào ỉĩn, trĩĩ cĩ khi trĩĩ vĩ trang nghiĩm. Anh ta nhìn xuĩng nàng mĩt cách nĩng nĩn, trái tim giĩn dĩ cĩ a anh ta nhĩ ỉĩ trĩn đôi mĩt. Nàng chĩ a hĩ thĩ y ai nhìn nàng nhĩ vĩ y bao giờ, và chĩng bao giờ còn ai nhìn nàng nhĩ vĩ y nĩ a, nhĩng trong sĩ thĩĩ kỳ dĩ cĩ a nàng, nàng chĩ nghĩ anh ta giĩng nhĩ mĩt con bĩ.

Charles mĩm cĩĩ thích thú:

– Tôi sẽ đi tìm ba cô ngay bây giờ. Tôi không thể đến được nữa. Tha ỉĩ cho tôi

nghe... còng !

Sợ say đắm đã tới rồi khó khăn nhẽ ng khi đã nói đến c m t l n, anh ta l p l i v i s thích thú .

Nàng tr l i :

– Vâng, tôi s đ i đây. Ch n y mát v và đ p quá .

Charles băng qua sân c và m t hút trong ngôi nhà . Scarlett ng i l i m t mình đ i g c cây s i xào x t . T chu ng ng a, đàn ông túa ra liên ti p, b n h u c n da đen ch y sau ch c a chúng . Anh em Munroe phe ph y nón nh ng v n phóng nh bay. Anh em Fontaine và Calvert theo sau reo hò m t . B n anh em Tarleton v t qua sân c n i nàng ng i và Brent la l n :

– Má s cho chúng tôi ng a . Di-ai-i !

T ng mắng c b b c lên khi h v t qua, đ nàng l i m t mình .

Ngôi nhà tr ng v i nh ng thân c t cao vút tr c m t nàng hình nh tránh né nàng v i m t v trang tr ng xa v i . Nó ch ng bao gi là ngôi nhà c a nàng . Ashley ch ng bao gi ôm nàng b c lên th m nhà trong chi c áo cô dâu n a . ! Ashley ! Ashley ! Em đã làm gì ? T n đáy lòng bên đ i l p kiêu hãnh v a b xâm ph m và nh ng t p quán l nh lòng c a nàng, m t cái gì g i d y d xót xa. M t ý ni m tr ng thành b t đ u ch m n , m nh h n lòng t kiêu hay ích k c a nàng . Nàng yêu Ashley, nàng bi t rõ là nàng yêu chàng và nàng ch ng bao gi th y rõ ràng đ u đó b ng lúc nàng nhìn Charles m t hút n i khúc quanh c a con đ ng s i đá

Ch ng VII

Ch trong hai tu n, Scarlett đã thành m t ng i v và ch h n hai tháng sau, nàng đã thành góa ph . Nàng đã đ c gi i thoát th t s m kh i m i liên h mà nàng đã nh n l y m t cách th t h p t p và thi u suy t , nh ng nàng ch ng bao gi còn đ c h ng cái t do vô t l c a nh ng ngày ch a l y ch ng . S góa b a đã theo sau ngay gót c a hôn nhân và th t kinh hoàng cho nàng, b n ph n làm m đ n li n sau đó .

Nhi u năm sau, m i l n h i t ng nh ng ngày cu i cùng c a tháng t năm 1861, Scarlett không bao gi nh r đ c chi ti t ra sao c . Th i gian và nh ng bi n c đã đâm s m vào nhau, h n lo n nh m t c n ác m ng phi lý . Cho t i ngày ch t, nàng v n không th nào b khuy t đ c ký c c a nàng vào nh ng ngày y . Ch còn m t s m nh t trong trí nh c a nàng v kho ng th i gian nh n l i c u hôn c a Charles và ngày c i . Hai tu n l ! Th t quá ng n đ i v i th i gian đính hôn không th ch p nh n đ c trong th i bình . Th i gian trung bình h p l là m t năm hay ít l m là sáu tháng . Nh ng mi n Nam đã b c l a chi n tranh, bi n c đã kéo đ n mau l nh có mang theo m t tr n cu ng phong, th i tung h t nh ng nh p đ i u êm đ m ngày cũ . Ellen v a v n v o hai bàn tay v a khuyên nên trì hoãn đ Scarlett đ c c n nghĩ . Nh ng tr c s bi n gi i c a m , Scarlett nhúu mày làm ng . Nàng mu n l y ch ng và l y th t mau. Ch trong hai tu n l thôi !

Bi t r ng đám c i c a Ashley s c hành vào kho ng cu i tháng t đ n đ u

tháng năm, đôi chàng có thể gia nhập quân đội ngay khi đủ mười tám tuổi, Scarlett đã sắp đặt hôn lễ của nàng vào một ngày sớm hơn của Ashley. Ellen phải đi, nhưng Charles bị bệnh và một tài hùng biện mới tìm ra, nhưng anh nóng lòng đi Nam Carolina để gia nhập quân đoàn của Wade Hampton, và Gerald lại thu xếp với phe hai người trẻ. Ông đã bị kích thích mạnh mẽ vì cần sự chiến tranh và rất hài lòng vì Scarlett đã tìm được một người xứng đáng, còn ai hơn ông được bình và được người khác yêu của tuổi trẻ trong thời chiến? Ellen điên điên, nhưng sau cùng đành phải làm như những bà mẹ miền Nam khác đã làm. Thời giờ nhàn rỗi của họ đã biến mất, mọi người đi ngủ khi ngủ, bị bệnh và khuyến cáo của họ chỉ có hai người giữ trẻ của những người khác đã quên đi.

Miền Nam đang chuân bị choáng bỡ ngỡ và khích động. Ai cũng biết là chiến tranh đánh thôi cũng đủ kết liễu chiến tranh rồi và những người trẻ đều nô nức đi quân sự khi chiến tranh có thể chấm dứt... họ cũng hợp tác với các tình nhân trẻ khi kéo đi Virginia để giáng một đòn vào một bên Yankee. Họ một chút cảm thấy thú vị chiến đấu của họ hành trong bụi và chiến có một thời gian nào đó khốc liệt giữa họ, vì mọi người đều quá bận rộn và khích động, chiến đấu ai có thể long trọng nghĩ đến những gì tốt đẹp của một. Đàn bà phải may quần áo, đan vải và cưỡi ngựa của họ, còn đàn ông thì lo đi và tiếp cận. Mọi ngày đều có chuyến xe ngựa qua quân đội qua ngang Jonesboro tiến lên hướng Bắc về phía Atlanta và Virginia. Một vài quân đội vui vẻ trong bộ quần áo màu đỏ tươi và màu xanh đỏ, xanh lá cây của binh quân gia. Một vài toán như bên áo vải đỏ tươi và đội mũ đen da, một vài nhóm khác không có quần áo, chỉ mặc quần áo đơn giản hay vải thô của họ. Tất cả đều có vẻ như họ hoàn toàn bị vỡ trang nghiêm, man mác vì khích động. Họ reo hò như đang trên chiến trường tham gia một cuộc chiến mới. Nhìn thấy những người này, bên trai trẻ trong bụi lo sợ cuộc chiến là chiến tranh sẽ chấm dứt trước khi họ lên tiến Virginia nên mọi người cho họ một chút quân đã được xúc tiến mau.

Giữa tình trạng của họ, mọi sự chuẩn bị cho hôn lễ của Scarlett vẫn được tiến hành và, hình như trước khi biết rõ nàng phải làm gì, nàng đã mặc áo và choàng chiếc khăn của Ellen, bị cuốn xuống thang lầu Tara trong cánh tay của cha nàng, đi đến nơi căn nhà đầy khách. Một lúc sau, nàng sẽ ra, nhưng vẫn qua cửa sổ, nàng nhìn thấy hàng trăm người nện lung linh trên vách, giọng nói của mẹ nàng, đầy tình yêu ái ngại, họ ngạc nhiên và mọi bà mẹ phải có kinh của họ như phúc cho con. Nàng nhìn thấy hình như Gerald một lần nữa vì rượu Brandy và hạnh phúc thấy con gái ông có được một người chồng thu xếp danh giá của họ và một gia tài... và Ashley, cầm tay Melanie đứng dưới chân cửa thang.

Lúc vào thấy một chàng, nàng nghĩ:

"Đây nào phải là sự thật, không thể được! Đây chỉ là một cơn ác mộng. Mình sẽ tỉnh dậy và thấy rằng đó chỉ là một giấc mơ. Mình không thể suy nghĩ về nó bây giờ, người khác thì mình sẽ hết lòng tin tưởng đám đông ngay. Mình chỉ suy nghĩ gì bây giờ được. Hãy đợi sau này, khi mình đã chịu đựng nỗi, khi nào mình không còn trông thấy ánh mắt của chàng nữa".

Thật vậy, tất cả đều giống nhau một giấc mơ, lúc băng qua lại đi giữa đám người vui vẻ, một Charles đứng lên, nhưng câu nói lặp lại của anh ta và những câu rõ ràng mình biết của nàng trẻ lại cũng thật như lòng. Sau đó là những người

chúc mừng, mừng cái hôn, mừng lý rởu mừng và khiêu vũ ... tất cả, tất cả đều như trôi qua trong mắt. Ngay lúc cảm giác lúc Ashley hôn phớt lên má và giọng thì thầm của Melanie "Bây giờ chúng ta thức sống là chúng em với nhau rồi đó" cũng đều không thoát. Ngay lúc hai họ gặp khi thấy bà cô mới của Charles, cô Pittypat Hamilton ngã xuống cũng đều là những người nhìn thấy của cô nàng đó.

Nhưng sau khi cuộc khiêu vũ và lý rởu mừng chấm dứt, bình minh lên dần, khi tất cả khách từ Atlanta đến, tất cả trong Tara và nhà của viên quan gia đã ngã mình trên giường, trên ghế sofa hoặc trên những tấm đệm trải sàn nhà đều ngủ say và tất cả những khách lần đầu tiên đã vui vẻ ngủ ngon đi sâu vào hôn lễ ngày mai ở Twelve Oaks, lúc đó cô nàng mới bắt đầu tan tành như pha lê những người cho sự thất vọng. Sự thất vọng là Charles, mới đi gay vì thói náo loạn căn phòng trang điểm của nàng trong cái áo ngủ của anh ta, tránh né cái nhìn kinh ngạc của nàng qua lớp màn để lên giường.

Dĩ nhiên nàng biết rằng việc chung phòng với những nàng của bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Đó là chuyện quá hiển nhiên như trôi qua hợp của cha mẹ nàng những nàng chung bao giờ để mình vào chuyện đó. Và bây giờ, lần đầu tiên từ ngày đó đã yên, nàng mới ý thức rõ những gì do chính tay nàng mang tới cho nàng. Với ý nghĩ gã con trai xa lạ mà nàng chung thốt tâm mưu nifty lại nằm chung giường giờ lúc mình đang quá đau khổ vì thói tật của những hành động hợp tác của mình và chuyện mãi mãi nàng không còn được Ashley, thất vọng là quá sức chịu đựng. Và khi Charles vừa mon men tới giường ngủ, nàng đã khàn khàn báo như:

– Tôi sợ là lên khi anh tới giường tôi. Tôi sợ là, tôi sợ ... thất vọng! Tránh ra!

Đến phòng ngủ vào tôi!

Do đó Charles Hamilton đã trôi qua đêm tân hôn trong mắt cái ghế bành dưới góc phòng. Anh ta không may mắn vì hiểu hoặc tình nguyện mình hiểu u tách dễ bị xúc động và sự thất vọng của anh. Anh muốn đi đến khi sợ hãi của nàng lên xuống, chỉ có đi xuống, chỉ có đi xuống ... anh thất vọng, xoay người qua lại để nhìn mặt lại nằm cho thoải mái ... bởi vì anh ta phải ra mắt trên ngày gần đây.

Nếu đám cưới của chính Scarlett đã là một cảm giác thì đám cưới của Ashley lại càng thêm nỗi đau cho nàng hơn nữa. Scarlett mặc chiếc áo màu xanh và táo, chiếc áo của ngày thứ nhì sau hôn lễ, đến giờ phòng khách chói lọi ở hàng trăm người của Twelve Oaks. Gian phòng chật nịt với đám người đi đêm qua. Nàng nhìn khuôn mặt giận dữ, như bé của Melanie, mặt cô ta sáng rỡ vì đã là bà Melanie Wilkes. Bây giờ Ashley đã xa nàng vĩnh viễn. Ashley của nàng. Không, bây giờ không còn là Ashley của nàng nữa. Nhưng còn bao giờ nàng được là của chàng không? Tất cả những điều đó trôi nổi trong tâm trí và trong đầu óc đã quá mệt mỏi và lạc lõng của nàng. Chàng đã nói yêu nàng, những cái gì đã phân cách hai người? Phải chăng nàng có thói quen đi đi về về! Lạy Charles, nàng đã ngăn chặn được những gì gièm pha của người trong họ, nhưng bây giờ với điều đó có nghĩa gì đâu? Cái việc của kia hình như rất quan trọng với nàng, bây giờ hoàn toàn vô nghĩa. Tất cả cái gì đáng kể, chính là Ashley.

Nhưng bây giờ chàng đã xa nàng. Và nàng đã lấy một người, một người đàn ông mình chung hợp yêu mà còn khinh bỉ nữa.

Ồi! Nàng tức giận bao nhiêu chuyện này! Nàng thất vọng nghe nói "người ta thì

cổt mũi vì ác cảm với khuôn mặt của mình", nhưng lúc trở về câu chuyện chỉ là một hình dung pháp. Bây giờ nàng mới biết được ý nghĩa của nó. Và bây giờ nàng vẫn điên cuồng ao ước không biết rằng buột gì với Charles, trừ việc Tara làm một thiêu nữ của chàng như xưa, và anh nhận ra rằng chính nàng là người có lỗi.

Ellen đã cố gắng ngăn nàng nhưng nàng chỉ nghe chầu nghe.

Bởi thế nàng đã khiêu vũ suốt đêm trong phòng của Ashley, quay cuồng một cách ngây dại, nói chuyện như một người máy, cười nói, và ngạc nhiên với sự ngạc nhiên của người ngoài cuộc cười nghĩ rằng nàng là một tân nương hạnh phúc mà không sao thấu hiểu nỗi đau đớn của nàng. Tất nhiên rồi, họ không sao thấu hiểu được.

Đêm đó, sau khi Mammy giúp nàng cởi áo và đi ra ngoài, Charles rời rềnh ra từ phòng trang điểm, thì họ không biết anh ta có phải đi qua một đêm thối hai trong cái ghế nằm lòng ngựa của hay không thì đột nhiên nàng oà ra khóc. Nàng khóc cho đến khi Charles leo lên bên cạnh nàng, cố gắng an ủi, nàng vẫn sụt sùi khóc cho đến khi không còn một giọt nước mắt và cuối cùng thì cô đi vào vai Charles.

Nếu không có chiến tranh, họ phải bỏ ra một tuấn lữ đi viếng thăm các gia đình trong hạt, đi dạo vũ và dã ngoại khoen đất với chàng mới cưới khi họ lên đường đi viếng họ Saratoga hoặc White Sulphur. Nếu không có chiến tranh, Scarlett đã mặc đồ các loại áo ngày tháng ba, tháng tư, tháng năm sau hôn lễ đi dạo như người bạn đi dạo nàng tới nhà Fontaine, Calvert hay Tarleton. Nhưng chàng có tíe từng, cũng chàng có du lịch. Một tuấn sau ngày cưới, Charles đã phải lên đường gia nhập quân đoàn của đại tá Wade Hampton, và hai tuấn sau đó, Ashley và bạn đi lên đường đi cho họ bao nhiêu buồn như.

Trong hai tuấn đó, Scarlett không bao giờ gặp Ashley một mình, không một lần riêng nào với chàng. Ngay cố gắng phút khi gặp của buổi lên đường, khi chàng đi ngủ là Tara trên đường tới nhà ga, nàng cũng không nói được một lời nào với chàng. Melanie đi nón, trùm khăn, nghiêm trang trong bộ quần làm với mớ mớ, vịn vào tay chàng. Và mới người Tara, da trắng ngà da đen, đứng như người viếc đi tới Ashley ra một trận.

Melanie nói với chàng:

– Anh phải hôn Scarlett chứ, bây giờ cô ấy là em của em rồi.

Và Ashley khom xuống, phải đôi môi như giá trên má nàng, nét mặt khinh thường. Scarlett chàng vui vẻ vì cái hôn đó bởi chính Melanie đã như chàng. Cô ta đã làm nàng ngượng thối vì cái ôm từ già:

– Em phải lên Atlanta thăm chị và cô Pittypat nghe không? Ồ, cố gắng, chàng mong em làm! Gia đình muốn biết rõ về của Charlie họ.

Năm tuấn trôi qua, thì Nam Carolina, Charles gọi cho với một lá thư rời rềnh, ngây ngất và âu yếm kể về tình yêu của anh ta, và nhưng đợi đến khi chiến tranh chấm dứt, với việc của ao đất là một anh hùng vì nàng, và với tôn sùng của anh đi với việc chuyển từ Wade Hampton. Đến tuấn lữ thì mớ bị bắt, một bị bắt đi tin do chính Đại tá Wade Hampton gọi tới, và sau đó là một bị bắt phân vào với là ân cần và trang nghiêm. Charles đã chết. Đại tá không thể báo tin sấm hân vì Charles nghĩ rằng cần biết của anh không nên ngăm, anh không muốn làm gia đình lo lắng. Người con trai bắt hân đó chàng như người bị sự mong của đi tình yêu mà anh ta từng nghĩ rằng đã chết rồi mà còn một cái cao

vợ ông đã cạo chột vinh dật trên bãi chôn. Anh đã chột mất cách tám tháng và mau lẹ bị chột ngọng phết và sau đó là bệnh đậu mùa, và cũng chột ngọng ỉu gần đọt cọt bọ n Yankee bao nhiêu hột là căn cọt Nam Carolina.

Đúng ngày tháng, con trai Charles chào đời và theo thói quen, ông ỉu ta đặt tên cho đứa con theo tên vợ chột huy trọt ngọt cọt a cha nó. Đứa nhọt mang tên Wade Hampton Hamilton. Scarlett đã khóc hột tọt cọt mất vì thột vợ ông khi biết mình có thai, nàng cọt u mong đứa cọt chột cho xong. Nhưng thột gian cọt u mang đứa a bé đã qua mau, và nàng sanh nó ra không khó nhọt cọt mọt. Nàng chột hột ỉu cọt và bình phọt cọt mau chóng đọt nọt i Mammy bọt o rọt ng trọt ng họt p cọt a nàng quá sọt cọt tám thột ỉu ng ... Các bà quý tọt cọt nọt phọt ỉu đau đọt nọt lâu họt nọt. Nàng không thọt y thột ỉu ng con lọt mọt. Nàng không họt muọt nọt nó ra đọt ỉu và còn oán họt nọt vì nó đã đọt ỉu cọt sanh ra. Nhưng bây giờ cọt nó rọt ỉu mà nàng vọt nọt thọt y nhọt chọt a, nhọt thọt ng bẹt cọt thọt không phọt ỉu là con nàng.

Tuy thột xác họt ỉu phọt cọt mau lẹ sau khi sanh bé Wade, tinh thọt nọt nàng vọt nọt còn ngọt ngọt nọt và kiọt tọt quọt. Nàng hoàn toàn xuọt ngọt tinh thọt nọt, mọt cọt dù tọt tọt cọt nhọt ngọt ngọt ỉu ỉu trong đọt nọt đọt nọt đọt u cọt làm cho nó họt ỉu sinh. Ellen đi qua đi lọt ỉu vọt ỉu mọt tọt vọt lo lọt ngọt và các nọt pọt nhọt trên trán. Gerald chọt ỉu thọt nhọt u họt nọt trọt ỉu cọt và thọt ỉu ngọt mang tọt Jonesboro vọt nhọt ngọt món quà chọt ngọt ỉu ỉu gì cọt. Ngay cọt lão bác sĩ Fontaine, sau khi bọt o nàng dùng thuọt cọt bọt gọt mọt u huỳnh, đá tam họt pọt và đọt ỉu cọt thọt o, cũng thọt tọt bọt ỉu trong viọt cọt làm nàng vui trọt lọt ỉu. Ông nói riêng vọt ỉu Ellen rọt ngọt sọt dĩ Scarlett hay cau cọt và thọt ỉu nhọt vọt y chọt vì nàng đang có chuyọt nọt đau lòng. Nhưng nọt u muọt nọt nói ra, Scarlett cọt thọt cho họt biọt tọt rọt ngọt chọt ngọt bọt nhọt cọt a nọt àng khác xa và phọt cọt tọt pọt họt nọt tâm bọt nhọt nhọt u. Nàng không muọt nọt cho ai biọt tọt rọt ngọt chính sọt buọt nọt nọt quá mọt cọt, sọt ngọt ngọt vì trọt thành ngọt ỉu ỉu mọt và họt nọt tọt cọt, sọt vọt ngọt bóng cọt a Ashley đã khiọt nọt nàng tiọt u tọt y thiọt u nọt.

Nọt ỉu phiọt nọt muọt nọt cọt a nàng cọt nhọt đau xẹt và dai đọt ngọt. Cuọt cọt sọt ngọt trong họt tọt đã trọt ngọt vọt ngọt nhọt ngọt cuọt cọt vui chọt ỉu và sinh hoọt tọt bình thọt ỉu ngọt kọt tọt khi nhọt ngọt ngọt ỉu ỉu trai tráng lên đọt ỉu ngọt ra mọt tọt trọt nọt. Tọt tọt cọt nhọt ngọt thanh ni ền hoọt tọt nọt đọt u ra dĩ ...

Bọt nọt anh em Tarleton, hai ngọt ỉu ỉu con trai nhà Calvert, nhóm Fontaine, nhóm Munroe và tọt tọt cọt nhọt ngọt ngọt ỉu ỉu trai trọt, đọt thọt ỉu ngọt Jonesboro, Fayetteville và Lovejoy cũng thọt. Chọt còn lọt ỉu nhọt ngọt ngọt ỉu già cọt, nhọt ngọt kọt tàn tọt tọt và nọt giọt ỉu, và họt luôn luôn bọt nọt rọt nọt vọt ỉu chuyọt nọt may vá, trọt ngọt trọt tọt thọt ỉu nhọt u bông gòn và nhọt u bọt pọt, chăm nuôi thọt nhọt u bọt, heo và trọt u đọt cung cọt pọt cho quân đọt ỉu.

Gọt nọt nhọt chọt ngọt có bóng dáng thọt tọt sọt cọt a mọt tọt ngọt ỉu ỉu đàn ông nào cọt, ngoài trọt toán quân lọt ỉu ngọt đọt ỉu quyọt nọt chọt huy cọt a con ngọt ỉu ỉu đọt ngọt tuọt ỉu Frank Kennedy, ý trung nhân cọt a Suellen, cọt mọt ỉu thọt ngọt trọt vọt mọt tọt lọt nọt đọt thọt u gọt phọt mọt vọt tọt tọt pọt tọt. Các sĩ quan và binh sĩ quân nhu nọt y không mọt y họt pọt đọt nọt, lọt ỉu thọt thêm thọt đọt rọt tọt rọt cọt a Frank khi tán tọt nhọt Suellen càng khiọt nọt cho Scarlett bọt cọt mình đọt nọt nọt ỉu khó giọt đọt ỉu cọt lọt đọt đọt ỉu vọt ỉu y. Thọt hai đọt a nó lọt y nhọt phọt tọt cho rọt nhọt mọt tọt!

Dù cho nhọt ngọt ngọt ỉu ỉu trong toán vọt nọt lọt ỉu ngọt đó có khọt ái họt nọt dĩ nọt a, họt cũng chọt ngọt giúp đọt ỉu cọt nàng thoát khỏi tình cọt nhọt hiọt nọt thọt ỉu. Nàng đã là góa phọt và trái tim đọt ỉu cọt chọt nọt theo đọt ỉu ỉu mọt chọt ngọt. Đó là dĩ đọt u mọt ỉu ngọt ỉu ỉu cùng nghĩ thọt và cùng muọt nọt nàng phọt ỉu xọt sọt theo đọt ngọt phọt mọt cách cọt a mọt tọt ngọt ỉu ỉu vọt góa. Dĩ đọt u nọt y càng làm cho nàng bọt cọt bọt ỉu họt nọt, bọt ỉu vì mọt cọt đọt u có muọt nọt dĩ nọt a, nàng cũng không sao nhọt lọt ỉu đọt ỉu cọt nhọt ngọt gì liên quan tọt ỉu Charles, bọt trọt bọt mọt tọt giọt ngọt nhọt bọt con sọt pọt chọt tọt cọt a anh ta khi nghe nàng ỉu ngọt thuọt nọt làm vọt. Ngay cọt hình ỉu nhọt

đó cũng buồn lắm. Nhưng trên thớt nàng vẫn là góa phụ và phải biết gìn giữ tiết hạnh. Nộp sống tiếp tục của các cô gái chưa chồng không phải là của nàng nữa. Nàng phải tỏ ra nghiêm trang và cách biệt. Ellen đã nhận mệnh dài dòng về đêm đó khi bà bắt gặp trung úy Frank đứng chờ Scarlett ngoài vườn khi nàng cởi quần áo. Theo Ellen thì người góa phụ còn phải thận trọng gấp đôi hơn những người đang có chồng.

Vừa nghe mẹ nói, Scarlett vừa nghĩ "có thể mẹ biết là những người đàn bà có chồng có gì vui sống. Nhưng vậy, người góa phụ là đã chết".

Người góa phụ phải mặc những chiếc áo đen sù u mùn và không được cài lên đó bất cứ món trang sức nào để cho vui mắt, không có hoa, không dây băng, không ren và không cầu kỳ trang trí. Họ chỉ được cài trâm tang hoặc đeo kiềng cầu kỳ bện bằng tóc của người chết. Và chiếc mũ che mặt màu đen phải dài tận trên nón phớt đi. Phải đợi ba năm sau của cuộc đời người góa phụ chiếc khăn đó mới được cho để ngang vai. Góa phụ không được quyên trò chuyện với người chết và không được cười nói vui vẻ. Ngay cả lúc cười, họ cũng chỉ cười ra vẻ buồn thảm. Điều đáng sợ hơn tất cả là họ không được phép tỏ ra vui khi tiếp chuyện đàn ông. Và nếu có một người đàn ông mời đến dự tiệc nào đó để tỏ tình ý gì thì người góa phụ phải chờ đợi ngay bên ngoài phòng khách càng nhanh càng tốt người chết đã qua đời. Scarlett chưa chút nghĩ:

"Mẹ, rồi cũng có một vài góa phụ tái giá nhưng lúc đó họ đã già rồi. Và họ đã phải xoay sở cách nào để tránh những cái nhìn tò mò của người lân cận. Và thời gian họ chờ đợi tái giá với những ông chồng mới đi tìm góa phụ già khom với cháu chắt của con".

Lạy chồng đã là một điều tồi tệ hơn rồi, còn góa chồng... Ôi, cuộc sống kẻ nhàn nhã vĩnh viễn không còn nữa. Chồng biết người đi ngủ đến đâu mà lại có thể cho riêng dù Charles một đi nhưng nàng vẫn còn được an ủi nhờ có thằng bé Wade Hamilton! Đã vậy họ lại còn cho riêng nàng có phần của một miếng sống trên đời! Mọi người cũng đồng ý với nhau riêng còn gì lại được một chồng tích tình yêu của người chết và sống vẫn sống là một thói quen tình người lắm. Dĩ nhiên là nàng không có ý định cưới đi tiếp tục sống nữa. Nhưng ý nghĩ của họ nào phải là của nàng. Nàng chồng quan tâm tới bé Wade bao nhiêu, đôi khi nàng còn quên nó là con của nàng thật.

Mọi sáng, sau khi thức giấc và trong lúc còn lơ đãng thái độ bình thường, nàng lại thấy mình vẫn còn là Scarlett O'Hara ngày trẻ con và ánh nắng bên ngoài cửa sổ vẫn tiếp tục sáng trên cây mận lan, có tiếng chim ca hót và mùi thơm dịu của thịt heo chiên thơm ngon bên mũi nàng. Nàng trở lại vô tư và trở lại. Nhưng rồi sau đó, bỗng có tiếng khóc chất tại đời sống, và lòng nào cũng vậy... luôn luôn như thế, nàng trở lại lúc người chết khi nghĩ: "Mẹ, có một đứa bé trong nhà!" Ngay sau đó nàng nhận ra đứa bé chính là con nàng. Và tất cả những thứ đó khiến cho nàng hoang mang lo lắng.

Còn Ashley? Ồ, nhất là Ashley! Lần đầu tiên trong đời, nàng oán ghét Tara, oán ghét con đường chầy dài đến địa ngục sông, oán ghét những cánh đồng nâu với bông với xanh tươi. Mọi thứ đều tốt, mọi người cây và loài chim, mọi con đường mòn và mãi mãi đứng như cho nàng nhớ tới Ashley. Chàng đã thu hút một người đàn bà khác và đã bắt đầu theo luồng gió chiến tranh, những hàng

chàng vẫn còn phớt lờ ng phớt trên nhng con đường vào mĩi hoàng hôn, vẫn cđi vài nàng bóng ánh mặt trời trong bóng tối mái hiên. Không lẽ nào nghe tiếng vó ngựa tại Twelve Oaks mà nàng không biết tiếng ngựa ngai ngựa mã chính là ... Ashley.

Bây giờ nàng oán ghét cả Twelve Oaks dù rằng đã có lẽ nàng yêu quý nó . Nàng oán ghét nó nhng nàng vẫn cđi bđi lui củn và bên đó đường nghe ông John Wilkes và các cô gái nói về Ashley... nghe họ nói về chàng gđi và Virginia. Nhng lá thư đó làm nàng đau xót nhng nàng vẫn phđi i đó đường nghe. Nàng ghét con bé India gần bên và con Honey hay nói xđi nói nói xiên, và cũng biết bđi n nó chđi ngđi a gì mình, nhng nàng không thđi lđi ng tránh chúng . Và cả mđi i lđi n bên đường đđi n Twelve Oaks trđi vđi , nàng chán nđi n mđi mđi p trên gđi ng, bđi bđi a ăn đđi i .

Chính chuyđi n bđi ăn đó khiđi n cho Ellen và Mammy lo âu nhđi t . Mammy mang lên nhng thđi c ăn thđi t ngon, nói bóng gió đđi nàng nhđi ra rằng đã là góa phđi thì có thđi ăn bao nhiêu tùy thích, nhng bà chđi hoài công.

Khi bác sĩ Fontaine nghiêm trang nói về i Ellen rằng tâm bđi nhđi thđi ng làm tàn tđi và đđi y ngđi đđi đàn bà xuđi ng mđi , Ellen xanh mđi t, vì đó chính là mđi i lo đang đè nđi ng lòng bà .

– Không thđi làm gì nđi a sao bác sĩ ?

– Cách đđi t nhđi t là cho nó đđi đđi i không khí thôi.

Lão bác sĩ trđi lđi i, mđi ng thđi m vì chđi mong thoát khđi i mđi t thân chđi quá khó tánh .

Và Scarlett mđi n cđi ng bđi ng con đđi thăm viđi ng, trđi đđi c hđi t là hđi O'Hara và Robillard đđi Savannah và sau đó là hai bà dì Pauline và Eulalie đđi Charleston.

Nhng nàng đã trđi vđi Tara mđi t tháng sđi m hđi n ngày Ellen đđi liđi u mà không hđi giđi i thích lý do trđi vđi mđi t đđi i nào . đđi Savannah, nàng đđi đđi c đđi i xđi niđi m nđi , nhng hai ông bác James và Andrew và hai bà vđi thđi t là thđi củi, thích đđi đđi c ngđi i yên mđi t chđi , kđi lđi chuyđi n xa xđi a, nhng chuyđi n mà Scarlett không thích chút nào . Đđi i vđi i hđi Robillard cũng vđi y, còn Charleston quđi là khđi ng khiđi p vđi i nàng .

Dì Pauline và chđi ng dì, quá kiđi u cách, sđi ng trong mđi t đđi n đđi n củi nh dòng sông, hđi o lánh hđi n Tara nhiđi u . Hàng xóm gđi n nhđi t củi a hđi đđi cách đó hai chđi c đđi m và muđi n đđi i nđi i ngđi đđi i ta phđi i theo nhng con đđi đđi ng đđi i om, xuyên qua các khu rđi ng sđi i và trđi c bách đđi p đđi m mình trong đđi ng đđi y . Nhng cây sđi i vđi i đđi p màu rêu xám đông đđi a trđi đđi c gió làm Scarlett rđi n gáy và khiđi n nàng nhđi đđi i các câu chuyđi n củi a Gerald vđi nhng con ma Ái nhđi lan đđi ng vđi ng trong sđi đđi ng mù . đđi đó chđi ng có chuyđi n gì khác hđi n là ngđi i đàn suđi t ngày và nghe đđi đđi ng Carey đđi c to nhng tác phđi m củi i cách củi a Bulwer-Lytton.

Dì Eulalie, đđi n đđi t trong mđi t ngôi nhà rđi ng đđi n có đđi đđi ng cao bao bđi c đđi Battery trong vùng Charleston cũng không có gì vui hđi n. Scarlett đã quen thuđi c vđi i khung trđi i bao la củi a nhng ngđi n đđi i đđi t đđi củi m thđi y nhđi đang đđi trong ngđi c thđi t . đđi đây không khí nhđi n nhđi p hđi n nđi i dì Pauline nhng Scarlett không đđi a nhng kđi đđi n thăm dì nàng vđi i vđi kênh kiđi u, vđi i óc thđi củi u và sđi chú tâm vđi gia đđi c củi a hđi . Nàng biết rõ rđi ng đđi t củi bđi n hđi đđi u nghĩ nàng là kđi t quđi củi a mđi t củi củi phđi i hđi p bđi t xđi ng và hđi ngđi c nhiên sao mđi t ngđi đđi i trong hđi Robillard đđi i có thđi đđi y mđi t anh chàng Ái nhđi lan mđi i sang đđi p nghiđi p . Scarlett biết dì Eulalie thđi nào cũng biết giđi i vđi i hđi sau đđi ng nàng . Nhng viđi c đđi y làm cho nàng cảm

tức, bởi vì gia đình tước tách cha, nàng không hề quan tâm tới việc nhà gia đình. Nàng hãnh diện vì Gerald bởi ông đã đáng nên sống nghỉ ngơi mà không cần sự giúp đỡ của mẹ tôi, ngoài bác Ái nhĩ lan mình mẹ.

Và dân Charleston quá buồn cười khi tôi nhận trách nhiệm về việc căn cứ Sumter. Trời ơi! Họ không hiểu nó là như thế không ngu xuẩn bởi vì họ nghĩ phát súng khởi mào chiến tranh thì cũng có những tên điên điên khác sẽ nài làm hay sao?

Quen với cách nói mau lẹ của người miền cao nguyên Georgia, cái gia đình kéo dài đến đến của người miền bình nguyên có vẻ quá kỳ u cách đi về của nàng. Nàng nghĩ, nếu còn phải nghe những tiếng "paams" thay vì "palms", hay "hoose" thay vì "house", và "Maa", "Paa" thay vì "Ma, Pa" chắc nàng sẽ hét lên vì quá buồn cười. Nàng còn buồn cười đến nỗi trong một buổi thăm viếng đáp lễ, nàng đã nhái giọng Ái nhĩ lan của Gerald khi nói cho dì nàng phải âu yếm. Sau đó, nàng về Tara. Thà chịu đựng những kẻ nhảm nhí Ashley và xé còn hơn là nghe cái giọng Charleston.

Ellen buồn rầu suốt ngày đêm, tăng gấp đôi mức sống của Tara để phục vụ Liên bang miền Nam, hết sức kinh hoàng khi thấy cô gái lớn trẻ về Charleston, gầy gò, xanh xao và cấu kình. Chính bà cũng đã biết thế nào là tâm bình, và đêm này sang đêm khác, bà thao thức chờ như Gerald đang ngủ say, cố tìm cách làm vui lòng người phiến loạn của Scarlett. Cô của Charles, Pittypat Hamilton, đã nhủ lòng vì thế cho bà, hỏi thúc bà cho phép Scarlett về Atlanta chơi một thời gian. Và bây giờ, lòng đến tiên Ellen cân nhắc giờ pháp đó một cách thận trọng.

Cô Pittypat và Melanie sống trong một ngôi nhà rộng lớn và "không có sự buồn cười của một người đàn ông nào". Cô viết "Bây giờ Charlie đã qua đời. Dĩ nhiên, đây còn có em tôi là Henry những chú ý không cùng nhà với chúng tôi. Có lẽ Scarlett có nói với chị về Henry. Vì thế, tôi không thể viết thêm nhiều về chú ý trên thế này. Melly và tôi sẽ khoan khoái và yên lòng hơn nếu có Scarlett bên cạnh. Ba người đàn bà trẻ trẻ còn hơn là hai. Và có lẽ cháu Scarlett sẽ tìm được đôi chút bình tĩnh để quên buồn, cũng như Melly, bằng cách săn sóc những thanh niên dũng cảm của chúng ta trong binh viện ... và chắc hẳn Melly và tôi đều mong gặp một thế giới bé nhỏ..."

Vậy là đến đến của Scarlett đến đến gói ghém một lon nước trong rổ đựng với những băng phở. Rồi cùng thế giới bé Wade Hampton và vú của nó, con Prissy, nàng lên đến đến đi Atlanta với một lô những kẻ cần đến của Ellen và Mammy, cùng một trăm đô-la tiền giầy của Liên bang miền Nam của Gerald cho trong túi. Nàng không thích đi Atlanta lắm. Theo nàng thì cô Pittypat là người người nhút nhát trong các lão bà và ý nghĩ sống chung đến đến mái nhà với việc của Ashley một thời là như một. Những trong hết đã có nhiều kẻ nhảm nhí nàng không thể nào để cho nên bất cứ sự thay đổi nào cũng đến đến cho là thích đáng.

Chương VIII

Vào một sáng tháng Năm, năm 1862 này, khi chuyển xe ngựa của nàng lên miền Bắc, Scarlett nghĩ thế mà của Atlanta không đến đến nào buồn thế mà như Charleston và Savannah. Và mặc dù chắc thích cô Pittypat và Melanie, nàng cũng tò mò nhìn ra phía trước để xem thành phố đã thay đổi ra sao sau lần thăm

viếng cưới cùng cả nàng vào mùa đông trước khi có chiến tranh.

Atlanta luôn luôn là nơi yêu thích đối với nàng hơn bất cứ thành phố nào khác, vì từ lúc bé nàng đã nghe Gerald báo rằng nàng và Atlanta cùng một tuổi với nhau. Khi lớn lên, nàng khám phá ra rằng Gerald đã nói hơi quá sự thật phần nào vì thói quen mua sắm phong phú hóa câu chuyện của ông. Atlanta chỉ hơn nàng chín tuổi, và dĩ nhiên làm cho thành phố vẫn còn trẻ trung một cách lạ thường so với những thành phố khác mà nàng đã biết. Savannah và Charleston thì xa xôi đáng với cái tuổi của chúng, một đã là thế kỷ hai và một đang bước vào thế kỷ ba. Và đôi khi đôi một trẻ trung của nàng, chúng lúc nào cũng như những trẻ em, phe phẩy quạt một cách bình lặng dưới ánh mặt trời. Những chính Atlanta mới thu hút về thế hệ của nàng, xanh chưa đúng nghĩa là trẻ trung, nhưng ngời nh và sôi động như chính nàng.

Chuyến Gerald kết thúc trên sông Mississippi và Atlanta cùng được đặt tên trong một năm. Chín năm trước khi nàng ra đời, thành phố đầu tiên mang tên là Terminus rồi sau đó là Marthasville, và nó chỉ được chính thức gọi là Atlanta vào năm Scarlett được sinh ra.

Ngày Gerald lên miền Bắc Georgia, chỉ có một Atlanta nào, ngay cả cái bên ngoài cho ra vẻ một ngôi làng cũng không và đất đai hoang dã. Những năm sau, 1836, chính phủ cho phép thành lập một đường xe lửa theo hướng Tây Bắc xuyên qua lãnh thổ của thổ dân da đỏ Cherokee và những người. Thời điểm đó đường chuyển từ Tennessee và miền Tây thì rất rõ ràng và xác định, nhưng khi đi đến đất của Georgia vẫn còn là mơ, cho đến một năm sau, một viên kẻ sĩ cầm một cây tiêu trong đất sét đỏ đánh dấu lên phần cuối cùng của con đường mới miền Nam. Và Atlanta chào đời với cái tên Terminus, bắt đầu mang tên đó.

Lúc này chắc có xe lửa miền Bắc Georgia, còn các nơi khác thì rất ít. Những trong những năm trước khi Gerald thành hôn với Ellen, một xóm định cư nhỏ bé cách Tara hai dặm về phía Bắc đã bắt đầu mang thành một ngôi làng và thời điểm cũng từ từ tiến về phía Bắc. Rồi thì kẻ nguyên thời điểm thế kỷ bắt đầu. Từ đó thì các con đường sắt thì nhìn về phía Tây, băng ngang tiểu bang để tiếp liền với con đường mới đi Tennessee. Từ thành phố Savannah già nua, thời điểm thế kỷ ba đầu tiên đến Macon, ngay trung tâm Georgia, và sau đó chuyển lên miền Bắc xuyên qua hướng của Gerald đến Atlanta, tiếp giáp với hai thời điểm khác mà cho hình ảnh Savannah một xa lạ hơn những miền Tây. Từ một giao điểm như Atlanta trẻ trung, người ta thì tiếp một thời điểm thì theo hướng Tây Nam đến Montgomery và Mobile.

Được sinh ra bởi một thời điểm, Atlanta bành trướng theo đà mang thời điểm đó. Với sự hoàn tất bên con đường, Atlanta bây giờ được coi là miền Tây, thông với miền Nam, miền duyên hải và qua Augusta nó còn được coi là miền với miền Bắc và miền Đông. Nó trở nên ngã tư du hành của bên miền, và ngôi làng nhỏ bé đã nhẩy vào một bước dài.

Không cần hiểu năm hơn tuổi mới biết về Scarlett, Atlanta với mình thì một cây còi của một xu hướng đất thành một tiểu đô thị thành phố và những người dân, khiến cho toàn quốc chú ý. Những thành phố lâu đời hơn, êm đềm hơn nhìn cái tân đô thị náo nhiệt đó với cảm nghĩ của một con gà mái ấp ra vịt con. Tại sao nó khác xa những đô thị khác của Georgia? Tại sao nó phát triển quá mau như vậy? Chỉ vì nó hoàn toàn không có gì để phớt lờ, ngoài một thị trường và một đám

dân chúng biết nó là c xây dựng .

Nhưng người ta đã thiếp lập ra cái thành phố lớn nhất để có cái tên là Terminus, Marthasville và Atlanta đúng là những người ta biết và lên. Không một người, những người ta kiên trì đó thì những người ta đã xa cũ của Georgia và thì những người ta bang xa hơn nữa đã thì lập thành phố càng ngày càng mở rộng ra chung quanh giao điểm của các thiếp lập trong lòng nó . Họ đến với nhiệt tâm. Họ thiếp lập những người ta hàng giờ nhà ga, nơi năm con đường bùn lầy gặp nhau. Họ xây những ngôi nhà trắng là theo đường Whitehall, Washington và dài theo giờ phút cao ráo, nơi liên tiếp nhiệt u thì họ với tay cựa dân da đỏ đã thì thành một con đường mòn gọi là "đường mòn Cây Đào". Họ rất kiêu hãnh với thành phố của họ, với sự phát triển của nó, thì đến với chính họ đã góp phần mang cho nó . Hãy để cho những đô thị già nua quên đi nó là gì tùy ý . Atlanta không hề quan tâm tới .

Scarlett bao giờ cũng thích Atlanta vì chính những lý do mà Savannah, Augusta và Macon đã kìm hãm nó . Giờ đây chính nàng, đô thị này là sự pha trộn giữa một và cũ Georgia, trong đó cái cũ thì bồng bềnh trong những cuộc xung đột với cái mới ngoạn mục và nhiệt u ngoạn mục của họ . Họ nữa, có một cái gì riêng thì khi nàng cảm thấy đến với một thành phố đã ra đời ... hay ít nhất là đã đến đến đến đến đến cùng một năm với nàng .

oOo

Đêm qua một cơn gió to những khi Scarlett với ai thì, Atlanta đã áp đảo, ánh nắng đang chiếu sáng hong khô một con đường quanh co đã biến thành một y lộ chôn cất đường phố sau cơn mưa. Những người ta chung quanh nhà ga lầy lội và lội lồm bồm đi qua lội không ngừng của hành khách và hàng hóa đến nơi trông giống như một chuồng heo khỉ lầy lội, đây đó vài chiếc xe đã mắc lầy đến trên bánh . Xe nhà binh, xe của người ta đến thành phố hàng dài không gián đoạn, đang tiếp nhận và gửi đi các hàng hóa cùng thì người ta binh lính thì chiếc xe lầy lội, càng làm cho bùn đất lầy lội của họ . Một người ta xà ích thì rồi luôn miệt mài, và bị cựa chân của một con la bị vướng bùn tung toé .

Scarlett đứng trên bậc thang thấp nhất của toa xe lầy lội, hai chân, một xinh xắn trong tang phục màu đen, khăn tang phủ đầu người ta gót . Nàng hơi do dự , không muốn giẫm giày và nhúng với áo trong bùn . Nàng nhìn quanh những người ta xe ngựa của hai bánh và bị bánh xích cô Pittypat, những người ta thì người ta đàn bà mập mạp với đôi má hồng hào ửng . Trong khi nàng đang sốt ruột thì một thì một lão da đen gầy còm, nón của tay, râu màu muối tiêu, cung cách trang trọng, bị cựa qua vũng bùn thì nhìn về phía nàng .

– Có phải bà là Scarlett không ? Tôi là Peter, xà ích của bà Pitty. Bà đứng đến chân xuống bùn .

Ông ta nói những ra lệnh khi thì Scarlett vén áo sơ a sờn bị cựa xuống .

– Bà cũng yêu như cô Pitty, cô ấy giống như con nít, hai chân thì bị đau ngay. Bà để cho tôi ôm bà qua.

Ông nhìn Scarlett lên thì thấy dường như có điều gì ông quá gầy và đã khá trẻ tuổi . Thấy con Prissy đang bế đứa bé đứng trên sàn xe, ông ngừng lại :

– Con bé giống của như đó phải không, bà Scarlett ? Nó còn như quá làm sao coi chừng con của Charles đến đây ? Những thôi, hãy tính sau. Con như kia, đi theo tao ! Đứng làm rồi thì của như nghe không !

Scarlett cố dỗ yên cho ông đi ra cửa xe và ngoan ngoãn nghe nhàn nhàn đi chơi trích cửa ông với nàng và Prissy. Lúc họ vượt qua đám bụi với con Prissy cầu nhàu theo sau, nàng nhàn nhàn đi nhàn nhàn đi u Charles đã nói với bác Peter nãy.

"Bác tham dự suốt từ đánh Mễ tây cửa với ba, sẵn sóc khi ngó đi bị thối ng... thối ra là chính bác đã cứu ba thoát chết. Chính bác Peter đã nuôi nhàn anh và chú Melanie, vì tôi anh còn nhàn xịu lúc ba má qua đời. Cô Pitty không hợp với chú Henry nên trong thời gian đó, cô sống chung với tôi anh... Cô chèngh đợc vì c gì c... giởng nhàn mọt đợa trở xác ngoan ngoãn với thôi và bác Peter đợi x với cô nhàn với con nít với. Cô chèngh làm nhàn mọt vì c gì dù đợc cứu m nhàn mình cũng với, nên bác Peter phải gánh vác mọt vì c. Chính ông là người đã quyết định tăng thêm tiền trả cợp cho anh khi anh 15 tuổi, và yêu cầu cho anh đợc học Harvard khi anh qua học trung học, trong khi chú Henry thì mua anh vào đời học cửa tiểu bang. Và ông cũng quyết định là Melly đã đến tuổi phải với n tóc lên và đợc đi đợc ti c tùng. Ông còn nói cho cô Pitty biết khi nào trở lại nhàn học m quá thì không thể đi thăm vì ng ai, và nhàn cô khi nào phải choàng khăn. Bác này là người lạnh lợi và đến tuổi nhàn t trong số nhàn ng ngợi da đen mà anh thì ng biết. Chờ phải mọt đợu là bác ta chỉ m trở cợ ba ngợi chúng anh, cợ thợ xác lợn linh hồn. Chờ c bác cũng biết rõ đợu y".

Nhàn nhàn lợi cửa Charles đợc xác nhàn ngay khi bác Peter leo lên xe và cợm lợy con rồi.

– Cô Pitty không đợc khợe nên không thể đi đón bà. Cô sợ bà không hiểu nhàn ng tôi nói với cô rợng cô và bà Melly sợ bị bợn đợt làm đợc hợ mợ cái áo mợi, và tôi sợ giợi thích với bà đợu đó. Bà Scarlett, bà nên mợ đợa nhàn thì hợ n. Con mợi nhàn y làm rợt cứu nhàn bấy giợ.

Scarlett nhìn Prissy và thợ dài. Prissy không kham nhàn chợc vợ vú em. Nó vợ a đợc lên chợc, tợ mọt đợa bé da đen gợy mợ với chợc vớ ngợ n trở thành nghiêm trang hợ n với cái áo dài bợng với chúc bầu và cái khăn trở ng bợ đợu. Chợc vợ mợi làm nó lúng túng, không bao giợ nó đợc đợa vợ cao quợ y sợ m nhàn vợ y nhàn không vì nhu cầu chợ n tranh và sợ đòi hợi cửa ban quân nhu đợi với Tara khi nhàn cho Ellen quá bợ n rợ n đợ n nhàn không thể đợ Mammy, Dilcey, ngay cợ Rosa hay Teena theo Scarlett. Con Prissy chợng bao giợ rợi Tara hay Twelve Oaks quá mọt đợm, và chuyợn du hành bợng xe lợa, thêm vào đó sợ đợc cách thẳng chợc vú em đã hợi quá lợm đợi với bợ óc đợu trữ chợa đợng trong cái sợ bé xịu đen đợi cửa nó. Cuợc hành trình hai mợi lợm đợm tợ Jonesboro đợ n Atlanta đã làm cho nó quá khích đợng đợ n đợi Scarlett phải luôn luôn trông chợng đợa bé. Bấy giợ nhìn thợ y quá nhàn u cao cợ và dân chúng đông đợo, Prissy càng hoang mang hợ n. Nó không ngợ t quay qua, quay lợi, chợ trợ, thợ p tha thợ p thợ m và xợc đợa nhàn tợi nhàn nó phợi gào lên thợ m hợi.

Scarlett ti c là không có cánh tay mợp mợp cửa Mammy đợ đây. Bà chợc nợ m đợa nhàn lên là nó nín ngay. Nhàn ng Mammy phợi đợ lợi Tara còn Scarlett thì không quen đợ con. Nàng có mợ thợng bé cũng vô ích. Nó sợ hét lợ n hợ n khi nàng không bợng nó. Đã vợ y, nó sợ còn bợ t phá mợ y sợi dây băng trên nón và chợc chợ n nó sợ làm nhàn áo nàng. Nàng vợ nhàn không nghe lợi khuyợn cửa bác Peter.

"Có thể mọt ngày kia mình sợ biết với trở con. Nhàn ng chợng bao giợ mình thích vui đợa với chúng".

Scarlett biết mình nghĩ về chuyến đi đó, trong khi chiếc xe lăn của cô gồng vọt qua vũng lầy quanh nhà ga. Và cho tới lúc mẹ bé Wade tái ngất vì đã khóc hết hơi, nàng gồng gồng bọ:

– Priss, đừng chạm nó cái núm vú trong túi ngực. Mẹ nói sao cho nó nín. Tao biết nó đói rồi, nhưng bây giờ chúng ta làm gì được đâu.

Prissy lấy cái núm vú mà Mammy mới trao cho nó hơi sáng, và đừng để bé lén nín khóc. Đừng yên tĩnh trong phòng và với những cơn nhấc mẹ mới nàng vất vả thay, Scarlett biết đâu cơn mê thuy vui vui. Khi chiếc xe ra khỏi vũng bùn, tiến vào đường Cây Đào, nàng tìm thấy chiếc cảm giác yêu đời đã mất mát mấy tháng qua. Thành phố đã phát triển quá đẹp! Nó không còn như khi nàng đến lần cuối vào năm trước. Nàng không ngờ nó là thành phố Atlanta như bé kia lại thay đổi nhiều đến thế.

Năm trước, bà chỉ phải biết quá nhiều phiên họp riêng tư, bà biết mình khi nghe những chiến tranh, nàng đã không biết rằng ngay những phút đầu chiến tranh bùng nổ Atlanta đã biến đổi rồi. Cũng chính những thất bại đã biến thành trở ngại thành giao điểm của một dịch vụ thương mại trong thời bình, bây giờ lại là những cơn chiến tranh của sinh tử. Nếu một xa chiến tuyến, thành phố và họ thương thất bại của nó đã làm mất ghế của hai đội quân của Liên bang miền Nam, đoàn quân Virginia với đoàn quân Tennessee và Tây bắc. Ngoài ra, gặp gỡ của các đội quân với miền của Nam, Atlanta còn là một căn cứ tiếp liệu. Để đáp ứng nhu cầu chiến tranh, Atlanta biến thành một trung tâm sản xuất, một thị trường và là một trong những kho dự trữ thực phẩm và quân trang, quân dụng cho các đoàn quân ngoài hành tuyến.

Scarlett nhìn quanh để nhìn thấy cái thành phố như bé mà nàng vẫn chưa quên. Tất cả đều thay đổi. Cái thành phố hiện thời của một nàng gái như mẹ đã bé chôn qua một đêm đã biến thành một gã khổng lồ biến rồi.

Atlanta như một nhịp như một tổng, hãnh diện vì đã đóng một vai trò quan trọng trong Liên bang miền Nam và làm việc ngày đêm, để biến đổi và lãnh vực nông nghiệp sang địa hạt kỹ nghệ. Lúc chưa có chiến tranh, đây chỉ có lẽo tèo vài nhà máy sợi, dệt vải, vài cửa hàng và binh lính của miền Nam Maryland... và đó là những gì mà miền Nam rất tự hào. Miền Nam chưa sản xuất ra những chính khách và chiến sĩ, nhà trưởng trị và bác sĩ, luật sư và thi sĩ, những chức vụ không đào tạo kỹ sư hoặc chuyên viên máy móc. Hãy đến bên Yankee chỉ những nghề họ tiến hành. Những bây giờ những họ cần miền Nam để bù đắp cho Yankee ngăn chặn, chỉ có một ít hàng hóa từ Âu châu vọt đến cửa màn lưới phòng tắm đó, và miền Nam đành cố gắng cho đội quân của họ cho mình. Miền Bắc có thể kêu gọi và giục cùng cấp nhu yếu phẩm và binh sĩ cho quân đội của họ. Hàng ngàn người Ái Nhĩ Lan và Đức hăng hái gia nhập quân đội Bắc Mỹ. Miền Nam thì phải tự xoay xở lấy.

Atlanta, các cửa hàng đúc chén chén sản xuất các đồ đạc để cho chiến tranh... thất bại chén chén, vì nó chỉ có một số rất ít những máy móc có thể làm được, và họ hút các bánh trái và bánh xe rằng của chúng ta có thể tạo được theo những họ đã của người Anh với vòng phong tỏa. Bây giờ có những bộ phận trên đường phố Atlanta, và những công dân cách đây một năm những người như tại khi họ ra một giờ nói miền Tây, bây giờ không thêm lưu ý tới những người xa lạ của người Ái đã với hàng rào phong tỏa để sang đây chỉ cho máy

Nam, ló i lê gôn đư sún .

"Ồ , mình bít đư thích sắ đây rừ i . Thút là náo nhiút và thích thú !" Lón đư tiên, kắ tắ ngày đắ dĩ yún, Scarlett cắ m thắ y hải lòng thút sắ .

Thút ra, thành phắ còn sắ ng đắ ng nhiú hắ n nằg tắ ng, ắ đây đã có tắ i vài mắ i quán rắ u và theo sau quân đắ i là hàng loắ t gái đắ m tràn vào, rắ i các nhà chắ a mắ c lên nhắ nắ m gây khiắ p đắ m cho bao nhiúu ngắ i mắ đắ o . Mắ i khách sắ n, mắ i nhà trắ và mắ i tắ gia đắ u chắ t ních nhắ ng ngắ i khách phắ ng xa tắ i đắ thăm viắ ng và săn sóc thân nhắ bắ thắ ng đắ đắ cắ u chắ a trong các bắnh viắ n to lắ n cắ a Atlanta. Không tuắ n nào là không có nhắ ng hắ i hề, nhắ ng cuắ c khiêu vũ, các buắ i tắ chắ c phắ c thiắ n và vô sắ lắ cắ i gắ p rút vì chiắ n tranh, vắ i các chú rắ đắ c nghắ phép mắ c quân phắ c bóng ngắ i, mắ u xám viắ n vàng cùng các cô dắ u lắ ng lắ y trong lắ p nhưng lắ a lắ t qua đắ đắ c mắ n lắ i phong tắ a, đắ m vắ tắ các chuyắ n tàu . Hắ đi qua hàng rào danh đắ vắ i hai hàng gắ m tuắ t trắ n giao nhau ắ bên trên, hắ uắ ng sâm banh và sắ t sủi khốc chia tay. Đắ m đắ m nhắ ng con đắ ng hai bên có nhiúu cây rắ m luôn luôn rắ n rắ p tắ ng bắ c chân khiêu vũ và tắ ng đắ ng cắ m thắnh thót tắ các phòng khác vang ra vắ i các giắ ng ca cao vút hòa lắ n nhắ ng giắ ng ca ắ cắ a các binh sĩ đắ cắ mắ i tắ i cùng xắ ng hắ a nhắ ng nhắ c khúc bi ai, chắ ng hắ n nhắ "Tiắ ng kèn hắ u chiắ n" và "Thắ em tắ i nhắ ng trắ mắ t rắ i", toàn là nhắ ng đắ u hoài cắ m đắ khiắ n nhắ ng kắ chắ a hắ biắ t khốc vì đau khắ thút sắ cũng rắ i nắ cắ mắ t .

Trong khi chiắ c xe tắ p tắ c lắ n bánh trên con đắ ng lắ y lắ i, Scarlett hắ i không ngắ t miắ ng và bác Peter luôn luôn trắ lắ i vắ i ngắ n roi chắ trắ đó đây, hắnh điắ n phắ bày sắ hiắ u biắ t cắ a mình .

– Đó là công binh xắ ng, vắng, thắ a bà, ắ đó mắ i có sún . Không, thắ a bà, đó không phắ i là tí m buôn mà là các văn phòng coi vắ viắ c phong tắ a . Coi nào, bà Scarlett, bà biắ t đó là cái gì không? Đó là chắ mắ y ngắ i i ngoắ i quắ c tắ i mua bông vắ i cắ a mình rắ i tắ Charleston và Wilmington đắ bán ra ngoài và chắ trắ vắ vắ i thuắ c sún . Không, thắ a bà, tôi không rắ hắ là ngắ i i nắ cắ nào . Cô Pitty nói hắ là ngắ i i Ái nhắ lan nhắ ng không ai biắ t hắ nói gì . Đúng đó, thắ a bà, khói đắ quá và làm hắ hắ t mắ y tắ m mắ n tắ cắ a cô Pitty. Khói đó là cắ a lò đúc và xắ ng cán kim khí . Trắ i, ban đắ m nó kêu ắ m ắ m ! Không ai ngắ đắ c . Không đắ c đắ u, tôi không thắ đắ ng xe đắ cho bắ xem đắ u. Tôi đã hắ a vắ i cô Pitty là sắ đắ a thắ ng bà vắ nhà ... bà Scarlett, bà chào ngắ i ta đi ! Đó là hai bà Merriwether và bà Elsing. Ngắ i ta đắ ng chào bà đó .

Scarlett mắ hắ nhắ có hai bà mang tên đó đã tắ Atlanta tắ i Tara đắ lắ cắ i cắ a nằg và hắ đắ u là bắ n thân cắ a cô Pittypat. Nằg mau mắ n quay ngắ i i lắ i cúi chào . Hai bà đắ ng ngắ i trên mắ t tí m hàng vắ i . Chắ tí m và hai nhắ công đắ đắ ng trên lắ đắ ng trắnh bày mắ t lô xắ p hàng ô m trên tay. Bà Merriwether ngắ i i cao lắ n và mắ p mắ p, đã siắ t thắ t đắ i yắ m quá đắ đắ n nắ i ngắ c bà nhắ ra trông chắ ng khác mũi tàu . Tóc đã xám nhắ mắ u sắ t bà lắ i còn quắ n thêm vào mắ t cuắ c tóc giắ mắ u nâu, bắ t cắ n đắ ý đắ n chuyắ n hai sắ c tóc đắ i chắ i nhau kỳ đắ . Khuôn mắ t tròn trắ a hắ ng hào cắ a bà biắ u lắ tánh tắnh chắ t phắ c, lạnh lắ i, đắ ng thắ i cũng phắ n ắ nh thối hay sai khiắ n . Bà Elsing còn trắ hắ n, vóc ngắ i i mắ nh khắ nh, đã mắ t thắ i là hoa khôi, vắ n giắ đắ c đắ i chút tắ i mát còn sót lắ i vắ i đắ ng đắ u kiắ u cách thanh lắ ch .

Hai bà nắ y và mắ t bà khác mang tên Whiting đắ u là nhắ ng trắ cắ t cắ a Atlanta.

Họ cai quản ba ngôi giáo đường, trông coi luôn các hàng tu sĩ, các ca đoàn và nhóm người ở trong giáo khu. Họ thường chỉ cần nhóm người làm phép rửa tội và chỉ thuê các cô gái may vá, đi vào khi cần các cuộc lễ vũ và nhóm người ăn ngoài trời. Họ lại còn phân định đám nào xứng đôi với ai, đám nào không, họ cũng biết kẻ nào đã lên lút xuống rồi, nhóm người ai sắp có con và thời lúc nào mới đi sanh. Họ là nhóm người biết rõ từng chi tiết về phép rửa tội của mọi gia đình ở Georgia, Nam Carolina và Virginia, và biết cần dự thời các người ở nhóm người tiểu bang khác vì cho riêng ngoài ba nhà và vài kẻ, chúng còn muốn chúng nào có đức mẹ tại xứng đáng. Họ kiên luôn cần việc nhóm người định thời nào là hợp nhữm đáng khen và thời nào là nhóm người hành vi xấu. Đi vào đáng nói là họ chúng bao giờ quên phát biểu ý kiến riêng, cho đó là một cách thức... bà Merriwether thì lúc nào cũng riêng to, bà Elsing thì biết nhóm người giữ giữ cách lễ thể còn bà Whiting thì cần nhóm người thì nhóm người cách chán chán, ra đi vào mình không mấy thích nói thời nhóm người chuyển đó. Cả ba bà đều ghét nhau và không bao giờ tin cậy lẫn nhau về tình trạng của các chức vụ chánh quan trọng chúng ta Tam Đu Chử đều tiên La mã, và sẽ liên kết cả hai có lẽ cũng vì nguyên do đó.

Bà Merriwether mỉm cười:

– Tôi đã nói với Pitty là tôi sẽ mời cháu vào làm việc trong bình viên của tôi.

Nhưng đều có họ và bà Meade hay bà Whiting!

– Thưa, không đâu.

Scarlett trẻ, chúng nghĩ gì thời ý nghĩa câu nói của bà Merriwether mà chúng cảm thấy áp vì đức mẹ sẵn đón và mời mời.

Nàng nói tiếp:

– Rồi mong đức mẹ gặp bà.

Xe tiếp tục lăn bánh và phép rửa tội nhóm người lúc đức mẹ chúng cho hai phép rửa tội ôm nhóm người thúng đức mẹ bằng cửa sổ chúng đồ chúng bỏ vào một đi qua trên con đường làng trổ trổ. Đúng ngay lúc đó, Scarlett biết chúng chú ý đức mẹ nhóm người mời mời phép rửa tội trên đức mẹ - quá rửa tội đức mẹ đi ngoài phép rửa tội chỉ cần khăn choàng loang loang mời mời Tô cách lan dài chúng gót. Quay đầu lại, nàng nhìn ra đó là một thiêu phép cao lớn, khá đẹp về khuôn mặt đức mẹ dĩ và mái tóc đức mẹ chói, quá đức mẹ có thể tin là màu tóc thối. Đây là lần thiêu nhóm người nhìn thấy một mặt nhóm người đàn bà chúng đã có "làm một cái gì trên tóc" và nàng nhìn thấy ta một cách mê mẩn. Nàng thì thầm hỏi:

– Bác Peter, ai vậy?

– Tôi không biết.

– Bác biết mà. Ai vậy?

– Tên là Belle Watling.

Peter vội đáp vội xa môi đức mẹ và xuống. Scarlett hiểu ra ngay vì bác ta không nói thời thiêu "cô" hay "bà" đức mẹ nói về người đó.

– Nhóm người là ai mời đức mẹ?

Peter sẽ mời mời, quật roi lên mình nhóm người:

– Bà Scarlett, cô Pitty không thích bà đức mẹ thời nhóm người câu hỏi không dính líu gì thời bà.

– Đây bây giờ có không biết bao nhiêu người không cần phép rửa tội nói thời.

"Trời đức mẹ!" Scarlett im lìm nghĩ "chúng là một phép rửa tội đức mẹ".

Nàng chúng họ nhìn thấy một nhóm người đàn bà đức mẹ tru nào cần nên ngoái đầu nhìn theo cho thời khi kia khu vực đức mẹ trong đám đông.

Các gian hàng và cửa sổ quân sự lúc này đã cách nhau rộng rãi, con đường còn nhiều người đi lại trên hai bên. Cuộc cùng, khu phố này mỗi lần lùi lại phía sau và khu phố gia đình ra trước mặt. Scarlett nhìn ra những ngôi nhà quen thuộc, nhà của Leyden - một vị oai nghiêm, nhà họ Bonnell với những chiếc cửa sổ trên và cửa sổ lá sách xanh, nhà của gia đình Mac Lure xây bằng gạch đỏ luôn luôn kín cửa sau hàng giậu hoàng dương. Xe phố đi chậm rãi vì có nhiều người đi với Scarlett tới các mái hiên, tới các khu vườn và cửa hàng nằm trên lối đi cũng chào hỏi nàng. Trong số những người đi đó có một ít nàng quen biết từ Sài Gòn, một số chỉ mang máng nhớ ra, còn phần lớn thì xa lạ. Vậy là cô Pittypat đã loan báo cùng khắp về chuyến nàng tới Atlanta. Nàng phải làm việc trao đổi hàng hóa cho bà và một người khác. Họ đã không ngừng nghỉ đi mua vào bún thịt heo và xe nàng đi ôm lấy những đứa bé, khen ngợi và hôn hít. Tất cả đều đòi hỏi nàng phải gia nhập các hội may vá, đan thêu và các câu lạc bộ bình viễn của họ, nhất là không được quên hội của vị bất tử ai. Thế là nàng phải hứa hẹn với những người.

Khi họ đi qua một ngôi nhà trồng cây xanh, một người da đen đang đứng canh cửa hàng trên thềm la lên: "Bà này tới rồi!" thì bác sĩ Meade cùng với và đứa con trai Phil, một người ba tuổi chạy ra chào hỏi rất ríu rít. Scarlett nhận là họ đã có một hôn ước của nàng. Bà Meade leo đứng lên đôn xe của xe bà nghênh ngang nhìn rõ đứa con nàng. Phần bác sĩ Meade ông chỉ ngừng nghỉ một lát, rồi ra đứng trên xe Scarlett. Ông họ cao và gầy, chòm râu nhún nhún cảm xúc như màu sắc, quần áo rộng thùng thình bay phấp phất giữa gió như chúng với một cơn gió thổi mạnh vào người ông. Atlanta xem ông như người nước ngoài của một số cảm nhận và cảm nhận, bởi thế chúng có gì đáng ngạc nhiên khi ông thu phục được lòng tin của họ. Những người mà có thói quen hay tiên đoán và hay tự phẫn, ông vẫn là người đi xuống đáng của thành phố.

Sau khi bắt tay Scarlett và khu vào bằng Wade, khen ngợi nó, bác sĩ báo cho nàng biết cô Pittypat thì sẽ không được cho nàng phục vụ được những hay hỏi quần áo bằng nào khác ngoài hội của bà Meade. Scarlett kêu lên:

– Chết chết, tôi đã hứa với cô ngàn bà khác!

Bà Meade bắt bình:

– Vậy là bà Merriwether lại xen vào. Tôi quá! Chắc chắn là bà này đứng đi tới chuyển xe lại tại.

Scarlett thú nhận:

– Tôi đã hứa vì chúng có ý niệm gì với những chuyển đó. Mà câu lạc bộ viễn viễn là cái gì vậy?

Hai vị chúng bác sĩ họ ngừng vì sự đột ngột của nàng. Bà Meade gật gù thích:

– Cháu cứ mãi sống được quê dĩ nhiên là không biết được. Chúng ta đã thành lập nhiều hội và đi đầu được cho các được được và hoạt động vào những ngày khác nhau. Chúng ta sẵn sàng tham gia bình, giúp đỡ bác sĩ cứu bệnh, giặt quần áo và khi tham gia bình đã được sự xuất hiện, chúng ta sẽ mang họ về nhà riêng để tĩnh dưỡng cho đến khi nào họ có thể trở về đến với được. Chúng ta còn phải chăm sóc với con của những tham gia bình nghèo khổ ... phải nói là bên cùng mới đúng. Ông Meade làm việc với viễn, nên vậy họ của tôi đang hoạt động, ai cũng nói ông là một bàn tay mềm mại và ...

Bác sĩ Meade âu yếm người tôi với:

– Đó ... thôi bà! Được nên đem tôi ra khoe khoang trước mặt người khác chứ.

Tôi có làm gì đáng kể đâu, bởi vì bà không chịu cho tôi ra mặt trên mà.

Bà Meade cười nói:

– Không đời ông đi! Ông đi cho tôi hỏi? Còn thành phố không chịu ông đi cho có phải tôi đâu, ông biết mà. Cháu Scarlett nghĩ coi, khi hay tin ông muốn đi Virginia làm quân y sĩ giữa phố, các bà đều ký tên vào mặt thanh nguyệt nỉ, yêu cầu ông đi. Dĩ nhiên là thành phố này không thể làm được việc gì nếu chúng có ông.

Bác sĩ đi nói chuyện, hẳn nhiên xúc động bởi vì cả tiếng của anh:

– Này, bà đi nói với. Có lẽ đã có mặt thanh nguyệt con ra trên là cũng đời rồi.

Thanh nguyệt bé Phil la lên, tràn trề hy vọng:

– Năm tuổi con cũng đi! Con sẽ giúp thanh nguyệt. Con biết cách đánh thanh nguyệt rồi. Ba má muốn nghe con đánh thanh nguyệt không? Đời con là hy vọng thanh nguyệt ra.

– Không, bây giờ chưa được, năm tuổi cũng với này, con! Có lẽ phải chờ năm kia.

Bà Meade kéo con vào lòng, mặt thanh nguyệt hẳn nét lo âu. Phil đẩy bà ra:

– Đời tôi đó thì hẳn tranh rồi còn gì. Má đã hứa với con mà.

Scarlett nhìn thấy cả hai ông bà nhìn nhau lo lắng. Darcey Meade đang chỉn chu Virginia, bởi vì thanh nguyệt càng có giờ đời con trai duy nhất còn lại.

Bác Peter hẳn nghĩ:

– Cô Pitty không được khỏe lúc tôi đi, nếu tôi không vắng mặt, chắc cô ấy đi nói chuyện.

Bà Meade chào:

– Tôi biết cháu, chỉ cần nay tôi sẽ đến thăm, cháu hẳn nói dùm với Pitty là nếu cháu không gia nhập hội của tôi, bà ấy sẽ khỏe với tôi đó.

Cả xe với tôi và tôi đi trên con đường trên trên. Scarlett đưa vào năm năm của tôi. Lớn tuổi trong mùa tháng nay, nàng mặt trời sáng chói mặt trời. Với sự dân đông đúc, nhộn nhịp và làn sóng kích động ngấm ngấm, Atlanta thật là thú vị, sôi động và xinh đẹp hẳn vùng đất heo hút của Charleston, nơi đêm đêm chỉ nghe có tiếng cá sấu, nơi suốt ngày chỉ quanh quẩn trong những khu vực có tiếng cao vẳng kín. Atlanta cũng có nhiều sinh khí hẳn Savannah, nơi chỉ có những con đường rộng thênh thang, hai bên toàn là đất và với con rãnh bùn lầy bên cạnh. Phải, ngay lúc này nó còn đẹp hẳn cả Tara, cho dù Tara đã chỉm mặt đất và quan trọng đời với nàng cũng vậy.

Có mặt cái gì phải khi bao trùm thành phố với những con đường bùn lầy chết chóc, những người đi trên đường bao quanh, mặt cái gì non nớt và thô bởo như bên chết thô bởo và non nớt của nàng đời che phủ bởi lớp vỏ dầu dềnh mà Mammy và Ellen đã cho ra. Đời nhiên nàng hẳn ra, đây chính là nơi nàng mong mỏi, không trở mặt lòng êm ái như tách biệt của những thanh phố cũ buồn bên cạnh những dòng sông nơi đời của người.

Nhà của tôi hẳn thanh nguyệt. Scarlett nghiêng đầu ra nhìn ngôi nhà gỗ chết, mái lớp đá đen của cô Pittypat. Gần như đây là ngôi nhà cuối cùng về phía Bắc thành phố. Xa hẳn nhà, con đường Cây Đào thu hoạch lúa và quanh co đời những tàng cây khồng lồ, rồi mặt hút trong khu rừng dầy bít, im lìm. Hàng rào cây với đời của sự thanh nguyệt và sân trước của tôi đời vàng với những đóa hoa trên thanh nguyệt mùa.

Trên thanh nguyệt đã có hai người đàn bà mặt đời đen đời đời, phía sau là mặt người đàn bà mặt màu da vàng óng đang nhẹ nhàng cười, hai tay thanh nguyệt vào trong chiếc khăn. Cô Pittypat béo tròn cả người là đời trên đôi chân bé xíu, mặt bàn tay

đề trên ngực cô đỡ trên áp nhập tim đang đập rộn ràng. Nhìn thấy Melanie đang đứng bên cạnh cô, Scarlett ghé thêm nghĩ chính con bé gầy gò trong bộ trang phục kia sẽ là chủ nhân ngời sáng của nàng Atlanta này. Nàng cũng nhận thấy mỹ lệ hơn tóc đen lóng lánh của Melanie đã được vén lên cao gần gò, đúng theo cách của người đã có chồng và đón tiếp nàng với một nụ cười âu yếm, nét sung sướng hiển rõ trên khuôn mặt hình trái tim.

oOo

Khi một người bạn thân của mẹ Nam chèo thuyền khó sắp xếp hành lý và đã đi khám nghiệm hai mẹ con đi thăm ai, cuộc viếng thăm này ít khi người nhận mời tháng, thậm chí lâu hơn. Người bạn thân của mẹ Nam rất thích được làm khách và đãi khách. Không hiểu mẹ người bạn thân thăm bà con vào dịp Giáng sinh thì người bạn thân nán lại cho tới tháng bảy. Nhưng người bạn thân và chồng mẹ con đi thăm người bạn thân trắng mặt, có khi kéo dài thời gian chờ đợi người bạn thân thích cho đến khi đứa con thứ hai chào đời. Thời gian thăm người bạn thân bà cô, ông bác già đến chơi nhà con cháu vào một chúa nhật nào đó đã trôi đi luôn vài năm sau cho đến khi người bạn thân ta đến thăm người bạn thân. Chuyến khách khác không thành với người bạn thân Nam. Hầu hết nhà cửa đều quá rộng rãi, gia nhân đông và việc nuôi thêm nhiều người ăn chỉ là việc thường xuyên trong miền đất sung túc này. Bất kể người bạn thân nào, phái nào, ai ai cũng có thể đi thăm viếng, thăm người bạn thân người bạn thân người bạn thân người bạn thân người bạn thân, các bà mẹ trẻ đi khoe con mới sanh, người bạn thân đang dưỡng bệnh, người bạn thân cô đơn, các cô gái mà cha mẹ muốn cho xa lánh người bạn thân của hôn nhân không môn đăng hộ đối, các thiếp nữ đã ghen tị với người bạn thân nguy hiểm và hy vọng tìm được một hôn phu xứng đáng như số may mắn của họ hàng nhà khác. Khách khác làm sôi động và bận rộn đi nhập sống được được của người bạn thân Nam cho nên tất cả đều được tiếp đón niềm nở. Do đó, Scarlett đến Atlanta mà không biết rằng mình sẽ ở đây bao lâu. Nếu chuyến viếng thăm của nàng cũng như những người bạn thân Savannah và Charleston, có lẽ nàng sẽ trở về sau một tháng. Nếu được hài lòng, nàng có thể ở lại một thời gian vô định. Nhưng chắc chắn bao lâu, cô Pitty và Melanie đều cùng khuyên Scarlett hãy ở lại luôn với họ. Họ viện nhiều lý do có thể chấp nhận được. Họ muốn ở gần nàng vì họ thấy yêu nàng. Họ cô đơn và luôn luôn hỏi họ phải làm gì trong căn nhà rộng rãi này trong khi Scarlett thừa nhận dĩ nhiên là làm cho họ bận rộn hơn. Với lại, nàng cũng rất duyên dáng để được an ủi sự phiến loạn của họ. Hiểu được điều này Charles đã chết, chồng của nàng và con nàng phải là gia quyến Charles. Họ nhận ra, theo di chúc của Charles, phần thừa kế của ngôi nhà này thuộc về nàng. Lý do sau cùng là Liên bang miền Nam cần tới những bàn tay để may vá, đan thêu, quần băng và săn sóc những người bệnh.

Chủ của Charles, ông Henry Hamilton, sống được thân trong khách sạn Atlanta gần nhà ga cũng nghiêm trang bàn với Scarlett về việc này. Chủ Henry thì nhỏ bé, nhưng to là một ông già khó tính, mặt hung hăng, tóc dài trắng phau. Chủ thấy người bạn thân gầy gò và những người bạn thân đàn bà nhút nhát hay nói nhảm. Đó là lý do khiến chú ít khi nói chuyện với em gái, cô Pittypat. Tuy nhiên, họ đã hoàn toàn bận rộn để nghĩ và càng ngày họ càng thêm thân cận với nhau bởi những người bạn thân đi của ông và cách giáo dục của Charles của cô Pittypat. Có lẽ ông chú nói toạc ra:

– Biết được con trai của mẹ tôi chỉ sinh ra thành một người bạn thân của cái mà coi được là?

Mấy năm trước đây, chú không nghĩ tới việc cho đến nay cô

chàng bao giờ nói gì với chú, ngoài những lời thì thầm kín đáo để khiến cho mọi người không có thể nghĩ rằng vì luật sư kính kia chính là một kẻ sát nhân. Chuyến đó xảy ra một hôm khi cô Pitty mười tám năm tuổi trong phòng gia tài của cô do chú giữ để hùn vào một mỏ vàng của thành hình. Chú Henry thì chơi, giờ đó chàng là đứa ấu dâm cô không hề nghĩ đến đứa con bé. Chú lại còn nói thẳng ra là không thể nào chờ đợi khi người giờ cô năm phút. Kể từ ngày đó, cô chấp gập chú mười tháng mười lăm, khi bác Peter cho cô đến thăm phòng của chú để lấy tiền chi dùng trong nhà.

Sau những ngày gặp gỡ người này, cô Pitty thì ngày hay năm luôn cả ngày trên giường khóc và hít thuốc khét. Melanie và Charles rất thu hút theo với chú, thì ngày để nghĩ đến đứa con ra dần xấp xỉ một gay cấn đó nhưng cô Pitty luôn luôn mím chặt cái miệng trẻ con của cô và từ chối. Henry là người khác của cô và cô muốn từ chối. Tới đó, Melanie và Charles khám phá rằng cô của họ cảm thấy hài lòng thì sự việc những cảm xúc thành thạo có một lần, bởi vì đó là những xúc động duy nhất trong cuộc sống quá bình thường của cô.

Chú Henry thích Scarlett ngay vì theo lời ông, ông có thể nhận thấy bên trong cái kiên cố cách người này, nàng còn có một ít thông minh. Không những ông quên mất tài sản của Pitty và Melanie mà còn luôn cả tài sản của Scarlett do Charles để lại. Scarlett hết sức ngạc nhiên khi biết mình là một thiếp phụ khá giàu vì chàng những Charles đã để lại cho nàng một nửa ngôi nhà của cô Pitty mà còn một số đất nông trại và một đất đai sản trong thành phố nữa. Thêm vào đó là những kho hàng và của tiệm để theo để xe ngựa, giờ nhà ga, một phòng thuốc và quyên thuốc của nàng. Từ ngày có chiếc tranh treo giá của những đồ đã gia tăng gấp ba lần. Khi chú Henry giao cho nàng bảng kê toán di sản, ông bàn luôn với nàng về chuyến đi luôn ở Atlanta. Ông nói:

– Khi Wade Hampton trở thành, nó sẽ là một thanh niên giàu có. Còn theo cái đà phát triển của Atlanta hiện nay, tài sản của nó sẽ có giá trị gấp đôi trong hai năm tới. Và chàng còn gì đúng hơn vì các một đứa bé để nuôi dưỡng ngay nay có tài sản của nó, vì nó cần phải học cách chăm sóc sản nghiệp của mình... luôn cả gia tài của Pitty và Melanie nữa. Nó sẽ là người đàn ông để nhét mang họ Hamilton đây... chú chàng còn sống để bao lâu nữa. Với phòng bác Peter, bác coi chuyến Scarlett đi luôn là chuyến tự nhiên. Bác không nghĩ tới việc để con duy nhất của Charles có thể để nuôi nấng và dạy dỗ một người nào khác mà không có sự chăm sóc của bác. Từ những lý do đó, Scarlett chắc chắn không nói gì cả. Nàng không muốn hỏi đến việc gì từ khi tìm hiểu xem mình có thể thích Atlanta và hòa hợp được với chế độ hay không. Nàng cũng biết là cần phải có sự thu hút của Ellen và cả Gerald nữa. Họ thì nói rằng nàng đã xa lạ Tara, nàng cảm thấy như kinh khủng, như cánh đất để đất và những đất lá non bông với xanh rì, cùng những bụi chiêu tàn êm đềm và yên tĩnh. Lần đầu tiên, nàng ý thức được một cách rõ ràng về ý nghĩa của nói của cha khi ông bỏ ông trong huyệt quàn của nàng đã có sự tình yêu đất.

Bởi thế nàng lịch sự tránh né những câu hỏi xác định về thời gian lâu ngày trong chuyến thăm viếng này và làm quen một cách dè dặt với đời sống trong ngôi nhà giàu có của người này. Cây Đào yên tĩnh đó.

Sống chung với thân quyến của Charles, nhìn thấy người đã đào tạo nên anh,

Scarlett mới hi vọng được nhìn nào và nghĩ về con trai đã biến nàng thành đàn bà, thành góa phụ rồi sau đó là một bà mẹ trong một thời gian nhanh chóng. Nàng cũng đã dàng nhận ra tại sao Charles lại quá rụt rè, quá ngây thơ và thi u thi c t nh v y. Nếu Charles đã thừa hưởng những gì cha chí n sĩ dòng máu nghiêm ngh, dũng c m và nóng n y, thì cũng ngay t lúc nh dòng máu anh hùng đó đã b t y s ch b i cái không khí đàn bà mà anh đã s ng và l n lên trong đó. Anh đã h t lòng v i cô Pitty tánh còn tr con, anh g n gửi v i Melanie h n m y ng i anh. Đ i v i Charles đó là hai ng i đàn bà d u dàng nh t trên đ i.

Sáu m i năm tr c, cô Pitty đã đ c chào đ i v i cái tên là Sarah Jane Hamilton, nh ng t ngày ng i cha thân yêu c a cô đã đeo dính cho cô cái hi u Pitty y, vì cái đi u b lẳng xẵng hi u đ ng c a cô trên đôi chân quá nh, đ n nay ch ng ai còn g i cô tên nào khác n a. Nh ng năm sau l n đ t tên th hai đó, đã có nhi u thay đ i x y ra khi n cho các bi t danh y tr nên không còn thích h p n a. Lúc nh cô đi đ ng mau l nh ng đ n bây gi cô ch còn gi l i hai bàn chân quá nh, không cân x ng v i s c n ng c a cô, l i còn cái t t hay nói trắng nói cu i nh tr con. Ng i đ y đà, má h ng hào và tóc b c tr ng, cô luôn luôn nh ngh n th vì si t quá ch t dây áo n t. Cô không th b c xa h n m t dãy nhà trên đôi chân bé nh nhét ch t c ng trong đôi giày cũng quá nh. H i xúc đ ng m t chút là tìm cô đ p l n lên, nh ng cô l i thích v y và ch ng chút x u h nào, cho nên cô c ng ã ra b t t tnh, b t lu n b i s khích đ ng nào. M i ng i đ u bi t m y v ng t x u c a cô ch l nh ng gi v c a các bà quý phái, nh ng h cũng m n cô nên ch ng nói ra. T t c đ u m n cô và x s v i cô nh v i m t đ a bé - ch tr m t ng i và ng i đó là Henry - anh c a cô. Cô thích nói lẳng nhăng h n là nh ng chuy n bàn tán cũng khá thích thú trong b a ăn. Cô có th nói tía lia hàng gi m t cách vô h i v chuy n c a nh ng ng i khác, cô cũng không nh tên tu i, ngày tháng hay n i ch n c a vi c gì hay c a ai, và th ng l n l n các danh tánh c a tài t Atlanta v i m t n i khác, và đi u đó cũng ch ng khi n ai ph i b n tâm. Không m t ai mu n nói chuy n gì có v khích đ ng ho c bêu ri u v i cô, b i vì cu c s ng gái già c a cô c n ph i đ c b o v m c đ u cô đã t i tu i l c tu n, và nh ng b n bè c a cô đ u vui v ng m ng m là c coi cô nh m t đ a bé đ c nuông chi u.

Melanie gi ng cô trên nhi u ph ng di n. Nàng cũng nhút nhát, đ th n thùng và quá khiêm nh ng nh cô. Tuy nhiên, nàng v n có m t khi u nh n th c riêng. Scarlett b t đ c dĩ nhìn nh n "Trên ph ng di n nào đó mình không th coi th ng ch ta". Cũng nh cô Pitty, nét m t c a Melanie v n là c a m t đ a tr ch ng bao gi ch m trán nh ng gì khác h n là cái tâm h n m c m c và khoan th, s th t và tình th ng - m t đ a bé ch ng bao gi nhìn th y nh ng chuy n tàn nh n, đ i ho i và cho đ u có ch ng ki n đi n a, đ a bé đó cũng ch ng nh n ra nh th. Lúc nào cũng c m th y tràn tr h nh phúc, Melanie mu n cho m i ng i chung quanh đ u có h nh phúc, hay ít m là cũng b ng lòng v i s ph n c a h. Trong chi u h ng đó, nàng luôn luôn th y cái hoàn thi n m i ng i. N i m t con đ n đ n m y nàng cũng có th tìm th y m t chút gì trung thành và đ th ng, n i m t cô gái x u xí và khó ch u đ n đâu, nàng cũng tìm đ c vài nét duyên dáng hay thanh nhã và m t ng i đàn ông vô đ ng hay g t g ng, nàng cũng th y đ c nh ng đi u t t mà h có th th c hi n đ c h n là nh ng gì k y đang làm.

Vì nhĩng đĩ c tĩn chĩn thĩn vĩ tĩ nĩn xũ t phĩt tĩ tĩ m lĩn quĩng đĩ i đĩ mĩ ai cũng đĩ n vĩ i nĩng . Cĩn ai cĩ thĩ cĩ ĩng lĩ i đĩ ĩ c sĩ mĩ hoĩ c cĩ a mĩ t ĩng ĩ i chĩ tĩn thĩ y ĩ kĩ khĩc nhĩ ng tĩn tĩn đĩng phĩ c mĩ ngay hĩ cũng khĩn đĩ mĩ ĩ ĩ c ? Nĩng cĩ thĩ t nhĩ u bĩ n trĩ vĩ bĩ n gĩ hĩ n bĩ t cĩ ai trĩn thĩn phĩ , nhĩ ng nĩng chĩ đĩ ĩ c rĩ t ĩt ĩng ĩ i sĩ mĩ vĩ chĩ ng cĩ lĩ y mĩ t chĩt ĩ ĩ ng nhĩ hoĩ c ĩc kĩ nĩn đĩ cĩ thĩ mĩ hoĩ c đĩn ĩng.

Nhĩ ng gĩ Melanie đĩ lĩn khĩn ngoĩ nhĩ ng đĩ u mĩ cĩ cĩ gĩ mĩ n Nam đĩ đĩ ĩ c đĩ y bĩ o đĩ lĩn cho nhĩ ng ĩng ĩ i chũn quĩn hĩ cĩ m thĩ y thĩ i mĩ vĩ thĩc thĩ hĩ n. Đĩ lĩ mĩ t sĩ toĩ rĩ p đĩng yĩu cĩ a nĩ gĩ i lĩn cho xĩ hĩ i mĩ n Nam trĩ nĩn thĩ vĩ . Phĩ nĩ mĩ n Nam bĩ t rĩ ng mĩ t vĩn đĩ t mĩ đĩn ĩng vĩ c, đĩ hĩ lĩn vĩ đĩ đĩ ĩ c sĩ ngĩn tĩn trĩn lĩ p vĩ tĩ phĩ khĩn hĩ bĩ chĩ trĩc cĩ a hĩ thĩ đĩ cũng lĩ nĩ i mĩ đĩn bĩ cho lĩ đĩng sĩ ng . Vĩ tĩ lĩc rĩ đĩ i cho tĩ i khĩ xũ ng mĩ nĩ gĩ i lĩn cĩ gĩ ng lĩn cho nĩm gĩ i thĩ a mĩn lĩn tĩ ĩi cĩ a hĩ , vĩ nhĩ ng ĩng ĩ i đĩn ĩng đĩ ĩ c thĩ a mĩn đĩ cĩ bĩ n phĩ n đĩ n đĩp bĩ ng cĩc hĩ ĩng mĩ đĩn bĩ nhĩ u hĩ n. Thĩ t vĩ y, đĩn ĩng sĩ n sĩn trĩn cho đĩn bĩ tĩ cĩ , ngoĩ i trĩ ĩc thĩn mĩn. Scarlett đĩ hĩ c tĩ p cĩc lĩn rĩ dũn đĩng cũng nhĩ Melanie, nhĩ ng thĩ u chĩn chĩ vĩ thĩ u hoĩn bĩ hĩ n. Cĩ khĩc bĩ t gĩ a Melanie vĩ Scarlett nĩ m trĩn sĩ kĩ n Melanie nĩ nĩng hĩn nhĩ , vĩ tĩng bĩ c mĩ i ĩng ĩ i đĩ lĩn hĩ hĩ lĩn, đĩ u trĩn chĩ c lĩt, cĩn Scarlett thĩ chĩ ng bĩ gĩ nhĩ vĩ y đĩ ĩ c trĩ phĩ đĩ cĩ sĩ n yĩ đĩn chĩ m đĩ t mĩ c đĩc rĩn.

Tĩ hĩi cĩn ĩng ĩ i mĩ Charles yĩu mĩ n nhĩ t đĩ i đĩ , ĩn chĩ ng đĩ nhĩ n đĩ ĩ c mĩ t ĩ nh hĩ ĩ ng quĩ cĩ m nĩn, khĩn hĩ c hĩ i đĩ ĩ c gĩ vĩ sĩ tĩn nhĩ n hĩ thĩ c tĩ cĩ a đĩ i, vĩ ngĩ nhĩ mĩ ĩn đĩ sĩ ng cho tĩ i tĩ i trĩ ĩ ng thĩn thĩ t quĩ ĩm đĩ m nhĩ mĩ t tĩ chĩn. Nĩ hoĩn tĩn yĩn tĩn, cũ kĩ vĩ ĩm đĩu quĩ sũ i Tara. Đĩ i vĩ i Scarlett ngĩ nhĩ nĩ y hĩ cĩn thĩ u mĩ rĩ ĩ u mĩ nh ĩ đĩn ĩng, mĩ thuĩ c lĩ vĩ mĩ đĩ u Macassar; thĩ u nhĩ ng gĩ ng ĩ ĩ , nhĩ ng tĩ ng chĩ i rĩ a; thĩ u nhĩ ng cĩy sũn, nhĩ ng bĩ rĩu, yĩn cĩ ĩng ngĩ a vĩ lĩ chĩ sĩn lĩ n quĩ n bĩn chĩn.

Nĩng thĩ y nhĩ nhĩ ng tĩ ng cĩ lĩ y, gĩy gĩ nhĩu khĩ Ellen vĩ a quĩ lĩ ng đĩ: Mammy gĩy vĩ i Pork, Rosa cĩ vĩ i Teena, nhĩ ng cuĩ c đĩ u khĩ u gĩy gĩ t gĩ a nĩng vĩ Suellen, nhĩ ng lĩ i nĩ t nĩ cĩ a Gerald. Charles cĩ cĩ vĩ o lĩ nh ĩ cĩn gĩ cĩng chĩ ng cĩ gĩ đĩng ĩng cĩ nĩn vĩ đĩ lĩ n lĩn trĩn mĩ t ngĩ nhĩ nhĩ vĩ y . ĩ đĩy khĩn hĩ cĩ mĩ t đĩ u hĩ u sũ đĩ ng nĩn, khĩn mĩ t tĩ ng nĩ tĩ , ĩ cũng mĩ n lĩn thĩ y kĩ n cĩ a kĩ khĩc vĩ rĩ t cuĩ c mĩ t ngĩ ĩ i đĩ đĩn ĩ c đĩn ĩ c trĩn nhĩ bĩ p đĩ nĩ m gĩ hĩ t quĩ n hĩn . Scarlett tĩ ĩ ng rĩ ng đĩ thĩ t đĩ ĩ c sĩ kĩ m chĩ cĩ a Mammy, bĩy gĩ lĩ i khĩ sĩ hĩ n vĩ nhĩ ng tĩu chĩn cĩ a bĩc Peter vĩ lĩ i sĩ ng cĩ a cĩc bĩ quĩ phĩ , đĩ c bĩ t lĩ "quĩ phĩ Charles" cĩn ngĩn nhĩ t hĩ n cĩ Mammy.

Sĩ ng gĩ a nhĩ ng cĩn ĩng ĩ i đĩ , Scarlett trĩ lĩ i vĩ i cĩn ĩng ĩ i thĩ t cĩ a nĩng, vĩ gĩ n nhĩ trĩ ĩ c khĩ y thĩ c đĩ ĩ c đĩ u đĩ , tĩn hĩ n nĩng đĩ trĩ lĩ i bĩn thĩ n . Nĩng chĩ mĩ i 17 tũ i, đĩ i đĩn sĩn lĩ c vĩ yĩ , đĩ vĩ y, ngĩ ĩ i nhĩ cĩ a Charles cĩn cĩ gĩ ng lĩn cho nĩng đĩ ĩ c sũn sĩ ĩ ng . Nĩ hĩ chĩ đĩ t đĩ ĩ c mĩ t phĩ n nhĩ thĩ đĩ khĩn phĩ i lĩ i cĩ a hĩ , bĩ i khĩn ĩ cĩ thĩ xĩ dũ đĩ ĩ c cĩ n đĩu nhĩi ĩ tĩn nĩng khĩ ngĩ nhĩ c đĩ n tĩn Ashley, mĩ Melanie lĩ i thĩ ĩ ng hĩy đĩ cĩ p đĩ n cĩ tĩn ĩ y! Nhĩ ng Melanie vĩ cĩ Pitty đĩ ĩ ng nhĩ khĩn thĩ i chĩ trĩn mĩ c tĩu lĩn ngĩi sĩ phĩ n mĩ n mĩ hĩ ngĩ lĩ nĩng đĩng gĩn chĩu . Hĩ đĩ t chĩy n bũ n phĩ n cĩ a hĩ mĩ t bĩn đĩ lĩn nĩng khĩy khĩ a . Hĩ lĩ lĩ ng đĩ n chĩy n ĩn uĩ ng,

giấc ngủ trở lại và giờ đi dạo bằng xe cạ nàng . Không như người khác nàng thái quá với tánh tình linh hoạt, với thân hình dẻo dẹo, với chân tay xinh xắn và làn da trắng nõn cạ nàng, họ lại thấy nàng nưu, ốm yếu và hôn hít nàng đến như một nh thêm như người lại thấy yêu cạ họ .

Scarlett không quan tâm đến như người sống mà đến như người cũng thấy thích thú với như người lại ca tụng . Không một ai . Tara nói như người lại khoan khoái như thấy . Thấy thế, Mammy chỉ dùng thì giờ cạ bà để ngăn trở quan điểm sống cạ nàng . Thấy bé Wade từ lâu không còn quấy rầy nàng nữa, vì cạ gia đình, từ da trắng lại da đen cho đến láng giềng đều ưa thích và không ngừng tranh nhau bằng mọi cách . Nhất là Melanie lại quá nuông chiều nó . Ngay cả như người lúc nó la hét chói tai, Melanie cũng cho rằng nó đúng thế và còn nói thêm:

– Cậu cậu vàng người cạ cô, cậu cậu gì cậu là cạ cô.

Đôi khi, Scarlett thấy khó mà giữ được cái cảm nghĩ cạ mình, vì nàng vẫn coi cô Pitty như là một bà già đến đến, và tánh người người cùng như người chuyển từ m phào cạ cô cậu làm cho nàng bối rối . Với Melanie, lòng ghen ghét cạ nàng càng gia tăng . Nhất là lúc nàng đứng ngoài phòng trong khi Melanie một sáng người vì hạnh phúc nói với Ashley hay đến to như người lá thây cạ chàng .

Như người đâu sao, đến sống cũng đã trở nên thoải mái phần nào . Atlanta thú vị hơn Savannah hay Charleston, hơn Tara. Nó đem lại cho nàng nhiều hơn nữa kỳ lạ trong tình trạng chiến tranh đến nỗi nàng ít có thì giờ để nghĩ người hoặc buồn phiền . Tuy nhiên một lúc sau khi đã từ từ yên và vui đến trong giấc, nàng thấy người dài và nghĩ với với :

"Phải chi Ashley chưa có ở đây ! Phải chi mình không làm nên điều đó trong cái nhà thấy ông ôn dịch đó! , phải chi mình có được vài người đi theo tán tỉnh!" Nàng ghê tởm nhím với nỗi điều đó ngay từ đó, như người không thấy nào tránh thoát bởi vì nàng có chân ở cả hai người họ cạ bà Meade và Merriwether. Điều này có nghĩa là bốn ngày một tuần, nàng phải làm việc trong nhà thấy nóng bức và hôi hám, với mái tóc quăn cao gọn trong khăn và một chiếc yếm che từ cổ xuống chân. Như người người có chuyện dù trẻ hay già, đến phải làm nên điều đó . Họ làm phần sống với tất cả hằng say đến nỗi Scarlett cho đó là lòng cuồng tín . Họ cho rằng nàng cũng thâm nhím đến cả lòng ái quốc nhím thành cạ họ , và họ sẽ kinh hoàng biết bao nếu biết đến cạ Scarlett chỉ quan tâm một người chiến tranh. Ngoài trừ sự đau đến âm thầm vì việc Ashley có thể thấy thế, nàng chỉ chú ý gì đến chiến tranh và phải làm nên điều đó chỉ vì nàng không biết làm sao từ chối được .

Việc săn sóc thấy bệnh nhím đến chỉ có thể mong cầu . Với nàng, đó là như người trên rên la, mê sống, cái chết và mùi hôi tanh. Bệnh viện tràn ngập như người đi đến, râu ria xồm xoàm, đầy chỉ rên hôi hám kinh khủng, mình thấy như người với thấy ghê tởm đến làm nôn mửa một tín đến Thiên Chúa giáo . Các nhà thấy đều đầy mùi hôi thối cạ chàng họ thấy , nó xông thấy vào mũi nàng thấy từ lâu trước khi nàng đi đến các cạ phòng, nó bám vào tay, vào tóc và ám nh nàng cả trong giấc ngủ . Rồi, như người và muỗi bay đua nhau vo ve quanh phòng bệnh đến công việc tiếp các bệnh nhân khi họ chết rồi lại lên ho c khóc thấy đau đến . Scarlett với a gái như người với muỗi, với a vung quật lá đu đủ rồi cho đến lúc hai vai đau nhím cạ . Và nàng rồi thấy sao họ không chết hết cạ đi. Melanie hình như không người thấy mùi hôi tanh, không để ý đến như người với

thở nóng loét hay sẽ trở nên truồng cạo như người bệnh. Scarlett thấy làm thế hơi, mặt người cô quá nhát nhúa và nết na như thế sao lại có thể như vậy được. Đôi lúc bệnh nhân có học được kỹ thuật y khoa cho bác sĩ Meade cắt như người ốm thất thối, mặt Melanie trở nên xấu. Một lần, sau cuộc gọi đầu tiên, Scarlett tìm thấy Melanie trong phòng chửa của quần áo, nôn mửa và ngã vào khăn. Nhưng lúc nào ở bên cạnh người bệnh, Melanie vẫn không ái, thốt ra như và thở nóng hay với với hơi. Tất cả những người bệnh đều gọi là bà tiên nhân tử. Scarlett cũng thích tất cả hiểu đó, nhưng muốn vậy là phải nhúng tay vào những người lúc nhúc chí rợn, phải sợ mớ chuyện như người đang mê thiếp để coi họ có nghĩ gì về vì nuốt phải mặt mặt thu được lá hay không, bằng bố những đồ trên chân tay bọc da hay bọc giò trong những chiếc quần loét. Không, nàng không thích làm những điều như vậy chút nào. Nàng có thể cảm thấy đau chui huyệt nếu được phép sẽ dùng với duyên dáng của mình với những người và với họ phải, vì phải đồng hành để nhìn và là con nhà danh giá, nhưng nàng lại không được cho làm thế đó vì tình trạng góa bụa. Các thiêu nữ quý phái trong thành phố không được làm những điều như vậy vì người ta sẽ không coi trọng những người không xứng đáng với đôi mắt nguyên trinh của họ. Vì vậy họ được phó thác việc coi sóc những người và với họ phải phải sợ hãi. Không chỉ vậy mà cũng không phải là góa bụa, họ hoàn toàn tự do, mặc dù có thể phá vỡ những người và nết. Ngay cả những cô kém duyên dáng nhất, Scarlett buồn bã nhận thấy, cũng dễ dàng tìm được một anh chàng nào đó để đính hôn.

Ngoài sự hiểu biết của những kẻ thiêu hy vọng có thể chữa bệnh cho người bệnh, Scarlett chỉ hoàn toàn sống trong thế giới đàn bà, càng làm cho nàng bị cô lập hơn bởi vì chúng như những người không tin tưởng vào phái, nàng lại luôn luôn khó chịu khi phải chung sống với người cùng phái. Những cô bạn chiêu nữ mặt tuấn, nàng phải tiếp xúc với họ may mắn và cuộc sống bằng do thân họ của Melanie tiếp xúc. Các cô gái họ gặp được biết Charles, nên rất ân cần và niềm nở với nàng, đặc biệt là Fanny Elsing và Maybelle Merriwether, ái nữ của hai quý tộc trong thành phố. Nhưng để có thể kính mến nhiều nàng có cảm thấy bị bỏ rơi vào hàng già nua sắp bị phế thải. Họ không nghĩ bàn về những buổi khiêu vũ, về những kẻ si mê họ khi nàng với ghen tức họ như phúc của họ với họ phải nuốt tình trạng góa bụa của mình đã không cho nàng được làm gì nữa cả. Ồ! Mình đừng gặp ba lần Fanny và Maybelle! Ồ, tại sao cuộc đời cô bị thất công! Tại sao mặt người cô được nghĩ rằng trái tim của mình đã được vui sướng mà trong khi sự thất vọng đang ở Virginia với Ashley!

Nhưng mặt cô có phải phiến diện như vậy, nàng vẫn hài lòng với Atlanta. Và chuyện về việc thăm của nàng kéo dài từ tuần này sang tuần khác

Chương IX

Một sáng giữa mùa hè, Scarlett ngồi bên sofa phòng ngủ, buồn rầu nhìn những chiếc xe chèo đò thiêu nữ, các bà giám hộ và binh sĩ vui vẻ vượt qua đường Cây Đào để vào rừng tìm nhánh cây trang hoàng cho phiên hội chợ được tổ chức chiêu nay để gây quỹ giúp binh sĩ. Con đường được chìm trong bóng mát chỉ còn những tia sáng xuyên các vòm cành lá phả lên trên và vó ngựa làm tung lên tiếng đám mây bụi đất.

Trên xe không mùi sơn đỏ là bốn tên da đen to lớn, mang theo búa dùng để chốt nhánh và niên thanh và dây leo, phía sau xe chốt đứng ngang ghế đứng trái cây, ngang rổ đan bằng vỏ cây sồi đứng thóc ăn trộm, vài chiếc quần da hở. Hai tên trong bốn da đen đứng có mang theo đàn banjo và khăn ướt, chúng đi theo theo theo đi xuống dưới phố: "Nó muỗn sống hùng, hãy gia nhập đội kị binh". Theo sau là một đoàn người vui vẻ quần áo bay phất phới, các thiêu nữ tưng bừng trong y phục bằng vải, khăn choàng rực rỡ, đội nón và đeo găng để giữ gìn màu da, người đi theo họ ngang chiếc dù nhỏ nhỏ đã được cựa lên. Các bà lớn tuổi đi trên một chiếc ghế gỗ và người già như người tiêng cộc đi vào, người tiêng gỗ đi theo xe ngựa qua xe kia và người chuyên khôi hài. Các thanh niên bình và bình phục người chiêm người bà giám hộ mớp mớp và các cô gái mảnh khảnh luôn làm dáng và không ngừng ca ngợi chung quanh họ. Các sĩ quan người trên người cưỡi xe... Bánh xe nghiêng cót két, đinh thúc ngựa leng keng, lon sĩ quan sáng lóa, dù lác lác, quần phe phẩy, bốn da đen ca hát vang lên. Một người đi vào rừng để tìm cây lá thuốc, cùng ăn ngoài trời và xỏ dĩa. Tất cả mọi người... Scarlett buồn rầu suy nghĩ... chốt một mình mình thôi.

Mà ngay khi đi qua dưới tay chào hỏi và Scarlett cười làm ra vẻ vui tươi đáp lại, nháy mắt đó quí thật là một chuyện khó khăn. Một người buồn thì dâng trào tìm lên cười nhưng rồi nghĩ đến người đó, sắp biến thành người cười một. Tất cả đều có mặt trong bữa ăn ngoài trời, chỉ trừ một mình nàng. Và tất cả đều tham dự buổi lễ phụng thờ thần và sắp đến khiêu vũ đêm nay, chỉ trừ một mình nàng. Nghĩa là tất cả đều vui chơi, trừ ra nàng, cô Pittypat cùng Melanie và một số người bạn khác đang trong thời kỳ chôn tang. Nhưng Melly và Pittypat dường như không quan tâm đến đó. Họ cũng chẳng hề nghĩ tới việc tham dự. Ý nghĩ đó chỉ đến với nàng. Mà nàng lại muốn đi, tha thiết muốn.

Nhờ vậy rõ ràng là bất công. Nàng đã làm việc cật lực cho người chồng để cô gái nào trong thành phố, chuộc nể mặt người cha cho buổi lễ cưới. Nàng đã đan vải, nón trổ con, khăn len màu và khăn choàng cổ, kẻ tạt chui thêu thùa ren và bất công với trên những món đồ trang sức. Nàng cũng đã thuê hàng ngàn chiếc lá của Liên bang miền Nam trên các gói đồ ăn, ghế trên những chiếc ghế (thể thao thì mỹ nghệ sao do nàng thuê không được để cho người khác, có cái ghế nệm tròn, có cái ghế sáu hay bảy cánh, những chiếc ghế vịn đẹp mắt). Hôm qua, nàng đã mất cả trong việc cắt các tấm lụa màu vàng, màu hồng và màu xanh cho các quầy hàng kê dọc theo đường. Dưới sự giám sát của Ủy ban Phòng ngừa trách nhiệm, công việc của quầy tình nguyện viên không phải chuyển đổi. Không bao giờ có thể là chuyển đổi từ các bà Merriwether, Elsing và Whiting được. Đã vậy, các bà đó lại còn hành hạ sai khiến để đi vào những chiếc ghế quy định họ để là những chiếc ghế. Rồi lại còn nghe họ không ngừng khoe con gái của họ để cho người khác chú ý. Những người họ nói là nàng đã bắt họ phải tay hai vót trong khi tiếp cô Pittypat và người bạn làm bánh cho cuộc họp thì thì.

Và bây giờ, sau khi đã vượt vớ nhợ mọt con mồi làm việc đỡ ngán, nàng phởn phởn trong cái vẻ phờ phạc cách của mọt góa phờ trong khi mồi ngó i bết đứu vui chơi. Quê thết bết công là chảnh nàng đã chết còn đờ lơ mọt đờ a con kêu khóc luôn mồm phòng bên, và bợ lơ i hờn ra ngoài nhờ ng gì thú vớ trên đờ i. Chờ mồi hờn khoẻng mọt năm thôi, nàng vớ n còn đờ c khiêu vũ. Đờ c mọt áo màu sáng chói thay vì bợ tang phờ c hiờn nay, và gờn nhợ dính đờ c cùng mọt lúc

vì ba người con trai. Chị mới 17 tuổi, chân nàng vẫn còn ngửa ngáy khi nghe nói hai tiếng khiêu vũ. Trời! Quê là bất công! Cuộc sống nàng vẫn đi qua trên chiếc ghế dài xuống con đường bóng mát giữa ánh nắng mùa hè - cuộc sống nàng vẫn như người bạn quân phục xám, vì người bạn từng dính thức ăn leng keng, tiếng đàn banjo và người chơi áo sa mạc nhuộm hoa. Nàng cố gắng không cười và vờ tay thốt nhiên thành đáp lại người bạn nào quen biết thật, người bạn mà nàng đã săn sóc trong bệnh viện, người bạn khó mà quên được chuyện làm cho má lúm đồng tiền, khó mà làm ra vẻ như trái tim đã bị chôn trong máu ... trong khi sự thật nó vẫn còn như ý của người nàng.

Người bạn chào hỏi đáp lại của nàng bị chặn ngang khi cô Pitty bước vào phòng, nhìn thấy sau đó lên thang lầu rồi nàng ra khỏi cửa sổ một cách không vững.

– Cháu điên rồi hả? Sao lại vờ tay với đàn ông thì cả sự phòng ngừa của mình? Scarlett, cô kinh ngạc quá! Rồi mẹ cháu sẽ trách cô thế nào đây?

– Người bạn có biết đây là phòng ngủ của cháu đâu.

– Tuy vậy, hãy cố gắng nghĩ đây là phòng ngủ của cháu, cái đó mới tại đây. Nè! Cuộc sống, cuộc sống không được làm như vậy nữa. Người bạn ta sẽ đàm tiếu và báo là cháu lẳng lơ... vậy rồi, bà Merriwether biết đây là phòng ngủ của cháu.

– Và rồi con mẹ già được hỏi đó sẽ bán ra với bạn con trai.

– Suốt! Cháu biết bà ấy là bạn thân của cô mà.

– Bạn thân là bạn thân mà được hỏi rồi cũng vẫn được hỏi ... ồ, xin rồi cô, cô đừng khóc! Tôi cháu quên đây là phòng ngủ của cháu. Cháu sẽ không làm vậy nữa đâu, cháu ... hãy nghĩ cháu có ý ra nhìn họ đi qua. Cháu cũng muốn đi như họ.

.

– Cháu!

– Chán quá! Người bạn mãi trong nhà cháu không chịu nổi nữa.

– Scarlett đừng nói vậy. Hãy hãy và cô là cháu không nói như vậy nữa. Thiên hạ sẽ nói cho coi. Họ sẽ báo là cháu không quý trọng ông thầy Charles bằng phải không?

...

– Cô, cô đừng khóc nữa!

– Cháu rồi, cô rồi làm cho cháu khóc theo rồi.

Pittypat vẫn nắm nói với vẻ hài lòng vẫn mò tìm khăn tay trong túi áo.

Nội bộ của người bạn Scarlett bây giờ tan thành nỗi sợ hãi và nàng khóc oà lên... không phải như Pittypat nghĩ đó là người bạn nắm nỗi sợ hãi khóc Charlie, mà chính ra đã khóc vì tiếng bánh xe lăn và tiếng cười đùa ồn ào lúc này đã tắt lịm mất rồi. Melanie chạy ào vào phòng, trán nhú lên vì lo âu, tay còn cầm bàn chải, mái tóc ngày thường người bạn vén khéo xoắn trên mái tóc như người bạn.

– Cô và em, chuyện gì vậy?

– Charlie.

Vẫn nắm nói rồi xong, Pittypat vội đưa vào vai Melanie, khóc tiếp một cách khoan khoái.

Môi run run vì nghe thấy tên em trai mình, Melly với Scarlett:

– Em hãy can đảm lên! Đừng khóc nữa! Nào, Scarlett!

Scarlett nắm lấy tay người bạn, khóc mãi lúc mới to hơn. Nàng khóc cho cuộc đời thanh xuân của mình đã mất đi, khóc vì người bạn ngu ngốc vui tuổi trẻ đã bị nàng,

khóc vì giận tức và hận thù - khóc như một đứa bé thơ ngây biết rằng nó là sự đau khổ của mình nhưng đòi hỏi của nó bằng tiếng khóc, và bây giờ chết như nó ra là đứa có khóc bao nhiêu đến nó cũng chẳng gì. Nàng vui đùa vào giờ, và nó khóc, và nó đập chân túi bụi lên chiếc nệm bông.

Qua tiếng khóc, nàng hét lên:

– Chết đi còn sống hay không!

Trong lúc sống biết đâu nỗi đau quá mãnh liệt đó, Pittypat nín khóc ngay và Melly với vàng chực chờ bên giường và cô em dâu:

– Thôi em, đừng khóc nữa! Hãy cố nhớ là Charlie đã yêu thương em biết bao và lấy đó làm an ủi! Hãy nhớ là em vẫn còn đứa con!

Bà cố gắng vì đã biết hiểu lòng và hiểu hận vì đã hết đau khổ vui chơi, Scarlett nghe nói. Đó cũng là một chuyện may, bởi vì nếu nói đau khổ, nàng đã nói thương và hiểu như nghĩ của nàng mà chẳng cần phải nói gì với ông Gerald. Melanie vuốt ve vai người em dâu trong khi cô Pittypat rón rén nhìn các tấm màn che ánh nắng.

Scarlett vùng dậy, một sống lên, sống sống:

– Đừng kéo xuống! Tôi đã chết đâu mà rũ màn ... mà cứ để tôi vẫn muốn chết đây. Thôi ra hết đi, để tôi yên!

Nàng nhìn xuống và vui đùa vào giờ. Sau một hồi thì thềm bàn cãi, Pittypat và Melanie nhón gót bước ra khỏi phòng. Nàng nghe Melanie nói với cô Pittypat trong khi cô hai xuống lầu:

– Cô Pitty, cháu nghĩ là cô không nên nhắc tới Charlie trước mặt Scarlett. Cô biết là mọi việc của người ngoài. Tôi nghĩ, trông thềm hồi quá và cháu biết là mọi việc của đời này khổ. Mình không nên gây thêm đau khổ nữa.

Scarlett giận dữ hét tung tấm vải và trả lời giận dữ, cô nghĩ một câu hỏi nào đó nói ra, nhưng cuối cùng nàng chỉ nói được hai tiếng quen miệng: "Quái đời này!" và cảm thấy khuây khoả. Làm thế nào mà Melanie lại có thể cười rúc rúc trong nhà, không có lấy một thú vui nào, lại có thể tiếp tục để tang em trong khi chính cô có 18 tuổi. Đáng ngạc nhiên Melanie không hề biết hay biết đến cô là cuộc sống nghiệt ngã đang đi qua với tiếng thúc giục a leng keng.

Scarlett đem mình vào giờ nghĩ:

"Chúng ta có thể nhớ một khúc ca, có bao giờ được nghe người chú ý như mình đâu mà cảm thấy thiêu đốt như mình. Với tôi, với tôi ... chúng ta còn có đứa con Ashley, còn mình thì chẳng còn ai cả".

Nàng nằm lì trong phòng cho đến khi chiều và quang cảnh như ngày kia đi cảm thấy với với như ngày kia chết đuối nhánh thông, dây leo và cây dừa ngày kia không an ủi nàng được chút nào. Ai ngờ với vui tươi dù hận một. Họ cũng với tay chào nàng và được đáp lại một cách ồ ồ. Cuộc sống đã vô nghĩa thì còn gì đáng sống nữa đâu!

Sống giờ thoát đã đến quá bằng một cùng một lúc với bà Merriwether và Elsing đi xe đến trong khi cả nhà đang ngủ trưa. Ngủ yên vì có người đi đến nhà vào giờ này, Melanie, Scarlett và cô Pittypat đứng tỉnh ngay, háp háp cài móc áo, sống lại tóc rũ xuống phòng khách.

– Mẹ y đứa con bà Bonnell lên sống.

Bà Merriwether đứng ngó nói chuyện như muốn kể với bà Bonnell phải chịu hết trách nhiệm khi để cho một chuyện như vậy xảy ra.

– Và mầy đưa con gái của bà McLure bán đi Virginia.

Bà Elsing tiếp với cái giọng tởm cười bà, hòng hòng phe phẩy quạt dẹt bằng nhôm chuyển đó chuyển đó có gì là quan trọng. Và bà tiếp:

– Dallas McLure đã bán thôi ư.

Mầy bà chủ nhà đứng thanh kêu lên:

– Ghê quá! Tôi nghĩ p, Dallas có ...

Bà Merriwether nói mau:

– Không, đừng bán nhai vai. Nhưng cũng khá tồi trong tình hình lúc này. Mầy con em lên đó đem nó về. Nhưng, nói có tội, mình không thể nghĩ nói chuyển lâu được. Phải chờ kho quân đứng ngay đó lo trang hoàng. Pitty, chúng tôi cần cô và Melly tôi nay thay vào chỗ bà Bonnell và mầy con nhai McLure.

– Ồ, nhưng chúng tôi không thể đi được.

Bà Merriwether nói một cách quỵ quỵ:

– Đừng nói "không thể" với tôi, Pittypat Hamilton. Chúng tôi cần chỗ trông chòng bán da đen lo để giữ khát. Đó là nhiệm vụ của bà Bonnell, còn Melly, cháu phải thay thế cho chị em McLure ở quầy hàng.

– Ồ, chúng tôi không thể ... Charlie mới một có một ...

– Tôi hiểu chỗ đau buồn như thế nào, nhưng vì đời nghĩa thì không có một sự hy sinh nào có thể gọi là quá lớn.

Bà Elsing gật đầu và nói một giọng êm ái, nhai mền xẹp:

– Ồ, chúng tôi rất thích được tiếp tay... Nhưng sao chúng tôi không tìm như cô đề nghị để thay thế chỗ bán hàng đó?

Bà Merriwether đứng lên:

– Tôi chòng biết bạn trẻ ngày nay ra sao. Chúng chòng ý thức trách nhiệm gì cả. Tôi dám con gái không muốn nhai ở chỗ bán hàng đâu có sự cách thoái thác. Chúng đâu có qua một tôi được! Chúng chòng ham tán tỉnh mầy ông sĩ quan, có vậy thôi. Và chúng nghĩ mầy cái áo mới của chúng bán khu vực sau quầy hàng. Phải cái ông vứt hàng rào phong tỏa ấy ... Tên ông ta là gì, h?

– Thuyền trưởng ng Butler.

Bà Elsing đứng dậy.

– Phải chi ông ta mang về nhai uớt để giúp ích cho bệnh viện nhai là đại áo và đăng ten. Cái áo tôi dự hôm nay chòng chòng nhai là một trong hai chòng cái áo mà ông ta đã mang về. Thuyền trưởng ng Butler, thật là chán khi nghe tôi tên. Thôi Pitty, tôi không rành để bàn luận nhai. Chàng phải thôi. Mầy nghĩ tôi sẽ thông cảm chòng. Còn Melly, cháu sẽ không bán chòng mầy ra ngoài đâu, quầy hàng của mầy chị em McLure ở cuối lối đi và cháu sẽ không bán ai để ý đâu vì cái quầy đó không mầy sang.

Scarlett chen vào, đè nén lòng khao khát được đi và làm ra vẻ thật nghiêm trang:

– Cháu nghĩ là chúng ta nên đi. Đó chòng là việc quá nhai mà chúng ta có thể giúp cho bệnh viện.

Hai bà khách chòng mầy ai nhai tên nàng, cùng quay lại nhìn sang Scarlett.

Mặc dù quá cấp bách hòng cũng không thể dám nghĩ tới chuyển yêu cầu mầy quỵ phải mầy chòng chòng để mầy năm tham gia vào mầy hoạt động xã hội nhai vậy. Scarlett chòng đứng cái nhìn chòng mầy cấp hòng với đôi mầy mầy to ra bề ngoài thật.

– Cháu nghĩ là chúng ta nên đi để góp phần cho thành công hơn, tất cả mọi người ở chúng ta. Cháu thấy là cháu phải đi với Melly, vì ... vâng, vì cháu nghĩ ở quầy hàng có hai người trông đẹp hơn là mình. Cháu có nghĩ vậy không, Melly?

– Phải.

Melanie đáp gọn gàng. Ý nghĩ xuất hiện giữa mắt họ tất nhiên sẽ xảy ra trong lúc còn chần chừ tang tảng là lòng đã nhen nhúm làm cho nàng ngớ ngác.

– Bà Scarlett nói đúng.

Bà Merriwether nói với giọng điệu hèn. Bà nhòm dèy sát vòng đai áo ngay người nó:

– Có hai... Không, tất cả nên cùng đi đó. Thôi Pitty, hãy nghĩ tìm cách thoát thắc mắc. Cháu nên biết là bình viên đang cần một người mua giày dép và thu xếp men. Tôi cũng tin rằng Charlie sẽ hài lòng trong việc này mà cháu nó phải hy sinh.

Pittypat thốt lên một cách yếu ớt, luôn luôn chịu thua trước những cá tính mạnh mẽ:

– Được rồi, nếu cháu cho rằng mọi người sẽ thông cảm tôi.

oOo

"Số thật là đây sao? Số thật là đây sao!"

Tim Scarlett nhận rằng với điệu khúc đó trong khi nàng lơ ngơ lơ đãng nhào vào bên trong quầy hàng phải với hàng và vàng, nên đáng lẽ chị em McLure phải trông nom.

Thật là nàng đã thức sát tham dự một cuộc vui, sau một năm bị giam hãm trong lớp nhồi nhét tang vật và những tiếng thì thầm và giọng nói phát điên lên. Rõ ràng là nàng đang dự một phiên hội, phiên hội lớn nhất Atlanta từ trước đến nay. Nàng còn có thể gặp mọi người, nhìn ánh đèn rực rỡ, nghe âm nhạc và được xem tận mắt những chiếc áo đăng ten, áo dài và áo xếp tề tắp xinh xắn mà viên thuyền trưởng người danh mang tên Butler đã với tới hàng rào phong tỏa, mang với trong chuyển tàu sau cùng.

Nàng ngẩng lên một chiếc ghế dựa sau quầy hàng và nhìn quanh quần thể gian phòng, nên mà tất cả thật sự nay còn là một bãi tập họp và trở nên trở nên. Chỉ các bà đã các khách làm cho nó có một vẻ đẹp đáng nể. Xinh xắn quá! Nàng thì thầm. Chỉ là tất cả đèn cùng chúc đài của Atlanta đều được gom vào đây nên nay thì nay. Có những chiếc đài bằng bạc màu ở hai nhánh, chân đèn Trung hoa với những hình tượng xinh xắn chung quanh đó, những chiếc đài bằng đồng thau và nghiêm trang. Tất cả đều mang chi chít những người nên đồ màu, đồ chơi - thoang thoang mùi nguy hiểm quí - chiếu sáng trên những giá sứ đã được xếp đặt vào vách, những dãy bàn phải đầy hoa, những quầy hàng và ngay cả trên các cửa sổ mở rộng, nên luồng gió mát của mùa hè chầm chậm làm cho chúng lơ lửng.

Giữa đây nên, nên đèn xếp và những chiếc đèn treo với những sợi xích hoen rỉ đã hoàn toàn thay đổi diện mạo của dây treo những xuân và những đang ứa lên vì sự nóng. Vách phòng mở cửa nhánh thông phòng phải mùi cay nồng, bên góc phòng được biến thành bồn lùm cây xinh đẹp, nên dành cho những bà giám hộ hoặc các bà lớn tuổi nên. Những dây treo những xuân, nho nhỏ và người vĩ đại treo khắp nơi, trên những tràng hoa trên vách, trên khung cửa sổ, trên các

quy hàng phố với đủ màu rực rỡ. Và khắp nơi, giữa những cành lá xanh tươi, các lá cờ lấp lánh những ngôi sao rực rỡ của Liên bang miền Nam trên nền đỏ và xanh.

Bức ghế dành riêng cho giàn nhện của trang hoàng thật thoải mái, đủ để che khuất hoàn toàn sau những cành lá xanh um và cờ sao. Scarlett biết rằng tất cả các loại hoa của thành phố đều có mặt ở đây, du thái, phong lan, thược dược, hoa, trúc đào, thu hải dương... Ngay cả bông chàm kiêu ngạo quý giá của bà Elsing cũng xuất hiện ở các chậu danh dự trong bồn góc phòng.

Cuối phòng, dưới ánh đèn với giàn nhện, các bà trang hoàng còn lồng lộng hơn. Trên tường ngai vàng nhô lên hai bức chân dung to lớn của Tổng thống Davis và mẹ tổng thống Georgia thân yêu của họ, "bé Alec" Stephens, Phó Tổng thống Liên bang miền Nam, bên trên là mẹ tôi là cố vĩ đại, phía dưới là cái bàn dài chít đầy hoa chèn lộng các vазon hoa trong thành phố... đủ loại xù, xích họ, huỳnh họ và bạch họ, những bó bông màu vàng chói, những đóa kim liên hoa muôn màu, thược quỳ màu đỏ sẫm, với những màu kem nhợt nhạt lên những hoa khác. Giữa tất cả những thứ đó, các người đàn ông nghiêm nghị những người đàn ông trên bàn thờ. Hai bức chân dung nhợt nhạt đang nhìn quanh căn phòng, hai khuôn mặt khác nhau nhau của hai người đang mang trách nhiệm lái xe sẽ trong tình trạng khi họ nhìn thấy. Davis thì má hóp mặt nhợt nhạt nhà kho, vành môi kiêu hãnh mím chặt. Stephens thì mặt đen sạm và người sáng trên mặt khuôn mặt nhợt nhạt bị gò ngoài bình tĩnh và đau đớn, những đã chiếm được hai thứ yếu như vào ý chí và tinh thần quật cường. Đó là hai khuôn mặt đẹp nhất của thế giới yêu nhau như thế.

Những bà nhợt nhạt như thế trong các ban có trách nhiệm thì chắc hẳn là chờ đợi quan trọng những những chi tiết thuyến buồm căng gió, sẽ thổi qua đây, thổi thúc các bà vượt trội đến muộn, để các cô gái đang chờ đợi khúc khích vào quy hàng của họ, rồi biến vào phòng khách bên, nơi các thóc gạo khát đã được sắp xếp sẵn. Cô Pitty thì nhìn họ theo sát họ.

Nhưng sẽ leo lên sàn gỗ, người nào người nào da đen bóng, miệng thì cười cười, những người đã biết được ra trên các gò má no tròn. Họ so dây vĩ cầm, để họ cùng nhau muện báo trước vai trò quan trọng của mình. Lão Levi, xấc cù của Merriwether, đã từng đi khi các giàn nhện trong mặt nạ thì chắc hẳn là chờ, để vũ hay hôn họ thì ngày Atlanta còn mang tên Marthasville nhập cây cung của ông để báo hiệu. Ngoài mặt tất cả các bà có bông phởn trông nom họ thì chờ, những người đàn ông còn thừa thãi những người thì chờ để quay nhìn ông. Rồi thì vĩ cầm, dưới họ cầm, phong cầm, banjo và phách trỗi lên bên Lorena với mặt thì chờ để chờ... quá chậm để khiêu vũ. Khiêu vũ chờ biết được khi các quy đã hết hàng, Scarlett nghe tìm được mau hơn vì nàng vừa nghe được luân vũ du dương:

"Tháng năm chậm chậm trôi qua, Lorena!

Tuyệt vời rồi trên thềm cỏ.

Mặt trời đã chiếu bóng rồi, Lorena..."

Mặt, hai, ba - mặt, hai, ba - nghiêng qua, ba - quay, hai, ba. Đúng là mặt bên luân vũ tuyệt vời! Nàng đã như hai tay vịn phía trước, nhấm mặt trái và trái trái theo nhịp nhện bu. Có mặt cái gì trong tình khúc bi thảm và tình yêu đã mặt của Lorena đã hoà hợp với những cảm xúc của nàng khi nàng nghiêng ngả. Rồi, đủ loại như bắt nhịp khúc luân vũ lời cũn, tiếng ồn ào đã vang lên từ con

đồng ng ng p ánh trắng, rồi tiêng vó ng a, tiêng bánh xe, tiêng còi vang trong buồng không khí ấm áp êm dịu, tiêng còi gây gõ còi a bên da đen giành chỗ đứng ng a . Trên các thang lầu đã đầy dẫy như ng tiêng còi i đùa vui vẻ , giêng trong vút còi a các thiêu n pha lẫn giêng ng tr m tr m còi a các bên trai, như ng tiêng gõ i chào hỏi vui vẻ còi a các cô gái như n ra bên bè ch m i chia tay với i lúc x tr a. Đột nhiên, gian điệu s nh b ng s ng d y v i các cô gái b p b nh trong nh ng b áo r c r nh cánh b m, l p lót trong hé l ra bên d i, nh ng b vai tr n tròn trịa và tr ng mu t, nh ng b ng c nh nhón h n lên nh ng đ ng nét m p m d i l p đẳng ten, khăn choàng ren c m trên tay, nh ng chi c qu t phe ph y ... qu t s n d u, b ng lông công hay lông thiên nga, l ng l ng cấn là nh ng n nh b ng hung. M y cô gái tóc đen m i t b i lên thành búi th t n ng đ n n i d u h ph i ngã ra sau với v i kiêu hãnh ng o m n . Các thiêu n v i nh ng l n tóc vàng óng chung quanh c và nh ng đôi hoa tai vi n vàng đu đ a. Đẳng ten, l a, kim tuyến và n , t t c đ u là nh ng món v t phong t a, t t c đ u quý giá h n và hãnh di n h n khi đ c mang vì lý do đó . Nh ng th đó càng đ c phô tr ng bao nhiêu càng làm cho n g i ta thêm t đ c coi nh m t b ng ch ng lẳng m cu c phong t a còi a quân Yankee.

Không ph i t t c nh ng bông hoa trong thành ph đ u đ c dâng h t cho các lãnh t mi n Nam b i vì nh ng n nh nh t, th m nh t đã đ c các cô gái dành l i làm đ trang s c . H ng Trung hoa gi t m mang tai, l ài và h ng k t thành vòng bao quanh su i tóc . M t s hoa khác đ c gi u d i khăn choàng c b ng satin, đó là nh ng đóa hoa tr c lúc tàn đêm s đ c dúi vào túi ng c còi a nh ng b quân ph c xám đ làm k v t .

Trong đám đông, đầu đầu cũng th y các b quân ph c . Nh ng ng i m c quân ph c đó, Scarlett quen bi t h t, có ng i nà ng g p trong bnh vi n, trên hè ph hay t thao tr ng . Toàn là nh ng b quân ph c r c r , kiêu hãnh với hàng nút chi u ng i và sáng chói với các đ ng vi n c p b c vàng c áo và c tay, nh ng s c qu n vàng, xanh hay còi a b đ n i b t lên. Khăn quàng tím th m và vàng ánh ph t ph , g m ng i sáng ch m lách cách vào giày ng và đinh thúc ng a kêu leng keng.

"Toàn là nh ng ng i đ p trai !" Scarlett nghĩ th m và n c lòng hãnh di n trong khi nh ng ng i đàn ông đó kêu g i, chào hỏi bên bè, ho c nghiêng mình hôn tay các bà đ ng tu i . T t c đ u h y còn quá tr m c đ u đã đ râu mép vàng hoe ho c râu cằm đen s m ho c nâu nâu, t t c đ u xinh trai, dng c m v i nh ng cánh tay đ c treo lên vì b th ng và nh ng cái đ u qu n bằng tr ng nõn làm n i rõ màu da m t s m n ng . M t vài ng i v n còn ch ng n ng và các cô gái đã hãnh di n làm sao khi tr u m n dịu h t ng b c m t ! Gi a các b quân ph c đó có m t ng i qu n áo quá r c r . Đó là m t quân nhân thu c đoàn quân Louisiana. Anh ta đ ng tách r i đám đông trông ch ng khác m t lo ài chim l mi n nhi t đ i, cánh tay b th ng đ c treo lên b ng m t t m l a đen, qu n xanh ng r ng vi n n p tr ng, gh t màu kem và áo tr n đ chói bó sát ng i . S c ph c chói chan l o l o t còi a anh ta làm phai m màu áo còi a các thiêu n . Trông anh ta nhn nhó không khác kh v à đó là ý trung nhân còi a Maybelle Merriwether, tên là René Picard. Có l c bnh vi n đ u có m t đ đây, ít ra là nh ng k còn đi n i, nh ng quân nhân nghĩ phép ho c đ ng bnh . Ngoài ra còn có các viên ch c h a xa, b u cu c và các toán v n l ng t

thờ ờ ng và sỡ n sàng đờ n đáp tình yêu đó muôn vờ n lờ n hờ n.

Hờ yêu nhờ ng ngờ ờ i đàn ông ờ y, tin thờ ờ ng và phó thác thờ t cờ cho hờ đờ n hờ i thờ cuờ i cùng . Làm sao tại hờ a có thờ xờ y đờ n vờ i hờ khi giờ a hờ và bờ n Yankee đã có mờ t lờ p ngờ ờ i dũng mãnh mờ c đờ xám, bờ o vờ hờ ? Thờ thuờ khai thiên lờ p đờ đờ n nay, đã có đờ ờ c ngờ ờ i đàn ông nào anh hùng, dũng cờ m, trang nhữ và khờ ái đờ n thờ chờ a ? Mờ t chánh nghĩa công bờ ng và hờ p lờ nhờ cờ a hờ mang thờ i gì khác hờ n là mờ t sờ toàn thờ ng . Đó là cái chánh nghĩa mà hờ thờ ờ ng yêu cũng thờ ờ ng đờ ờ ng nhờ thờ ờ ng yêu nhờ ng ngờ ờ i đàn ông ờ y, mờ t chánh nghĩa mà hờ đã phờ ng sờ vờ i hai tay và vờ i mờ t thờ m lòng, mờ t chánh nghĩa mà hờ luôn nhờ c nhờ , luôn nghĩ đờ n ... Mờ t chánh nghĩa có thờ làm hờ chờ p nhờ n sờ hy sinh nhờ ng ngờ ờ i đàn ông cờ a hờ , nờ u cờ n, và sờ chờ u tang mờ t cách kiêu dũng giờ ng nhờ sờ kiêu dũng cờ a nhờ ng ngờ ờ i đàn ông kia khi nêu cao lá cờ thờ n mờ c ...

Đây là lúc hờ thành tâm và hãnh diờ n nhờ t, đây cũng là lúc Liên bang miờ n Nam đang thờ n thờ i chiờ n thờ ng trong thờ m tay. Nhờ ng chiờ n công cờ a bờ c thờ ờ ng đã Jackson thờ thờ n Valley và sờ thờ m hờ i cờ a quân Yankee trong thờ n chiờ n "Bờ y Ngày" chung quanh Richmond càng chờ ng thờ rõ ràng hờ n nờ a . Còn gì khác hờ n đờ ờ c nờ a đờ i vờ i nhờ ng lãnh thờ nhờ hai thờ ờ ng Lee và Jackson ? Chờ cờ n mờ t chiờ n thờ ng nờ a là quân Yankee sờ quờ gờ i xuờ ng van lờ y hòa bình, và nhờ ng ngờ ờ i đàn ông thân yêu ờ y sờ thờ vờ và đờ ờ c thờ p đón bờ i nhờ ng nờ hôn cùng thờ ng reo vui. Mờ t chiờ n thờ ng nờ a thôi là chiờ n tranh kờ t thúc !

Dĩ nhiên trong gia đình sờ có mờ t vài ghờ thờ ng, nhờ ng đờ a bé không hờ biờ t mờ t cha và sờ có nhờ u nờ m mờ vô danh khờ p các thung lũng Virgi nia và các thờ n núi thờch thờch Tennessee, nhờ ng đó có phờ i là cái giá quá đờ t cho mờ t chánh nghĩa không ? Thờ lờ a cho phờ nờ , trà và đờ ờ ng khan hiờ m, nhờ ng chờ ng ai cờ n quan tâm. Vờ lờ i, nhờ ng ngờ ờ i hùng dám vờ thờ t cuờ c phong thờ a vờ n có thờ mang vào miờ n Nam nhờ ng món đó ngay thờ thờ c mũi bờ n Yankee chính là đờ u khiờ n cho hờ cờ m kích nhờ u hờ n. Chờ ng bao lâu nờ a, Raphael Semmes và Hờ i quân Liên bang miờ n Nam sờ đánh đờ i mờ y chiờ c pháo hờ m Yankee và các hờ i cờ ng sờ đờ ờ c mờ hoát ra. Rờ i Anh quờ c sờ giúp Liên bang miờ n Nam chiờ n thờ ng vì nhờ ng nhà máy sờ i cờ a ngờ ờ i Anh đờ u ngờ ng hoờ t đờ ng vì thiờ u bông vờ i . Và đờ ờ ng nhiên là giờ i quý thờ c Anh sờ n có cờ m tình đờ i vờ i mờ t giai thờ ng quý phái, đờ u chờ ng cái giờ ng chờ biờ t có thờ n là trên thờ t nhờ bờ n Yankee.

Vì vờ y, phờ nờ vờ n diờ n quờ n áo lờ a, cờ thờ i đùa và hãnh diờ n khi nhìn thờ y nhờ ng ngờ ờ i đàn ông cờ a hờ . Hờ biờ t là tình thờ ờ ng vờ thờ t lên khờ i gian nguy và cái chờ t sờ là mờ t đờ u ngờ t ngào gờ p đôi vờ i sờ kích thích kỳ đờ cùng đi theo nó . Lúc đờ u, khi nhìn thờ y đám đông, tim Scarlett cờ đờ p thờnh thờch vờ i cái cờ m xúc quá lâu mờ i đờ ờ c đờ mờ t bờ a hờ i hờ, nhờ ng khi nhìn thờ y nhờ ng bờ mờ t quá khích đờ ng cờ a nhờ ng ngờ ờ i chung quanh mà nàng chờ hiờ u lờ mờ , niờ m hân hoan cờ a nàng bờ t đờ u tan biờ n . Các phờ nờ có mờ t thờ đây đờ u biờ u lờ cờ n xúc đờ ng mà nàng không hờ cờ m thờ y . Nó làm nàng bờ i rờ i và chán nờ n . Rờ i thì căn phòng đờ thờ ng nhờ không còn xinh đờ p nờ a, các cô gái chờ ng còn hăm hờ , và cái nhờ t thờ c đờ đờ n vào cờ a chánh nghĩa vờ n còn chói lờ i trên mờ t mờ i ngờ ờ i đờ thờ ng nhờ ... thờ , đờ thờ ng nhờ ngờ ngờ n làm sao ờ y !

Và nàng há hờ c miờ ng vì kinh ngờ c khi mờ t tia chờ p thờ giác khiờ n nàng nhờ n ra là mình không chia xờ đờ thờ c lòng thờ đờ c cờ a hờ , sờ thờ c ao đờ thờ c hy sinh, hoờ c

làm nhẽ ng gì có thể để cho chánh nghĩa. Trờ c khi lờ ng tâm kíp nh c nh nà: "Không, không ! Mình ch ng nên nghĩ v y, đó là chuy n sái qu y ..." nà bĩ t r ng đ i nghĩa đ i v i nà ch ng có nghĩa gì và nà đã ph i h t s c b c mình khi nghe ng i ta nói v nó v i t t c lòng cu ng tín . Chính nghĩa ch ng có gì thiêng liêng đ i v i nà, và chi n tranh cũng không ph i là th n thánh mà ch là đ hu di t con ng i i m t cách mù quáng, làm hao t n ti n b c và khi n cho xa x ph m khó ki m h n. Nà ch t c m th y quá m t m i v ph i đan thêu, ph i cu n bằng và thâu l m x v i cho đ n lúc các móng tay tr n s n sùi . Và nà cũng chán n n bnh vi n l m r i ! M t m i, phi n mu n v à bu n nôn v i mùi th t thúi, v i nh ng ti ng rên r b t t n, nà l i còn ph i s khi nhìn t i nh ng ng i h p h i .

Nà l m lét nhìn quanh, s b phát giác nh ng c m nghĩ b t chánh v à báng b c a nà . , t i sao nà không cùng m t c m giác nh nh ng ng i đan bà khác ? H hoàn toàn thành tâm v i chánh nghĩa . Nh ng gì h nói và làm đ u n m trong ý nghĩa đó . Và n u có ai nghi ng nà ... Không, không m t ai có thể bi t đ c ! Nà c n ph i c làm ra v nhi t thành và hãnh di n v cái chánh nghĩa mà nà ch ng c m th y gì c y, ph i cho ra đ i u là qu ph c a m t sĩ quan mi n Nam ch u đ ng n i đau kh m t cách can đ m làm nh qu tìm đã cùng vui theo d i m ch ng, và ph i c m th y cái ch t c a ch ng ch l à m t đóng góp cho chánh nghĩa trên con đ ng chi n th ng k thù .

, t i sao nà l i khác bi t và xa r i đ i v i nh ng ph n đáng yêu kia ? Nà không bao gi yêu đ c m t ng i nào hay m t v t nào v i m t t m lòng v tha nh h . Th t là cô đ n ... t tr c t i nay ch a bao gi nà c m th y cô đ c v tinh th n ho c th xác . Ban đ u, nà c g t nh ng ý t ng đó ra, nh ng tách c ng tr c đã n m sâu trong b n ch t không cho phép nà làm nh v y . Và r i, trong khi h i ch v n t p t c, trong khi nà và Melanie ch đ i khách t i qu y hàng, trí óc nà v n không ng ng làm vi c, c g ng t bào ch a, m t hành đ ng ch ng m y khó khăn đ i v i nà .

Nh ng ng i đan bà kia ch ng ng n và diên d i khi nói v lòng ái qu c và chánh nghĩa, còn đan ông thì l i t h i h n khi bàn v nh ng l i thoát s ng còn, nh ng quy n l i c a mi n Nam. Riêng nà, Scarlett O'Hara Hamilton, ch có nà là có đ c s c ng r n v lý trí c a m t ng i i Ái nhĩ lan. Nà không mu n làm m t k ngu đ n v chánh nghĩa, cũng không ngu đ n đ n n i thú nh n c m nghĩ chân th t c a mình . Nà có đ lý trí đ nh n chân tình th và không ai có thể bi t đ c nà đang nghĩ gì . C h i ch s ng c nhiên bi t bao n u bi t đ c nà đang th c s nghĩ gì ! H s vô cùng kinh ho ng n u nà thình lình leo lên b c g tuyên b r ng theo ý nà chi n tranh ph i đ c ch m đ t đ m i ng i tr v nhà lo chăm sóc bông v i và r i s có nh ng ti c tùng, h i h p v i nh ng trai tr và nh ng chi c áo màu xanh bay ph t ph i .

Trong phút ch c, bao nhiêu ý nghĩ t bào ch a đó đã giúp nà v ng lòng h n nh ng nà v n nhìn quanh v i n i chán ch ng . Đúng nh bà Merriwether nói, qu y hàng c a m y cô McLure h i n khu t nên mãi m t lúc lâu ch ng th y khách nào t i vi ng . Scarlett ch ng có gì làm đanh b c b i nhìn đám đông đang c i đũa tr c m t mình . Melanie bi t cô em dâu ch ng đ c vui nh ng nghĩ r ng đó ch là vì bu n nh Charlie nên không tìm cách b t chuy n v i nà . Melanie luôn tay s p x p l i nh ng món hàng trên qu y cho có v đ p m t h n,

trong khi Scarlett nghĩ không buồn rầu rồi mở mắt nhìn quanh. Ngay cạnh nàng bó hoa bên dưới hai bậc chân dung của Davis và Stephens cũng làm nàng bất mãn. Nàng nhăn mũi:

"Trông y như là bàn thờ, cái lễ trình bày của họ cho hai ông đó chỉ làm cho mình nghĩ tới họ là Đức Chúa cha và Đức chúa con".

Rồi nghĩ tới mình lo sợ vì sợ vợ là của mình, nàng hờ hững toan làm đồ thánh đồ tới nhà nghĩ nghĩ rồi lại kịp. Nàng biết lòng mình vẫn là một người tâm:

"Đúng vậy, mình nghĩ về cái coi họ như thần thánh trong khi sợ hãi họ vẫn chỉ là con người thôi, mà còn xấu xí hơn là khác".

Thật vậy, ông Stephens không làm sao sợ hãi nhân dân của ông đâu vì đã từng nguy hiểm suốt đời, còn ông Davis... Nàng nhìn lên khuôn mặt kiêu hãnh như làm bằng đá ngũ sắc. Chính chòm râu dê của ông làm nàng khó chịu nhất. Đàn ông họ có cái nhìn râu hay chỉ có thể râu mép họ có nghĩa là đàn ông râu.

"Cái chòm râu đó hình như là chuyện mà ông ta có thể khoe hiên ngang được nhất trong đời". Nàng nghĩ thầm như thế và không tìm ra được trên khuôn mặt đó một sự thông minh quắc mào nào của một người đang mang trên mình gánh nặng của một tân quý gia.

Không, nàng không vui sợ nghĩ chút nào cả. Ban đầu nàng hài lòng vì đã có mặt trong đám đông như nghĩ bây giờ chỉ cần đi thôi rồi không phải. Nàng đang hi vọng đi đến nhà chỉ nghĩ như không phải là một thành phần của nó. Không một ai chú ý đến nàng và chỉ mình nàng là kẻ không chịu đựng quá khứ không được ai tán tỉnh trong khi nàng chỉ thích là trung tâm điếm của các cuộc hội họp. Thật là bất công! Nàng chỉ mới 17 tuổi thôi có một người chỉ nghĩ đang yên nghĩ tại nghĩa trang Oakland, một đứa con còn nhỏ hơn nhà cô Pittypat và ai cũng cho rằng nàng rất đáng lòng sợ phải. Người của nàng trông hèn, vòng eo nàng như hèn và nàng xinh xắn hơn bất cứ cô gái nào có mặt hôm nay, nhưng tất cả có nghĩa là nàng phải nằm bên cạnh Charles với hàng chữ "Vợ yêu quý của..." khảm lên trên.

Nàng không còn là một thiếu nữ có thể nhẩy nhót họ được nữa tán tỉnh cũng không còn là một người và để có thể nghĩ chung với các bà có chức khác phê bình nhà của các cô gái đang khiêu vũ. Nhưng thật là nàng cũng không được gì làm một quý phu. Quý phu phải già... phải thật quá già để họ không thể thêm khiêu vũ, muộn lắm đáng họ được đàn ông nghĩ nghĩ mà thôi. Thật là bất công khi nàng phải nghĩ đây thật đoan trang và giỏi đúng phẩm hạnh cao quý của một quý phu trong khi nàng chỉ mới 17 tuổi. Thật bất công khi nàng phải chịu đựng tiếp tục nói và phải khiêm tốn nhìn xuống khi có đàn ông thật đẹp trai đến với quý gia hàng.

Tất cả thiếu nữ ở Atlanta đều có người tán tỉnh. Ngay cạnh cô xấu xí nhất cũng ra vẻ như là giai nhân... và, ừ, vàng tươi hơn hẳn nên là chúng ăn mặc thật đẹp.

Trong khi đó, nàng nghĩ đây như một con quỉ trong lớp vẽ đen phải chăng tay phải gài nút lên trên cảm, không một bóng dáng đăng ten hay kim tuyến, không một món trang sức nào ngoài cây trâm bằng mã não của Ellen, và chỉ phải nhìn như cô gái gầy như que củi khoát tay các thanh niên đẹp trai. Tất cả chỉ vì Charles Hamilton đã bị bệnh điếu mùa. Anh ta là chỉ nghĩ chịu đựng trong vinh quang ngoài chỉ nhìn thấy nàng còn có thể hạnh phúc khoe khoang.

Scarlett bắt đầu chỉ nghĩ khuỷu tay lên quý gia hàng nhìn đám đông, bắt đầu như nghĩ

lời khuyên lập đi lập lại hàng ngày nên cô a Mammy là làm nhũn cùi chỏ, nhả nheo và xù u xì. Dù nó có xù u mảy đi nữa cũng mềc, nằng còn có dĩa nào nữa để phô trương đâu? Nằng khao khát ngắm nhũn chi c áo dài bảnh bảnh ngó ló t qua, nhũn chi c áo lả a màu vàng màu bạc với nhũn vòng hoa và nhũn hờng cài lên, nhũn chi c áo satin hờng với mềc tám vòng đăng ten kết với nhũn bông nhung đen, nhũn chi c áo với mềc màu xanh, dài khoanh mềc i thớ c với mềc t সুই đăng ten, nhũn bông c đồ hờ, nhũn nhũn hoa thớ t khêu gờ i. Maybelle Merriwether khoác tay anh chàng để đi Zouave tới quầy hàng bên cửa nh. Cô ta mềc áo bảnh sa mềc màu xanh, rờng đờn nhũn làm cho vòng eo nằng thâu nhũn lờn đờn gờn nhũn chờng có. Chi c áo còn đờ c kết đăng ten màu kem Chantilly, do chuyờn tàu với t phong tở a sau cùng tở Charleston mang tở i, và Maybelle phô trương nó mềc cách xờ c xờ c nhũn là chính cô ta chờ không phờ i thuyờn n trờng ng Butler đã với t đờ c hàng rào biờn đem với.

Vờ a nhũn n tở c với a gờn đờ, Scarlett nghĩ:

"Mình sẽ trông đờp biờt bao trong chi c áo đó. Cái eo cửa nó trông nhũn bảnh con bò. Màu xanh đó mềc i đúng là màu cửa mình, nó sẽ làm cho mềc t mình có với ... Tở i sao mềc y con tóc hoe cửa cửa mềc màu nhũn y? Da nó xanh nhũn là miờng phô mai cũ. Nhũn mình có còn đờ c mềc màu đỏ nữa đâu dù là sau khi đã mất tang! Và ngay cửa khi mình tái giá! Mình cửa bở bở t buờ c phờ i mềc màu xám, màu nâu hoe c màu tía, thớ t là ghê tở m!"

Trong khoanh khờ c, nằng nhũn n thớ y tở t cửa các khĩa cửa nh cửa a sẽ bở t công. Sao thớ i kỳ vui chờ i, thớ i mềc quờn áo đờp, thớ i khiêu vũ lờn ngờn ngờ i đờn thớ? Chờ có vài năm, vài năm với n với n! Rờ i là phờ i có chờng và chờ đờ c mềc nhũn chi c áo màu u ám, rờ i sanh con đờ tàn phá nhũn ng đờ ng cong, ngờ i trong xỏ gờ a các cuờ c khiêu vũ với chờng hoe c với nhũn ng ông già đờ cửa bở gờ m lên chân. Nờ u không làm nhũn với y, các thiờ u phờ khác sẽ xỏ m xì đàm tở u, và danh giá sẽ nát tan rờ i cửa gia đình bở nhũn c nhũn lầy. Thớ t là vô cùng uờng công khi phờ i đờ cửa mềc t đờ i thanh xuân vào với c hờ c hờ i cách quyờn rũ đàn ông, cách mê hoe c hờ rờ i chờ đờ c sẽ đờng nhũn ng kiờn thớ c đó trong vòng mềc t hoe c hai năm. Nhũn đờn đờ ng lờ i huờn luyờn cửa Ellen và Mammy, nằng nhũn n ra nó thớ t toàn với n và hoàn hờ o vì nó luôn luôn đem lờ i thành công.

Trờ c mềc t các bà cửa, ngờ i con gái phờ i tở ra đờu dàng, ngây thớ và đờ u óc gờn đờ chờng nào hay chờng y, vì các bà thớ ng tình mềc t và canh chờng các cô nhũn mềc t con mèo sẽ n sàng với lờ y nhũn ng sẽ sỏ সুই t trong lờ i nói hay ánh mềc t. Với các ông già, ngờ i con gái phờ i nhanh nhũn, bở o đờn và phờ i làm đáng mềc t chút đờ cho nhũn ng ông lão ngờ ngờn đó thớ a mất tở ái phờn nào. Nhũn thớ các ông cửa m thớ y hững hái và trờ lờ i, hờ sỏ véo vào má cô gái và tuyên bở rờng cô ta là mềc t đờ a ranh mãnh. Và dĩ nhiên, cô gái phờ i luôn luôn đờ mềc t lên vì thớ n trong nhũn ng trờ ng hờ p đó, nờ u không hờ sỏ thích thú véo cô ta nhiờ u hờn nờ a rờ i đi nói với các con trai cửa hờ rờng con nhũn đó lờng lờ.

Đờ i với các thiờ u nờ và thiờ u phờ, cửa n phờ i ngờ t nhũn đờ ng và ôn hôn hờ mềc i lờn gờp gờ, dù có phờ i gờp nhau mềc i lờn mềc t ngày cũng với y. Rờ i sau đó vòng tay qua hông hờ và đờ cho hờ ôm lờ i mềc dù có ghét hờ đờn bao nhiêu cũng thớ. Phờ i cửa tán thớ ng bở a chi c áo dài hay khen ngờ i nhũn ng đờ a con cửa hờ, rờ i chờ c ghờ o với nhũn ng cửa u trai đang theo đờu i hờ, hoe c ca tởng các ông chờng hờ rờ i cửa i mềc t cách khiêm tởn và nhìn nhũn n rờng mình chờng đờ c duyên dáng

bao nhiêu nữa so với họ. Và quan trọng hơn nữa là không bao giờ được nói rằng mình đang thất vọng nghĩ khác hơn những gì họ nói.

Phải xa lánh chúng cả nhà những người khác cho dù đã có thời gian là một trong những ý trung nhân đã bỏ mình lo lắng, hoặc là những kẻ đáng được chú ý. Nếu mình quá niềm nở với những ông chủ nhà trọ đó, với họ sẽ bán rao là mình lộng lộng và danh giá mình sẽ biến mất trong thời gian, chúng còn một cậu trai nào muốn theo tán tỉnh nữa.

Những với những trai trẻ được thân... ô, đó là cậu một vị nết khác hơn! Mình có thể mồm còi với họ và khi họ muốn tìm hiểu xem tại sao mình còi, mình thì chỉ nói rõ lý do rồi còi lên khi nhìn cho họ cái phải lo lắng quanh mãi bên mình để tìm cho ra. Mình có thể hỏi họ về điều gì đó khác một khi nhìn cho họ phải tìm cách hiểu chuyện riêng với mình. Và khi hai người đã ra khỏi một chỗ vắng, mình phải đi ra bên ngoài phòng phòng họ nhấc họ ra khỏi nhà lên khi họ muốn hôn mình. Mình phải làm thế nào cho họ xin lấy với cái chết vô lý đó rồi nghĩ rằng họ đã tha thứ ngay khi nhìn họ cái nhìn quen thuộc bên mình để có thể hôn họ lần thứ hai. Đôi khi chỉ không được thể hiện lòng mình, mình cần hỏi họ hôn (Ellen và Mammy không hiểu ý nàng đi đâu đó, những nàng biết chắc là làm như thế rồi có hiểu quả) rồi mình sẽ từ chối khóc và từ chối trách là đã quá ngu ngốc khi nhìn cho họ không còn kính trọng mình nữa. Tất nhiên là họ sẽ lau nước mắt cho mình và thông thường là kèm theo lấy họ và vị quý mến mình như trẻ con, và kể đến là... ô, còn biết bao nhiêu mảnh khác nữa mà nàng đã thu được lòng khi nhìn họ phải đi phó với những thanh niên chảnh và, chúng họ nhìn họ liếc mắt đưa tình, với họ mồm còi với họ a che quýt, ư ờ ớ cho vấy đủ đủ, nó có một, tiếng còi, những người i tăng bậc và thái độ bày tỏ cảm tình. Những họ i, tất cả những người mồm o luôn luôn họ hiểu đó là những người may mắn làm xúc động được Ashley.

Không, dường như không đúng lắm khi phải phí công họ có thể có những mảnh khác chế độ đem áp dụng trong một thời gian ngắn ngắn rồi đem vứt bỏ đi mãi mãi. Tuy nhiên với biết bao nhiêu mình chúng ta chỉ nghĩ, tiếp tục xinh đẹp trong những chiếc áo xanh và mãi được nhiều anh chàng đẹp trai theo tán tỉnh.

Những người như thế gian đó kéo dài quá lâu mình sẽ trở thành một thế gái già như India Wilkes và mọi người sẽ bày tỏ sự thờ ơ với họ và cái gì thì phải biết cả nhà. Không, dường sao có chúng với tất cả họ còn gì được lòng thì trẻ con cho dù không bao giờ còn được vui chơi nữa.

Trời! Cuộc sống là một sự hỗn loạn! Sao mình lại ngu ngốc đến vậy Charles trong số bao nhiêu kẻ khác để rồi kẻ như cậu đã đi chết ngay từ năm mười sáu tuổi?

Những phút mệt mỏi trong chán chường và giận dữ của Scarlett bỗng biến mất ngang khi đám đông bắt đầu y lụi sát vào tiếng và các bà con thì nép vào để tránh cho họ a giận cho họ a hang. Scarlett nhón gót lên để nhìn trong khi viên Địch uy chỉ huy đưa Dân quân trèo lên bậc gỗ dành cho ban nhạc. Khi họ vang lên và phân nửa đi đi về về ông ta xếp thành hàng. Họ thao diễn nhịp nhàng và ngắn gọn một sự động tác quân sự chỉ trong vài phút những người cũng đã từ bỏ mệt mỏi. Tiếp tục, tiếng vỗ tay và hoan hô nổi lên vang dội.

Scarlett cũng vỗ tay lấy lệ trong khi các binh sĩ với họ thao diễn xong kéo nhau đi về phía quầy ghi khát gọi có nước chanh và rượu rum pha với đường, sẽ... Nàng quay sang Melanie với ý nghĩ là nên bắt đầu với bằng cách từ bỏ mình

cũng thành tâm cùng chánh nghĩa:

– Trông hễ xinh quá, phải không chứ?

Melanie đang loay hoay xếp lại các vật đồ ng bợng len đan trên quây:

– Phấn n n trong sớ đó còn đồ p m y l n h n n u h chũu m c quân ph c xám và đang chi n tr n ng Virginia.

Melanie đáp l i, không c n dè d t h th p gi n g . Nhi u ng i trong sớ các bà m c a các đ i viên Dân quân đ n g n đó đã nghe rõ l i ch trích v a r i . M t bà Guinan đ r n lên r i tr n g l t ra vì đ a con trai hai m i lăm tu i c a bà, tên Willie, là binh sĩ c a đ i đ i đó .

Scarlett không kh i kinh hoàng vì nh n g l i đó nói ra t m i n g c a Melly.

– Kìa, Melly !

– Em bi t đó là sớ th t mà Scarlett. Ch không nói t i các c u bé và nh n g ng i i trong hàng ngũ Dân quân đó hãy còn th a sớ c c m súng chi n đ u . Và đó chính là ph n sớ c a h ngay trong gi phút n y .

– Nh n g ... nh n g ...

Scarlett ch a h nghĩ t i chuy n đó bao gi n n p úng t i p:

– Nh n g ... v n ph i có m t sớ ng i i nào đó i đ ... đ b o v x s khi b xâm lăng ch .

Đó là lý do mà Willie Guinan đã vi n ra đ nói v i n àng v v i c y còn i l i Atlanta.

Melanie l nh lũng nhìn v phía m t toán Dân quân:

– Ch n g ai xâm l n mình, cũng không ai s p s a ... Và đ n g l i h u hi u nh t đ ch n g xâm lăng là vác súng t i Virginia và đánh đ u i quân Yankee ngay t i đó . Còn v chuy n b o là ph i gi Dân quân l i đây đ tránh m t cu c n i d y c a ng i i da đen thì ... qu là m t chuy n ngu si nh t . T i sao ng i i c a chúng ta ph i n i d y ? Đó ch là m t l i t bi n h c a nh n g k h n . Ch đoan ch c là chúng ta sớ th n g quân Yankee trong vòng m t tháng, n u t t c các đ i Dân quân c a t t c các t i u bang mi n Nam đ u cùng lên đ n g t i Virginia. Ch có v y thôi !

– Kìa, Melly !

Scarlett kêu lên và nhìn s n g Melanie. Đôi m t huy n c a Melanie ng i l a gi n:

– Ch n g ch không s ra tr n và ch n g em cũng v y . Và ch ao i c h s t tr n còn h n i l i đây. , em i, ch xin l i . Ch vô tâm và tàn nh n quá !

Cô ch m nh vào tay Scarlett v i v van l n và Scarlett m to m t nhìn n àng .

Nh n g không ph i Scarlett đã nghĩ t i cái ch t c a Charles. N àng ch nh có Ashley. N u chàng cũng ch t ? N àng quay nhanh l i và m m c i m t cách vô h n v i bác sĩ Meade đang đi v phía qu y h àng .

– Đ i c l m cháu . Các cháu chũu t i đây l à t t l m . Tôi bi t các cháu đã ph i hy sinh nhi u khi nh n l i . Nh n g chúng ta có b n ph n hy sinh t t c v i đ i nghĩa . Tôi s p t i t l v i các cháu m t v bí m t đây. Tôi đã s p có cách ki m thêm t i n cho bnh vi n m t cách b t ng , nh n g tôi ng i các bà sớ ho n g lên.

Ông Meade ng n g l i, c i t m t m, tay vu t ch om râu xám .

– Chuy n gì v y bác ? Nói t i cháu nghe đi.

– Nghĩ k l i, tôi mu n đ các cháu th đoán . Nh n g các cháu ph i i n g h t i n u giáo h i có ý đnh đ u i tôi ra thành ph . D u sao, đây cũng là v i c v bnh vi n . Các cháu sớ th y . Ch a bao gi ai làm đ i c nh t i c .

Ông đứng ng b đi v phía các bà giám h đang t t p trong m t góc phòng . Và gi a lúc hai ch em đang nhìn nhau đnh bàn tán v chuy n bí m t đó thì hai ông già b c l i qu y, l n ti ng h i mua m t m đặng ten. D u sao thì cũng có m y ông già đ n còn h n là ch ng có ma nào, Scarlett v a nghĩ th m v a đo đặng ten v a làm ra v nghiêm trang khi m t ông già n ng cảm nằng . Hai lão già b c qua qu y gi i khát và m t s khác l i t i . Qu y c a hai ch em nằng không đ c chi u c b ng các qu y hàng c a Maybelle Merriwether, Fancy Elsing ho c ch em Whiting tràn ng p nh ng ti ng c i đùa khúc khích, nh ng ti ng reo vui làm cho không khí nh n lên. Melly bán nh ng món vô đ ng đ i v i đàn ông, đáng đ u nằng th t t nhiên nh m t cô bán hàng trong ti m và Scarlett cũng c b t ch c theo ch ch ng .

c các qu y khác, khách hàng luôn luôn đông đ o, ch tr có qu y c a Scarlett. M t vài ng i ghé l i ch hai ch em nằng, k l nh ng lúc s ng chung v i Ashley v i n Đ i h c và coi chàng nh m t chi n sĩ xu t s c ho c kính c n nh c t i Charles và cho r ng cái ch t c a anh là m t m t mát l n lao cho Atlanta.

R i giàn nh c tr i lên m t đ u r n ràng, bài "Johnny Brooker, hãy giúp ng i da đen !" khi n Scarlett suýt hét lên. Nằng mu n đ c khiêu vũ . c c ao đ c c khiêu vũ . Nằng nhìn xu ng sần nh y, chân nh p mau theo đ u nh c, đôi m t xanh lóe ng i s thèm khát . c cu i l i đi băng ngang đ i s nh, m t ng i khách m i đ n đang đ ng ng ng c a b t g p ánh m t đó và gi t mình khi nh n ra nằng . H n ng m nghĩa t ng t n khuôn m t phi n mu n và c ng ng nh c a Scarlett. H n ch t c i m t mình vì nh n ra v m i m c mà b t c ng i i đàn ông nào cũng có th đ c đ c trên khuôn m t đó .

Đó là m t gã cao l n, m c lo i n h o h ng màu đen, cao h n m y sĩ quan đang đ ng g n h n, vai th t r ng, b ng thon vào, chân mang đôi giày da đánh bóng nh nh n . B y ph c đen nghiêm trang c a h n v i chi c s mi x p n p b ng v i m n, ng qu n dài ôm g n c chân trái ng c h n v i vóc dáng và khuôn m t vênh vác c a h n . V i m t b đ quá sang trên m t thân th l c l ng n ch a m t cái gì nguy hi m, h n v n còn có đ c cái dáng đ u u o i c a ng i i quý phái . Tóc đen m t t, râu mép đ g n và t a sát, khi n h n có v khác l h n v i nh ng k binh râu mép quá dài và tr xu ng đ ng bên c nh h n . Có l và đúng th , h n là m t k có nhi u đ c v ng và thích h ng th b t ch p nh ng l i phê phán . Đi u b hoàn toàn t tin và x c x c c a h n v i đôi m t tinh quái li u lĩnh khi nhìn xo n l y Scarlett đã khi n nằng linh c m đ c cái nhìn đó .

Nằng quay l i nhìn h n .

Nằng ch t nghe nh đầu đó có m t h i chuông báo th c reo vang. Nh ng ngay trong lúc đó, nằng không tài nào nh đ c h n là ai. Tuy nhiên, h n chính là ng i i đàn ông đ u tiên t nh i u tháng nay đã chú ý đ n nằng . Th là nằng ban cho h n m t cái c i t i. Nằng h i nghiêng mình đ đáp l i cái chào c a h n, r i thì h n đ ng th ng lên đi v phía nằng v i dáng đ u uy n chuy n hi m có c a ng i i da đ . Và Scarlett b ng đ a tay lên b m mi ng vì kinh hãi . Nằng đã nh ra h n là ai.

Quá kinh ho ng, Scarlett r ng r i, trong khi h n đang tìm l i bằng qua đám đông. Không ch n ch , nằng h p t p quay ng i l i, tìm l i ch y vào phòng gi i khát, nh ng váy nằng b ng v ng ph i m t cây đnh trên qu y . Nằng gi t m nh

ra làm rách áo, nhưng họ cũng đã tiến sát tới mặt bên rồi.

– Xin vô phép. Họ và nói và cúi xuống gần áo búp bê. Tôi không may mắn là cô nhìn ra tôi, cô Scarlett O'Hara.

Giống cái họ êm dịu mặt cách lạ kỳ, đúng cái giống u ám của người quý tộc, trong đêm và họ kéo dài của người ở Charleston.

Nàng người có nhìn họ như có u ám, mặt đỏ ửng lên vì sợ xấu hổ đã bị họ nhìn chằm chằm trong lòng gập ghềnh thối viển Ashley. Và tia mặt nàng chằm chằm mặt đôi mặt đen lay lắt mà nàng chằm chằm ngó thối. Ánh mặt đó đang long lanh thích thú mặt cách tàn nhẫn. Trong hàng muôn triệu người ở trên thế giới này, sao nàng lại phải gập con người ghê tởm này, con người đã chằm chằm nhìn chằm chằm bí mật giữa nàng và Ashley, mặt chằm chằm nhìn còn là ác mộng vì nàng, con người bị bắt đã phá hoại tiến hành nhử cô gái và đã bị người quý tộc lo ngại, con người bị hèn hạ đã dám quấy rối nàng không phải là mặt thối u ám quý phái.

Và nghe tiếng của họ, Melanie quay lại và nhìn đờ trong đó, Scarlett thì nhìn Thối ngớ đã ban cho nàng mặt người chằm chằm.

– Có phải, có phải... ông Rhett Butler đó không?

Melanie và họ và chìa tay ra.

– Tôi đã gặp ông...

– Trong mặt ngày vui vào dịp báo tin lễ đính hôn của hôn. Bà còn nhìn ra tôi thối là hôn họ.

Họ khom xuống hôn họ bàn tay Melanie.

– Ông bị làm sao mà phải ở Charleston, ông Butler?

– Mặt vài việc phiến toái về thối người mãi, thối bà Wilkes. Tôi nay tôi sợ phải đến thành phố của bà thối người họ. Không nhưng chằm mang hàng thối mà tôi còn có bên phải phải trông chằm vì có sự sắp xếp này.

– Mang thối...

Melley người người, mảy mủn họ ở rồi có người khoan khoái:

– Có phải, có phải... ông là vị thuyền trưởng người danh Butler mà chúng tôi thối người nghe họ đến rồi nhử... Người ở về thối hàng rào phong thối. Phải rồi, may cô gái đây đến mặt áo do ông mang thối. Scarlett, chằm gì vậy? Em mặt thối? Người xuống đi!

Scarlett người thối xuống ghê, họ thối nàng đến đến người nàng sợ dây nịt áo đến tung ra. Thối là kinh khủng! Nàng không bao giờ nghĩ thối chằm còn gập lại người đàn ông này. Họ ta lại có cái quýt đen của nàng trên quỳ, ân cần quýt cho nàng, quá ân cần và mặt thối nghiêm trang nhưng đôi mặt về còn giữ u ám. Họ nói:

– Đây nóng quá, cô O'Hara mặt là phải. Tôi có thể đến cô thối của tôi.

– Không.

Scarlett xuống giống khi Melanie giống mình:

– Mặt không còn là Scarlett O'Hara nữa mà đã là bà Hamilton rồi. Bây giờ mặt là em dâu tôi.

Và Melley nhìn nàng thối dịu dàng. Scarlett muốn biết Rhett Butler khi nhìn ra nét chằm giữ trên khuôn mặt đen họ ở của họ.

– Tôi tin chắc rằng đó là mặt ích lợi họ lao cho cả hai người đàn bà duyên dáng.

Họ và nói và họ cúi đầu. Đó là mặt nhìn xét lịch sự của mặt đàn ông,

những tôi miêng họ nói ra nàng có cảm thấy những gì.

– Tôi nghĩ là chúng có hai bà đều có mặt đêm nay trong dịp vui này. Tôi rất hân hạnh được gặp hai ông.

Melanie vội đáp vội vàng ngẩng đầu kiêu hãnh:

– Chúng tôi đang ở Virginia, còn Charles ... Giờ cô đang nghỉ ngơi.

– Anh ấy đã chết ở trận chiến.

Scarlett nói tiếp, giọng có vẻ ngạc nhiên. Trông ! Tôi sao tên đề nghị này chứ à chớ đi ? Melly nhìn nàng trân trọng, ngạc nhiên trong khi Butler phác mặt cười chế nhạo:

– Thưa hai bà ... Tôi không thấy nào ngờ đâu ! Các bà nên tha thứ cho. Những xin cho phép mặt kẻ xa lạ như tôi được an ủi hai bà rằng chúng tôi vì tình quí mến là sẵn lòng đợi ở đây.

Melanie mỉm cười vui vẻ nhìn qua những giọt lệ long lanh trong khi Scarlett chế nhạo mỉa mai có sự phẫn nộ và sự thù ghét bất tận đang ray rứt nàng. Họ nói bày tỏ thái độ lịch sự và ân cần như bất cứ mặt người nào quý phái nào có thể làm trong trường hợp tiếp xúc như vậy họ không phải thế. Họ chỉ như oáng nàng thôi.

Họ biết rõ nàng không yêu Charles và Melly quả là mặt kẻ quá đỗi đố kỵ

không hiểu nổi thâm ý họ. Lạy Chúa, nàng bỗng nghĩ mình sẽ hãi, xin đừng để ai hiểu được thâm ý họ. Nếu họ nói toạc ra ? Họ không phải là người để họ đoán, cứ nhiên là không thể biết được hành động của họ ngay người này.

Chúng mặt tiêu chuẩn nào có thể dùng để phán đoán mặt người và bất hạnh. Nàng nhìn lên thấy trong cách trả lời của họ có mặt cái gì chế giễu dửng dưng, ngay cả cách phe phẩy quạt của họ cũng vậy. Có mặt cái gì trong cái nhìn của họ đã thách thức tinh thần nàng, khiến nàng chợt thấy quí quý trọng họ trong cơn thù ghét. Đột nhiên nàng nghĩ tới cây quạt trong tay họ và gay gắt:

– Tôi vẫn khỏe như thường. Đừng làm tóc tôi rối bưng lên.

– Scarlett, em ! Thuyền trưởng Butler, xin ông thứ cho. Mọi chuyện ... mặt bình tĩnh khi nghe nhắc tới Charlie bất hạnh ... đúng ra, chúng tôi không nên đến đây từ nay. Chúng tôi còn chôn tang như ông thấy và Scarlett vẫn chờ người ngoài ... Tôi phải chờ người khác nhàn nhàn ào ào nhợt nhạt, tiếng người, tiếng người !

– Tôi hiểu lắm.

Họ nói với vẻ nghiêm trang gì đó, nhưng khi quay lại nhìn Melanie và bất ngờ nhìn họ như nhìn điều gì đó của nàng, họ nhìn ngay nét mặt, ra chiếu sáng và thấy sự đáng sợ.

– Tôi nhận thấy bà đúng là mặt người nào can đảm, bà Wilkes.

"Đừng có nói gì tôi !" Scarlett giận dữ nghĩ thầm, trong khi Melanie cười mỉa mỉa:

– Không đâu, thuyền trưởng Butler ! Ủy ban bình viên chúng tôi chăm sóc quý hàng này vào phút chót ... Mặt cái áo gì ? Thưa, đây là mặt cái có thể dùng như.

Melanie quay lại với ba người khác bình vôi quây. Nàng tiếp tục nghĩ là thuyền trưởng Butler quá tốt. Nhưng rồi, lo ngại cho tấm lụa che giấu cô và cái nhìn như đột nhiên quay, bởi vì những kẻ bình này phun nước tưới lá màu hồng phách không được chính xác như khi họ bắn súng nên nàng quên phớt thuyền trưởng Butler, Scarlett và chỉ còn như có mặt cái nhìn người trong khi khách hàng tiếp đông thêm.

Scarlett yên lòng ngồi trên chiếc ghế đẩu phe phẩy quạt, không dám nhích lên, chỉ cầu mong cho tên thuyền trưởng Butler sớm mở cửa sà lan tàu của họ.

– Chàng bà mất lâu chưa?

– Ồ, khá lâu, gần một năm.

– Phải bỏ là một tháng không mất đúng.

Scarlett không biết mất một tháng là bao nhiêu, nhưng có cái gì nàng biết rõ trong cái gì nàng trên chiếc của họ nên nàng im lặng.

– Ông bà sống với nhau được bao lâu? Tha thớt cho nàng câu hỏi của tôi vì tôi đã rời khỏi vùng này khá lâu.

Scarlett mỉm cười đáp:

– Hai tháng.

– Một tháng mới, không hơn không kém.

Cái gì nàng ung dung của họ thì phải kể lên.

"Trời ơi, mà quí sao không bắt họ đi! Nếu họ cũng như tôi thì ông khác, mình sẽ dễ dàng làm mất lòng họ rồi rồi rồi cho họ đi chỗ khác. Nhưng họ đã biết chuyện mình với Ashley và cũng biết mình không yêu Charles. Mình đã bỏ tay rồi". Nàng ngồi sôi lên nghĩ thế nhưng không nói gì cả, chỉ nhìn xuống chiếc ghế.

– Và đây là lần đầu tiên bà trở lại với nếp sống bên ngoài?

Scarlett gật đầu thích thú:

– Tôi biết làm thế này là khác thế này. Nhưng chị em McLure đáng lẽ trông chừng quý hàng này lại bắt gặp đi bắt nạt, chứ ai thay thế. Tôi và Melanie đành ...

– Chàng có hy sinh nào quá lớn để với đến nghĩa.

Quái, bà Elsing cũng nói vậy, nhưng gì nàng bà ta không gì nàng như gì họ. Nhưng thì nàng chị em sống tuân ra khỏi mình như Scarlett cười. Với tôi, nàng có một điều này không phải vì chánh nghĩa mà chỉ vì quá chán nản như người nhà.

Họ nói thì phải với với nghĩ nghĩ:

– Tôi với thì nghĩ thì cái tôi chịu tang đây, nó giam hãm đàn bà trong nếp nhieu tang cho tôi chết và ngăn cấm mọi sự thích thú nhiên của họ. Thế là đã mất mất mất Settee bên ngoài.

– Settee, huh?

Họ phá lên cười vì làm Scarlett đỏ mặt vì sự dốt nát của mình. Nàng không thích những kẻ sống các ngôn ngữ nàng không hiểu.

– Bên ngoài, khi người chị em chết, thì hài được chôn táng thay vì chôn cất và người với bắt bắt bắt lên giàn hỏa để chết theo chàng.

– Kinh khủng quá! Sao họ làm vậy? Không có cách nào ngăn cản à?

– Dĩ nhiên không. Một người với không chịu chịu chịu theo chàng sống bị lôi ra ngoài xã hội. Nhưng bà với khác cho rằng người đàn bà đó không hành động như một người có giáo dục. Cũng gì nàng như nàng bà ngồi trong góc phòng kia sống xông xáo lên nửa đêm nay bà mặc một chiếc áo đẹp và khiêu vũ. Riêng tôi, tôi cho rằng thì Settee còn nhân đạo hơn là phải duyên dáng của mình Nam chúng ta là chôn sống các góa phụ.

– Ông dám bỏ là tôi bắt chôn sống?

– Vậy mà phải với với với nắm vấu vào những xiềng xích đang trói họ! Bà cho

người tốt của người khác đã man, nhưng bà có can đảm chấp nhận đêm nay không ngủ Liên bang miền Nam không cần bà ?

Tranh luận theo cái lối này thì ông làm Scarlett bối rối. Càng bối rối gặp bối rối khi nàng mới nghĩ rằng chắc hẳn nói có phần nào đúng. Nhưng bây giờ chính là lúc đánh giá hẳn đây.

– Dĩ nhiên tôi sẽ không đi, vì nó sẽ ... sẽ là một sự bất kính với ... Người khác ta sẽ nghĩ rằng tôi không yêu ...

Một hôm theo dõi người tình của nàng, bà thích thú một cách thô bỉ. Ánh mắt đó làm cho nàng không thể nói tiếp. Hẳn biết nàng không yêu Charles và hẳn sẽ không đi cho nàng bày tỏ những tình cảm cao đẹp mà nàng có thể gửi bày.

Thật kinh khủng, kinh khủng khi chạm trán với một kẻ chẳng ra gì. Người khác quý trọng thì ông thì ra tin tưởng người khác, dù biết rằng người khác chỉ nghĩ người khác nói dối. Đó là tình thế cao thượng của người khác miền Nam. Người khác quý trọng luôn luôn tôn trọng người khác, nói chuyện đúng đắn và làm cho người khác cảm thấy thoải mái. Còn tên đàn ông này không quan tâm gì đến đức độ và hẳn nhiên là hẳn thích thú khi bàn với những chuyện nhảm nhí ai buồn nói thì.

– Tôi đang mòn mỏi đi bà đây.

Scarlett sắp mặt, mặt ngẩng:

– Ông là một kẻ đáng tởm.

Hắn nghiêng mình qua quầy hàng cho đến khi mũi ngón tay sát bên tai nàng và thì thầm, với giọng mô phỏng các kép hát trên sân khấu:

– Đừng sợ hãi giai nhân, bí mật của giai nhân sẽ được tôi giữ kín.

Scarlett nghĩ rằng:

– Ồ, ông có thể nói với tôi điều gì?

– Tôi chỉ muốn trả lời tình bà. Bà muốn tôi nói gì đây? Hay là tôi phải báo: "Hãy lấy tôi, người khác đi, nếu không tôi sẽ tìm một người khác?"

Nàng thấy cái nhìn của hẳn có vẻ nghiêm nghị nhưng một thoáng bé. Đến nhiên nàng phá lên cười. Tình trạng mới này ông làm sao! Rồi hẳn cũng cười và cười thì to đến nỗi bà giám hộ người khác góc phòng cùng quay lại nhìn.

Chẳng nhẽ ra người khác gia đình Charles đang chờ đợi một người đàn ông hoàn toàn xa lạ, các bà chồm nhum nhau lại xì xầm và bàn tán.

Một hôm trong buổi rước vang, tiếp theo là những người "suốt suốt" trong khi bác sĩ Meade bước lên bậc gỗ, dang rộng hai cánh tay ra đưa báo mừng người khác im lặng.

Ông bước đi nói:

– Tất cả chúng tôi đều chân thành cảm ơn quý bà quý cô duyên dáng đã không hối tiếc một phút trong tình yêu này, nếu làm cho phiên chợ phiên hôm nay chẳng những đi dạo với phần tài chánh lại còn biết gian phòng xinh đẹp thành một nhà thơ mới, một khu vườn trồng hoa hồng quanh tôi.

Tiếng tay tán thưởng vang lên.

– Quý bà quý cô đã làm hết sức mình, chẳng những hao tốn thì giờ mà còn vất vả chân tay, do đó những món hàng xinh xắn trên các quầy hàng kia càng đẹp hơn đôi bên vì đó là những người bán tay mình mình xinh xắn của phần miền Nam.

Lại có thêm nhiều người hoan hô. Rhett Butler đang hướng dẫn người khác vào quầy gỗ bên cạnh Scarlett, nói nhảm:

– Một con dê già kênh kiệu, đúng không?

Scarlett hoảng kinh vì lời phỉ báng thò ra đó là nhét vào mắt công dân để cõng tôn kính như tởm Atlanta nên nàng nhìn hờn và trách móc. Nhưng quí ông bác sĩ trông chừng khác mắt con dê và chòm râu cảm xam xám cứ luôn luôn nhúc nhích. Chàng nhún ra nhún thụt, Scarlett phỉ cợt nhìn lơ lửng mà khinh bỉ tởm.

– Nhưng bao nhiêu đó vẫn chưa đủ, quý bà yêu mến của chúng ta ban bệnh vì nết mà bàn tay tôi mới mát của họ đã xoa dịu bớt bao nhiêu đau đớn, đã cõng p khinh rẻ móng vuốt tôi thò ra như thò ra bình can để m phỉ cợt cho đời nghĩa ... quý bà hãy bớt rõ nhu cầu của chúng ta. Tôi không thể kìm hãm được nhu cầu đó. Chúng ta cần thêm ngân quỹ để mua đất đai để phỉ báng bên Anh quốc, và đêm nay chúng ta cũng hẳn phải chờ đón tiếp một vị thủy quân trưởng đứng cầm đầu một qua cuội phong tỏa cả năm rồi, và con người gan lì đó sẽ sắp sửa ra đi để mang thuốc men về cho chúng ta. Đó là thủy quân trưởng Rhett Butler!

Đuôi bệnh tật quá bất ngờ, anh chàng vị tướng phong tỏa và bình tĩnh và đã khom mình chào ... quá lạ đời - Scarlett vẫn nghĩ thụt vào cái phân tách điếu đó. Dường như họ nhận ra quá lạ đời như thế là vì sự khinh bỉ của họ cũng quá lạ đời và vì họ ngó lơ và hiên diện. Nhưng từ tay vang dội lên trong khi họ cúi chào và nhún cái cụng nhau lên từ phía các bà trong góc. Thì ra đó là kẻ mà góa phụ Charles Hamilton nãy giờ trò chuyện. Ai dám bảo là Charlie qua đời chưa đời của mắt năm!

Bác sĩ Meade tiếp tục:

– Chúng ta cần thêm vàng, đó là điếu mà tôi sắp đòi hỏi quý vị. Tôi đòi hỏi quý vị một sự hy sinh, nhưng so với những hy sinh của bao chiến sĩ oai hùng của quân phỉ cợt xám đã thò ra thì sự hy sinh này quá nhỏ bé đến buồn cười. Thưa quý bà quý cô, tôi muốn phép xin những món nợ trang của quý vị. Chính tôi xin cho tôi? Không phải đâu, Liên bang miền Nam xin quý vị. Liên bang miền Nam đang cần nợ trang của quý vị. Một viên bạc thò ra lóng lánh trên tay xinh xắn thì đẹp biết chừng nào! Cũng đẹp biết chừng bao khi những chiếc kẹp ngón và chiếc trên ngón áo của những người phỉ cợt ái quốc! Nhưng chính sự hy sinh mới cao quý hơn tất cả vàng bạc và châu báu của anh em cùng gom lại. Vàng sẽ được dùng để mua thuốc, kim cương để bán đi để lấy tiền mua thuốc men hoặc các vị dược khoa khác. Thưa quý bà quý cô, hai mươi nghìn binh oai dũng của chúng ta sẽ đi rồi qua trở về quý vị và những chiếc gối và ... Những đồ đạc của bài diễn tập bộ binh một trong các xao động mới của những người tay và những lời hoan hô.

Ý nghĩ đầu tiên của Scarlett là vui mừng vì còn đang mắc tang phỉ cợt nên không mang theo đôi bông tai quý giá của nàng, chiếc dây chuyền bằng vàng của bà ngoi và nàng cho và đôi xuyến cũng bằng vàng cùng chiếc trâm bằng thò ra u ngợc. Nàng thấy anh chàng thò bé mắc quân phỉ cợt loè loẹt như binh sĩ Zouave và chiếc gối trên một tay còn lạnh lẽo đi vòng quanh và phỉ cợt - già như trẻ - và cả cái đùa và hăm dọa thò tuột những chiếc vòng ra, rồi làm như đau đớn vì bứt rứt da thịt, trong khi một sự khác giúp nhau tháo gỡ chiếc cúc áo rút trâm và kẹp áo. Nhưng tiếng lanh canh không ngừng vang lên nho nhỏ trong khi các món nợ trang chòm vào nhau, rồi có tiếng gõ: "Khoan! Khoan! Chờ một chút! Tháo dây cườm! Đây!" Maybelle Merriwether đang hì hục tháo đôi vòng đang đeo một chiếc trên và một chiếc dưới khuỷu tay. Fanny Elsing kêu lên:

"Má cho phép nghe ?" trong khi bẽn lỏn lo gõ viên trên châu nỏm trên mọt khỏ i vàng đang cài ỏ tỏc . Đó là vỏ t gia bỏ o cỏ a cô ta. Cỏ mỏ i mọt mỏn nỏ trang ném vào giỏ là mọt trỏng phỏo tay và mọt loỏ t hoan hỏ.

Anh chàng thỏ p bẻ hay nhỏn nhỏ, đang tỏn vỏ phỏa quỏ y Scarlett, chiỏ c giỏ đã nỏng trỏu . Lúc anh ta đi qua, Rhett Butler ném vỏo giỏ cỏi hỏ p đỏng thuỏ c lá bỏng vàng vỏ i dỏng đỏu ỏ thỏ . Khi anh ta tỏ i trỏ ỏ c mọt Scarlett, nỏng vỏ a lỏ c đỏu vỏ a xỏe tay cho biỏ t là mình chỏng cỏ gỏ cỏ . Là ngỏ ỏ i duy nhỏ t giỏ a đỏm đỏng khỏng cỏ gỏ tỏng thỏ t khỏ coi. Và nỏng bỏng đỏ ý tỏ i chiỏ c nhỏ n vàng ngỏy cỏ ỏ i .

Trong phỏt giỏy bằng hoỏng đỏ, nỏng cỏ hỏnh dung lỏ i khuỏn mọt Charles ... lúc anh ta đỏo nhỏ n cho nỏng . Nhỏ ng hỏnh ỏ nh Charles đã nhỏ t nhỏa, nhỏ t nhỏa bỏ i vỏ nỏng đỏng bỏ c đỏ c vỏ i chỏnh mình là khỏng muỏ n nhỏ nhỏ ng vỏ n cỏ nhỏ . Charles ... chỏnh là nguyẻn nhỏn cỏ t đỏ t cuỏ c sỏ ng tỏ ỏ i vui cỏ a nỏng và biỏ n nỏng thỏnh mọt phỏ nỏ giỏ .

Đỏ t nhiẻn, nỏng vỏ n mỏ nh chiỏ c nhỏ n đỏ thỏo ra nhỏ ng nó vỏ n dỏnh chỏ t . Anh chàng Zouave thỏ p bẻ đi lỏ n tỏ i chỏ Melanie, Scarlett giỏ i lỏ n:

– Khoỏn đỏ ! Tỏi cỏ mỏn nỏ y !

Chiỏ c nhỏ n sỏt ra và trong khi toỏn lỏ ng nó vỏo chiỏ c giỏ lỏ c quyẻn đã đỏ y ỏ p dỏy chuyỏ n, đỏng hỏ , cỏ rá, kỏ p áo và vỏng xuyỏ n, nỏng bỏng thỏ y ánh mọt Rhett Butler . Miỏ ng hỏ n đỏng cỏ ỏ i mỏi mỏa . Nỏng ném phỏ t chiỏ c nhỏ n vỏo giỏ , đỏu u bỏ khiẻu khỏch .

– ỏ , em cỏ a chỏ !

Melanie kỏu lỏn nhỏ nhỏ và nỏ m lỏ y tay nỏng, mọt sỏng ngỏ i vỏ yẻu thỏ ỏ ng và hỏnh đi n:

– Em cỏ a chỏ quỏ thỏ t cỏn đỏ m ! Xin vui lỏng đỏ i mọt chỏt, Trung uỷ Picard ! Tỏi sỏ cỏ mỏn nỏ y .

Rỏ i Melanie cỏ m cú i lo thỏo gõ chiỏ c nhỏ n cỏ ỏ i cỏ a mình ra, chiỏ c nhỏ n mà Scarlett biỏ t rỏ là chỏ a bỏo giỏ rỏ i khỏ i ngỏn tay ngỏ ỏ i chỏ chỏ ng tỏ khi Ashley đỏo vỏo đỏ . Chỏ ng mọt ai ngoỏi Scarlett hiỏ u đỏ ỏ c là chiỏ c nhỏ n ỏ y vỏ giá đỏ i vỏ i Melanie đỏ n mỏ c đỏ nỏo . Thỏo xong chiỏ c nhỏ n, Melanie siỏ t chỏ t nó trong lỏng bỏn tay mọt lúc rỏ i nhỏ nhỏng đỏ t lỏn trỏn nhỏ ng mỏn nỏ trang kỏi. Cỏ hai thiỏ u phỏ cỏng đỏ ng nhỏn anh chàng Zouave bỏ ỏ c lỏ n vỏ phỏa nhỏm cỏ bỏ ngỏ i ỏ gỏc phỏng . Scarlett vẻnh mọt lỏn cỏn Melanie thỏ đỏ y cỏ m xỏc nhỏ ng khỏng khỏc . Thỏi đỏ cỏ a hai ngỏ ỏ i khỏng thỏỏt khỏ i cỏi nhỏn cỏ a gỏ đỏn ông bẻn cỏ nh hỏ .

– Nỏ u em khỏng cỏ đỏ cỏn đỏ m làm chuyỏ n đỏ, chỏ c chỏ cũng khỏng lỏn.

Melanie vỏ a nỏi vỏ a quỏng tay ỏm cô em dỏu. Scarlett muỏ n vỏng ra và hẻt lỏ n: "Quỏi đỏ n chỏ a !" nhỏ Gerald vỏ n thỏ ỏ ng giỏ m lỏn khi nỏng tỏ c, nhỏ ng nỏng lỏ i bỏ t giỏ p ánh mọt cỏ a Rhett Butler nẻn đỏnh cỏ ỏ i cay cú . Cỏi lỏ i Melanie cỏ ngỏ nhỏ n nhỏ ng hỏnh đỏng cỏ a nỏng thỏ t là phiỏ n toỏi ... nhỏ ng thỏ cỏ nhỏ thỏ cỏn hỏ n là đỏ bỏ chỏ chỏ ng biỏ t ra sỏ thỏ t .

Rhett Butler xen vỏo, giỏ ng đỏu dỏng:

– Cỏ chỏ đỏ mỏ i đỏ p làm sỏ ! Chỏnh vỏ nhỏ ng hỏ sinh nhỏ sỏ hỏ sinh cỏ a cỏc bỏ mỏ i tỏng thỏm đỏ ỏ c lỏng đỏng cỏ m cỏ a nhỏ ng ngỏ ỏ i trỏi mỏ c quỏn phỏ c xỏm .

Scarlett lỏ i muỏ n xỏ vỏ hỏ n thỏ t thỏ m tỏ nhỏ ng lỏ i phỏ i cỏ đỏ n . Cỏ mỏ i lỏ n hỏ n

nói đùa nên chị Emma nói sỗ nhảm oáng. Nàng ghét hẳn ghê gớm, thế mà hẳn cô đứng đó để anh nói vào quấy hàng. Nhưng có một cái gì kích thích tò mò của cô ra, một cái gì ép áp, đẩy sinh khí và hấp lực. Toàn thể dòng máu ái nhĩ lan trong người cô nàng đứng lơ lửng rồi đẩy cô đứng vào đôi mắt đen lay lắt của hắn. Nàng quyệt đĩnh ra tay triệt hết cái thói kênh kiệu đó. Hắn đã biết chuyện bí mật của nàng nên thản nhiên với tất cả, như vậy nàng còn phải thay đổi chiến thuật để đẩy hắn vào một vị trí bất lợi hơn nữa. Nàng phải cố định nỗi xung đột để anh nói thản nhiên mình đang nghĩ gì với hắn. Để anh mất bao giờ cũng bất đắc ruồng rẫy là gì mà như Mammy đã nói, và nàng sắp sửa bắt giữ và khước phục con ruồng rẫy để không còn bao giờ bỏ nó đe dọa nữa.

Nàng đáp bằng một giọng ngọt ngào, hoàn toàn làm như không nhận thấy sự châm biếm của hắn:

– Cám ơn ông. Một lời khen từ miệng của một người là lời danh như thuyến trợ của Butler thật là đáng giá.

Hắn ngửa đầu ra và cười mỉa mai lên ... rồi với Scarlett đang giận sôi, tiếng cười của cô nghe như tiếng kêu ăng ẳng của loài chó, một nàng đứng rón lên.

Hắn hỏi thấp giọng cho anh ta để một mình Scarlett nghe ra gì mà nói ào:

– Sao cô không nói thẳng ra? Tại sao cô không bỏ tôi là một thằng đứng cẳng và tôi phải đi ra chỗ khác ngay, nếu không thì cô sẽ cho một trong những chàng trai đứng cạnh quân phục xám kia lôi cô tôi ra?

Scarlett nói sắp sửa đứng thẳng thản như người thu hút can đảm để nói như thường:

– Kìa! Thuyến trợ của Butler! Ông nói gì với vậy? Ông làm như đây chỉ là một ông phi thời gian ra sao và đừng có một thứ nào ... là là một ... là một ...

Hắn cười ngang:

– Cô làm tôi thất vọng vô cùng.

– Thất vọng?

– Phải. Lúc đầu tình cảm gặp nhau, tôi cảm tưởng là sau cùng mình cũng đã may mắn gặp được một thiêu nữ như những người đẹp mà còn can đảm nữa. Bây giờ hiểu ra, tôi chỉ còn thấy cô đẹp không thôi.

Scarlett nói sỗ:

– Có phải ông muốn bỏ tôi hèn nhất?

– Đúng. Cô không thể can đảm để nói những gì cô đang nghĩ. Ngay lúc đầu gặp cô, tôi đã nghĩ: "Đây là một cô gái hiếm có. Cô ta không như các thiêu nữ đơn thuần khác chỉ biết nghe và làm theo lời của vú nuôi. Và đám con gái kia còn che giấu những cảm nghĩ, mơ ước và những nỗi đau khổ của họ bằng những lời thốt ngọt ngào. Vì thế tôi đã bảo: "Cô O'Hara là một người can đảm hiếm có. Cô ta hiểu rõ những gì cô ta muốn và không bao giờ che giấu ý nghĩ của mình ... hay ném mảy cái bình".

Scarlett giận dữ:

– Ồ, đừng có cười, tôi sẽ nói cho ông nghe những gì tôi đang nghĩ. Nếu ông là người có chút ít giá trị thì ông hãy đứng đây và nói chuyện với tôi. Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy ông nữa! Nhưng ông không đứng đây mà chỉ là một tên vô赖! Ông đứng tại đây như một cây chèo tàu mồi nát như xiu có thể qua một đống cỏ bọ Yankee là ông có quyên cho người này đây để nhảm oáng như người anh hùng và tất cả các phẩm hy sinh cho chánh nghĩa ...

Hàn nhe rằng cậu í:

– Thôi, thôi... Cô bắt đầu khá rồi đó vì đã dám nói những gì cô nghĩ những gì cô có bắt đầu nói với tôi và với bạn để chánh nghĩa. Chán lắm rồi và tôi tin chắc là cô cũng chán như tôi...

– Làm sao ông...

Scarlett ngừng ngừng, mặt cô bình tĩnh những sau đó cô trở nên tỉnh lại. Nàng giận sôi lên vì đã rơi vào bẫy của hắn.

Hàn nói:

– Tôi đang ngừng ngừng cậu quan sát cô trở về khi cô thấy tôi. Đang thì tôi cũng quan sát các cô gái khác. Nhưng ngừng ngừng cậu à tất cả bạn họ đều như đức tin mặt khuôn, còn cô thì không. Thật dễ hiểu là cô nghĩ tôi chuyên gì. Cô không quan tâm tới việc bán hàng và chắc chắn là cô cũng chuyên nghĩ tới chính nghĩa hoặc nhà thờ. Trên mặt cô, ngừng ngừng ta thấy rõ sự thèm khát được khiêu vũ, được vui chơi những không thể làm được. Vì vậy mà cô tức. Nói thật đi, tôi nhìn xét có đúng không?

Scarlett kể cách trở lại, cô vá víu phạm cách của mình:

– Tôi không còn gì để nói với ông, thuyên trở về ông Butler. Ông đang quá kiêu căng cho là "Ng ngừng ngừng t phong tỏa" để có quy định như cũ đàn bà.

– Ng ngừng ngừng t phong tỏa! Cô có đùa không? Hãy cho thêm một ít thời giờ quý báu của cô trở về khi ném tôi ra ngoài. Tôi không muốn một ngừng ngừng yêu ngừng ngừng kiêu diễm như cô lại có thể ngừng ngừng và sẽ đóng góp của tôi vào chánh nghĩa của Liên bang miền Nam.

– Tôi không muốn nghe những chuyện khoác lác của ông.

– Đừng với tôi, cuộc phong tỏa chỉ là một dịch vụ thế giới mãi và như nó mà tôi đã kiếm ra tiền. Khi nào nó không còn giúp tôi để kiếm ra tiền nữa, tôi rời bỏ ngay. Cô nghĩ sao?

– Tôi nghĩ rằng ông là một tên vô lại và lại như bạn Yankee.

Hàn lại nhe rằng cậu í:

– Đúng. Tôi Yankee đã giúp tôi kiếm khá nhiều tiền. Có gì đâu, tháng rồi tôi cho thuyên tôi và thuyên họ về cùng Ng ngừng ngừng c và lấy hàng đó.

Scarlett kêu lên, hời hợt và thích thú:

– H? H không nã trái phá vào tàu ông sao?

– Cô ngây thơ quá, họ bạn tôi để làm gì? Thiệt gì những ngừng ngừng c ngừng ngừng họ miền Bắc những với không ngừng ngừng kiếm tiền bằng cách bán hàng cho Liên bang miền Nam. Tôi cho tàu vào thuyên Ng ngừng ngừng c, mua hàng từ các thuyên họ về của tôi Yankee, dĩ nhiên là theo kế hoạch đến và quay về. Lúc nào họ thấy họ nguy hiểm tôi lại đi Nassau, đó cũng có những công dân miền Bắc cùng một loại bán cho tôi thu được súng, để trái phá và quần áo đẹp. Vậy là tiền họ đi Anh quốc. Nhiều lúc cũng khó ghé vào Charleston hay Wilmington... những vàng thì luôn luôn qua lại những khó khăn một cách không ngừng.

– Ồ, tôi đã biết bạn Yankee để tiền như thế nào rồi nhưng tôi không ngừng ...

– Sao lại trách bạn Yankee kiếm sống một cách lười nhẽ như việc bán hàng ra ngoài miền Bắc của chúng? Chắc hẳn họ cũng chuyên gì xẩy ra. Họ biết để yên Liên bang miền Nam sẽ bắt đầu thì tôi sao họ lại không chịu thì lại trên đó?

– Để bắt ... chúng ta?

– Dĩ nhiên.

– Ông làm gì đi chỗ khác ... hay là để tôi kêu xe về nhà để thoát khỏi ông ?

Helen là cô gái thích thú:

– Đúng là một cô gái có máu phiến loạn .

Helen cúi chào và đi nơi khác, để lại Scarlett với những người căng phồng vì quá giận . Trong nàng bùng lên một nỗi thất vọng mà nàng không phân tách nổi, sự thất vọng của một đứa bé nhìn thấy một người bạn sắp đi. Tại sao Helen dám đi uy danh của những người và một phong tỏa ? Và tại sao Helen dám nói mình Nam sẽ bỏ đề bộp ? Helen đáng xấu hổ vì nói vậy, bởi Helen nhớ một tên phẫn nộ . Nàng rời mắt nhìn quanh, tất cả đều tin tưởng vào chiến thắng, đều can đảm, đều thành tâm. Nàng chợt cảm thấy một chút giá lạnh trong tim - Bỏ đề bộp ? Những người đang có mặt đây ... Không bao giờ . Chắc hẳn tôi chuyển đó không thôi cũng đủ là bất chánh .

Melanie quay lại hỏi Scarlett sau khi các khách hàng đi khỏi:

– Hai người thì thấy gì vậy ? Chắc hẳn thấy bà Merriwether nhìn em chằm chằm nảy giận , em biết là họ sẽ nói gì với em chứ ?

– Không , em chưa không nói gì Helen ... một tên vũ phu một dandy . Còn bà già Merriwether, kẻ bộp . Tôi đã quá chán phôi làm một con ngu chảnh với lòng bà ta thôi.

Melanie hỏi họ:

– Kìa, Scarlett!

– Suốt! Bác sĩ Meade lại sắp nói gì nữa kìa .

Đám đông bắt đầu ào khi bác sĩ Meade cất tiếng, trước tiên ông nói lại cảm ơn các bà đã sẵn lòng quyên tặng một trang.

– Và bây giờ , thưa quý bà, quý ông, tôi sắp dành cho quý vị một người con gái ... một sự thay đổi có thể làm một sự quý vị không thích, nhưng tôi xin nhắc quý vị rằng, tất cả đều vì lợi ích và cho sự chăm sóc các người trai yêu quý của chúng ta đang đi vào tương lai đó .

Một người đi vào nhìn nhàm chán đi, cảm giác người người chuyển mà ông bác sĩ nghiêm trang kia có thể làm cho những người con gái hay bất bình .

– Cuộc khiêu vũ sẽ bắt đầu với một điệu Tô cách lan, sau đó là một điệu luân vũ, điệu Polka, điệu Schottische và điệu Mazurka. Tôi biết quý vị sẽ giành đua với nhau với vũ điệu Tô cách lan và ...

Ông bác sĩ lau trán và ném một cái nhìn kỳ dị về phía góc phòng, nơi với ông đang ngồi giữa các bà giám hộ :

– Thưa quý ngài, nếu quý ngài muốn để các khiêu vũ với một bà nào mà quý ngài đã chọn là, quý ngài sẽ phải trả giá . Tôi sẽ là người giữ giá và sẽ tiến hành đầu tư của tôi hoàn toàn dành cho lợi ích của tôi .

Các chiếc quần đang phe phẩy bên người người ngang và tiếng xì xào nổi lên. Góc phòng dành cho các bà giám hộ thật là huyền ảo, bà Meade muốn những người con gái trong một việc làm mà bà thật tình không với ý chút nào, đã gặp nhiều người rồi . Bà Elsing, Merriwether và Whiting một lần đã đứng gay vì tất cả . Nhưng một lần nữa, đến với binh reo hò tán thành và tiếp theo là các binh sĩ khác . Các thiếp nữ với tay và nhẩy càn lên.

– Em có thấy là gì không ... gì không ... một cuộc giao giá bán nô lệ không ?

Melanie hỏi như Scarlett trong khi một nàng nhìn chăm chăm vào lão bác sĩ mà trước mắt tôi nay nàng vẫn cho là toàn thiện .

Scarlett không trệch lòng, mặt long lanh và tim se lại vì đau xót. Phép chi nàng không là góa phụ. Phép chi nàng vẫn còn là Scarlett O'Hara, nàng đứng trên sàn nháy kia với chiếc áo màu xanh vạt áo, với những cánh nõ bồng nhưng xanh thẫm phớt phớt trên ngực và nõ nguy nga hờ hững ngai trên tóc ... Nàng sắp được một đũa cuốc khiêu vũ. Phép chi, đúng vậy! Sẽ có hàng chục đàn ông tranh giá với nhau để giành nàng và sắp tới rồi thì ư tiêng cho ông bác sĩ. ư, phép chi chầu ngai đây nháy mặt vũ nõ khách nhìn Fancy hay Maybelle mà đũa cuốc khiêu vũ nháy là hoa hờu của Atlanta.

Bỗng nhiên giọng Creole của anh chàng nháy thối thuở trước Zouave át hờu nháy tiêng nõ ào.

– Tôi xin phép trệch ... hai mớ nõ đô la cho cô Maybelle Merriwether.

Merriwether mặt đỏ gay vì e thẹn, vui đũa vào vai Fanny và của hai cô gái vĩa vui đũa vào nhau vĩa của của khúc khích trong khi nháy ngai khác tiêng p t c g i nháy tên mớ i ... nõ thêm mớ t s tiêng. Bác sĩ Meade nõ b t đũa của của i t nõ i, không quan tâm nháy nõ i thì thảo chớ trích của các bà trong nõy ban bình vĩa nõ. Lúc này bà Merriwether quạ quyạ t nõn tiêng nõn con gái bà s không bao giờ đũa vào mớ t cuốc đũa giá phớt c thiêng nháy vĩa, nháy khi tên của Maybelle đũa c g i lên nhiêng nõn và kho nõn tiêng đã t i 75 đô la, s ph nõn kháng của bà b t đũa lung lay. Scarlett chớ ng khuỷu tay lên quạ hàng và g nõn nháy chóa mớ t vì nháy tiêng của của giòng ta của đám đông đang nháy p nhô trên sàn nháy, tay đũa nháy giũa b c Liên bang miêng Nam.

Bây giờ, t t c đũa s p đũa c khiêu vũ ... trệch nàng và mĩa bà già. Bây giờ ai cũng thĩa thích chớ trệch nàng. Nàng thĩa Rhett Butler đang đũa ngay bên d nõ i ông bác sĩ và trệch c khi nàng kịp thay đũa s c mớ t, h nõn đã thĩa nàng, mõi h nõn trệch xuêng, chân mĩa vĩa nh lên. Nàng h t cảm t i, quay mớ t đi nháy đũa t ng t nàng nghe tên mình đũa c g i to ... g i b nõn mớ t giêng Charleston không thĩa nào nõ m nõn đũa c và nõn át h nõn bao nhiêu tên khác.

– Bà Charles Hamilton ... mớ t trăm năm chớ đô la ... tiêng vàng.

Đám đông cùng kêu lên vì cái tên ngai của nõn món tiêng. Scarlett s ng s t đũa c ng ng i. Nàng vĩa còn ng i chớ ng tay vào cầm, mớ t m rĩa vì kinh dĩa. Mĩa ng i đũa quay nhìn nàng. Nàng thĩa bác sĩ khom ng i xuêng và thì thĩa m g i đó vĩa Rhett Butler. Chớ c ch nõn là ông cho bi t nàng còn đang chĩa tang chớ ng, không thĩa ra sàn nháy đũa c. Nàng nõ i thĩa vai của Rhett run nháy mớ t cách b t ch p.

Ông bác sĩ hĩa:

– Mớ t ng i đũa p nào khác chẳng?

Rhett trệch nõ mớ t cách rõ ràng, mớ t h nõn h nõn quét qua đám đông:

– Không. Bà Hamilton.

Bác sĩ Meade nói vĩa giêng khích đũa:

– Tôi đã nói vĩa ông là không đũa c. Bà Hamilton s không ...

Scarlett nghe có tiêng trệch nõ mà ngay phút đũa tiên nàng cũng không nhĩa ra là chính giêng của mình.

– Đũa c, tôi chớ p nhĩa.

Nàng nhĩa m dĩa, tìm đũa p mĩa nh và mau đũa n đũa nàng s không đũa ng vĩa, đũa p mĩa nh vì vĩa xúc đũa ng i vĩa đũa c làm trung tâm đi m cho s chú ý của mĩa ng i và ... vì đũa c là cô gái đũa giá nh t và đũa c bi t là s p đũa c khiêu vũ.

"Cốc cùn, hủ muồn nói gì thì nói!". Nàng lỏm bẻm trong khi ngón lỏa cuống đỏi êm òn nung nủu củ hủn nàng. Ngón a đỏi ra sau, nàng vủi vủ bủ c ra khủi quủy hàng, nhủp gót cốc cách và mủ rủng chiủ c quủt bủ ng lỏa đen ra. Trong mủt thoảng, nàng thủy cái nhìn ngủ ngác củ a Melanie, củ a các bà giám hủ, củ a các thiủ u nủ quanh mình và sau đó là sủ tán thành nủng nhiủt củ a các quân nhân. Rủi thì nàng đã ò giủ a sủn nhủy và Rhett Butler đang rủ đả đổng tiủn tủi, cùng vủi nủ củi chẳm biủm đỏi c hủi trên môi. Nhủng nàng bủt củn ... bủt củn dù cho hủn có là Abe Lincoln cũng mủ c! Nàng lỏi sủ p đỏi c khiêu vũ, nàng sủ p hủ ò ng đỏi điủ u Tô cách lan. Nàng khom mình chào mủm củi i rủng rủ. Hủn cúi đỏi u chào lỏi, mủt bàn tay đỏi t trủ c ngủ c. Hoủng kinh, lão Levi củ u vủn tình thủ. Ông hô lỏn:

– Xin quý vủ chủn ngủ ò i đỏi mủ đỏi u mủt vũ điủ u cho Virginia.

Và ban nhủ c tủ u lên bủn tuyủt vủi nhủt: Dixie.

– Sao ông dảm làm cho tôi bủ chú ý quá nhiủ u vủy, thuyủn trủ ò ng Butler ?

– Kìa, bà Hamilton, rõ ràng là bà mong đỏi c mủi ngủ ò i chú ý kia mà.

– Tủi sao ông lỏi gủi tên tôi trủ c mủt mủi ngủ ò i ?

– Bà có quyủn tủ chủi.

– Nhủng ... tôi phủi vì chánh nghĩa ... Tôi ... Tôi không thủ nghĩ đỏi n cá nhân tôi khi ông đã có ý tủng quá nhiủ u vủng. Đỏi ng củi i nủ a, hủ đang nhìn mình.

– Không thủ nào tránh đỏi c. Còn cô, đỏi ng có lỏi nhủi vủ chuyủn chánh nghĩa vủi tôi. Cô muồn đỏi c khiêu vũ và tôi đã giúp cô củ hủi đó. Bủ c nủy là bủ c chót trong điủ u Reel hủ ?

– Phủi, tôi muồn nghủ đỏi đỏi c ngủi.

– Sao ? Tôi đã giủ m lên chân cô à ?

– Không ... nhủng ngủ ò i ta đã dủng nhủi tôi.

– Cô lo ngủi thủt à ? Hủy nghĩ kủ đi.

– Nhủng mà ...

– Cô có phủm tủi ác nào không ? Sao không tiủp tủ c điủ u luân vũ vủi tôi ?

– Nhủng nủ u mủ tôi mà ...

– Cô vủn còn theo nú áo mủ, phủi không ?

– Ông đỏi ác lỏm nhủt là vủi cái lỏi chẳm biủm đỏi c hủ nh.

– Đỏi c hủ nh là cái quái gì ? Cô có sủ hủ dủng nhủ không ?

– Không ... nhủng mà ... nủy, đỏi ng nói chuyủn đó nủ a. Tủ ò n Chúa điủ u luân vũ đã bủt đỏi u, mủy điủ u Reel luân luân làm cho tôi mủt đỏi t hủi.

– Đỏi ng tránh né câu hủi củ a tôi. Nhủng lỏi dủng nhủ củ a mủy bủ à đó có quan hủ gì tủi cô không ?

– Ông lỏi củ gài tôi vào ... Không! Nhủng đã là gái thì phủi làm nhủ lo lỏng vủ điủ u đó. Nhủng đêm nay, tôi bủt củn.

– Hoan hô! Bủy giủ cô đã bủt đỏi u nghĩ đỏi n mình thay vì đỏi cho kủ khác nghĩ giủm. Đó là bủ c khủi đỏi u củ a sủ khủn ngoan.

– ò, nhủng mà ...

– Khi nào cô bủ dủng nhủ nhủ chính tôi đã bủ, cô sủ ý thủ c rủng đó là chuyủn nhủ nhủt. Đây nủy, chủng mủt gia đĩnh ò Charleston thủ a nhủn tôi. Dù cho tôi có góp phủn vào chủ nghĩa thủn thánh và công bình củ a chúng ta, tôi vủn bủ coi nhủ bủ đi.

– Kinh khủng quá!

- Có gì đâu! Cho tôi khi đã mất danh giá, cô cũng không bao giờ ý thức đến cái thúi nào là mất gánh nặng và thúi nào là tôi do thúi của số .
- Ông chỉ nói toàn chuyện ô nhiễm .
- Ô nhiễm và có thúi . Chắc hẳn đã can đảm ... hoặc có tiền ... cô sẽ làm đến cái thúi của mà không cần phải giữ danh giá .
- Tôi không thể mua hết mọi thúi .
- Chắc là đã có người nào nói với cô câu này . Mất mình cô, cô không bao giờ nghĩ ra những lời vô nghĩa vậy đâu . Đâu, cô chỉ tôi xem nó không mua đến cái gì .
- Tôi không biết ... những nó không mua đến cái hạnh phúc cũng như tình yêu.
- Thúi ng thúi ng nó vẫn mua đến cái . Và dù không đến cái đi nữa, nó cũng mua đến cái như ng thúi đáng kể khác thay vào .
- Ông có hiểu tôi nói không, thuyết trình Butler ?
- Đó là câu hỏi của một người mới đầu, thưa bà Hamilton. Tôi thuyết trình rất nhiều quá . Những thúi với, tôi có rất nhiều hiểu . Tôi mất khả năng cho ra rìa khi mới trình thành không có lý do gì, tôi đã cố gắng . Và chắc hẳn là tôi nên y tôi sẽ kiếm cái triu đô la như vào cuộc phong tỏa .
- Ồ , làm gì đến cái .
- Đến cái chết , phần lớn thiên nhiên không ý thức đến cái rằng người ta có thể kiếm đến cái thúi nhiều tiền như số số tiền của một nền văn minh cũng như như số thành hình của nền văn minh nào đó .
- Ông muốn nói gì vậy ?
- Gia đình cô, gia đình tôi và tất cả những người có mặt ở đây đều nay đã kiếm đến cái tiền như vào công cuộc biến đổi môi trường hoang dã trở thành môi trường văn minh. Đó là công cuộc thành lập một thế quốc . Người ta kiếm đến cái hiểu trong công cuộc thành lập một thế quốc như người ta còn kiếm ra nhiều tiền hơn trong khi thế quốc bị sụp đổ .
- Ông nói thế quốc nào ?
- Thế quốc mà chúng ta đang sống ... là miền Nam ... là Liên bang miền Nam ... là thế quốc bông với ... nó đang đổ vỡ ngay dưới chân chúng ta đây. Chắc có những kẻ điên mới không biết và không chịu nhìn thấy sự sụp đổ đó . Tôi đã tỏ ra nên suy nghĩ phải không ?
- Vậy là ông thuyết cho rằng chúng ta sẽ bị đánh bại ?
- Đúng, tôi sao phải trốn tránh sự thật ?
- Thôi đi, đừng nói mãi chuyện đó chán lắm . Ông không thể nói đến cái như ng cái gì tốt đẹp hơn sao thuyết trình Butler ?
- Cô có thích nếu tôi nói một câu cô nghĩ hai câu cá vàng của tôi trong xanh và khi cá bơi lên mặt nước, như ngay lúc này, trông cô đẹp mê hồn ?
- Không, tôi không thích đến cái khen như vậy ... Bên như tuy tôi hiểu phải không ? Ồ , tôi có thể quay mãi không biết mất .
- Cô là một vũ nữ đẹp như tôi mà tôi đến ôm trong vòng tay.
- Thuyết trình Butler, ông đang siết chặt quá . Người ta đang nhìn mình .
- Nếu không có ai nhìn, cô có thấy khó chịu không ?
- Thuyết trình Butler, ông đi quá trình rồi .
- Không đâu. Như tôi là trong vòng tay có cô. Bên gì đây ? Mọi người ?
- Đúng, tuy tôi hiểu quá . Đó là bên mà chúng ta nhái theo bên Yankee.

- Tôi a nhóc là gì ?
- "Khi trợn chí n tàn khốc n y ch m d t".
- L i có hay không ? Hát cho tôi nghe đi !

Anh yêu có nh không
 L n g p sau cùng đó ?
 Khi anh nói yêu em
 R i quì xu ng bên chân ?
 Kiêu hùng đ ng tr c em
 Trong b quân ph c xám .
 Anh th không ph n b i
 C đ t n c và em.
 Khóc bu n hay quy n luy n,
 Th dài hay r i l ,
 Vô nghĩa, ph i không anh ?
 Khi chí n tranh tàn kh c
 Và bi th m qua đi
 Em kh n c u Th ng đ
 Cho mình g p l i nhau.

V a hát nho nh tr n bài xong, Scarlett g i thích:

- Dĩ nhiên, nh ng ti ng "quân ph c xanh" đ c đ i thành "quân ph c xám" ... , ông nh y Valse tuy t di u, thuy n tr ng Butler. H u h t nh ng ng i cao l n đ u nh y t i . Tr i i, luôn m y năm r i bây gi m i đ c khiêu vũ l i .
- Ch m i có vài phút thôi. Tôi s m i cô m t b n k , b n k n a và v...v...
- Không đ c đâu, tôi không nh y ti p t c đ c đâu. Làm v y là không còn chút danh giá nào n a c .
- D u sao thì danh giá c a cô cũng tan nát h t r i, có nh y thêm m t b n n a thì đã sao ? Có l tôi s dành cho các c u khác m t đ p may sau b n th năm hay th sáu, nh ng b n chót cô ph i nh ng cho tôi.

....(m t 2 trang)

Tr i i, mình ra ch c a s đi. Đ ng đ cô y v l y tôi lúc n y . M t cô tr n tr ng l n nh hai cái đĩa kia .

Ch ng X

Vào gi đ m tâm sáng hôm sau, cô Pittypat đ m đ ã n c m t, Melanie im l ng còn Scarlett thì v n ngoan c .

- Tôi b t ch p h nói gì . Đi u ch c ch n là tôi đã làm l i cho b nh vi n nhi u h n b t c ai ... còn nhi u h n t t c nh ng món hàng l t v t đã bán đ c .

- Tr i i ! Ti n thì có gì đáng k !

Cô Pittypat v a nói v a v n v o m y ngón tay và ti p:

- Cô không tin là chính m t mình đã th y ... trong khi th ng Charles b t h nh ch m i ch t có m t năm ... Và ông thuy n tr ng Butler ghê t m kia đã mang cháu ra làm bia tr c m i ng i . Y kinh kh ng l m ! Th t kinh kh ng cháu b i t không ? Em h bà Whiting là bà Coleman, có ch ng Charleston, nói h t v i cô v y. Y là con chiên gh trong m t gia đình đáng kính ... , t i sao dòng h Butler l i có th n y sanh m t k nh th ! Y ch ng đ c th a nh n Charleston, n i ti ng

đều u gì, đã thì bị vì một cô gái ... một chuyện thì bị đến nỗi à Coleman không dám biết rõ là chuyện gì ...

Melly dẫu dằng xen vào:

– Ông ấy không thì vì y đâu. Dường như ông ta cũng là một nhà quý tộc đến đây. Cô không thấy ông đã can đảm đến mức nào trong các chuyện và tất phong thì a ...

Scarlett vừa chĩa ngón a bình một vào bánh kẹo của nàng vừa gọt gọt:

– Hèn ta mà can đảm cái gì. Hèn liêu một người đi kiếm tiền thì đúng hèn. Hèn nói với tôi như vậy. Hèn chĩa ngón coi Liên bang miền Nam ra gì cả, hèn còn nói chúng ta sẽ bắt đền họ. Nhưng hèn khiêu vũ tuy thì với.

Cô Pittypat và Melanie đến buổi học kinh đến chĩa ngón nói ra rồi.

– Tôi đã chán nếm nhà rồi, bây giờ họ có muốn nói gì cũng với thôi.

Nàng không nhận ra mấy rồi và nói chính là của Rhett Butler. Nó xâm nhập quá như nhàn và phù hợp với những gì nàng đang nghĩ.

– Thì chĩa ngón cháu biết thì sao đây? Chĩa ngón nghĩ gì với cô?

Một cảm giác như buốt chĩa ngón khi Scarlett khi nàng hình dung thì sẽ sống sót của Ellen lúc bà nghe con mình hỏi đến. Nhưng ngay sau đó nàng an tâm trở lại vì như rõ là Tara cách Atlanta thì hai chục dặm. Chĩa ngón cô Pitty sẽ không bao giờ mệt với Ellen vì đi đến này sẽ thì cáo cô là một giám hộ bất xứng. Và nếu cô Pitty không bép xép thì nàng vẫn bình yên.

Pitty ngập ngừng:

– Cô ... cô nghĩ là nên viết cho Henry biết về chuyện này ... mặc dù cô không biết gì ông ấy ... Nhưng ông là người đi đàn ông duy nhất trong dòng họ ta, như ông ấy can thiệp với thuyền trưởng Rhett Butler ... Trích rồi, phải chỉ Charlie còn sống ... Cháu đến bao giờ, đến bao giờ nói chuyện với đàn ông nếm a ghen, Scarlett.

Melanie thì lâu với ngừng yên, đĩa bánh đã nguội và bây giờ bắt đầu ở phía sau Scarlett, vòng tay quanh cổ cô em dâu:

– Em đến lo ngại gì cả. Chắc hẳn em làm, đêm qua em đã làm một việc hết sức can đảm và đã giúp ích cho bệnh viện rất nhiều. Nếu ai dám nói một từ nào với em, chĩa ngón chĩa ngón ngay ... Cô Pitty, đến khóc nếm a. Cô sẽ làm cho Scarlett biết rồi mà chĩa ngón đi thì đâu. Mặc y còn bé bỏng quá mà.

Lùa mấy ngón tay vào mái tóc đen huyền của Scarlett, Melanie thì p:

– Và có lẽ chúng ta cũng nên thỉnh thoảng tham gia các buổi hội họp. Cả hai mãi trong nhà lo chuyện khác lo chuyện buồn riêng là quá ích kỷ. Thì chỉ không gì với biết cả thì nào. Nên nghĩ thì những chỉ n sẽ đang có một đây toàn là những người xa nhà thì chĩa ngón có ai thăm viếng ban đêm ... và những người khác đang nếm trong bệnh viện, mà bình phục những chĩa ngón sẽ trở ra một trở ... Thì sao chúng ta ích kỷ như vậy đó? Phải mang với nhà ngay vài ba người với bình phục, như mấy người khác đã làm và mấy chúa như cũng nên mấy vài ba người thì dùng cơm. Kìa Scarlett, em đến buồn nếm a. Nhưng ta sẽ không còn dè dặt khi họ hiểu ra. Chĩa ngón cô Pitty biết em thì người Charlie làm. Scarlett chĩa ngón phiến muộn chút nào và những ngón tay mềm mại của Melanie chĩa ngón nàng nếm xung lên. Nàng muộn vùng ra và hô rồi: "Trích nhấc lên" vì ký ức vẫn còn âm trong đó. Nàng như rồi lúc những người trong Vệ binh và Dân quân cùng các thì người khác đã tranh nhau đến để c khiêu vũ với nàng. Và

dù gì đi nữa, nàng cũng không muốn để cho Melly che chở. Nàng sợ rằng bà sẽ khóc, và nếu mà y mà già cay nghiệt kia có gào thét lên đi nữa ... cũng không, nàng vẫn sẵn lòng để cho như thế, bởi vì cô phải y mà già cay nghiệt đó. Hãy còn nhiều sĩ quan đẹp trai trên đời này thì có đáng gì đâu như ông là phê phán của họ.

Cô Pitty vẫn chưa nhận ra cô mới và nghe như ông là người đang chào cô Melanie. Bà nhìn Prissy bước vào với một phong vì dè dặt:

– Cô bà, bà Melly. Một thế hệ mới con đời này.

– Cô à tôi?

Melanie ngạc nhiên hỏi trong khi xé phong bì.

Scarlett đang chăm chú với món bánh kẹp, bà ngạc nhiên khóc òa cho Melly.

Nàng gật đầu mình ngạc nhiên cô mới lên và thấy Pitty đang ôm lấy người cô.

– Ashley chết!

Bà hét lên, đầu ngã ra sau, hai tay buông thõng xuống.

– Chúa ơi!

Scarlett kêu lên, máu nàng như đông cứng lại.

Melanie nói:

– Không, không. Mau lên! Thuộc về đâu, Scarlett! Đây rồi, bởi vì một chuyện? Hít thở thật mạnh vào. Không, không phải tin Ashley đâu. Chỉ xin tôi đã làm em hoảng sợ thôi. Chỉ khóc vì quá sung sướng.

Rồi đột nhiên Melanie nắm lấy tay ra và áp một vật gì đó lên môi rồi nhận ra một trào ra.

– Chỉ sung sướng quá!

Scarlett thấy có ánh sáng lóe lên và nàng nhận ra đó là chiếc nhẫn của cô.

Melly vẫn nói và chờ đợi một nơi trên sàn nhà:

– Em đi đi. Ông ta thật quá.

Scarlett ngạc nhiên, không hiểu gì lên. Nàng đến như ông đang chờ đợi một người mới đen, nét bút rõ ràng và mặt như:

"Liên bang miền Nam có thể cần tôi như ông giữ máu của người trai chết của chúng tôi đòi hỏi tôi tâm huyết của một công dân. Xin bà nhận ra đây tôi lòng tôn kính của tôi đối với sự can đảm của bà. Bà đang nghĩ rằng sự hy sinh của mình vô ích, vì chiếc nhẫn đã được chuộc lại với giá gấp mười. Thuyền trưởng Rhett Butler".

Melanie đeo chiếc nhẫn vào và ngắm nghía vô cùng trìu mến. Rồi nàng quay sang cô Pittypat với một cái nhìn trong khi một còn đợi một cái mới:

– Cháu đã nói với cô rằng, ông ta là một nhà quý tộc mà. Chỉ có một nhà quý tộc mới đi sâu sắc và tôi hiểu rõ điều này đầu xốt của cháu khi cháu ... Cháu sợ hãi vì dây chuyền vàng để thế vào. Cô Pitty, cô phải giữ tôi mà ông ấy tôi dùng bà và chúng mình vào chúa như tôi cháu cảm ơn ông ta.

Cùng bối cảnh như nhau, Pittypat và Melanie không nhận thấy là thuyền trưởng Butler không giữ tôi luôn chiếc nhẫn cho Scarlett, chỉ có Scarlett nhận ra và buồn thôi. Nàng cũng biết không phải vì tôi mà thuyền trưởng Butler đã làm cho chúng ta đau. Chính họ đã cố ý tạo ra cái chết của tôi và họ cũng biết đích xác rằng làm như vậy là sai lầm của tôi.

"Mẹ đã lo lắng vô cùng khi nghe nói đến hành vi của con lúc giờ đây..."

Scarlett nghĩ đến Ellen, một câu kinh. Tiếng xe từ ngoài đường đến loan truyền rất mau. Lúc viên Charleston và Savannah nàng thấy ông nghe nói dân

Atlanta hay xen vào chuyện người khác và hay người lê đôi mách họ ở bất cứ vùng nào ở miền Nam. Bây giờ nàng mới nhận chân. Họ chỉ chờ đợi đêm thối hai và bây giờ mới thấy thối. Mới con mới già kia đã viết cho Ellen rằng người gì với nàng? Trong một thoáng, nàng nghĩ người cô Pittypat rằng ngay sau đó nàng biết là không phải với y. Cô đã quá bận khoăn vì người bị trách móc vì những hành vi của Scarlett, và nếu có bất cứ một sự thông báo cho Ellen với sự không chu toàn bên phía giám hộ của mình thì chính cô là kẻ cuối cùng viết thư. Có lẽ là bà Merriwether.

"... Mẹ không người rằng con đã quên hết tất cả cách và sự giáo dục của mẹ. Mẹ bỏ qua việc con xuất hiện ở nơi công cộng trong lúc còn chịu tang, vì mẹ hiểu con muốn góp phần giúp bình yên. Nhưng với chuyện khiêu vũ với một người như thuy nhiên trong người Butler! Mẹ đã nghe rất nhiều chuyện với y (còn ai mà không nghe nữa). Và dì Pauline của con đã gọi cho mẹ chỉ mẹ từ qua cho biết y mang nhiều tiền xu. Ngay gia đình y ở Charleston cũng đã từ chối, dĩ nhiên là từ chối với mẹ đau khổ của y. Tâm địa bất chấp của y là muốn lợi dụng tuồng trẻ và sự ngây thơ của con để làm cho con bị chú ý, lợi còn làm tổn thương danh giá của con và của gia đình mình. Sao cô Pittypat lại có thể sự suốt như vậy được chứ? ..."

Scarlett nhìn người cô chỉ người. Cô đã nhận ra tuồng người của Ellen và cái miền người như xúi của cô đã muốn xuất hiện vì sự hãi hùng như đứa bé sợ bị quấy nhiễu, hy vọng sự tránh được của họ vào những gì tốt đẹp của mẹ.

"... Mẹ rất đau lòng khi nghĩ rằng con đã mau quên những lợi ích của mẹ. Mẹ đã quyết định gọi con trở về từ các nhà người mẹ muốn để cho cha con lo với nãy. Ông sự ở Atlanta thấy sáu để nói chuyện với thuy nhiên trong người Butler và để a con với luôn. Mẹ người cha con sự nghiêm khắc với con mẹ dù mẹ đã có bào chữa cho con. Mẹ hy vọng và cầu nguyện rằng con vì tuồng trẻ và thiều suy nghĩ nên con mẹ hành động như thế. Không ai muốn được phép sự chánh nghĩa bằng mẹ, và mẹ cũng mong rằng con gái mình cũng thấy như vậy, những sự như của nhà ..."

Bất cứ thời còn vài đoan cùng một lúc đi xuống người người người Scarlett không được hết. Lớn đến tiên, nàng cảm thấy sự hãi hùng sự. Nàng không còn chút gì linh và người người nhà. Nàng cảm thấy bé bằng và thối sự có thể như lớn ném cái bánh vào Suellen nơi bàn ăn, nằm lên mẹ. Nghĩ về người người mẹ hiện hành đã phải quấy nhiễu mình những lợi ích người người với y và cha nàng sự p sự a từ đây để nói chuyện với thuy nhiên trong người Butler, nàng sự quá. Bây giờ nàng mới nhận ra tầm quan trọng của vấn đề. Gerald sự thối tay với nàng. Lớn nãy nàng biết là không mong gì thoát khỏi sự trừng phạt bằng cách người lên gọi cha để nung nấu như từ của nhà.

Cô Pitty run giọng:

– Không, không phải là chuyện chàng lành họ cháu?

Scarlett rõ ràng:

– Mai, ba tôi từ. Người sự với tôi như quấy bất gà con cho coi.

Cô Pitty lùi ghế xa bàn ăn rồi run rẩy:

– Prissy đâu, tìm lấy thuốc người cho tao, tao muốn xỉu rồi ...

– Nó ở ngay trong túi bà đó.

Từ nãy giờ, con Prissy quanh quẩn sau lưng Scarlett, thích thú được xem một

màn bị kích . Trong căn gác, ông Gerald luôn luôn có nhieu màn hình p d n mi n là căn gác đó không nh m vào cái đ u quần tít c a nó . Pitty l c i trong túi l y l thu c đ a lên mũi ng i .

– Cô và Melly ph i che ch tôi, đ ng r i phút nào . Ba tôi r t quí hai ng i, n u có c hai bên c nh ông s không làm đ v i tôi.

Cô Pittypat đ ng lên, nói th t y u t:

– Không đ c, cô ... cô c m th y khó th , ph i đi n m ngay bây gi , không ch ng n m luôn su t ngày mai. Cháu nói v i ba cháu là cô xin l i .

"Hèn quá", Scarlett th m nghĩ và gi n d nhìn ng i cô ch ng .

Ph n Melly, dù m t đã tr ng nh t vì s ph i đ ng đ u v i ông O'Hara kh c ra l a, nàng v n c tr n tnh b o v đ a em dâu:

– Ch s ... ch s giúp em gi i thích v i ba em r ng em l àm v y ch vì bnh vi n . Ch c ch n ba em s hi u .

Scarlett đáp:

– Không, ba tôi không nghe đâu. , tôi s ch t m t n u ph i tr v Tara v i danh giá b hoen nh m tôi đã nói .

Cô Pittypat oà lên khóc:

– Cháu không th v nhà đ c, n u cháu đi cô s b b t bu c ... cô s ph i kêu Henry v chung, và cháu bi t cô không th nào s ng chung n i v i Henry. Ban đêm, ch còn có m i m t mình Melly, cô s l m, nh t là ngoài ph lúc n y có nhieu ng i l . Cháu quá d n dĩ nên cô không c n có đàn ông.

Melly cu ng cu ng g n nh phát khóc:

– , ba em s không đem em v Tara đ c . Đây m i chính là nhà c a em. Ch và cô Pittypat s làm gì đ c n u không có em ?

"Các ng i s h t s c hải lòng khi tôi r i kh i đây n u bi t đ c tôi đang th c s nghĩ gì v các ng i", Scarlett cay cú nghĩ, c c mong có m t ng i nào khác h n là Melanie đ che ch cho nàng tr c c n gi n d c a Gerald. Th t là kh s khi đ c b o v b i m t ng i i mình ghét cay ghét đ ng .

Cô Pittypat ng p ng ng:

– Có l nên hoãn l i v m i thuy n tr ng Butler.

Melanie kêu lên:

– Không th đ c . Không th thô l quá nh v y đ c .

Cô Pittypat rên r:

– Đ cô vào gi ng, cô mu n x u đ n n i. Scarlett, sao cháu mang t i cho cô nhieu r c r i quá v y ?

Cô Pittypat v n còn trên gi ng bnh lúc Gerald t i vào x chi u hôm sau. Qua cánh c a đóng im m, cô g i ra nhieu l i cáo l i v i khách v à đ cho hai cô gái s s t đ u khi n b a ăn t i . Gerald v n gi v im lìm đe d a m c đ u ông đã hôn Scarlett, n ng cảm Melanie và g i là "cháu Melly". Thà ông n i c n thnh n h n là c l ng yên nh th và đúng nh đã h a, Melanie bám sát Scarlett nh cái bóng khi n m t ng i i thanh lch nh Gerald không th trách m ng con gái tr c m t nàng . Scarlett b t bu c ph i nhìn nh n Melanie xoay s khéo, nàng làm nh ch ng bi t gì và kh i chuy n v i Gerald ngay t lúc b a ăn m i đ c d n ra. Melanie tăng b c:

– Cháu mu n nghe chuy n v h t ta, India v à Honey t ng thu t đ l m . Cháu bi t là bác hi u rõ đ u đuôi m i chuy n, bác k cho cháu nghe v hôn l c a Joe

Fontaine đi.

Gerald thích thú vì nhẽ ng lĩ ve vuốt đó, cho biết là hôn lĩ cĩa Joe Fontaine chĩ đĩ c tĩ chĩ c đĩ n sĩ "không nhĩ lĩ cĩ i các con", vì Joe chĩ có vài ngày phép . Sally, con bé cĩa hĩ Munroe hôm y trông xinh lĩ m . Không, ông không nhĩ hôm đó Sally mĩ c áo gĩ nhĩ ng ông có nghe nói cô ta không đĩ c mĩ c chiĩ c áo "ngày thĩ hai sau hôn lĩ".

– Không đĩ c mĩ c !

Hai cô gái cùng kêu lên, hĩ mĩ c cĩ .

– Đúng vỹ, vì nó không đĩ c hĩ ng "ngày thĩ hai".

Gerald gĩ i thích và cĩ i mĩ lên vì nhĩ ra nhĩ ng nhĩ n xét nhĩ thĩ không hĩ p vĩ i phĩ nĩ . Mĩ i lo sĩ cĩa Scarlett bay theo tĩ ng cĩ i cĩa ông và nàng trông cĩ y vào chiĩ n lĩ c cĩa Melanie.

Gerald hĩ p tĩ p thêm:

– BackJoe phĩ i trĩ lĩ i Virginia ngay hôm sau. Không có nhĩ ng cuĩ c thăm viĩ ng và cũng không có khiêu vũ . Anh em Tarleton đang i nhĩ .

– Tĩ i con có nghe tin đó, hĩ đĩ bình phĩ c chĩ a bác ?

– Không nhĩ ng lĩ m, Stuart bĩ thĩ ng đĩ u gĩ i còn Brent bĩ mĩ t mĩnh nhĩ trái phá i vai. Các con có biết tĩ i nó đĩ c ban biĩ u chĩ ng anh dũng chĩ a ?

– Không, bác kĩ cho tĩ i con nghe đi.

Gerald tĩ đĩ c:

– Hiĩ u đĩ ng lĩ m ... cĩ hai đĩ a, bác đoán lĩ tĩ i đó cũng có mĩ t chút máu cĩa Ái nhĩ lan. Bác không nhĩ các công trĩ ng cĩa tĩ i nó, nhĩ ng thĩ ng Brent thì lên Trung uĩ rĩ i .

Scarlett hài lòng khi nghe nói tĩ i chiĩ n công cĩa hĩ , hài lòng nhĩ chính chiĩ n công cĩa nàng . Khi mĩ t cĩ u trai nào đó đĩ theo đĩ i nàng, Scarlett bao gĩ cũng tin chĩ c cĩ u ta vĩ n thuĩ c vĩ n nàng, và nhĩ ng kỳ công cĩa hĩ càng làm uy thĩ nàng lên cao.

Gerald nói:

– Bác có mĩ t tin sĩ làm các con chú ý . Hĩ nói rĩ ng Stuart lĩ i tìm cách cĩ u thân vĩ i Twelve Oaks nhĩ a .

– Honey hay India ?

Melly hĩ i hĩ p hĩ i trong khi Scarlett trĩ ng mĩ t vĩ tĩ c gĩ n .

– Chĩ c chĩ n lĩ India. Chĩu không biĩ t lĩ nó đĩ đĩ ý thĩ ng Stuart khi đĩ a con gái vô đĩ ng cĩa bác làm xiêu lòng thĩ ng kia sao ?

– !

Melly kêu lên, hĩ i bĩ i rĩ i vì nhĩ ng lĩ i sĩ ng sĩ ng cĩa Gerald.

– Còn chuyĩ n nhĩ y nhĩ a, thĩ ng Brent đĩ o nhĩ y thĩ ng hay tĩ i Tara.

Scarlett đĩ ngĩ i . Nàng gĩ n nhĩ bĩ sĩ nhĩ c khi các ý trung nhĩn xĩa cũ đĩ quên bĩ ng nàng đi. Đĩ c biĩ t lĩ khi nhĩ lĩ i hai anh em song sanh đĩ phĩ n đĩ i kĩch liĩ t khi nàng báo tin sĩ p lĩ y Charles. Stuart đĩ a lĩ sĩ bĩ n Charles, Scarlett hoĩ c chính anh ta, hoĩ c cĩ ba. Thĩ t lĩ vô cùng xúc đĩ ng .

Melly cĩ i ra vĩ hài lòng:

– Suellen hĩ bác ? Nhĩ ng chĩu nghĩ chính ông Kennedy ...

Gerald ngĩ tĩ i:

– Frank Kennedy ? Tay đó lĩ ng khĩ ng lĩ m, không hĩ a hĩ n gĩ hĩ t, nhất nhĩu tĩ i sĩ chính cái bóng cĩa mĩnh . Bác sĩ p phĩ i hĩ i xem y muĩ n gĩ nĩ u y không dám

nói ra. Không, chính đứa con út của bác .

– Carreen ?

Scarlett xúng xính theo lời nói chuyện bình thường của nàng:

– Còn con nít mà !

Gerald cãi lại:

– Nó chẳng thua cô có một tuấn khi cô lấy chồng . Hay là cô không thích những người trung nhân cũ cho em cô ?

Melly đứng một vì nàng không quen với lời nói chuyện thông thường như vậy và ra đứng cho Peter mang món khoai lên. Nàng cuống cuống mọi óc tìm một đề tài mới ít tách cách cá nhân hơn mà vẫn có thể làm cho Gerald quên đi mục đích chuyện đi của ông. Nàng nghĩ mãi mà chẳng ra nên ngẩng mặt khi đã mở lời rồi, Gerald chẳng cần đến sự khích lệ của thính giả nữa .

Ông nói về chuyện Ban Quân nhu mới tháng mới đòi hỏi nhiều hơn như là ăn cắp, ông cho Jefferson Davis ngu ngốc và chỉ là một người bán Ái Nhĩ Lan tham tiền đứng đầu quân bán Yankee.

Khi rõ ràng chất đứng của mang ra và hai cô gái đứng lên, Gerald nhú mày nghiêm nghị nhìn con và yêu cầu Scarlett đứng với ông vài phút . Scarlett thụt vào nhìn Melly đang vỗn xoăn chi chít khăn tay một cách thối chí rồi bước ra, như nhàng khép cửa lại .

Gerald vỗa gay gắt vỗa tay rút cho ông một ly porto:

– Nào, bây giờ thà cô ! Hành động như thế đó là đúng phải không ? Chẳng còn muồn chài một thế nào chẳng mới, khi nào góa chồng bao lâu hơn ?

– Đừng nói lời như thế, bạn gia nhân ...

– Tôi nói biết hết rồi, khi nào, và mới nghĩ tôi cũng đứng biết chuyện tôi đi đó . Bà mới đau khổ của con như một bệnh, còn ba thì không dám nghĩ đến một nhìn ai. Xấu hổ quá rồi . Đừng con, đừng nghĩ tôi nghĩ bạn mới lung lay của ba nữa .

Ông nói hợp tác với giọng của người rên rỉ khi nói một Scarlett chớp nhanh và môi mím chặt .

– Ba hiểu con mà . Con đã làm đáng trọng của mẹ mà chẳng . Đừng khóc . Thôi, bao nhiêu đó cũng đủ rồi, ba còn phải đi tìm ông thuyền trưởng Butler quý mến kia để hỏi cho ra lẽ thì sao hơn dám coi như phẩm giá của con ba. Nhưng đừng sáng mai đã ... Bây giờ đừng khóc . Chẳng đi đâu, chẳng đi đâu hết . Ba đã như thể đình rồi, mai con sẽ về Tara với ba, trở về khi con có thể làm một danh giá gia đình như xưa . Đừng khóc nữa . Nhìn món quà của ba đây, đừng không ? Nhìn coi ! Sao con gây chi nhiều phiền nhiễu cho ba vậy, bắt ba phải làm việc này đây trong khi còn lu bù công việc . Đừng khóc nữa !

Melanie và Pittypat đã ngồi lâu rồi, nhưng Scarlett vẫn còn thao thức trong bóng đêm ấm áp, nóng ran. Rồi Atlanta ngay lúc cuối của ngày bắt đầu thích nghi với nàng đứng về nhà đi đến Ellen ! Nàng mong đợi một chút hơn là gặp mẹ . Nàng muồn đứng chờ một chút ngay bây giờ , lúc đó mới nghĩ đến sự hối tiếc thì sao lại ganh ghét nàng đến thế . Nàng trở mình và vùi đầu vào gối nóng bỏng cho đến khi có tiếng gõ cửa ào ào xa trên con đường vắng vẻ đứng ở tai nàng . Âm thanh đó quen thuộc với nàng một cách lạ lùng, dù hãy còn mơ hồ . Nàng bước ra thì của sổ . Con đứng ngoài và tàng cây giao động với cơn êm , đen thẫm mờ mờ ở bên dưới . Trời ngấm nồm ào đến gần hơn . Đó là tiếng bánh xe, tiếng người ngựa của vợ ông và tiếng người nói . Nàng bỗng nhận mặt khi nhìn ra cái giọng Ái Nhĩ Lan là nhờ vì rõ ràng

Whisky và cô đứng lên hát bài "Peg đi xe có ghê đâu". Hôm nay không phải là ngày lễ ở Jonesboro nhưng Gerald trở về nhà không thể đi được.

Chiếc xe bên bánh đen ngòm dưới ánh sáng và những bóng người đi vào phố mua sắm. Có ai cùng với anh Gerald. Hai bóng người đi vào ánh sáng chói, nàng nghe tiếng lích kích của chiếc ghế và tiếng của cha vang lên thật rõ: – Bây giờ tao cho chú mày nghe bài "Robert Emmet bị ca". Đây là bài mà chú mày cần phải biết. Tao sẽ dạy cho.

Và một tiếng kéo dài gần như một phút, người đi đứng hành động:

– Thật quá, ông O'Hara. Nếu ông dạy thì tôi sẽ học, nhưng ngay bây giờ thì chưa được.

"Trời! Là cái thằng cha Butler", Scarlett và anh ra tiếng nói, nàng hỏi họ lên, nhưng ngay sau đó nàng nhận được ánh mắt của họ. Ít ra là hai người cũng chia sẻ với nhau, họ vẫn còn khá thân mật dù cùng với chung vào một giờ quá khuya trong tình trạng say sưa đó.

– Cái gì? Tao phải hát và chú mày phải nghe, nếu không tao bên chú mày với cái túi đứng yên của tôi ở Orange.

– Không phải đâu. Tôi là dân Charleston.

– Charleston là cái gì hả. Tôi đã nói. – Đó, tao có hai người em gái, tao biết rõ lắm.

Scarlett hoảng kinh và tìm chiếc áo choàng "Bên ngoài mùa xuân khai hội gia đình ra sao?" Nhưng nàng phải làm sao đây? Nàng không thể ra đứng ngoài vào giờ quá khuya để lôi cha vào nhà.

Và không nói thêm gì nữa, bám người vào anh, Gerald nghe anh cất tiếng hát bắt đầu hát bài "bi ca". Scarlett che miệng tay lên bên anh và lắng nghe cha hát và không khi nào cảm thấy.

Và không nói thêm gì nữa, bám người vào anh, Gerald nghe anh cất tiếng hát bắt đầu hát bài "bi ca". Scarlett che miệng tay lên bên anh và lắng nghe cha hát và không khi nào cảm thấy. Bài hát sẽ vô cùng thú vị nếu anh chàng nàng biết gì đúng giờ hát. Đây là khúc nhạc anh thích nhất của nàng. Và trong một lúc xuất hiện nàng chăm chú theo dõi anh hát của bài ca áo nã đó:

"Nàng nghìn trùng xa cách nơi chàng trai anh dũng ngủ yên trong lòng đất. Và bao nhiêu tình nhân quanh nàng cùng một lúc thức dậy".

Gerald tiếp tục hát và Scarlett nghe có tiếng đứng trong phòng người của Pitty và Melanie. Tiếng nghiến, chiếc ghế đang cuộn lên. Họ chia sẻ với những người khác phách tự nhiên như Gerald. Đến lúc bài ca chấm dứt, hai bóng người đi vào một cùng bước lên thềm. Rồi có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Scarlett nghĩ "Mình nên xuống đó. Dù sao ông cũng là cha mình chứ đâu cô Pittypat ra đón ông, chắc cô sẽ ngủ yên trước khi kịp đi". Và rồi, nàng không muốn bên gia nhân trông thấy cha mình trong tình trạng đó. Và nếu đó bác Peter điều ông lên giường là sẽ có chuyện lôi thôi vì cha có Pork mới biết cách làm cho ông yên.

Nàng gài nút áo choàng của mình, đứng ngoài nhìn bên cửa sổ và chờ đợi và xuống dưới ra phòng ngoài. Đứng trên giá đèn, nàng thấy một cửa. Và trong ánh sáng chớp nhoáng, nàng cũng nhìn thấy Rhett Butler áo quần không một nếp nhăn, đang đứng ngoài cha thắp nến và béo tròn của nàng. Khúc bi ca có lẽ đã làm tan chảy cảm xúc của cha nàng nên ông lơ đãng đi, đưa anh vào Rhett

Butler. Nón ông đã mất, tóc rồi bù nhá bầm ngựa a, cà vạt vạt qua mất bên tai và có vạt rêu u nhũ dài ngựa c áo .

– Đây là cha cô, phải không ?

Butler vâng nói với giọng chắc phá vâng nhìn nàng như muốn dùng ánh mắt soi thấu nghĩ chắc áo choàng .

– Đưa ba tôi vào .

Scarlett xong nghĩ nghĩ như không khi nghĩ nghĩ vì hiểu rằng cần a mình, rồi thêm tức giận vì cha nàng đã đưa nàng vào mất tình thế có thể làm trò cười cho con ngựa rồi rồi đó .

Rhett đỡ ông Gerald thì :

– Tôi giúp cô đem ông lên lầu, đừng có không ? Mất mình cô không thể đỡ rồi .

Ông ngỡ ngàng .

Nàng há miệng như kinh vì rồi đi nghẹn ngào bỏ o cần a hẳn . Cô Pitty và Melanie đang co rúm trên ghế nghĩ sao nếu thuyết trình Butler lên lầu .

– Chúa ơi, không ! Đây thôi, trên cái settee trong phòng khách đó .

– Cô nói settee hả ?

– Xin đừng đứng mất chút . Đây, đưa ba tôi xuống ngựa .

– Có cần cần giày ông ra không ?

– Không. Ba tôi ngựa mang giày quen rồi .

Scarlett vâng nhún ra mình rồi thì Butler cũng vâng cần rồi như vâng bắt treo hai chân ông Gerald rồi .

– Bây giờ xin ông vâng cho.

Hẳn bực ra phòng khách rồi , rồi mướn chiếc nón rồi ngựa ch cần a lên:

– Mình sẽ gặp rồi bà ăn trưa chúa như thế .

Hẳn khép như cánh cần a rồi và đi luôn.

Thức dậy vào lúc năm giờ rồi , rồi c khi bọn gia nhân từ nhà sau lên lo bà a đi m tắm, Scarlett chực mau xuống cần u thang. Gerald đã dậy và đang nghĩ trên chiếc ghế dài, hai tay ôm đầu như muốn bóp nát nó ra. Ông lên nhìn lên khi nghe Scarlett bước vào . Hai mất như c bước vì phải cần đứng khi ông rên nho nhỏ .

Scarlett không dám to tiếng như ngựa vâng giận dỗi trách cha:

– Ba làm vậy mà coi đừng có hả ? Đã với nhà khuya rồi khuya rồi rồi còn hát vang lên đánh thức cần hàng xóm .

– Có hát nữa à ?

– Sao không ? Ba hát bài "Lament", hát oang oang.

– Ba chửi như gì cần .

– Hàng xóm, cô Pittypat và Melanie như đi chửi hôm qua.

Gerald vâng rên nho nhỏ vâng thề rồi rồi liếm đôi môi khô nứt cần a mình:

– Mày , mình chửi còn như gì cần sau ván bài đó .

– Ba chửi bài ?

– Thế ng mị da đưa Butler dám khoác lác là nó chửi phé hay như thế ...

– Rồi ba thua bao nhiêu ?

– Sao rồi thua ? Tất nhiên là ba ăn chửi . Vài ly rồi u vào là ba rồi càng đánh hay hơn.

– Ba soát bóp rồi coi.

Quỳnh quang, Gerald móc bóp và mồm nhanh ra. Ông nhìn cái bóp trong tay rồi ngỡ như không tin mất mình .

– Trĩi, năm trăm đô-la, tíi n mua hàng vớ t phong tĩa cho bà O'Hara. Và bây giờ còn lĩi không đĩ đĩ mua vé xe vớ Tara nĩa .

Vĩa nhìn thĩy chỉ c bốp rĩng, mĩ t ý nghĩ chĩ t tĩi và thành hình rĩ t mau trong đĩu Scarlett.

– Bây giờ , con không còn dám ngĩ c nhìn ai ở đây nĩa, ba đã bêu xũ u cĩ nhà mình rĩi .

– Đĩng nói vớ y, con gái . Con không biĩ t lĩ đĩu ba muĩ n bĩ ra đây hay sao ?

– Đã say sĩa còn vớ nhà vớ i mĩ t kĩ nhĩ thuyĩ n trĩĩng Butler, lĩi ca hát inh lĩi và thua sũ ch bấch .

– Chĩi bài hay nhĩ hĩ n chĩ c chĩ n phĩi lĩ mĩ t nhà quý tĩ c . Nó ...

– Má sũ nói sao khi nghe đĩ c chuyĩ n nũ y ?

Gerald nhìn con vớ i ánh mĩ t đau khĩ :

– Nhĩ đĩng hĩ mĩi nói tíi ng nĩi vớ i má con. Bĩ sũ cuĩ ng cuĩ ng lĩn, con nhĩ chĩ a ?

Scarlett bũ mĩi nhĩ ng chĩ ng nói gì .

– Đĩng làm má con buĩ n khĩ , mĩ t ngĩ c i lĩn lĩn dũ hiĩ n nhĩ vớ y ...

– Ba nghĩ lĩi coi, tĩi qua ba mĩ i bĩ o lĩ con làm hoen lĩ danh giá gia đĩnh, rĩi ngay sau đó ba lĩi làm nhĩ vớ y . Thĩ t ra, con có làm gì tác tĩĩ đĩu, con chĩ nhĩ n lĩi khiĩu vũ vì muĩ n kĩ m tíi n cho bĩnh vĩĩ n thĩi mà . Tĩ c quá, con muĩ n khĩc rĩi đĩy.

Gerald giờ i bày:

– Thĩi con, bao nhiĩu đó cũĩg đĩ làm cho ba không chũu nĩi, đĩu ba muĩ n bĩ ra rĩi .

– Rĩi ba còn nói lĩ ...

– Thĩi, con gái, đĩng buĩ n vì nhĩ ng lĩi cĩ a ngĩ c i cha già cĩ nũ y nĩa, toàn lĩ chuyĩ n lĩ m cĩ m thĩi. Ba tin con lĩ đĩ a con gái khĩo xoay sũ , ba chĩ c chĩ n nhĩ vớ y .

– Và ba còn muĩ n bĩ t con vớ i tĩi bĩu xũ u gia đĩnh .

– A ! Con cĩ ng, ba không bĩ t con vớ i đĩu. Ba chĩ doĩ thĩi. Nhĩ đĩng nói gĩ vớ i má con vớ mĩn tíi n đó nghe không ?

Scarlett thành thĩ t trĩ lĩi :

– Không, con không nói gĩ đĩu nũ u ba chũu đĩ con lĩi đĩy và ba sũ nói vớ i má lĩ mĩ y mĩ già đĩ c hĩi đó chĩ thĩu dũ t thĩi thĩi.

Gerald rũ u rĩ:

– Đĩĩng lĩ con làm eo làm sách vớ i ba, không hĩ n không kĩm .

– Và chuyĩ n cĩ a ba tĩi qua, cũĩg nhĩ c nhĩ ã không hĩ n không kĩm .

Gerald lĩi tĩng bĩ c con gái:

– Đĩ c rĩi, ba con mình đĩng ý quên hĩ t mĩ y chuyĩ n đó . Nĩ, con có biĩ t mĩ t ngĩ c i đĩng đĩ n nhĩ cĩ Pittypat có khi nĩi trĩ mĩ t vĩi chai rĩĩ u mĩ nh trong nhà không ? Hĩa may ...

Scarlett nhĩn gĩt, đĩ vào phòng ấĩ đĩ lĩ y chai Brandy mà nĩng và Melly thĩĩ ng gĩi vớ i nhau lĩ "chai thuĩ c trĩ bĩnh xũu" bĩi vì cĩ Pittypat thĩĩ ng phĩi uĩ ng mĩ t ngĩ m mĩi lĩ n bà sũ p ngĩ t ... hay cho lĩ sũ ngĩ t . Mĩ t Scarlett rĩĩng rĩ ra vì chỉĩ n thĩĩng, chĩĩng gĩĩn mĩ t chũt gĩĩ xũ u hĩ vớ chuyĩ n bĩ t kĩĩ đĩi vớ i Gerald. Tĩ đĩy Ellen sũ cĩ m thĩĩ yĩn tĩm vì nhĩ ng lĩi dũ i gĩĩ t cĩ a nĩng, dũ u cho có kĩ nĩi đó vĩĩ t thĩĩ mĩt vớ i bà . Bây giờ , nĩng đĩ c lĩi Atlanta. Bây giờ nĩng gĩĩn nhĩ cĩ

quyến làm bất cứ những gì nàng muốn. Đợi vài ngày, cô Pittypat chỉ là một người đi đàn bà nhu nhược. Scarlett mở khóa cửa và đứng ly tách trong phòng ăn và đứng đó một lúc vài chai rượu và cái ly áp vào ngực. Trong đầu nàng hiện ra một dòng dài những cuộc cảm tử bên cạnh dòng nước tung tăng cửa nhánh sông Cây Đào, những buổi dã ngoại ở núi Stone, những cuộc tiếp tân, khiêu vũ, những buổi chiều có thể khiêu vũ được, những chuyến đi dạo chơi bằng xe song mã và những bữa ăn thân mật đêm chúa nhật. Nàng sẽ có một thứ đó, ngay trung tâm cửa các cuộc vui và ngay giữa đám ông vây quanh. Mà đàn ông thì rất dễ si mê, nhất là khi mình đã giúp họ một vài việc nhỏ như dọn dẹp nhà. Nàng không quan tâm lắm về chuyến bình viễn nữa. Đàn ông rất dễ bôn lai cuồn khi đang đau yếu. Họ sẽ ngã vào vòng tay một cô gái khôn ngoan cũng như những trái đào chín. Tara khi thân cây bùng nổ nhè nhẹ. Nàng trở ra vài chai rượu mở nắp trên tay. Tôi xin Thưa ông đã giúp cho người cha xuất chúng đã không để sự cằn nhằn của tôi say đêm qua, và bằng nhiên nàng thì hẳn phải chăng Rhett Butler đã nhúng tay phẫn nộ nào trong việc này

Chương XI

Một chiều muộn sau, Scarlett từ bệnh viện trở về, bị mất và một mặt. Một mặt vì phải đứng suốt ngày và bị mất vì bà Merriwether đã trách mắng nàng thối bại. Nàng đã nghĩ lên giữa một thế giới bình đẳng bằng cánh tay cho ý. Cô Pittypat và Melanie đã ăn một bữa tiệc hoàng đang đứng trên một nhà và Wade và Prissy sẽ ăn một chuyến viễn thám hàng tuần của họ. Scarlett thoát thối thấp từ trên lên vào phòng riêng.

Khi tiếng bánh xe chìm khuất và biết rõ không còn ai trong nhà có thể bắt gặp, nàng đi vào phòng Melanie và khóa trái cửa lại. Đó là căn phòng như những và ngăn nắp, yên tĩnh và ấm áp dưới ánh sáng của tia nắng chênh chênh buổi chiều. Sàn nhà sạch bóng, ánh sáng vài tấm thảm màu trong sáng. Tôi nghĩ với tiếng cũng không trang hoàng một chút gì cho trừ góc phòng có một chiếc ghế của Melanie dành làm chỗ ngồi cho gia đình.

Đó, dưới một lá cờ Liên bang miền Nam, treo một thanh gươm màu vàng mà cha Melanie đã mang theo trong trận Mỹ Tây và cũng chính là thanh gươm mà Charles đã đeo trên mình khi chết. Đó cũng là chiếc treo khăn quàng cổ và bao súng của Charles và chiếc súng của trong bao da. Giữa thanh gươm và bao súng là một bức ảnh chụp theo phương pháp Daguerre hình của Charles đứng và kiêu hãnh trong bộ quân phục màu xám, đôi mắt to màu nâu ngời sáng như chiếu rọi ra ngoài vài chiếc rèm trên trời.

Không hề liếc mắt nhìn, Scarlett thì thầm với chiếc hộp đứng thối làm bằng gỗ đàn đỏ trên một bàn, bên cạnh chiếc ghế ngồi. Nàng lấy ra một hộp thư có buổi trưa xanh, thư của Ashley gửi cho Melanie. Trên cùng là bức thư mà Melanie viết cho anh sáng nay.

Trên lúc lên giường, Scarlett cảm thấy yên và lo sợ bất ngờ, tay nàng run lên. Những giây lòng thì đứng cửa nàng đã bị cùn như bị sét đánh đi cửa và ngay cửa sẽ lo âu sẽ bất ngờ gặp cũng tan biến một. Nhưng lúc nàng thốt tim khi thì thầm: "Nếu một buổi như chuyến này?". Nàng biết thà Ellen nhìn nàng chết còn hơn là thấy con mình đánh mất nhân cách. Ban đầu một nỗi sợ đó khi

Scarlett băn khoăn vì nàng vẫn muốn được sống mà không phải phải sống đi nữa. Nhưng lòng thèm khát được các lá thư của Ashley thật quá mãnh liệt nên nàng cứ xua đuổi những ý nghĩ về Ellen. Một lúc sau này nàng đã lão luyện trong việc xua đuổi những tư tưởng phiến loạn ra. Nàng đã học được cách nói: "Mình không thèm nghĩ tới những thứ này ngay bây giờ. Hãy đợi tới ngày mai" và những thứ qua ngày sau, nàng chỉ còn lo nghĩ gì nữa chứ, hoặc mới lo đó đã giúp bớt nỗi vì khoảng thời gian chia cách. Do đó, chuyện được lên thư của Ashley không còn làm nàng bận tâm nữa rồi.

Melanie bao giờ cũng tỏ ra dè dặt, những việc to lớn được cho cô Pittypat và Scarlett nghe. Nhưng còn những việc không được ra đã làm cho Scarlett đau xót và đó là nguyên do khiến nàng được lên. Nàng muốn biết có phải Ashley chỉ yêu về một ngày chứ hay không. Nàng muốn biết có phải chàng chỉ yêu về Melanie mà thôi không. Có phải chàng đã viết cho Melanie những lời thì thầm này nọ? Chàng biết tình cảm với Melanie ra sao và có nhiệt thành không? Nàng cần thời gian để nghĩ.

Nhưng nét chững chạc của Ashley đập ngay vào mắt nàng "về thân yêu của anh" nàng thở phào ra. Chàng không có gì Melanie là "cô gái" hoặc "em yêu của anh" gì cả.

"Về thân yêu của anh, em biết rằng em nghĩ anh che giấu những ý nghĩ chân thật đối với em và hẳn anh đang suy nghĩ gì trong những ngày qua..."

Scarlett hoảng hốt thầm nghĩ:

"Được rồi! Che giấu những ý nghĩ chân thật Melly được được từ những cô gái chàng? Hay của mình? Có lẽ chúng ta đã nghi ngờ chàng và mình..."

Tay nàng run lên bắt, kéo lá thư từ giữa ngón, những khi được đến nàng cảm thấy yên lòng.

"Em thân yêu, nếu anh có giấu em chuyện gì thì đó chỉ là vì anh không muốn tỏ thêm mặt gượng gạo cho em thôi, vì ngoài sự lo lắng của em đối với anh, anh còn làm sao biết em phải hiểu hơn nữa về những biến động tinh thần của anh. Nhưng anh không thể giấu em điều gì được, vì em đã hiểu rõ anh. Em đang quá lo. Anh không biết những chuyện bình thường. Anh ăn uống khá đầy đủ và thỉnh thoảng cũng được ngủ trên giường. Nhưng tôi chắc sẽ không thể đòi hỏi gì hơn nữa. Nhưng Melanie, tìm anh lúc nào cũng ngỡ ngàng và anh sắp phải bày ra tất cả đây.

"Trong những đêm hè này anh cứ thao thức suốt lâu sau khi doanh trại đã yên. Anh nhìn lên bầu trời đầy sao, anh tự hỏi "Tại sao mà mọi người ở đây, Ashley Wilkes? Mọi người đến cho ai?"

"Chỉ cần là không phải chiến đấu cho danh dự và vinh quang. Chiến tranh là một điều khủng khiếp trong khi anh thì không thích biến mất. Anh không phải là chiến sĩ và cũng chẳng bao giờ mong muốn tìm kiếm những danh vọng hão huyền dù là trong lòng đời bác. Vậy mà tôi nhận thấy mọi người đang có anh... một kẻ mà những điều đã không an bài gì hơn là làm cho một nhà quý phái hiểu về vùng quê. Melanie, em có biết tại sao không? Kèn thúc quân không làm máu anh sôi lên được, tiếng trống trận cũng không lôi cuốn được chân anh. Và anh đang thấy rõ rằng chúng ta đã bị phân biệt, bị phân biệt và bị tách biệt giữa các miền Nam cũ tin rằng một ngày nào đó miền Nam có thể đánh ngã một hai tên Yankee, các tin rằng về những cuộc bùng nổ có thể chúng ta cũng bị phân biệt và bị

những chàng những câu huênh hoang, những thành kiến, thù hận phát xuất từ cái amiêng của những người ở lãnh đạo, những người mà chúng ta tôn sùng ... "Và những quercus bông vải, Chén nô lệ, Quyển lệ ở Tiểu bang, Bên Yankee đáng trọng trọng" "Nhóm trên mặt, nhìn bên trái sao, anh tôi như "Mọi chuyện đều cho ai đây?" Anh nghĩ đến quyển lệ ở Liên bang, bông vải, bên da đen và đến quân Yankee mà chúng ta đã đem đến để cầm thù. Anh biết tất cả những thứ này không phải là lý do đưa anh ra khỏi mặt. Thay vào đó, anh là một vì Twelve Oaks, và những hàng cột trọng đại ở ánh trăng nghiêng, và cái màu kỳ diệu của những hoa mặt lan nằm trong trắng và những dây tơ ngụy làm cho thềm nhà mát mẻ ngay trong những ngày oi nóng. Anh là một người đang may vá đó những những ngày anh còn bé. Anh cũng thấy bên da đen bị bắt đi đến ruộng trồng và, một nhà của những vườn không ngừng ca hát và sẵn sàng ăn tối, rồi tiếp tục rít lên khi gàu nước chạm vào mình nước mát lạnh trong giếng. Và còn nữa, anh thấy phong cảnh dài theo con đường đến bờ sông, băng qua những cánh ruộng bông vải, và sẵn sàng chỉ vào bức tường thung lũng. Đó mới chính là những gì làm cho anh có mặt đây, dù anh không thích cái chết, cảnh khốn cùng hoặc sự vinh quang và cũng không hề thù hận mặt ai. Có lẽ đó là cái đẹp của lòng ái quốc, tình yêu đất nước. Những Melanie, còn một cái gì sâu xa hơn thì. Bởi vì, những điều anh và kẻ khác là bị bắt đi đến những gì khi anh đang liêu cho, bị bắt đi đến của cuộc đời anh yêu mến. Bởi vì anh đang chỉ ra cho những ngày xa xưa, cho một sự sống của của chúng mình mà anh vô cùng yêu quý, những anh sẽ là những thứ đó sẽ vĩnh viễn mất đi, dù cuộc đời sẽ ra sao, bởi lẽ những hay bị, chúng ta cũng đã mất hết rồi.

"Như thế trọng và vườn giếng đẹp của cái vườn quercus bông vải mới, chúng ta và một, bởi vì chúng ta đã trở nên những con người khác và một sự êm dịu của của không còn nữa. Thế giới sẽ tiếp nhận trọng của những của chúng ta mà kêu gọi bông vải và chúng ta có thể tha hồ định đoạt giá cả theo ý muốn. Lúc đó, anh sẽ chúng ta sẽ giếng bên Yankee, những kẻ khác bị bắt họ đến để kiếm tiền, ham lợi và đau óc con buôn - cái thứ đau óc mà hiện thì chúng ta đang khinh miệt. Và như chúng ta bị trọng! Melanie, như chúng ta bị trọng!"

"Anh không sợ gian nguy, không sợ bị làm tù binh, không sợ bị thương và cũng không sợ chết như cái chết phải đi, những anh sẽ khi cuộc chiến này kết thúc, chúng ta không bao giờ tìm lại được những ngày xưa cũ trong khi anh quen được với những ngày thềm ruộng đó. Anh không thích hợp với cái thế giới của bị bắt điên cuồng chém giết này và anh lo ngại dù có cái gì đến đâu anh cũng không thể nào hòa hợp được với đời sống mới. Còn em cũng vậy, bởi vì em cũng cùng dòng máu với anh. Anh không biết rồi tiếp tục lại sẽ mang đến cho ta những gì những chàng chàng là không thể sống và êm ái như quá khứ."

"Anh nằm đây nhìn các chiến hữu bên cạnh và tôi hỏi chàng biết hai anh em song sinh Tarleton, hay Alex hoặc Cade có cùng suy nghĩ gì về mình không. Anh tôi, họ có biết là họ đang chỉ ra cho mặt chính nghĩa đã bị đánh mất ngay từ phút họ phát súng đầu tiên không - bởi lẽ chính nghĩa phải nằm ở trung tâm của một sự sống chúng ta đã tan biến rồi. Anh cho rằng họ không nghĩ như anh và đó là điều may cho họ."

"Anh không nghĩ tôi chuyển đó khi họ làm việc. Anh chỉ nghĩ rằng đời sống của Twelve Oaks và đến đến như xưa, thanh bình, thoải mái và bất biến."

Melanie, anh và em cũng như nhau, chúng mình cùng yêu như ng gì êm ấm và trộm cắp anh là một chuồng dài như ng năm bình thường chớ đừng có sách, nghe như c và m m ng . Không có chuyện đó! Chuyện đó không thể xảy ra! Nó đến với chúng ta trong sự sắp đặt của người sắp xếp chúng ta, cuộc tàn sát ấm máu và lòng thù hận . Melanie, không có gì trớ trêu cả nó ... Quyển này là Liên bang? Không, bạn không ? Không, bỗng nhiên ? Cũng không. Không có gì trớ trêu cả như ng đi u đang và có lẽ sẽ tiếp tục với chúng ta, và nếu bạn Yankee thì ng thì lại chúng ta sẽ thêm khi không ng được . Như ng em ơi, hãy nhớ có thể đánh bại ta.

"Đáng lẽ anh không nên viết như ng này . Ngay cả nghĩ tiếp cũng không nên. Như ng em đã hỏi anh đang lo nghĩ gì, thì đây chính là mối lo ngại của anh . Em có nhớ hôm đã yên, cái hôm loan báo thành hôn của chúng mình, một người tên Butler nói gì ng Charleston, sắp gây thành chuyện đánh nhau vì như ng là như n xét với sự dốt nát của mình Nam không? Em còn nhớ hai anh em song sinh Tarleton đã đòi bạn vì ông đã bắt chúng ta chỉ có lẽ tèo vào nhà máy đúc, máy xay, một ít thuyền bè, công binh xảy ra và cả xảy ra không? Em còn nhớ ông ta đã bắt là hôm đi Yankee có thể chọn như ng chúng ta đến đi không thể nào xuất hiện bỗng nhiên được không? Ông ta có lý . Chúng ta chỉ cần đợi bạn ng súng hãm mai thì chỉ cần tranh giành được là phải đi phó với súng trường ng tân tiến của quân Yankee, và cuộc phong tỏa càng ngày càng trở nên chặt chẽ đến đi thu c men cho bệnh viện cũng không thể lọt vào . Đáng lẽ chúng ta phải đi u tâm tiếp như n định của như ng kẻ hay trích như Butler vì ông ta nhìn thấy thay vì tin là của m y ông chính khách chỉ có cảm nghĩ ... Thôi vậy, ông ta đã nói là mình Nam chỉ ng có gì để thể hiện với chỉ cần tranh ngoài bỗng nhiên và tánh kiêu căng. Bỗng nhiên đã chỉ ng còn giá trị, chỉ còn là tánh kiêu căng. Như ng anh gọi sự kiêu căng vô nghĩa bạn đó là lòng dũng cảm . Nếu ..."

Đến tiếp đó, Scarlett cần thêm tiếp nữa, và cho trở vào phong bì . Nàng đã quá chán đến có thể đến thêm. Hôm nay, cái gì ng đi u trong thế càng làm nàng tiếp chí với tiếp tiên đoán như m là mình Nam sắp thua. Vậy tiếp, nàng có muốn đến tiếp của Melanie để biết như ng tiếp tiếp ng hoài nghi và vô vọng của Ashley đâu. Ngày tiếp c, trên thuyền Tara vào như ng buổi chỉ u tàn nàng đã bao lần nghe như ng ý nghĩ tiếp tiếp của Ashley.

Nàng chỉ muốn biết Ashley có viết cho với như ng là âu yếm không thôi. Như ng chỉ ng có gì cả . Nàng đã đến hết mọi lá thư trong hộp và thấy chỉ ng có gì như n ngoài như ng là mà một người tiếp anh có thể viết cho cô em. Thế chàng cũng tràn trề tình cảm, dễ suy biến như ng hoàn toàn không phải tình . Scarlett tiếp ng như n đến tiếp nhiên lá thư tình cuộc ng nhiên, như n ra thế nào là gì ng đi u yêu đến tiếp tiếp . Như ng nàng chỉ ng thấy gì cả . Cũng như bao nhiêu lần đến tiếp tiếp của chàng, nàng thấy tiếp phải và thấy mãi vì nghĩ rằng Ashley với yêu mình . Và cũng như bao lần đó, nàng khinh bỉ Melanie vì chuyện không ý thức đến tiếp là Ashley chỉ tiếp tiếp cô ta như với một người tiếp bạn . Hiên nhiên là Melanie không như n thấy trong thế chỉ ng thì u sót một cái gì, bởi tiếp có bao giờ như n đến tiếp tiếp tình nào đâu để mà so sánh . Nàng nghĩ:

"Chàng chỉ viết toàn như ng chuyện điên khùng . Nếu chàng mình viết cho mình một cách tiếp tiếp o như vậy thì anh ta sẽ biết . Tiếp sao như vậy đến tiếp c, ngay Charlie còn viết hay hơn nhiều u".

Cảm như ng lá thư lên, nàng nhìn kẻ ngày tháng, như kẻ tiếp ng tiếp dung. Không

đoàn nào miêu tả cảnh hùng tráng khi dòng quân giã gạo trên hay những người trẻ đi t
kích oanh liệt như Darcy Meade đã viết cho cha mẹ hay Dallas McLure viết cho
mẹ bà chị họ thì cả anh ta, cô Faith và cô Hope. Mẹ họ nghĩ rằng Meade và
McLure thì nên hạnh phúc đi cùng các lá thư đó cho hàng xóm nghe, và Scarlett
thì nên giữ hộ thư mà Melanie cho nên có lá thư nào của Ashley nữa vì y đã có
thư đi cùng họ trong các kỳ hội may vá.

Có thể biết là khi viết cho Melanie, Ashley đã cố quên đi chiến tranh, và tìm cách
vẽ chung quanh vẽ chàng chàng mới vòng tròn huyền diệu và tất cả thì gian, tách
biệt họ ra khỏi việc khổ đau ngày xảy ra vẽ cảnh Sumter. Dòng họ như là chàng cố
gợi họ cho mình niềm tin chàng họ có chiến tranh. Chàng viết về những quy
sách, những bài học mà chàng và Melanie đã cùng đi, cùng hát, vẽ những
những cái bên cũ và những cái chàng đã viết thăm trong chuyến du lịch châu Âu.
Trong thư của chàng nói về khao khát vô vọng là được trở về Twelve Oaks. Những
trang liên tiếp chàng chép về chuyến săn bắn, chuyến đi ngựa rong chơi trong
cánh rừng êm dịu giữa đêm thu lạnh giá, những dã ý, những buổi câu cá,
những đêm trăng tĩnh mịch và cảnh êm đềm của ngôi nhà cũ.

Nàng nghĩ rằng những chữ của anh là: "Không có chuyến đó, không bao giờ xảy ra
chuyến này", hình như đó là những tiếng kêu thét của một tâm hồn đau khổ
đang phải đi những đau khổ và những gì mình không thích. Nàng băn khoăn nếu
chàng không sợ bệnh thì sao, không sợ chết, vậy thì sợ cái gì? Không đoán nữa,
Scarlett lại càng bối rối thêm.

"Chiến tranh khuỷu tay trên chàng trong khi chàng ... chàng không phải là kẻ khuỷu tay ...
Mình, có lẽ ... chàng yêu mình những sự cố của mình vì ... vì sự mình sự quỵ rệu
nếp sống và sự suy tàn của chàng. Không, chàng hoàn toàn không sợ đi đâu đó.
Ashley không hề nhát. Chàng đã được tuyên dương công trạng và Đệ tá
Sloan đã viết cho Melly khen ngợi tài chèo chèo của chàng trong các cuộc đi t
kích. Khi đã nhút nhát làm gì, không ai cần đến họ cả những quy tắc của chàng,
những... chàng sống với niềm tâm nhieu hơn và ghét dòng thân vào cuộc đời và ...
đó, mình không hiểu ra sao hết! Nếu mọi năm trước mình hiểu được chàng đi đâu đó
không thôi, chàng cũng đã cố gắng mình".

Đến khi gặp thì vào ngày của một lúc lâu, nàng nghĩ về Ashley. Tình nàng không thay đổi
từ khi bắt đầu yêu Ashley đến nay. Cũng những tình cảm đã làm nàng ngây ngất
vào một ngày nàng mới biết tuồng, nàng đứng trên thềm Tara nhìn Ashley mỉm
cười phi ngựa lên đồi, tóc chàng óng mượt tỏa ánh sáng ban mai. Tình nàng
cũng vẫn còn là sự tươi sáng của một thiêu nữ với một người đàn ông mà cô ta
không hiểu, một người đàn ông có toàn những đức tính cao quý mà cô ta không
có và đem lòng thần phục. Chàng vẫn là một "Hiệp sĩ toàn mĩ" mà các thiêu nữ
mừng mĩ và giục mĩ của nàng không đòi hỏi gì hơn là được chàng thú nhận
yêu mình, cũng không mong gì xa hơn là được tiếp nhận một cái hôn.

Đến khi xong, nàng nghĩ rằng chàng là Ashley đã yêu nàng, Scarlett, dù đã có Melanie.
Đó là những gì nàng đang khao khát. Nàng còn trẻ và vẫn ngây thơ.
Nếu Charles đã không quá vội vàng và nhút nhát mới khi chạm ngõ thì nàng thì
trong giấc mơ họ gặp Ashley, nàng đâu có mang một cái hôn thôi. Những
đêm trăng kỳ diệu nhau với Charles chàng gợi cho nàng một thú vị nào họ cả làm
cho nàng trở nên thành ra. Charles vội vàng nên chàng làm cho nàng được biết
thì nào là khoái lạc, là âu yếm hay thì nào là sự liên lạc một thì thì cả sự cả

thực xác hoặc tâm hồn.

Đôi vợ và nàng thực thú có nghĩa là phải chịu chung nỗi đau khổ của đàn ông, phải đau đớn, phải rời liên lạc và chia sẻ nỗi đau xé còn hơn khi sanh đẻ. Hôn nhân phải hoàn toàn như vậy. Trước ngày nàng thành hôn, Ellen đã khéo léo cho nàng hiểu là trong hôn nhân có nỗi đau đớn mà người đàn bà phải chịu đựng với thái độ nghiêm trang và nghiêm túc. Ngoài ra, nỗi đau bình phẩm thì thêm cả các bà vợ khác đã làm cho nàng đoán quy luật như thế này ngày góa chồng. Scarlett sợ hãi lòng nức nở phải mất vì thực thú và hôn nhân.

Nàng đã mất vợ và hôn nhân như không với tình yêu. Do đó tình nàng đối với Ashley là mất cái gì ngoài ý, không liên hệ gì tới thực thú hoặc hôn nhân mà là mất cái gì thánh thiện và toàn mĩ, mất thế cảm xúc đã len lén thành hình trong bao nhiêu ngày dài im lặng.

Vừa mới dài, Scarlett vừa cảm thấy nỗi thất vọng quanh xếp đặt, từ hai hàng ngàn năm nay là chúng biết cái gì. Ashley đã luôn luôn vắng mặt ra ngoài tầm hiểu biết của nàng. Nàng cảm nghĩ tới mất kết luận thất bại lòng, nhưng luôn luôn nó có thoát khỏi trí óc đến giờ của nàng. Nàng đặt xếp đặt vào hộp và đẩy nó đi rồi bị bắt gặp câu này vì chính nghĩ tới đó sau cả lá thư vừa đọc, lúc Ashley đến gặp tại Butler. Sao Ashley lại ghi nhớ những điều của con người để tiến kia đã nói cách nay tới mất năm? Thuyết trình Butler như thể là mất tên để tiến, dù hơn khiêu vũ tuy vậy. Chỉ có mất tên để tiến mới dám phớt lờ Liên bang miền Nam như Butler đã từng làm trong hai chiến.

Tới trình bày giờ, Scarlett vuốt mái tóc óng mượt cách hài lòng. Bao giờ cũng vậy, cảm giác nhìn thấy màu da trắng nõn và đôi mắt xanh biếc xanh xinh của mình là nàng lại vững tin, và cảm giác cho má lúm đĩnh tin. Rồi bóng dáng bóng của Rhett Butler bên nàng xóa bỏ khi nhìn lại là Ashley lúc nào cũng thích ngắm đĩnh tin má mình.

Không mất chút hơi nào với chuyển yêu trẻ em chúng khác hoặc để cảm thấy lên của người ta đến quy rồi sợ hãi lòng và tuột từ và bóng của nàng, như thể là khi nàng vừa lấy lại được lòng tin cho rằng Ashley vẫn yêu mình.

Nàng cảm và đi xuống thang lầu xuống tới mái, người đi lên lẳng lẳng. Tới khoàng giờ của cầu thang, nàng bắt đầu hát "Khi chúng tôi tàn khốc nức nở kết thúc".

Chương XII

Chiến tranh tiếp diễn, phần lớn với những người lính, những người đã thôi nói: "Chỉ còn mất chiến tranh nữa thôi, là chiến tranh chấm dứt". Cũng như chúng còn ai biết là bên Yankee đâu hèn nhất.

Bây giờ sự thất bại rõ ràng là tại Yankee không hề hèn nhất chút nào, và cảm thấy phải có thất bại của chiến tranh nữa mới mong dứt chiến. Tuy nhiên, với những chiến tranh Tennessee do công trình của Tổng thống Morgan và Tổng thống Forrest, công thêm chiến công oanh liệt Trận chiến Bull Run cũng đã khiến người miền Nam quá hèn. Nhưng đó cũng là những trận chiến quá đắt. Tất cả các binh viên và gia đình Atlanta đều tràn ngập những binh binh, và sự phân bố mất tang phần đến càng ngày càng nhiều thêm. Các dây máu buồn thì nghĩ đến Oakland cũng càng ngày càng dài ra.

Tiền của Liên bang miền Nam mất giá tụt xuống báo nguy, và giá cả thực phẩm cũng theo mà đổ dốc leo thang. Ban Quân nhu ngày đêm lo tâu góp thực phẩm để dân Atlanta phải ăn uống. Bớt mì đã khan hiếm và quá mức khiến dân chúng phải dùng bột bắp thay thế các món bánh mì trắng, bánh kẹp. Các hàng thịt chết còn lấy mì ống thịt bò nào, chết lèo tèo vài ba miếng thịt cừu, nhưng thịt cừu thì giá lại quá cao khiến túi tiền những người giàu. Tuy thế thành phố vẫn đổ xô cung cấp nhiều heo gà và rau cải.

Cuộc phong tỏa càng ngày càng chặt chẽ hơn khiến các loại hàng hóa xa xỉ như trà, cà phê, thuốc lá, nước hoa, tạp chí thời trang, sách vở đều khan hiếm và cao giá. Ngay cả loại vải xô như tã cũng lên giá đắt hơn đến vài phần ba. Buộc lòng số áo mùa trước để mặc lại. Các khung dệt tơ nhiều năm bị xô xát trong kho bị bám đầy bột đậu nành cời ra, và gần như tất cả phòng khách đều có xuýt hiên mất vài bộ quần áo và tay dệt lụa. Quân nhân, thiếu gia, phụ nữ, trẻ con và dân da đen bắt đầu mặc loại vải nhà dệt lụa. Màu xám của quân phục Liên bang miền Nam gần như biến mất nhưng cho màu nâu của vải dệt ở nhà rồi đem nhuộm.

Các binh viên bắt đầu lo lắng phó vãi nên khan hiếm thuốc trị bệnh sốt rét, thuốc trị các chứng đau ruột, áp phích, thuốc mê và thuốc sát trùng. Vì dùng đồ may bằng chất thực vật nên quý như vàng nên các bà làm bệnh viện phải mang vải thực vật như băng loang máu để giặt rồi mang ra để dùng lại. Nhưng đối với Scarlett vẫn nhô ra khỏi lớp vỏ bọc thì chỉ tranh cãi là mất thời kỳ vui chơi nào nhất. Nhưng thì ừ thì với các viên đồ ăn uống và may mặc không làm cho nàng bận tâm vì đang quá hân hoan trở lại được thời giờ bên ngoài.

Nhưng lại các thời kỳ nhàm chán năm qua, từng ngày mất giờ ngấu nhau lại trôi, nàng bận rộn thay thế gian bày giờ đi mau khi phải. Cũng mỗi ngày là mất thời gian phiêu lưu rồi rồi, ngày mà nàng có thể gặp thêm khuôn mặt đàn ông mới, và những người đó xin phép được đến nhà nàng để viếng thăm, trở về trở về để gặp nàng và cho biết số số sàng chỉ đến đâu của chết vì nàng. Nàng vẫn có thể yêu Ashley thì họ thì cùng, nhưng đi đâu đó không cảm thấy có vẻ làm cho bao nhiêu trai trẻ khác bỏ lời khuyên đến nơi này ý của hôn. Không khí chỉ tranh cãi đáng sợ hơn phần nào khiến cho các cuộc gặp trong xã hội mất đi nhiều nghi thức song có phần thú vị. Đó là mất thời giờ quý giá mà những người đó lại tuấn đậm ra hàng loạt. Nhiều bà mẹ bận rộn thay thế đàn ông mất đi thăm con gái mình, không mất lá thư gửi đi thì ừ cũng chết vì chết ở đâu. Và mẹ bà cũng lên khi thay con gái mình nắm tay những người đàn ông đó.

Bà Merriwether chầm chậm hôn chết sau lại cũng đã trở về kinh ngạc khi bắt gặp con gái mình là Maybelle hôn anh chàng Zouave nhỏ bé, Trung úy René Picard, và bà còn kinh hoàng hơn nữa khi con gái bà cãi lại, cho rằng việc đó chết có gì xấu hổ. Chuyên René ngay lúc đó nghĩ ý của hôn con gái bà cũng không làm bà thôi nghĩ ngắc. Theo quan điểm của bà thì miền Nam đang đi đến tận cùng sự đổ vỡ toàn diện và bà cũng không nói ra như vậy. Các bà mẹ khác đến cùng mất ý nghĩ bà và để lại cho chỉ tranh.

Nhưng đối với những người không rõ mình sống chết ngày nào thì không thể đi nổi mất năm trước khi được gọi cô gái mình yêu bận cái tên thân mật. Họ cũng

không thể phá vỡ cái hàng rào tập thể của truyền đã quá quen thuộc từ trước khi chiến tranh. Và những cô gái trẻ ngẩng đầu lên đầy lòng tự trọng ra đoàn trang phục khi đi ra khỏi cửa hôn liên tiếp ba lần đã đâm vào ngay lên ngực ý đầu tiên.

Lần đầu tiên phá vỡ đó là với Scarlett là một trò thú vị. Ngoài trừ công việc của nhũ hoa sẵn sóc thì ông bình bình và sẵn chán nản trong những giờ cuối ngày, nàng cũng thấy chiến tranh có kéo dài thì đâu thì thôi.

Thật vậy, bây giờ nàng đã chấp nhận rằng không khí nhà thơ ông một cách điếm tính hơn trên các bãi vì nơi đó cũng là một khu vực sẵn đợi để tiếp nhận của nàng. Các thanh niên bình ngả quỳ trước các đáng của nàng, không một kháng cự. Thay bằng cho họ, rửa mặt cho họ, lột giày và quần họ, chùi bao nhiêu đó cũng đủ khiến họ yêu rồi. Quả là thế nên sau một năm buồn thối!

Scarlett đã trở lại cuộc sống cũ như trước khi lấy Charles và có cảm thấy ông như chưa bao giờ lấy chồng, chầu tang cũng như không hề sanh thêm Wade. Chiến cuộc hôn nhân, sanh nở trôi qua, không hề gì đến một tình yêu sâu xa nào cho nên nàng vẫn không thay đổi. Nàng có con nhưng đó là bé để chăm sóc quá chu đáo bởi bao nhiêu người trong ngôi nhà giữ cho nó yên ổn để giữ gìn nàng đã quên khuấy nó. Trong tim và óc, nàng vẫn còn là Scarlett O'Hara, hoa khôi trong hội. Tất cả ông và họ tiếp nhận của nàng vẫn như ngày cũ, những môi trường ông họ tiếp nhận đã đem lại một sự ra. Bất chấp sự đối kháng của bên bên cô Pittypat, nàng cũng sống như trước khi lấy chồng, tham dự tiệc tùng, khiêu vũ, chơi ngựa rong chơi với quân nhân, làm đáng, hành động như lúc còn con gái, chấp nhận một việc là chưa từng tang chồng. Nàng biết rằng việc đó sẽ như một giọt nước vào ly đầy và hai chiếc ly đầy đó là cô Pittypat và Melanie. Là góa phụ, nàng cũng phải tiếp nhận sự đáng như thế của con gái, hài lòng khi được tiếp xúc ý muốn, tiếp xúc với ma lực thu hút của mình và để có một đàn ông đeo đuổi.

Chỉ một vài tuần trước đây còn sống trong buồn thối, bây giờ nàng vui sống vì được một người bạn si mê, được tán thưởng sự đẹp, vui sống như đã quên chuyện Ashley cùng Melanie và chàng đang một nỗi nguy hiểm. Nhưng dù sao ý nghĩ Ashley đã thu hút với khác cũng không mấy ngạc nhiên bởi vì chàng đang cách xa. Với kho tàng cách hàng trăm dặm gần Atlanta và Virginia đến ông như Ashley cũng thu hút với nàng như thu hút với Melanie.

Vì vậy mùa thu năm 1862 qua mau với những ngày làm việc đi đầu đường, khiêu vũ, đi dạo và cuối ngày. Những công việc đã choáng hết tất cả thì giờ khiến nàng chưa thăm Tara mấy lần những ngày.

Những chuyện về quê đó thật chán chường vì nàng ít có dịp hẹn hò chuyện lâu với một - như vẫn mong chờ khi ở Atlanta - không đến thì giờ nghỉ bên Ellen khi bà may vá đến nghỉ mùi hương thoang thoảng của mã tiên tho thoát ra từ y phục của mẹ hay đến má cho bàn tay mềm mại của mẹ vuốt ve.

Ellen đã già đi và luôn luôn buồn rầu từ sáng sớm cho đến khi cần đi ngủ. Những đòi hỏi của Ban Quân nhu mới tháng lại những nỗi buồn và niềm vui của bà là phải làm sao để gia tăng một số xuýt của Tara. Lần đầu tiên thì nhu cầu năm qua, Gerald cũng làm chồng họ tay vì phải thay thế cho vị quân lý của Jonas Wilkerson và phải thân hành đi xem xét đất đai. Chồng đến để gì khác hơn là cái hôn của mẹ trước khi đi ngủ, còn cha thì suốt ngày ngoài cửa. Scarlett như thấy Tara buồn nản quá. Còn hai cô em gái cũng luôn luôn dành hết thì giờ cho chuyện riêng tư. Bây giờ Suellen đã thông qua với Frank Kennedy và cả luôn

miếng bài "Khi cuộc chiến tàn khốc nảy nở thúc" với một vẻ tinh quái khiến Scarlett không sao chịu nổi, còn Carreen thì luôn luôn chìm đắm trong những giấc mơ với Brent Tarleton nên cũng không thể làm vui nàng được. Mẹ cô dường như nào trẻ với Tara tìm nàng cũng reo vui, nhưng nàng cũng chẳng buồn tí gì khi nhận được các thư của cô Pittypat và Melanie khiến cô nàng trẻ tuổi với họ. Nhưng lúc đó, Ellen thấy rằng thời đại buồn bã khi nghĩ rằng đã có con gái đau lòng và thấy cháu ngoại duy nhất sắp phải xa bà. Bà nói:

- Mẹ không thích khi con lại đây trong khi con có niềm vui sẵn sàng tại thành phố Atlanta. Mẹ buồn chỉ vì ... chỉ vì hình như mẹ không có thì giờ nói chuyện với con để tìm hiểu hình ảnh như đã có con ngày nào còn bé bỏng trẻ con khi con rời xa mẹ.

- Lúc nào con cũng là đứa con bé bỏng của mẹ mà.

Scarlett với mẹ nói với mẹ chui đầu vào ngực Ellen, mẹ cảm thấy phẫn nộ dâng lên trong lòng. Nàng không thể nói với mẹ là chính những người si mê nàng, những cuộc khiêu vũ chẳng phải là buồn phiền đối với Liên bang miền Nam đã lôi kéo nàng trẻ tuổi Atlanta. Dopo này, nàng đã che giấu Ellen nhiều chuyện. Nhưng quan trọng hơn cả là nàng vẫn giữ bí mật về chuyện Rhett Butler với những người hay lui tới nhà cô Pittypat.

Luôn nhiều tháng sau ngày hôn nhân, bất cứ lần nào trẻ tuổi Atlanta, Rhett Butler cũng tới thăm và chỉ Scarlett đi dạo, đứa nàng trẻ tuổi như những buổi chiều thì nên học những cuộc khiêu vũ và trẻ tuổi của bệnh viện để đón nàng về. Nàng không còn sợ hãi như những bí mật của mình, nhưng thâm tâm nàng vẫn không quên khi niềm đáng ngờ lúc gần bất ngờ nàng trong tình trạng trẻ tuổi như trẻ và biết rõ sự thật về Ashley. Đó là lý do khiến nàng phải giữ gìn lời nói mà không buồn nói chuyện với họ. Và họ thì cứ luôn luôn quấy nhiễu nàng.

Rhett khoe trên ba mặt mũi tươi, lần đầu tiên bất cứ người nào đang đeo đuổi nàng, và khi đó nàng bất ngờ nhận được đứa bé chẳng có cách gì chứng tỏ họ nên những đứa trẻ làm với các cậu trai cùng trang lứa. Trông họ như phải tinh thần trên đời chẳng còn có gì đáng ngờ nữa. Họ lại còn thích đùa nàng vào một cái gì nên nghĩ họ và dường như đó là những lúc họ khoải trá như trẻ. Những người trẻ khi bắt đầu trẻ, nàng để cho cậu bạn lên theo dòng máu Ái Nhĩ Lan của Gerald nhưng dòng máu đó chứng tỏ cậu bạn không có khuôn mặt dịu dàng thanh nhã của Ellen. Lúc trẻ, nàng không bao giờ nghĩ đến việc làm cho tánh khí Ái Nhĩ Lan đó, trẻ khi trẻ của mẹ mà. Bây giờ, đau khổ khi phải nén lòng vì sự phải nhìn họ như khoải trá của họ. Nếu họ cũng một bình tĩnh như nàng thì có gì đáng gọi là thất vọng đâu.

Sau những lần cãi vã mà ít khi nhận được phản ứng, nàng quyết rằng họ là một kẻ bất xứng, vô giáo dục, không phải giai cấp quý tộc và thế sẽ chẳng thêm giao thiệp nữa. Nhưng sự buồn chán gì họ cũng trẻ tuổi Atlanta, đến với nàng, làm như để thăm cô Pittypat rồi trẻ cho Scarlett một hộp kẹo mang từ Nassau về, với những chiếc khăn choàng thái quá. Họ còn giữ trẻ của mẹ để nghe hòa nhạc, họ còn khiến họ đi khiêu vũ. Luôn luôn đi vào buổi trẻ trẻ của họ làm nàng phải bất ngờ và quên hết chuyện cũ cho đến lúc một vẻ trẻ khác đi nữa.

Dù họ hay chọc ghẹo, nàng vẫn thấy họ mong họ đến thăm. Người họ nên nhớ trẻ ra một thế giới khác để mà nàng không phân tách được, một cái gì khác xa

những người đàn ông mà nàng quen biết. Có cái gì gây ngạc nhiên thân hình của người con gái nên mình nhìn vào mặt gian phòng người ta có cảm thấy như vào chỗ mà nhào vào mặt khi thấy người nào đó. Có cái gì ngổn ngang và chầm chậm trong ánh mặt trời đen thẫm của họ làm khi đi Scarlett lòng thêm buồn cho người họ.

Nàng biết rõ điều mình nghĩ: "Làm sao mình yêu họ!" Mỗi khi đến việc, cái vẻ hoàn toàn đàn ông của họ làm cho căn nhà mang toàn tính của cô Pitty như một bé gái. Scarlett không phải là người duy nhất trong gia đình có phôi thai kỳ lạ và không chịu được sự hi vọng của họ mà chính cô Pitty cũng phải buồn lo và xao xuyến vì sự có mặt của họ.

Cô Pitty vẫn biết sự bất Ellen phải kháng cự hay được việc họ thì người đến việc con gái bà và cô cũng biết là pháp lệnh của Charleston đã lôi họ ra ngoài xã hội thì người họ thì không thể coi thì người được, những người như món quà xinh xắn và những cái hôn tay của họ, cô chỉ còn là con ruồi đi trên bình mặt đất. Họ thì nói, họ thì còn thì mang về cho Pitty những món quà nhỏ như mua từ Nassau mà họ quyên rước cho mua riêng cho cô sau khi liêu mạng với vòng phong tỏa... kim ghim, kim may, nút áo, sự tươi sáng và đẹp tóc. Những món xa xỉ nhỏ như đó không tài nào tìm ra được lúc sau này... Phải chăng mang đẹp bằng găng tay, dùng hạt ngọc rồi ngọc bích với làm nút áo... và cô Pitty thì thìu họ tình thìu chầu được khi họ như món đó. Mặt khác, cô hoàn toàn như mặt đất của bé chỉ thích thú những món quà bất ngờ và không thể nào có người nghĩ đến các gói ra xem. Và mặt khi đã mở ra, cô không còn cảm thấy chi nữa. Đã nhận quà thì làm sao cô còn thể cảm thấy bởi họ là mặt người mang tai tiếng xấu, họ không xứng đáng thăm viếng ba người đàn bà được được, chúng có đàn ông che chở và Pittypat cũng luôn luôn cảm thấy yên tâm khi che chở của đàn ông mà khi Rhett Butler có mặt trong nhà. Cô thì dài:

– Cô chúng biết ông ta là người như thế nào. Những... mặt kia, cô chỉ cho là mặt người thì, mặt người thì ái ngại cô cảm nhận được là trong thâm tâm ông ta cũng biết kính trọng phải.

Từ ngày được chuộc giùm họ nên cô, Melanie cho rằng Rhett Butler là mặt nhà quý phái tinh tế, khéo léo nên không khiếm khuyết vì họ xét của cô Pittypat.

Phải Scarlett, nàng mới nhiên tán đồng ý kiến của cô Pitty. Cũng như cô Pitty, nàng nghĩ là chúng bao giờ họ kính trọng mặt người đàn bà nào cả, có lẽ từ Melanie ra. Nàng vẫn cảm thấy như lửa khi họ chăm chú nhìn nàng từ trên xuống dưới. Chỉ riêng với Melanie là họ không có cái nhìn như thế, không có của mặt sự đĩnh giá như lòng, không có nét chầm chậm trong ánh mặt. Nói chuyện với Melanie, giọng họ thì nên khác biệt, nhả nhún, kính nể và sự sàng lọc dè dặt.

– Thì sao ông thì với chúng họ thì?

Mặt chiểu, lúc hai người người riêng với nhau trong khi cả nhà còn người trẻ, Scarlett đã hỏi Rhett như vậy.

Luôn cảm thấy họ quan sát họ người cảm thấy Melanie cuốn đan, Scarlett thấy thì nét mặt bí ẩn của họ trong khi im lặng người nghe người chỉ chúng hẳn đi đến chuyện Ashley và việc chàng mà đi đến vinh thắng. Scarlett biết rõ là Rhett chúng may coi trọng Ashley và cũng biết cảm thấy chuyện chàng với

đồng cộp Thiệu tá. Tuy nhiên, họ vẫn nhả nhả nói vài ba câu phép để
vội thành tích dưỡng cõm của Ashley.

Nàng nghĩ thầm, nếu mình mà nói với Ashley thì họ sẽ nhún nhún mày lên và cười
đùa cợt ngay.

Nàng nói tiếp:

– Tôi đồng họ nên chuyện như ... không hiểu tại sao ông lại đi xa với chuyện lịch sự
họ là để với tôi.

– Tôi có quy định hy vọng là cô ghen không?

– Ồ, đồng họ thì ngốc!

– Lại một hy vọng nữa tiêu tan. Tôi lịch sự với bà Wilkes vì bà kỳ lạ đáng. Bà
kỳ lạ là một trong số rất ít người biết tôi, chân thành và xã hội mà tôi đã từng gặp.
Có lẽ cô không nhận thấy như ông đã tính cao quý đó. Họ nhận ra, dù hãy còn
trên bà Wilkes có cung cách của một trong số rất ít các bà quý tộc mà tôi đã gặp
hơn biết bao.

– Nghĩa là ông muốn ám chỉ tôi không phải là một phụ nữ quý tộc, phải không?

– Đồng họ ngay trong lòng gặp nhau đầu tiên, chúng mình đầu tiên nghĩ rằng cô
không phải là một phụ nữ quý phái kia mà?

– Nè, đồng họ có quá nhiều mà sống sống đem chuyện đó ra! Tại sao ông cứ dùng
cái trò trò kỳ để đi phớt với tôi? Chuyện đã quá lâu rồi và tôi cũng đã trưởng thành
thành như vậy. Nếu không có cái tôi nói xiên xéo của ông, chắc hẳn là tôi đã quên
tuyệt hết.

– Tôi không cho đó là một trò trò và cũng không nghĩ là cô đã trưởng thành.
Thỉnh thoảng cô cũng còn muốn ném vài cái bình nếu không làm được theo ý
mình. Như bây giờ thì đã làm được theo ý mình rồi nên cô chỉ nghĩ thấy cần
phải đồng họ đồng họ đồng họ.

– Ồ, ông là ... Ồ gì tôi là đàn ông! Tôi sống cùng ông ra và ...

– Và cô sống một mình. Trong vòng năm mươi hoặc sáu mươi, tôi bắt trúng đích như
chính. Tất nhiên là nên sống đồng họ như thế vũ khí sẽ có của cô... má lúm đồng
tiếng, bình bông và những người tôi đồng họ.

– Đồng họ!

– Bà cô đồng họ là có thể chắc chắn đồng họ tôi à? Rồi thì là đã để cho cô thất vọng.
Cô không thể chắc chắn đồng họ đâu vì những tiếng nói chung chung đó để
với tôi đầu đúng chỗ. Đúng vậy, tôi là một đứa vô lý, và tại sao không? Đồng họ
này tôi do và người ta có quy định làm một thế giới vô lý nếu người ta muốn đồng họ
với. Chắc hẳn họ không thể đồng họ với cô, thậm chí người đồng họ quý mến, trái tim đen
nhuộm của họ đồng họ che giấu ... chắc hẳn họ không thể đồng họ với tôi khi bắt gặp
trúng tên.

Trên cái cái của tôi trong tĩnh và những người đồng họ đồng họ kéo dài của họ,
Scarlett đâm ra bất lực bởi vì tôi trở lại nay nàng của họ gặp một người nào
hoàn toàn bất khả xâm phạm đến tôi. Đối với họ, các loại vũ khí như kinh bệ,
lòng và những người đồng họ vô hại. Kinh nghiệm cho Scarlett biết, người nói láo
chính là kẻ bình thường mãnh liệt nhất cho sự thất bại của mình, người hiền nhất thì hay
nói với lòng can đảm của họ và người để tôi thì lại thấy là phải quy tắc bất o và
danh dự của họ. Như vậy Rhett thì không vậy. Họ nhìn nhận tôi là một người
xòa và chắc cho nàng nói như họ.

Luôn như thế đó, Rhett lui tới Atlanta thấy họ, tôi không kèn trống và đi

không mất lòng già biết. Scarlett không hiểu lo ngại nghĩ gì vì nào đã khiến họ đến Atlanta vì rất ít có người và một phong tục đi quá xa miền duyên hải như thế. Họ cưỡi hàng lên Wilmington hoặc Charleston, đó đã chủ yếu là vô số thợ dệt gia và thợ dệt tay đến các khu phố miền Nam kéo theo để mua hàng theo thói quen cũ giá. Scarlett cảm thấy hài lòng nghĩ rằng họ nên chịu khó làm việc xa như thế là để thăm mình, thợ dệt may mặc đến họ sẽ có thể kiêu, nàng cũng không hoàn toàn tin được chuyện đó. Nếu họ đã có lòng thì tình yêu hay gì vâng ghen tuông với thợ dệt may ngạo mạn đeo đuổi nàng, hoặc nắm tay nàng, xin một bức ảnh hay một chiếc khăn tay là nàng quý trọng ngay rằng họ đã biết nàng mê họ. Nhưng không, họ vẫn còn là một kẻ chảnh si mê lòng hay quý trọng và thì họ vẫn còn là một người như họ đã nhìn thấy rõ tất cả những mảnh khảnh của nàng dùng để quý trọng rồi.

Cảm giác của họ đến là nỗi giận dữ. Họ giận dữ không phải vì họ mang trên người cái danh dự người hùng và một phong tục anh hùng là do một khách đến người như của người đến để trở lại trái tim. Tại thời gian họ chảnh còn một ai không biết! Và một lần các bà vợ ở Atlanta châu đến vào nhau để bàn tán thì thời gian của họ vẫn còn thảnh thơi họ lên, và đi vào đó càng làm cho họ trở thành quý trọng rồi như thêm đến với các cô gái.

Ngoài thợ dệt anh hùng trở nên một ra, Rhett là nhân vật để nói thì như một ở Atlanta. Ai cũng biết là họ nên bắt đầu đi ra khỏi Đồi họ ở West Point là vì họ nói rằng và "dính líu chuyện gái ghê". Cái chuyện thì thì khi người của họ vẫn một cô gái ở Charleston, kẻ đó là một trở đến súng và họ đã bắt họ chờ đợi người anh của cô gái đó đã đến ở Atlanta coi như là tài sản công cộng. Thế thì qua lại giữa Atlanta và Charleston càng làm cho câu chuyện sáng tỏ. Cha họ, một nhà quý tộc, đã phải đi họ ra khỏi nhà không một xu dính túi năm họ hai mươi hai tuổi. Tên họ cũng bị xóa luôn trong gia đình. Sau đó, họ phải lang thang đến California theo chân thợ dệt và săn vàng năm 1849, rồi thì đó họ đi qua Nam Mỹ và Cuba. Tất cả những gì họ làm trong thời kỳ đó đến họ có gì để tự hào: lảng nhảng với người, bị lừa dối, buôn súng cho phe Cách mạng Trung Mỹ và thì họ vẫn còn tất cả, họ vẫn là một tay đánh bạc nhà nghề. Đó là những gì Atlanta biết đến về họ.

Ở Georgia, gia đình họ chảnh gia đình nào là không có một thân nhân đánh bạc thua đến phải bán nhà, bán đất và bán luôn cả bọn nô lệ. Nhưng đó là chuyện khác. Người ta có thể phá sản vì các bậc thợ dệt vẫn còn là người quý phái, chỉ đánh bạc nhà nghề thì họ thì định phải là một tên bất lực.

Nếu họ không có tình trạng xấu trở về chỉ tranh và thợ dệt riêng của họ đến với chánh phủ Liên bang miền Nam, họ chỉ họ không bao giờ đến các tiểu bang miền Bắc Atlanta. Bây giờ, ngay đến thợ dệt người ở câu nói như thế cũng như thợ dệt rằng tình yêu của họ đòi hỏi họ phải bao dung họ. Phải nói tình cảm đến người nghiêng về phía gia đình con chiên họ Butler và gia đình họ, sau khi nghĩ kỹ đã đến ý muốn cho họ một con đến người chuộc tội. Thế là các bà cảm thấy có niềm vui một rằng chút ít tay ra, đến biết là đến với một thuyền trở về và bị ngăn cản như họ. Tất cả đến đã như ra rằng sự phản của Liên bang miền Nam tùy thuộc vào thợ dệt chỉ các tàu tránh né đến họ đến Yankee cũng thì thợ dệt về và sự tùy thuộc vào các chỉ số ngoài một trở.

Theo họ đến thì Butler là một trong số các thuyền trở về xuất sắc nhất của

miền Nam và số liệu lĩnh tảo báo cáo ông ta không ai sánh được. Sanh trưởng ở Charleston, họ đã thu được niềm lòng từ người eo biển, gành đá cũng như các vùng cồn, chèo sâu của vùng duyên hải Carolina gần với hải cảng New York. Họ cũng đi lái dờ dề trong nhà trên các vùng biển chung quanh hải cảng Wilmington. Chèo bao giờ họ đi mua sắm thì chi tiêu tàu hay bắt buộc phải ném hàng xuống biển. Ngay từ ngày chi tiêu tranh bưng nhả, họ đi trong bóng tối hiên ra với khoen tiền để mua sắm chi tiêu tàu như chèo nhanh, và bây giờ nhả vào tiền lãi hai ngàn phần trăm trên mua chèo hàng với phong tỏa, họ đã làm cho biển chi tiêu. Họ mua sắm toàn những người tài ba và trở lại người rớt họ. Những đêm tối trời, thuyền của họ len lỏi vào vòng vây ra khơi Charleston và Wilmington, chèo theo bông với đêm bán Nassau, Anh quốc và Gia nở đời. Các nhà máy số Anh lúc này lâm vào tình trạng ngưng trệ và công nhân đành chịu đói khát, cho nên bắt buộc phải vượt qua núi hàng rào biển của họ đến Yankee để có thể mua tình làm mua gió với giá rẻ Liverpool. Tàu của Rhett luôn luôn may mắn mua cách kỳ lạ lúc chèo bông với ra cũng như lúc mang chi tiêu của với - toàn là những người quân đội mà Liên bang miền Nam khước khoi đời chèo. Vâng, chính vì thế mà các bà có thể tha thớt cho họ như vào vô số công trạng của họ, như là đời với mua sắm ngừng đứng cầm như vậy.

Là con người phóng khoáng, họ đi đâu đi đâu có người chú ý. Họ xài tiền như nước, cần mua sắm con người ô nòi hung hăng và luôn luôn ăn mặc đúng thời trang. Chèo nhả bị phạt của họ thôi cũng đến khi mua sắm người đời ý tứ, bởi vì quần áo của binh sĩ bây giờ đã quá đắt, trời ấm và rách nát, còn dân chúng trang trọng như t cũng chèo với những người bắt đầu chèo và khéo tay thôi. Scarlett không khi nhìn họ là chèo họ thấy ai phải sạch thanh lịch và oai với họ như.

Rất ít phải có thể của người chèo như mua khi họ mua thu phải nhân tâm và cuộc cùng, ngay cả bà Merriwether cũng phải mua lòng mua họ đi dùng bữa thân họ đêm chúa như.

Maybelle Merriwether đang đời anh chàng Zouave thắp bé của cô ta với phép để làm thành hôn, cần khóc nước khi nghĩ là không được mua áo của biển hàng sa tanh trưởng bởi vì cần miền Nam cũng chèo ng đâu còn được mua t. Đã vậy, cô ta cũng không sao mua ra mua chi tiêu áo của cũ nào, bởi các chi tiêu áo của đó để mua gom góp để may cho trăn. Bà Merriwether đã với đến ng từ lòng yêu nước để dành con người vô hiu. Bà thuyết phục là lo với tay dệt lấy mua xng đáng may áo cho các cô dâu miền Nam. Những Maybelle với mua có sa tanh. Cô ta sẵn sàng chấp nhận, hạnh diện chấp nhận không cần từ trái cài, giày đẹp, kẹo ngon, trà tốt, để chèo từ cũng lo ng cho chánh nghĩa, những cô ta với mua có áo của biển hàng sa tanh.

Nghe Melanie nói lái, Rhett mang từ Anh với hàng chèo cho sa tanh trưởng bóng và khăn choàng đăng ten làm quà của cô và cô ta. Họ làm họ không thể nào nghĩ từ chèo trăn tiền cho họ được. Maybelle mua răn lên đến mua ôm họ mà hôn. Bà Merriwether biết đó là mua món quà đắt giá - mua món quà trang phục với t thời - những bà không có cách nào từ khước khi Rhett gửi bày lộ loét răn đời với tân người của mua vơ anh hùng thì chèo có gì có thể là quá đáng. Vì vậy mà Merriwether đành mua họ ăn từ nhà mình, cần như răn số nhân như ng đó còn đắt giá hơn giá trị món quà.

Không như người chồng Maybelle sa tanh, họ còn chờ đợi chiếc may áo cũ cho họ đi trang, đai áo Ba Lê mùa này nên rời ra và thân trên người họ không mát chút. Áo không còn xếp theo vòng tròn mà xếp chung với váy lót với kim tuyến. Họ còn bỏ là phải Ba Lê không còn mặc quần lót dài cho nên họ nghĩ là chiếc đó đã lỗi thời. Về sau bà Merriwether nói với bà Elsing bà người họ khuyên khích thêm chút nữa, chiếc họ nên sắp đúng ý chiếc quần lót của đàn bà Ba Lê. Họ nên nhớ thì chỉ tiết tiết các chiếc áo, chiếc nón và chiếc tóc. Các bà cũng thì thấy khi vây quanh họ đến họ và thì trang như người họ và bu lông phải họ. Họ bắt cô xếp với thì trang thì giờ như như người thấy thì đến tàu, vì chỉ có chút ít sách thì trang để để hàng rào phong tỏa. Đàn bà Pháp có chiếc áo dài và chiếc nón da họ cũng không biết, vì thì ký cách trang phục của Rhett để cho là quý để thay thì phải thì trang phải "Godéys Lady". Họ chú ý thì mới chỉ tiết mà phải hài lòng nhất, do đó chiếc sau mới chuyển tàu người quốc gia, người ta lại thấy họ bắt các bà vây quanh. Họ cho biết nào là năm nay chiếc nón đã như họ và chớp nón cao họ, nào là người ta chỉ lông chim chỉ không cài hoa trên nón nữa, nào là hoàng hậu Pháp đã bắt búi tóc khi đến họ mà tóc để xếp cho người già định đến, để hai tai ra sau, sau cùng là áo dài họ đã họ nên thêm nữa.

Luôn vài tháng, họ đã là khuôn mặt quen thuộc và lang bẹt tại Atlanta, đến mang nhiều tại thì, đến có lại xem thì rời họ nên trở lại không chỉ trên người chuyển và thì phong tỏa mà còn trong người với đến cần như yêu phẩm. Như người người không họ họ còn bỏ là sau mới chuyển tàu, họ làm cho với giá Atlanta tăng lên năm đô-la. Như người mới ai nói gì thì nói, họ nên có thì thì phải gì để mới giao dịch với xã hội Atlanta như thì người, nếu họ thì với phải gì. Như người thay vì với, sau khi chen để vào hàng ngũ của người công dân yêu nước, đến đến kia, đã đến để kính trọng và bắt họ miễn cưỡng ra có cảm tình với họ, thói người người đã làm họ thay để đến người lại châm chích họ, chỉ người cho họ thấy rời thái độ của họ lâu nay chỉ là mặt màn kịch và bày gi họ đã chán đóng vai trò rồi.

Đến người khinh miệt tiết chế mới người và với miễn Nam, đến biết là Liên bang miền Nam mà không buồn che giấu. Chính như người nên xét về Liên bang miền Nam đã làm dân Atlanta ban đến còn sống sót rồi như lòng và sau cùng là thịnh nộ lên. Ngay thì khi sắp hết năm 1862, nam giới đã như lòng khi chào họ, các bà bắt đến kéo con gái vào sát bên mình mới khi họ xuất hiện đám đông.

Đến người không như người khoan khoái khi châm biếm lòng chân thành và nhiệt huyết của dân Atlanta, họ lại thích phải bày mặt tiết chế họ ra mặt cách riêng riêng. Trong khi người ta tán thì họ vì sắp cần đến với thì hàng rào phong tỏa, họ thì người người đáp rời họ cũng luôn luôn sắp sẵn nguy nan chỉ người khác gì như người trai anh dũng ngoài mặt riêng. Tất cả đến biết là trong hàng ngũ quân đội Liên bang miền Nam không mặt ai hèn nhát nên họ vô cùng tiết chế. Họ luôn giữ các chiến sĩ là "như người người trai anh dũng của chúng ta" hoặc "như người anh hùng quân phục xám" với cái giọng như chỉ vào mặt người nghe. Khi các thiêu đến đến dĩ hy với đến chế họ chú ý, giữ họ là mặt trong người anh hùng đang chiến đến vì họ, họ nghiêng mình và tuyên bố rời người đó không phải là riêng người họ phải họ, vì họ cũng có thì hành đến như với với phải Yankee

Từ khi Scarlett gặp họ trong nhà ở chung ở Atlanta đến nay họ vẫn nói chuyện với nàng với giọng điệu, như ngẩng đầu nói với ai, họ cũng cứ đi cái tát gần bờ mắt ra. Khi đến các công việc sẽ đóng góp của họ cho Liên bang miền Nam chắc chắn là họ trở lại và công cuộc phong tỏa chắc là đẹp hơn khi mới đầu. Phần lớn những người xét của họ đều khó bắt bẻ, chính điều đó khiến họ càng thêm hài lòng. Rồi họ lại bắt gặp lại những người xa xưa như của những ký ức đẹp đẽ cung cấp phẩm vật cho chánh phủ. Chiếm số người ài mới trên đã gặp thì than phiền về chuyện giày dép và những người mang có mặt tuấn là nát bét ra, thu cúng không bắt lỗi, yên công việc hay bắt lỗi, thì thì họ thúi, bắt mìn để ý mặt sâu. Dân Atlanta chắc nghĩ là những nhà thơ đó chắc là người ở Atlanta, Virginia hay Tennessee chứ không phải là người ở Georgia, vì có bao giờ những nhà thơ ở Atlanta lại nằm trong hàng ngũ quý tộc.

Trong mười tháng thành phố tiếp nhận những người, Scarlett không hề tin tưởng người họ chút nào. Nàng hiểu rõ cung cách chi tiêu của người họ và những lời hứa của họ đến đâu rồi. Nàng còn biết rằng họ đến trong hàng ngũ những kẻ vô tình phong tỏa, yêu nước và hăng hái kia chỉ vì họ thích chuyển chỗ thôi. Nhưng khi đến với một nàng, Rhett nghĩ rằng những người thanh niên cùng họ với nàng, anh em song sinh Tarleton luôn luôn bám sát bên những người trò đùa nghịch ngợm, anh em Fontaine với những người thú ma quái thì họ quyết phá một cách ác độc, anh em Calvert có thể thức suốt đêm để hoàn thành một tin vắn. Nhưng còn có một cái gì khác họ không thể, vì với cái bên ngoài bình thường của Rhett, có một cái gì thật hiếm có, hung hãn trong cái gì họ nghĩ rằng họ có thể làm được.

Chính trong buổi hòa nhạc tại nhà bà Elsing mới gây quấy cho nàng chị em binh và binh phạm, Rhett đã làm cho dân Atlanta hoàn toàn thất vọng mới thiếp nhận mới hân . Buổi chiều đó, nhà bà Elsing đông nghịt các quân nhân đang nghỉ phép, thợ mộc binh, lính lính Dân quân, Vệ binh quốc gia, các thiếp phạm , quấy phạm và thiếp phạm . Trong nhà hoàn toàn không còn ghế trống, ngay cả chiếc thang cũng đầy người khách . Cái chiếu thảm y tinh lớn đặt trên các cửa đã được dọn ra hai bên để người người đứng chờ . Điệu nhạc y chèo tại bà Elsing đã thành công bởi vì hân thiếp đô la bởi có giá trị gấp sáu mươi lăm đô la giấy Liên bang miền Nam. Cô gái nào có chút tài năng thiếp phạm hát, đánh đàn nhạc mới và trình diễn hoạt cảnh . Nàng nàng pháo tay vang dội lên. Scarlett quá hài lòng vì không nàng nàng và Melanie trình diễn trong một khúc hai người nàng "Khi sự nàng bám dài hoa" và sau khi được yêu cầu hai hát thêm bởi nàng a, nàng lười còn được chỉ trình diễn một hoạt cảnh mới cùng tiêu biểu cho tinh thần của Liên bang miền Nam.

Rhett đứng trong chiếc áo dài kiêu hãnh màu trắng, thắt lưng băng vải đỏ và xanh, Scarlett nắm tay cầm lá cờ "Stars and Bars", tay còn lại cầm thanh gươm chuôi vàng của cha con Charles trao với phía Địch Carey Ashburn, người ở xứ Alabama đang quỳ trước mặt nàng.

Đột nhiên trình diện, Scarlett hỏi họ tìm xem Rhett có tán thưởng họ như một miếu đồ hay không. Nhưng nàng giận dữ lên khi thấy họ đang tranh luận và chắc chắn là chúng chú ý gì tới mình. Nhìn nét mặt của những người quanh họ, nàng đoán biết ngay là họ đang phẫn uất vì họ là kẻ thua.

Scarlett với tới gương, và trong một không khí im lặng kỳ dị vì những xô y ra tới các cuộc cãi vã, nàng nghe Willie Guinan, thủ lĩnh của Dân quân lên tiếng:

– Thưa ngài, có phải ngài muốn biết ông chánh nghĩa mà các vị anh hùng của chúng ta đang liều thân biết là không thiêng liêng chăng?

Tiếng trả lời của Rhett nghe như khiêm nhường tìm một lời gì để đáp:

– Xin lỗi, nếu có xe của cá nhân thì cái chết của anh có làm cho công ty của anh trở thành thiêng liêng không?

Willie lên tiếng:

– Thưa ngài, nếu không phải chúng ta đang cùng ở trong ngôi nhà này ...

Rhett gật đầu:

– Và tôi run sợ không biết chuyện gì sẽ xảy ra... bởi vì lòng dũng cảm của anh mà tôi nghĩ tôi đã hiểu rõ.

Một Willie tím tái và ... một người đi đầu lặng thinh. Tất cả đều lúng túng. Willie là một thanh niên có vẻ tráng đã đến tuổi đi lính như anh của anh và anh ra tiền tuyến. Dĩ nhiên anh ta là con trai duy nhất và anh sao cũng cần có người đi đầu để biết anh ta đang ở đâu. Nhưng có vài tiếng cười và nói lên trong đám sĩ quan về bình phẩm khi Rhett nói về lòng dũng cảm của Willie.

Scarlett bắt đầu nghĩ thầm:

"Ồ, tại sao họ không chịu cầm miếu đồ, họ chỉ muốn làm họ buồn họ này thôi".

Bác sĩ Meade nhún mày như sắp nói một lời đanh:

– Người ở bên trái kia, chúng có gì thiêng liêng đối với anh... Ông biết anh với người anh họ anh dùng để đi đến đây:

– Nhưng đối với những công dân ái quốc miền Nam thì có một điều quan trọng thiêng liêng. Và công cuộc giành lấy tự do trong tay kẻ xâm lăng là một, quý vị là các tiểu bang miền Nam là hai và ...

Rhett hiểu người đi đầu băng một giọng rõ ràng, gần như chán nản:

– Tất cả những cuộc chiến đấu thiêng liêng đối với những kẻ đang chiến đấu. Nhưng khi nàng họp tập chen vào nhóm người đang giận dữ thì Rhett ung dung khom mình chào một người và bắt đầu đi ra cửa. Nàng đứng chờ theo họ những bà Elsing nắm áo người.

– Đưa nó đi, đừng cho nó đi. Một thanh niên biết, một tên đầu óc, một con rắn để đi mà chúng ta đang dùng để ...

Đang cầm nón đứng phòng khách, nghe rõ những lời dành riêng cho mình, Rhett xoay người, rồi một khoảnh khắc phòng một lúc rồi nhìn đăm đăm vào băng ghế xếp của bà Elsing. Đột nhiên họ nghe rằng cười và cúi đầu chào rồi đi. Bà Merriwether với chung xe với cô Pitty. Bên người và người xuống là bà ta nói ngay:

– Thờ y chạ, Pittypat Hamilton! Chạ c chạ vạ lòng lậ m!

Cô Pitty sạ hải kêu lên:

– Vạ lòng cái gì ?

– Vạ i tậ cách cạ a tên Butler đạ n mậ t mà chạ đã chạ a chạ p đó!

Cô Pittypat cuạ ng lên, quá kinh hoạ ng vì lậ i buạ c tậ i đạ n nậ i không nhậ là Merriwether cũng đã nhiệ u lậ n đấ Butler tậ i nhà bà . Scarlett và Melanie thì nhậ ra ngay, nhậ ng vì lậ sạ đậ i vạ i ngậ i lậ n tuậ i, hậ không dám nói ra nên đành nhìn xuạ ng xe.

Bà Merriwether tiậ p, thân hình béo phậ cạ a bà nhậ muậ n phậ ng to hậ n:

– Sậ nhậ c mình và luôn cậ Liên bang miậ n Nam. Nó dám nói mình chiậ n đậ u vì tiậ n! Rậ ng cậ p lãnh đậ o nói đậ i mình . Đáng lậ phậ i cho nó vào tù . Vậ y mậ i đáng . Tôi sậ nói vạ i bác sĩ Meade chuyậ n nậ y . Nậ u ô ng nhà tôi còn sậ ng, chậ c nó phậ i biậ t . Bậ giậ , Pitty Hamilton, chậ nghe đây. Chậ không đậ c cho tên vô lậ i đó tậ i nhà nậ a nghe chậ a?

– ậ !

Cô Pitty kêu lên thậ m nậ o đậ ng nhậ chậ mong đậ c chậ t ngay lúc đó . Cô lậ đậ nhìn hai đậ a cháu đang cúi mậ t nhậ kêu cậ u rậ i hy vậ ng nhìn lên tậ m lậ ng thậ ng cạ a bác Peter. Cô biậ t bác đậ lậ ng nghe và hy vậ ng bác ta quay lậ i xen vào chuyậ n nhậ vậ n thậ ng làm . Cô hy vậ ng bác sậ nói: "Thôi bà Dolly, bà hậ đậ yên cho bà Pitty". Nhậ ng bác Peter chậ ng hậ nhúc nhích . Bác là ngậ i chậ ng đậ i quyậ t liậ t Rhet Butler và cô Pitty cũng biậ t vậ y . Cô đành thậ dài:

– Đậ c Dolly, nậ u chậ nghĩ ...

– Chậ c chậ n chậ không phậ i nghĩ . Tôi không thậ tậ ng nậ i cái gì đã khiậ n chậ khậ i xậ ng chuyậ n mậ i hậ n . Kậ tậ chiậ u nay sậ không còn mậ t nhà tậ tậ nào tiậ p đón hậ n nậ a . Chậ phậ i biậ t phán đoán vạ cậ m hậ n đậ n nhà .

Bà gay gậ t nhìn Scarlett và Melanie:

– Hai cháu nên lậ u ý lậ i tôi. Các cháu cũng chậ trách nhiệ m trong vậ nậ y vì quá niệ m nậ vạ i hậ n . Hậ cho hậ n biậ t mậ t cách lậ sạ nhậ ng cậ ng quyậ t là sậ hiậ n diậ n và nhậ ng lậ i bậ t chánh cạ a hậ n chậ c chậ n không đậ c nhà các cháu chậ p nhậ n .

Tậ i lúc nậ y, Scarlett giậ n sôi, sậ n sậ ng chậ m lên nhậ mậ t con ngậ a khi có mậ t bàn tay lậ tàn nhậ n giậ t dây cậ ng. Nhậ ng nậ ng ngậ i . Nậ ng không muậ n liệ u đậ rậ i bà Merriwether gậ i cho mậ mậ t lá thậ khác nậ a . Mậ t đậ lên vì giậ n, nậ ng nghĩ thậ m:

"Đúng là mậ t con mậ i già . Mình sậ hậ hậ biậ t bao nậ u có thậ nói thậ ng vạ i mậ nhậ ng ý nghĩ cạ a mình vậ mậ và bậ tậ tác oai tác phúc cạ a mậ".

Giậ ng bà Merriwether lậ i vang lên, sôi nậ i trong cậ n giậ n mà bà cho là chánh đáng:

– Không ngậ là tôi lậ i còn sậ ng đậ nghe ngậ i ta phậ bắng xậ sậ . Kậ nào dám nghĩ là chánh nghĩạ chúng ta không chánh đáng vạ thiệng liệng, kậ đó đáng bậ treo cậ ! Tôi không muậ n nghe hai cháu nhậ c nhậ đậ n hậ n nậ a ... Kậ Melly, sao vậ y ?

Mậ t Melly trậ ng bậ ch và mậ t trậ n lên to nhậ ng cô ta vậ n hậ giậ ng:

– Tôi vậ n phậ i tiậ p chuyậ n ô ngậ y . Tôi không thậ lậ đậ c vạ i ô ng ta, cũng không cậ m ô ngậ y đậ n thăm.

Bà Merriwether thậ i nhậ vạ a bậ mậ t quậ đậ m vào giậ a ngậ c . Miậ ng cô Pitty

há h c lên, bác Peter thì gi t mình quay l i!

" , chính mình ph i nói câu đó m i đúng ch ", Scarlett nghĩ th m, v a ghen t c v a c m ph c Melanie "Sao con th cái n y l i có th n i xung lên, dám ch ng đ i v i m già Merriwether?"

Tay Melanie run lên, nh ng nàng v n h p t p nói ti p, d ng nh s can đ m s bi n m t đ i n u còn ng p ng ng thêm n a .

– Tôi không th x t v i ông y vì nh ng l i ông y nói, ch vì ... ông y phát bi u quá tr ng tr n ... ch vì ông y thi u th n tr ng nh ng đó ... đó đúng là ý nghĩ c a Ashley. Tôi không th c m t i nh à m t ng i có ý nghĩ gi ng ch ng tôi. V y là b t công.

V a l y l i đ c h i th , bà Merriwether li n t n công:

– Melly Hamilton, tôi ch a bao gi đ c nghe m t s lão khoét tr ng tr n nh v y . Dòng h Wilkes không th có ng i hèn ...

M t Melanie long lên:

– Tôi không h nói Ashley hèn . Tôi ch nói ch ng tôi cùng ý nghĩ nh thuy n tr ng Butler, ch khác là ch ng tôi gi i thích b ng cách khác . Tôi không tin là anh y ph i đi nói ra gi a m t bu i hòa nh c . Nh ng chính ch ng tôi đã vi t cho t i v đ i u đó .

M c c m ph m t i c a Scarlett dâng l lên, nàng c nh nh ng gì Ashley đã vi t cho Melanie đ n n i ch ta dám lên ti ng nh v y, nh ng nàng đã quên h t c sau khi đ c xong. Nàng nghĩ là Melanie đang lo n trí .

Melanie v i vàng ti p:

– Ashley vi t r ng, đáng lý chúng ta không n ên gây chi n v i quân Yankee. Chúng ta đã b các chánh khách, di n gi m ê ho c b i nh ng l i huyênh hoang và nh ng thành ki n . Anh y cho bi t cu c chi n n y ch ng có gì l i cho chúng ta. Chi n tranh ch ng đem l i vinh quang gì c ... mà ch có c nh kh n cùng và b n th u .

Scarlett s c nh ra: " , b c th đó! B chàng mu n nói v y sao?"

Bà Merriwether qu quy t:

– Tôi không tin, cháu hi u l m ý c a Ashley.

Melanie bình tĩnh đáp đ u môi v n còn run:

– Tôi không bao gi hi u l m Ashley. Tôi hi u r õ anh y, ý t ng trong th gi ng h t ý c a thuy n tr ng Butler, ch khác ch ch ng tôi không phát bi u thô l thôi.

– Đáng l cháu ph i m c c khi so sánh Ashley v i m t k vô l i nh tên thuy n tr ng Butler . Có ph i cháu cũng cho l là chánh nghĩa ch ng ra gì không?

Melanie b t đ u hoang mang, máu nóng đã ngu i l n nên cu ng ho ng vì s li u lĩnh c a mình:

– Tôi... tôi không hi u gì h t . Tôi... tôi s n sàng ch t cho chánh nghĩa, cũng nh Ashley. Nh ng... tôi mu n nói, tôi c mu n đ cho đàn ông suy nghĩ vì h thông minh h n.

Bà Merriwether kh t m i:

– Tôi ch a bao gi nghe nói v y . D ng l i, bác Peter! Đi quá nh à tôi r i .

Mãi nghe ngóng chuy n cãi vã phía sau, bác Peter đã qua kh i nhà bà Merriwether nên cho xe quay l i . Bà Merriwether xu ng xe, m tóc l c l nh cánh bu m trong c n bão . Bà hăm d a:

– Rồi cháu sẽ hỏi họ.

Bác Peter quát ngó a và cầu nhàu:

– Hai cô thật đáng xấu hổ khi dắt cô Pitty vào tình thế này.

Cô Pitty trở lại, mặt vẻn chĩa hỏi kinh ngạc.

– Cô không khó chịu đâu. Melly, cô hiểu cháu làm vậy để bình yên cô, thật tình cô rất thích có ai dám đứng lên vì Dolly, bà yếu hèn quá. Sao cháu có can đảm quá vậy? Nhưng cháu có nghĩ rằng nếu đứng lên cháu nói sẽ làm cho Ashley mang tiếng không?

Melanie khóc rưng rức:

– Nhưng đó là sự thật. Cháu không xấu hổ vì anh yếu nghĩ vậy. Ashley biết cuộc chiến này là vô lý, nhưng anh yếu vẫn sẵn lòng chiến đấu và sẵn sàng hy sinh. Chiến đấu trong tình trạng như vậy còn can đảm hơn là chiến đấu vì những điều mình cho là hợp lý.

Bác Peter vẫn cầu nhàu và giọng ngó a chực mau hơn:

– Chúa ơi, cô Melly đứng có khóc ngay ngoài đường Cây Đào này. Ngồi đi ta gièm pha chết. Đợi vài tuần nhà rồi khóc.

Scarlett không nói gì cả. Nàng cũng không siết bàn tay của Melanie và vùi vào lòng tay nàng để tìm an ủi. Nàng đứng lên thật Ashley chấp nhận một mục đích... là để yên tâm chàng vẫn yêu mình. Bây giờ Melanie đã chấp nhận những điều mà nàng không hiểu. Nàng kinh ngạc khi nhận ra một người hoàn toàn như Ashley lại đứng tại chỗ này vì một gã đê tiện như Rhett Butler. Nàng nghĩ thầm:

"Cả hai đều thấy bất mãn thật cả chiến tranh, nhưng Ashley sẵn sàng hy sinh, còn Rhett thì không. Điều đó chứng tỏ Rhett không ngoan hơn". Nàng ngừng lại một lúc, suy nghĩ vì đã nghĩ như thế với Ashley.

"Cả hai đều thấy rõ sự thật không hay, nhưng Rhett thì đứng lên vì sự thật và chấp nhận người khác bằng cách nói ra... Còn Ashley thì không dám nhìn vào sự thật".

Toàn những điều nàng không sao hiểu nổi

Chương XIII

Theo lời thúc giục của bà Merriwether, bác sĩ Meade hành động ngay bằng hình thức một bài báo trên báo chí, không nêu đích danh Rhett nhưng lại rõ ràng là ám chỉ ông. Người chỉ bút đánh chữ đã cẩn thận bị thêm xã hội, liên cho đăng bài trên trang hai. Đây là một sự đầu tiên vì hai trang đầu tiên báo dành cho những mục quảng cáo và rao vặt vô bổ, ngoài ra, cày bừa, quan tài, nhà bán hoa cho thuê, thuốc phá thai hoặc thuốc hạ sinh cho các người già cả.

Lá thư của bác sĩ Meade gây ra một luồng sóng bất bình lan tràn khắp miền Nam nhúng vào bên dưới các trục lộ, bên nhà thờ cho chánh phủ. Tình hình ở Wilmington, nơi cộng đồng rời bỏ nhà khi Charleston bắt đầu những cơn bão Yankee đã trở nên căng thẳng. Bên dưới cộng đồng như kiến ở Wilmington. Số tiền một, bên chúng mua hết hàng hóa trên tàu chở xuống và tích trữ để làm vật giá tăng lên. Vật giá luôn luôn phải gia tăng vì hàng thi thoảng rẻ thì hiếm, giá cả nhẩy vọt thì tháng một. Dân chúng phải cố gắng xoay sở nếu không muốn mua theo giá của bên dưới. Người nghèo và giới trung lưu ngày càng chịu khổ.

số nhiều hơn. Với giá càng tăng, tiền tại Liên bang miền Nam càng mất giá, và cùng với nhập khẩu phá giá gia tăng đó, nỗi lên mất phong trào tiêu xa xỉ phẩm loàn cuống. Nhóm vật phẩm phong phú đã bị cướp bóc mang nhu yếu phẩm và chi phí cho các chi tiêu theo một ít món xa xỉ khác hàng phẩm thu, nhưng bây giờ hàng hóa sang trọng đã bị cướp bóc thay vì hàng thi thoảng cho Liên bang miền Nam. Dân chúng điên cuồng mua xa xỉ phẩm và số tiền số có, số đồ đạc hôm sau tiền là mất giá và hàng hóa là số tăng cao hơn.

Thêm tình hình càng nguy hiểm hơn là chỉ còn có một thị trường đồ ăn như tại New Wilmington và Richmond, và trong khi hàng ngàn thùng bột mì, thịt heo muối và sữa sinh cho người các ga nhánh chỉ đồ ăn mang đi, thì bệnh đậu mùa rõ ràng vang, với vốc và cà phê hình như lúc nào cũng có thể mua tại Richmond các thị trường của họ thì tốt đẹp, hai ngày sau khi cướp bóc New Wilmington.

Nhưng người xem xét lén lút này đã được bàn tán công khai cho rằng Rhett Butler không nhưng bán hàng do bệnh chi phí tàu của họ mang vào với mất giá của nó, họ nên mua hàng của những tàu khác để tích trữ được. Người ta còn nói rằng họ nên mua được một cái của họ nên một triệu đô la và để bị chuyển tại Wilmington để vét mua hàng vật phẩm phong phú ngay dưới mắt bệnh. Bệnh họ có họ nên một chiếc nhà kho đó cũng như Richmond. Cửa hàng, nhà kho của bệnh họ nên duy trì hàng với, thì có phẩm tích trữ để bán giá thấp cao. Binh sĩ và dân chúng đã bắt đầu hiểu và những người chỉ trích họ càng ngày càng gay gắt hơn.

Đoạn cuối của bức thư ngắn, bác sĩ Meade viết:

"Có nhiều công dân yêu nước và dũng cảm trong các làng vùng Hill quân Liên bang miền Nam được cướp bóc phá phong phú. Nhưng người bệnh bắt với bệnh đã hy sinh tánh mạng và tài sản của họ để cho Liên bang miền Nam sống còn. Họ được người miền Nam ghi nhận tận đáy lòng, và không ai dám phản nản với những món tiền là ít ỏi mà họ kiếm được trong những chuyến gian nguy này. Họ là những nhà quý tộc xã hội, chúng ta tôn vinh họ. Để với những người bệnh tôi không dám đứng tại."

"Những người nhiều kẻ đề tiền khác, chỉ là đồ vật phong phú để kiếm lợi. Tôi kêu gọi sự phản đối chính đáng và lòng thù hận của nhân dân mất miền lâm chiến, đang chỉ ra để cho chính nghĩa, tôi kêu gọi phản họ nên lên để bệnh kêu gọi mang với toàn sa tanh, đảng ten trong khi chiến sĩ ta bị mình vì thiêu kỷ ninh. Đó là những kẻ cướp bóc tàu của chúng ta toàn là trà và rượu trong khi các anh hùng chúng ta đang ở nơi đau đớn vì thiêu một phần. Tôi nguyện rằng những tên hút máu người, chúng chỉ biết rút ra xương máu những chiến sĩ theo chân Robert Lee... những tên đã làm cho danh vị "người hùng chiến phong phú" trở thành một mùi khó chịu để với toàn thể dung dục những con ký sinh trùng đó giữa xã hội chúng ta để chúng mang những đôi giày bóng lộn trong khi chiến sĩ ta giày chân không vào bùn lầy chiến trận? Làm sao chúng ta có thể khoan dung cho chúng uống sâm-banh, ăn đồ Strasbourg trong khi binh sĩ ta run rẩy quanh lửa trại, gọi thịt heo muối để bệnh? Tôi kêu gọi những người trung thành với Liên bang miền Nam hãy xua đuổi chúng".

Dân Atlanta được báo, biết rằng lợi ích đã được loan truyền và để chúng tại trung thành với Liên bang miền Nam, họ hợp tác xua đuổi Rhett.

Trong tất cả các gia đình đã đón tiếp họ mùa thu 1862, giờ những chỉ còn có nhà cô Pittypat với tiếp đón họ vào đầu năm 1863. Và nếu không vì Melanie, có lẽ

họ n cũng chọ ng đợ c n i đây th a nh n . Cô Pitty c s t vó lên khi họ n có m t trong thành ph . Cô bi t rõ b n bè đã nói th nào khi cô ch p nh n họ n đ n thăm, nh ng cô v n không đ can đ m b o họ n đ ng đ n n a. M i l n họ n đ n Atlanta, cô mím môi qu quy t là s ch họ n c a và c m họ n vào. Nh ng l n nào họ n cũng t i v i m t gói quà trên tay, nh ng l i tán t ng duyên dáng c a cô và r i cô b cu c. Cô than th :

– Cô ch ng bi t làm sao. Ông ta ch nhìn cô và cô... khi p s là ông ta có th làm cái gì đó n u cô c m c a. Ông ta mang tai mang ti ng đ quá. Các cháu nghĩ có khi nào ông ta đánh cô không... hay... hay cháu i, ph i chi Charlie còn s ng! Scarlett, cháu ph i nói ông ta đ ng t i n a, nói cho khéo léo. Chúa i, cô tin là cháu khuy n khích ông ta, r i c thành ph đang đ n rùm lên, và t i ch ng m cháu hay ra, cô m i làm sao đây? Melly, cháu có th y cô c n ph i vi t cho Henry b o chú y nói v i thuy n tr ng Rhett không?

– Không, cháu không mu n v y. Cháu cũng không x t v i ông y đ c. Cháu nghĩ là m i ng i đã quá oán họ n ông ta nên không ch u suy nghĩ k . Theo cháu thì ông y không quá x u xa nh l i c a bác sĩ Meade và bà Merriwether, ông ta không h c t gi u th c ph m v i ng i i đối kh . M i đây ông y đã giao cho cháu m t trăm đô la đ giúp tr m côi. Cháu tin là ông y cũng đ y đ chân chánh và lòng ái qu c nh b t kỳ ai nh ng ông không mu n t bi n họ . Cô bi t là đàn ông m t khi đã n i c n lên là ngang b ng vô cùng.

Cô Pitty nào bi t đàn ông ra sao, d u họ n i c n hay tr ng thái nào cũng v y.

Do đó, cô đành đ a hai cánh tay m m m lên tr i, t d u b t l c. Ph n

Scarlett, t lâu nàng đã quen l n v i cái l i nói t t cho k khác c a Melanie.

Nàng cho r ng ch ch ng mình điên, nh ng bi t làm sao họ n.

Scarlett bi t là Rhett ch ng th ng n c th ng non gì c , và thà ch t còn họ n là ph i nói ra đ u đó . Nh ng có c n gì, c th nh tho ng họ n l i mang t i m t vài món quà nho nh mua t Nassau v , đó m i là đ u đáng k . V i đà v t giá leo thang mãi, nàng bi t tìm đâu ra kim may, k o m t và k p tóc n u nàng c m c a họ n . Không, t t họ n là trút h t trách nhi m vào cô Pitty vì cô chính là ch gia đình, là ng i giám h cũng là ng i canh gi đ o đ c . Scarlett bi t rõ nh ng l i đàm ti u c a thiên h v Rhett, và c nàng n a; nh ng nàng cũng bi t tr c m t dân thành ph Atlanta thì Melanie nh t đ nh không ph i là ng i b y b và n u Melanie v n ti p t c binh v c Rhett thì nh ng cu c vi ng thăm c a họ n v n còn có v kh kính .

Tuy nhiên, cu c s ng có v tho i mái họ n n u Rhett ch u khó b cái thói kỳ khôi c a họ n . Đ c v y nàng s kh i ph i b i r i khi m i ng i i ngo nh m t đi lúc nàng cùng d o ch i v i họ n trên đ ng Cát Đào .

Có l n nàng trách họ n:

– Ông có nghĩ gì thì nghĩ, sao l i ph i nói ra? Nghĩ thì nghĩ nh ng ng m mi ng l i, ph i yên lành họ n không?

– Đó là ph ng pháp c a cô, ph i không cô gái m t xanh đ o đ c gì ? Scarlett! Scarlett! Tôi hy v ng cô can đ m họ n lên. Tôi nghĩ là ng i có dòng máu Ái nhĩ lan c nghĩ sao nói v y và đ u toàn thi n s t nó t i sau cùng . Nói th t coi, có lúc cô mu n n tung ra vì b t bu c ph i ng m mi ng không?

Scarlett mi n c ng nhìn họ n:

– Ph i, tôi chán quá khi nghe họ nói t i chánh nghĩa h t sáng t i chi u, h t chi u

tội tôi. Nhưng ông trẻ trai, ông có thấy không, nếu tôi nói ra như vậy sẽ không ai còn tiếp tục chuyên tôi và còn ai chịu khiêu vũ với mình nữa.

– À, ra vậy. Vậy là người ta chỉ cần đến các khiêu vũ, bằng mọi giá. Tôi ghét cái tánh tự cho mình cao nhấc ông tôi không thích đến các vậy. Tôi cũng không muốn khoác chiếc áo ái quốc lên người tôi đâu có lợi ích cho mình tôi đâu cũng vậy. Đã có nhiều nhà ái quốc ngu ngốc lừa cho đến đến ngốc cuội trong việc phong tỏa đất rồi sau đó bắt khánh tưng. Tôi không thu được thành quả gì đó, đó là kết quả của ái quốc hay làm cho danh sách mọi tên phá sản dài thêm ra. Hãy yên hỉ trong việc hào quang đó. Họ đáng mang nó ... Tôi nói tôi nói thật tình... với tôi, họ chỉ hỉ về vinh quang trong một hay hai năm là cùng.

– Miệng miệng ông đến quá. Ông nói vậy như ông vốn biết là Anh và Pháp sẽ đến bên cạnh chúng ta một ngày gần đây và ...

– Kìa Scarlett, cô vẫn đến các báo chí gì! Lạ quá! Đến đến các nhà! Chỉ làm rồi trí thêm thôi. Cô biết không, tôi vẫn là Anh và chỉ cần đến các một tháng. Anh quốc không bao giờ giúp Liên bang miền Nam. Anh quốc không chịu vờ về với kỳ u thế đâu. Đó là đến các tính của người Anh. Họ nói, cái bà Hòa Lan mới đang ngồi trên ngai vàng là một người rất sợ Chúa và không tán thành chế độ nô lệ. Công nhân xem ông đến Anh có chế độ đối vì không có bông vải của chúng ta cũng mất ... không bao giờ ... không bao giờ họ ra tay để duy trì chế độ nô lệ. Còn người Pháp, cái bóng yêu uất của Nã Phá Luân đó mãi biến chuyển trong tính Mỹ Tây C, chúng còn cách nào để lo lắng cho chúng ta đâu. Thật ra, ông ta vui sướng ông là có cuộc chiến này, vì nó làm chúng ta không thể nào xen vào chuyên ông ta Mỹ Tây C ... Không, Scarlett, bởi ông nói các ngoài sẽ can thiệp chỉ là óc tưởng tượng của nhà báo đến nâng cao tinh thần người miền Nam thôi. Liên bang miền Nam đã cùng đến ông. Nó đang sống như con lừa đần độn cái bụng. Và cái bụng dù tôi đâu cũng không phải là ngu ngốc vô tư. Tôi sẽ hoạt động sáu tháng nữa trong việc vật t phong tỏa rồi thôi, vì sau đó tình hình sẽ nguy hiểm hơn. Tôi sẽ bán tàu cho mọi tên người Anh ngu ngốc vì tin là còn làm ăn như vậy đến các. Nhưng đâu sao tôi cũng chẳng có gì bận tâm. Tôi đã kiếm khá nhiều tiền, toàn là tiền vàng gửi ngân hàng Anh. Tôi nghĩ về việc tôi vô giá trị.

Lời nói của họ bao giờ cũng đến lý lẽ. Người khác có thể cho đó là nhưng tôi phản nghịch, nhưng đến với Scarlett, nàng thấy nó dễ hiểu và xác đáng. Tuy thế, nàng cũng phải làm ra vẻ như là một người quý tộc đáng tôn kính.

– Tôi cho rằng ông nghĩ gì bác sĩ Meade về việc ông là đúng, thuyên truyền ông Butler! Chỉ có một cách chắc chắn là đưa quân sau khi đã bán hết mọi chiếc tàu. Dù sao ông cũng là sinh viên trường Võ bị West Point và ...

– Cô nói như một người đang truy vấn giáo. Thế để tôi không muốn chuộc tội thì sao? Tôi sao tôi phải chỉ đến để bắt toà một tội phạm đã lừa dối tôi ra? Tôi còn sung sướng ông đến cho nó sống đến luôn.

– Tôi chỉ là nghe nói tội phạm tội phạm nào cả.

– Chẳng à? Cô cũng là một phạm nhân trong đó, cũng như tôi. Tôi dám cá rằng cô chẳng gì nó, như chính tôi đây. Nhưng, tôi sao tôi lại là con chiên ghê của gia đình Butler? Có gì đâu, chỉ vì tôi không phù hợp đến các việc tại Charleston trong khi Charleston là tiêu biểu của miền Nam, hay họ nói như vậy. Tôi không hiểu là cô có nhún nhường khó chịu vì tội phạm này không? Phải sống như mọi người

ngồi, có nhiều chuyện vô hình mà mình không có quyền làm. Có nhiều chuyện vô lý làm tôi chán nản quá. Chuyện tôi không chịu cưới cô gái đó, chắc cô đã nghe, chắc là một chút sự chịu đựng của tôi. Tôi sao tôi phải lấy một con nhộng khủng khiếp, chỉ vì một tai nạn xảy ra khi tôi không đưa nó về tới nhà trước khi trở lại? Và tôi sao tôi phải đi cho thằng anh một đống tiền của nó bên cạnh tôi trong khi tôi bên cạnh chính xác hơn? Dĩ nhiên tôi sẽ đi cưới coi là một nhà quý tộc nếu tôi đi cho họ niềm vui và cái chết đó rồi sẽ chết như cho gia đình Butler. Nhưng... tôi muốn sống. Và do đó, tôi còn sống và tồn tại nguy hiểm... khi nghĩ tới thằng em tôi, sống giữa đám ngu độn thánh thiện ở Charleston, và như đến con voi phải nghe lời của nó với những người khác mà không như thánh Cecilia và những cánh đồng lúa bao la của nó... là tôi thấy không hình ảnh đã ly khai cái tập thể đó. Scarlett, tôi sống của người ở miền Nam mình cũ kỹ như chiếc phong kiên thời trung cổ. Là một người là sao nó với tôi. Nó phải bắt đầu thôi và đang bắt. Cô có muốn tôi phải nghe theo những người đi người khác bác sĩ Meade để cho rằng chánh nghĩa chúng ta là chánh đáng và thiêng liêng không? Và cô có muốn tôi hăng máu lên vì tiếng trống trận để với lấy súng rồi xông tới Virginia và để máu cho Marse Robert không? Cô cho tôi là một thằng điên à? Ôm hôn con roi đang quất vào mình không phải là để người ở của tôi. Miền Nam đi với tôi chính còn nán nán gì nhau. Miền Nam có làm tôi suốt chết đói. Nhưng tôi thoát được và tôi đã kiếm khá nhiều tiền như cần họ phải của miền Nam để bù vào cái mất quyền trong người của tôi.

– Tôi cho rằng ông là một kẻ tồi tệ và hám dọa.

Scarlett nói không suy nghĩ. Họ hiểu tôi là của họ đến khi tôi ở tại những cũng để làm nằng nhừ. Bên người tôi quý phái thì người có những hành động điên rồ, những nằng nhừ phải làm như tìm mình đã được chôn theo chính trong khi nó với còn đẹp màu trong lòng người. Và thiên hạ đã giận dữ bao khi thấy nằng nhừ vũ trong hình ảnh.

Người tôi đã nhứu mày tôi khi thấy nằng nhừ thoát ra ngoài khuôn mặt của tôi chỉ một ít thôi. Nhưng nằng nhừ phân vân khi nghe họ đến công vào thành trì tập quán đã làm họ không nằng nhừ không ít. Nằng nhừ phải sống bên cạnh những người tôi giận với lịch sự lúc nào cũng khó chịu khi nghe nằng nhừ nói ra những ý nghĩ riêng.

– Hám dọa à? Không, tôi chỉ là người ở bị bắt lo xa. Có lẽ đi đến đó cũng để nghĩ về hám dọa. Vì những người không bị bắt nhìn xa như tôi thì người bắt họ. Bắt các người dân trung thành nào của Liên bang miền Nam có được một ngàn đô-la trong năm 1861 cũng có thể làm như tôi, nhưng có bao nhiêu kẻ hám dọa bị bắt chấp lấy của họ? Đây này, ngay sau khi căn cứ Sumter thất thủ và trước khi chiến dịch phong tỏa được thi hành, tôi mua hàng ngàn ki lô bông với với giá rẻ một mang sang Anh. Tôi cho của trong một kho hàng ở Liverpool và không bán. Tôi giữ đó cho tới khi các nhà máy dệt ở Anh cần bông với quá phải ngừng thu theo giá của tôi. Tôi cũng sẽ chấp nhận người nào khi bán được một đô-la một cân.

– Thôi, đừng kể chuyện voi đến trên cây.

– Tôi tin là sẽ được giá đó. Bông với bây giờ giá bằng một xu một cân rồi. Tôi sẽ trở thành giàu có khi chiến tranh kết thúc, Scarlett, đó là vì tôi bị bắt nhìn xa... à quên, xin lỗi vì hám dọa. Trước đây, tôi đã từng nói với cô là có hai dịp kiếm

đồng c thời nhieu tìn, mọt - là thời kỳ xây dựng mọt quố gia, hai - là trong khi quố gia đó s p đ . Trố ng h p th nh t thì ki m tìn ch m h n ch có trố ng h p th hai là ki m r t mau. Hầy nh nh v y . Có lúc nó h u đ ng cho cô.

Scarlett chua chất:

- L i khuyên c a ông r t có giá tr nh ng tôi cóc c n . Ông cho là ba tôi nghèo ki t xác à ? Ba tôi có th a tìn đ lo cho tôi, còn di s n c a Charles.

- B n quý t c Pháp ch c cũng nghĩ nh v y cho t i khi lên xe hai bánh c a nhà binh đ vào ch ch t .

oOo

Rhett thố ng b o Scarlett là m c tang ph c trong khi tham đ các ho t đ ng xã h i là mâu thu n . H n thích màu t i sáng nên chi c áo đen và cái khăn tang b ng nhiu dài ch m gót c a nàng làm h n v a bu n c i v a gai m t . Nh ng nàng v n ph i gi b đ tang vì bi t r ng n u nàng m c áo màu mà không ch thêm vài năm n a c ph s xôn xao h n. H n n a, nàng s gi i thích v i m ra sao?

Rhett thành th t b o chi c khăn tang làm cho nàng gi ng nh con qu và cái áo đen làm nàng già h n m i tu i . Nàng l t đ t đ n soi gố ng đ xem có ph i mình gi ng nh m t thi u ph hai m i tám tu i thay vì ch m i m i tám không. H n ch gi u:

- Tôi nghĩ là cô s hãnh di n nhiu h n là c b t ch c làm gi ng bà Merriwether. Và cô s khá h n nhiu n u không mang chi c khăn tang phi n mu n mà ch c lòng cô ch ng phi n mu n chút nào . Tôi cá là trong vòng hai tháng n a cô s b khăn tang đ đ i chi c nón ki u Ba L ê.

Scarlett chán n n khi nghe nói đ n Charles:

- Không đâu. Thôi, đ ng bàn chuy n n y n a .

Rhett quay m t đi, gi u m t n c i . H n s a so n đi Wilmington đ chu n b m t chuy n xu t ngo i khác .

M t bu i sáng mùa h r c r vài tu n sau, h n tr v v i m t h p gi y màu mè trong tay. Sau khi bi t ch có m t mình Scarlett trong nhà, h n m gúi gi y. Gi a l p v i lót là m t chi c nón xinh x n đ n n i Scarlett ph i kêu lên:

- , đ p quá .

Chi c nón b ng n m ng xanh th m vi n l a m àu ng c bích . Quai nón th t đ i c m cũng màu xanh và to g n b ng bàn tay. Vành nón đ c c m lông đà đi u xanh m t và cong cong.

Rhett c i:

- Đ i lên đi.

Nàng phóng mau t i trố c t m gố ng và đ i nón lên, v t tóc ra sau đ l hai tai và th t n d i cầm .

- Ông th y th nào ? Có đ c không?

V a h i, Scarlett v a xoay tròn trên mũi chân và l c l đ u làm lay đ ng m y chi c lông chim. Nh ng trố c khi đố c ánh m t h n xác nh n nàng đã t bi t là mình đ p . Màu xanh c a nón làm cho m t nàng lóng lánh nh hai viên bích ng c .

- , Rhett! Nón c a ai v y ? Tôi mu n mua nó . Tôi đ ng ý tr t c tìn đang có .

- C a cô đó . Còn ai h p v i màu xanh h n cô? Cô không nghĩ r ng tôi v n nh

– Tôi s... tôi s... đ... a ông năm m... i đô-la...

– Nếu cô đưa nó ra thì, tôi chẳng nó xuống mà nó ngay. Họ có sẵn vài buổi lễ cho người nghèo cho linh hồn cô. Chắc chắn là linh hồn cô sẽ được thanh thản sau vài buổi lễ Misa.

Nàng ngừng nói và đi tới ngồi xuống:

– Ông muốn gì với tôi đây?

– Tôi cảm ơn cô bằng những món quà xinh xắn cho tôi lúc cô xiêu lòng và chỉ theo ý muốn tôi... Chắc hẳn là nhàn nhàn và hoa thối, con:

Câu sau cùng hẳn là những cái bà mẹ dạy con làm nàng cười khúc khích:

– Ông tinh ranh lắm và đùa ông luôn luôn học ám. Ông biết chắc là tôi không thể nào thể hiện được một món quà như vậy.

Ánh mặt nhìn vào cái cười ngay cười trong khi tán thưởng sự đẹp của nàng.

– Dĩ nhiên là cô có thể nói với cô Pitty rằng cô đã đưa một màu xanh và kiêu ngạo cho tôi. Rồi nói là tôi đã xoay của cô một năm cho cô đồ-la.

– Không, tôi sẽ nói một trăm đồ-la và cô Pitty sẽ học hỏi và thiên hạ sẽ cho tôi và cho là tôi xài lắm. Nhưng Rhett, ông đừng cho tôi những món quá đắt tiền như thế nữa. Ông thì làm những gì tôi không thể nhận được nữa đâu.

– Thì thế không? Được, tôi sẽ tiếp tục tặng quà cho tôi khi nào tôi còn thích và còn thấy những món làm tăng sự quý trọng của cô. Tôi sẽ tặng cô một chiếc áo dài màu xanh phù hợp với màu nón. Và tôi cũng báo cho cô biết, tôi không thể đi đâu. Tôi đang mê học cô với một món quà để làm cô sa ngã. Hãy nhớ là tôi không bao giờ làm việc phí công và cũng không bao giờ cho một món gì mà không mong có sự đền đáp. Tôi trả lại cái này, tôi vẫn toại nguyện vì điếu đó.

Đôi mắt đen ngòm của hắn dò dẫm cái mặt nàng rồi đi vòng quanh. Scarlett chớp mắt, hỏi sao vậy. Hắn đang muốn sự sống của nàng như là báo trả của Ellen. Hắn sẽ sắp xếp hôn ước tìm cách để hôn, nàng không biết ra sao nữa. Nếu tôi chỉ có thể nhìn thấy chỉ cái nón rồi đem cho một cô gái khác. Và, nếu nàng cho phép hắn hôn như thôi, hắn sẽ mang vài thứ quà khác để hy vọng được thêm một cái hôn. Tôi sao đàn ông cần một hôn, chỉ có một cái hôn. Nhưng khi, sau một cái hôn, họ hoàn toàn mê mẩn với đàn bà, nếu người đàn bà thì ra khéo léo và biết giữ gìn gì sau một hôn nữa. Thì sung sướng biết bao nếu họ si mê nàng và khiến cô vui vẻ như cái, thì người đàn ông. Một, nàng cần cho hắn hôn.

Nhưng hắn chỉ làm gì như muốn hôn cô. Nàng liếc nhìn hắn và thì thầm khuyếch khích:

– Có phải ông luôn luôn được toại nguyện không? Ông muốn tôi trả lại cách nào?

– Rồi sẽ hay.

– Khó lắm, nếu ông muốn tôi kết hôn với ông để đền đáp cái nón này thì nên đừng bỏ cái ý nghĩ đó đi.

Nàng vội vã tháo bỏ trên và vội vã duyên dáng để cô làm cho một chiếc lông trên nón rung rinh.

Rằng hắn trông ngơ ngác đi hàng râu mép như:

– Thưa bà, bà làm cao quá, tôi không muốn lấy bà hay bất cứ ai. Tôi không phải là người thích hợp với chuyện cưới hỏi.

Đoán chắc là hắn sắp gì trò gì đây, Scarlett nói:

– Thì sao! Tôi cũng không để cho ông hôn đâu.

– Vội à ? Tôi sao moi cô tôi cong lên một cách tức cỏi ỉ vội ?

– Ồ !

Nàng kêu lên và liếc nhìn vào gương ng thỷ quỳ thốt môi mình như đang chờ đợi một cái hôn.

– Ồ !

Nàng tôi kêu lên nhìn nĩa, một bình tĩnh và dẽm chân:

– Ông giám đốc nhà tôi. Có gặp ông nĩa hay không tôi cũng biết chứ.

– Nếu cô thốt sự nghĩ vội chốc là cô đã giám đốc bỏ đi rồi. Cui, cô nghĩ sao là làm vội tức khỉ mà. Nào Scarlett, hãy giám đốc lên nón đợi chờ ng tôi cô nghĩ vội tôi và món quà đó đi.

– Đợi ng đợi ng vào cái nón vội.

Nàng vội nói, vội giám đốc nón và lùi ra. Hôn bẻ c theo, cỏi ỉ nhỏ nh và cỏi m ỉ tay nàng:

– Scarlett, cô trễ trễ quá, cô bóp nát tim tôi. Đây vội, tôi hôn cô nh cô mong đợi.

Hôn nh nhàng cúi xuống, râu mép phớt nh má nàng.

– Nào, bây giờ cô có chứ phớt tất tôi đợi giám đốc khuôn phép không?

Môi mím ỉ, nàng nhìn hôn và nhôn thỷ vội thích thú hôn rõ trong đáy một đen ngòm chứ hôn khi nàng biết cỏi. Con ng ỉ gì chứ hay trêu chử! Nếu hôn không muôn cỏi ỉ nàng và cũng không muôn hôn nàng, vội thì hôn muôn gì? Nếu hôn chử ng yêu nàng thì sao hôn ỉ tôi vội ng thỷ ng xuyên và mang theo quà tặng?

– Scarlett, cô nên tất tôi một phớt. Tôi đã gây nh hôn ng xủ cho cô. Nếu cô nhôn ra điếu đó, chứ cô tặng chứ tôi ra khỉ cỏi a ngay... vội cô dám. Khó mà rút ra đợi c. Nh ng chính tôi đã làm cho cô mang tặng xủ.

– Thốt à?

– Bỏi cô không thỷ h? Kỏi tôi bỏi a hôn chứ phớt c thỷ n đó, hôn nh kiểm chứ a cô càng tôi quá ỉm và chính tôi là ng ỉ đáng trách. Ai đã xúi giám đốc cô khiêu vũ? Ai đã làm cho cô phớt nhìn nhôn rút ng chánh nghĩa chứ chúng ta chử ng nh ng không có gì vinh quang mà cũng không thôn thánh, thiêng liêng gì chứ? Ai đã khiên cô nghĩ rút ng bỏi đàn ông chử chử vì nh ng nguyên tức trễ ng rút ng kia toàn là nh ng kỏi điên rút? Ai đã đợi a cô vào tình trễ ng bỏi các bà già kia đàm tiếu? Ai đã kéo cô ra khỉ i thỷ i kỳ tang chứ sủ m hôn nh u năm? Và cuội cùng là, ai đã cảm đợi cô đón nhôn một món quà mà biết cỏi ng ỉ phớt n đoán trang nào cũng không dám nhôn?

– Thuyết n trễ ng Butler, ông trễ trễ cao quá. Tôi chỏi a hôn làm nh ng chủy n tôi bỏi xủ xa đợi n thỷ, nh ng n u tôi có làm đi nĩa thì cũng không phớt là do ông m m ý đâu.

Một hôn bỏi ng sủ m xu ng:

– Không chứ đâu. Nếu chử ng có tôi, bây giờ cô cỏi là bà quỳ phớt đau khỉ chứ a Charles Hamilton và đợi c rút ng rút bỏi nh ng công tác săn sóc thỷ ng binh. Tuy nhiên...

Nh ng Scarlett không nghe thêm nĩa vì đang bỏi ng m mình trong gương, nghĩ tức chủy n có trễ đợi chi chứ nón m ỉ n y ngay chiếu nay đợi tức bĩnh viển và tặng hoa cho các chiển sĩ vội a bình phớt.

Cho dù có sủ thớt trong câu sau cùng chứ a Rhett, nàng cũng không nhìn nhôn.

Nàng không nhận thấy là chính Rhett đã mua toang cái công từ góa bà và trả nàng với với ít do đó biến thành một nỗi hoang vắng trên bao nhiêu thiêu nữ của chàng khác, trong khi nhận ngày giờ đi dạo hoa khôi của nàng đã trôi qua lâu. Nàng cũng không nhận thấy vì bản nh hình ảnh của nàng đã đi quá xa khỏi nhận thấy gia huấn của Ellen. Sự biến đổi xảy ra từ từ, chậm rãi đến nỗi nàng chàng nhận thấy có gì liên quan tới Rhett. Nàng không biết rằng chính vì sự khích lệ của họ mà nàng đã vượt qua một bên nhận thấy dĩ nhiên nghiêm khắc của Ellen đã cố mua làm cho nàng trở thành một phụ nữ đáng kinh cao quý.

Nàng chỉ có chiếc nón mà nàng yêu thích nhất trên các thị trấn nay trong khi nàng khi đi phố thì mua xu. Nàng chàng thấy là Rhett nhất định phải yêu mình, dù họ có nhìn nhận hay không. Và chàng nhận là nàng sẽ có cách để biến họ thú nhận. Hôm sau, Scarlett lái ngựa ra trước cửa ngõ, mỉm cười một mình mà kẹp tóc, chờ đợi cho đến khi một người tóc mái mà Maybelle và đi thăm chàng ở Richmond và cho biết là đã trở thành phong trào thị trấn đó. Người tóc đen của cô tên là "Mèo, chuốt xù và chuốt lốt" rất khó chịu. Tóc phải rất ngay ngắn và búi thành ba lọn và ba cái khác nhau. Lọn lớn nhất là "mèo", lọn nhỏ nhất là "chuốt xù". Còn hai lọn nhỏ ở dưới, chỉ có lọn "chuốt lốt" là cần sút thì sút lui, để gọn. Dù sao, nàng cũng nhất định phải hoàn thành búi vì Rhett sắp tới dùng bữa tại nhà và họ thì luôn luôn chú ý và bình phẩm rất xác đáng về các kiểu tóc thị trấn.

Trong khi loay hoay với mái tóc búi ngang bình, trán đỏ mề đay mề hôi, nàng nghe có tiếng chân nhè nhàng từ ngõ dưới và biết là Melanie đã trở về nhà.

Và khi nghe thấy tiếng bước chân đó họ liền lên thang lầu từ ngõ hai bên cửa, nàng dùng tay lái, biết ngay là có chuyện bất lành vì thường ngày Melanie đi ngang rất nghiêm trang. Nàng chàng thấy mái tóc của ra và Melanie chàng vào vào, một đôi bạn và sự sống như một đứa bé và phạm tội.

Và đúng lúc đó, Melanie nghe thấy tiếng cười khúc khích, rên rên:

– Scarlett, cô có nhà không? Ồ, tôi xin Chúa! Cháu xấu quá, chàng chàng một.

Suýt nữa chàng đã nhận thấy. Bác Peter còn đưa sự nói với cô Pitty.

– Nói cái gì?

– Nói là chàng đã tiếp chuyện với cô... cô...

Melanie dùng khăn tay quệt mặt mình và tiếp:

– Với người đàn bà tóc đen tên Belle Watling.

– Sao, Melanie!

Scarlett hoảng kinh kêu lên rồi sợ hãi nhìn chàng.

Belle Watling là người đẹp nhất tóc đen mà nàng đã gặp hôm đầu tiên tại Atlanta và họ nhận là kẻ mang tai tiếng nhất. Theo chân quân đội, gái điếm tràn ngập Atlanta, nhận thấy có Belle là một bất hạnh của việc mái tóc đen chói và y phục vô cùng sang trọng của nó. Rồi ít khi xuất hiện ở phố Cây Đào hay các vùng quanh đó, mà họ nhận thấy là các bà các cô đang đến với vàng bạc qua đường bên kia, họ tránh. Vậy mà Melanie đã tiếp chuyện nó. Bác Peter gật đầu là phải.

Melanie nhận:

– Chàng chàng một nỗi cô Pitty biết đến. Cô sẽ khóc suốt ngày rồi đi nói với một người và danh giá chàng tiêu tan hết. Nhận thấy có phải là điều của chàng đâu. Chàng... chàng không thể tránh mặt cô ta. Làm như vậy là ác quá. Scarlett, chàng... chàng thấy họ hay cô ta. Chàng nghĩ không biết có phải vì vậy là xấu không?

Nhưng Scarlett có cần gì phải biết thì khía cạnh đó của cô vẫn đúng. Cũng như phần đông các phụ nữ ngày xưa và có giáo dục khác, nàng tò mò muốn biết chuyện các cô gái điếm.

– Cô ta muốn gì? Ắn nói ra sao?

– Ồ, cô ta nói năng không đúng cách, nhưng chuyện là cô ta cần gì cho lịch thiệp, thì nghĩ quá. Chờ ra khỏi bệnh viện không thấy xe và bác Peter nên chờ thêm vài. Lúc chờ đi qua sân nhà họ Emerson, cô ta đứng bên hàng rào nhìn ra. Thấy Chúa, cô nhà Emerson đứng đi Macon thôi! Cô ta mỉm cười: "Bà Wilkes, xin bà cho tôi nói chuyện một phút". Chưa hiểu rõ thì sao cô ta biết tên chị. Chị chị nghĩ thì chuyện bắt chuyện ngay như thế... quá, Scarlett, một cô ta buồn thì quá và có vẻ khờ trong câu. Vài giây, cô ta mặc áo đen và nhìn son phấn gì đó... trông cũng đáng hoàng chứ mái tóc đen. Chị chị a kíp nói gì thì cô ta tiếp: "Tôi biết không xứng đáng nói chuyện với bà, nhưng tôi đã cần nói với con công cái già Elsing, vậy mà một người tôi ra khỏi nhà thờ này".

Scarlett cười khúc khích:

– Cô ta kêu bà là công cái già họ?

– Đúng là em, không phải là chuyện đùa đâu. Đúng là như cô... người đàn bà đó muốn làm một cái gì cho bệnh viện... em có thấy người đàn bà không? Cô ta thấy người sẵn sàng thì người bình thường buồn sáng... bà Elsing muốn nghe thì đó đã nghe từ xưa rồi, bà nói ra lệnh cho cô ta rời khỏi bệnh viện ngay. Và cô ta nói: "Tôi cũng muốn làm một cái gì có ích cho. Nhưng tôi không phải là dân miền Nam yêu nước sao?" Em biết không, nghe bao nhiêu đó là chị chị mừng rồi. Một người muốn phải vì cho chánh nghĩa không phải là kẻ hoàn toàn xấu. Chị nghĩ vậy, em thấy có đúng không?

– Trông thì, chị nghĩ gì thì nghĩ có sao đâu. Cô ta còn nói gì nữa không?

– Cô ta cho biết là đã quan sát nhiều bà họ hàng ngày thì giúp bệnh viện và nghĩ là... một chị nhìn thì nên đón chờ. Cô ta có một ít tiền muốn góp vào quỹ của bệnh viện và không muốn cho biết cái ai biết thì tiền đó từ đâu ra. Cô ta báo nói với bà Elsing biết rồi xuất xứ tiền thì bà nói không nhận đâu. Vậy đó là tiền gì? Muốn nghĩ như vậy, chị suy nghĩ tiếp đi. Nhưng chị biết rồi và ái ngại quá nên không nói đi. Chị nói: "Cô tiếp tục" hoặc là nói vài lời bày tỏ nào đó. Cô ta cười: "Bà muốn đúng là con của Chúa" và cô ta dúi cái khăn tay bên thêu nhai vào tay chị. Ui da, em có nghe thấy mùi nước hoa nhai không?

Melanie đứng ra một chiếc khăn tay đàn ông để cô cất gút lại để bên và sạch nước mùi dấm thơm.

– Cô ta cảm ơn chị và nói cái gì như là muốn tuấn cô ta sẽ đem giúp thêm một ít tiền, và chính ngay lúc đó bác Peter lái xe đến và bắt gặp!

Melley khóc òa lên rồi vui đứng vào ghế.

– Khi nhìn ra người đi đứng chung với chị, bác quát lên: "Có chuyện lên xe ngay không?". Thấy trợn mắt thì giận, chị có bày quát tháo như vậy đâu. Dĩ nhiên là chị phải lên xe liền. Đúng đó người bác cũng mừng như tất nhiên vào một chỗ mà không cho chị phân trần gì cả. Bác còn đưa là sẽ mời với cô Pitty. Scarlett em làm ơn xưng danh ở nhà này bác đứng nói với cô. Có lẽ bác chỉ chờ nghe em. Đợi cho cô biết, chị cô không sợ người. Em giúp chị nghe?

– Đúng là rồi. Nhưng mình nên coi cô ta giúp được bao nhiêu. Coi bà khá như này. Nàng vẫn nói với một gút khăn trút ra gì người một đứng thì bên vàng. Melanie

sống sót khi vò a đến xong:

– Scarlett, tôi năm chục đô-la ư n! Lũ tôi toàn bưng vàng! Em nghĩ là có nên giúp các chị n sĩ bưng cái th ... cái món ti n ... làm ra theo cách đó không? Em nghĩ là Chúa có th thông c m cho lòng yêu n c c a cô ta và s tha th hay không? C m i l n nghĩ t i còn quá nhi u th mà bnh vi n c n t i ...

Nh ng Scarlett có nghe th y gì đâu. Nàng đang gi n đ nhìn chị c khăn tay b n th u, c m th y nh b s nh c . m t góc khăn tay có thêu m y ch đ u c a m t tên "R.K.B.". Trong t áo c a nàng cũng có m t cái khăn gi ng y nh v y, cái khăn mà Rhett Butler m i hôm qua đã cho nàng m n đ bó m y cành hoa d i mà h đã cùng đi hái . Nàng đnh s tr l i cho h n t i nay nhân dịp h n đ n dùng b a .

V y là Rhett đã l ng nh ng v i cái đê ti n Watling đó và cho i ti n . Và chính s ti n đó bây gi đem hi n cho bnh vi n . Ti n vàng ki m đ c nh cu c phong t a . V y mà h n còn tr n tráo nhìn vào m t m t ph n n t na sau khi đã t ng t u v i m t t không ra gì ? Đã v y nàng l i còn tin là h n đã yêu mình! S ki n tr c m t ch ng t là không ph i v y .

Gái làng ch i và nh ng gì liên quan t i h đ u là nh ng v n đ bí n và t c b c đ i v i nàng . Nàng bi t là đàn ông lui t i v i h ng ph n đó vì nh ng lý do mà m t ng i đàn bà cao quí không đ c đ c p t i - hoc có nói t i đi n a thì ch x m xì m t cách gián ti p hay ám ch xa xôi. T tr c, nàng c nghĩ ch có h ng đàn ông t i t m i đi l i v i l o i gái x u xa. Nàng tin t ng r ng h ng đàn ông sang tr ng - t c là nh ng ng i nàng g p trong các ngôi nhà đ ng đ n hoc đã t ng khiêu vũ v i nàng - không bao gi làm chuy n đê ti n đó . Bây gi m t cánh c a m i m ra khi n t t ng nàng đ i khác, và cái chân tr i m i đó đáng ghê t m làm sao. Có l t t c đàn ông đ u nh th ! H b t bu c v h ph i đoan chính trong khi h giao ti p v i h ng đàn bà h ti n . , đàn ông m i ghê t m làm sao, và Rhett Butler chính là k đáng ghê t m nh t!

Nàng mu n dùng chị c khăn tay b n th u đó ném vào m t h n r i đ u i h n ra kh i nhà và ch ng bao gi , ch ng bao gi ti p chuy n h n n a . Nh ng không, dĩ nhiên là nàng s không làm nh v y . Nàng s ch ng bao gi , ch ng bao gi đ cho h n bi t là nàng đã nh n ra s hi n di n c a h ng đàn bà t i t đó, l i càng làm nh không bao gi bi t h n lui t i v i h . Nàng gi n đ nghĩ: "Ph i chi mình không thu c h ng ph n quí phái, mình s cho cái tên b t l ng đó bi t tay".

R i v i chị c khăn tay vò nùi, nàng xu ng l u ra sau b p tìm bác Peter. Đi ngang qua lò a, nàng ném cái khăn vào và ch bi t đ ng nhìn v i đôi m t long lên sòng s c vì b t l c cho t i khi chị c khăn cháy r i

Ch o ng XIV

Đ u mùa h năm 1863, hy v ng l i dâng cao trong lòng m i công dân mi n Nam. M c đ u ph i s ng kh c kh v thi u th n, m c đ u ph i ch u n n đ u c tham nh ng, không qu n ng i ch t chóc, bnh t t v c nh th m não c a h u h t m i gia đình, mi n Nam m t l n n a l i tuyên b "Ch m t chi n th ng n a là chi n tranh k t thúc" và l n n y lòng hân hoan tin t ng còn mãnh l i t h n mùa h năm qua. Quân Yankee không ph i đ b đ p tan nh ng r i chúng cũng s b

đẹp nhất.

Giáng sinh năm 1862 là một dịp vui mừng cho Atlanta và cho cộng miền Nam. Quân đội Liên bang miền Nam đã ghi được một chiến thắng lẫy lừng trong trận Fredericksburg và quân Yankee đã thâu tóm được hàng ngàn người lính và ngựa. Bị thương, mệt mỏi và đói khát, và thậm chí Chúa đã đem tình thương. Đoàn quân mặc áo nhuộm màu nâu đã tỏ ra chiến đấu dũng cảm, các tướng lĩnh đều chết dũng cảm, và mệt mỏi và đói khát họ cũng chiến đấu mùa xuân sắp tới, bị quân Yankee sẽ hoàn toàn bị đánh tan.

Mùa xuân tới, chiến đấu tiếp diễn. Tháng năm, quân đội Liên bang lại thắng trận ở Chancellorsville. Miền Nam reo hò hân hoan.

Trong một trận chiến hân hoan, cuộc chiến kích cả đoàn kỵ binh Bắc Mỹ bị đánh tan.

Thiên hạ lại cười đùa, vui vẻ vào lòng nhau và nói:

– Đúng vậy mà! Khi Lão Tướng Nathan Bedford Forrest chưa ra tay là thì nó chết còn nó chết!

Hôm tuấn tháng tới, đội tá Streight và một ngàn tám trăm kỵ binh Yankee bắt đầu kéo vào Georgia, định đánh úp Rome, thành phố nằm cách sáu chục dặm Bắc Atlanta. Họ định cắt đứt tuyến sinh tồn ở Atlanta và Tennessee rồi sau đó đánh thọc vào Atlanta để phá hủy các xưởng máy và kho quân nhu tập trung tại thành phố chủ yếu của Liên bang miền Nam này.

Nhưng tướng Forrest với quân sẽ bắt gặp một phen ba quân Yankee như một toàn kỵ binh là vậy! Đã chặn được địch trước khi tới gần Rome. Ông tướng công liên tiếp ngày đêm và sau cùng bắt sống toàn bộ lực lượng địch.

Tin mừng chiến thắng bay về Atlanta cùng lúc với tin thắng trận Chancellorsville. Cả thành phố rung chuyển với một niềm vui mừng. Chancellorsville là một chiến thắng quan trọng, nhưng việc bắt sống toàn bộ kỵ binh của Đội tá Streight khiến cho quân Yankee bị coi như sụp đổ.

Dân Atlanta khoái trá bỏ nhau:

– Đúng vậy mà, đội với Lão Tướng Forrest bọn chúng chết là những miếng ngon.

Vào mùa xuân với Liên bang miền Nam như thấy triều lên, khi dân chúng mừng đến hết hạn. Nhưng thất bại, quân Yankee được quý tộc Grant đã vây hãm Vicksburg tập trung tuấn tháng năm. Và sự thất bại là miền Nam đã mất mát lớn lao vì "bộ trưởng đá" Jackson đã bắt tướng trong trận Chancellorsville. Cùng là Georgia đã mất đi một trong những đứa con anh dũng khi Danh Tướng T. R. R. Cobb trận ở Fredericksburg. Nhưng quân Yankee cũng chưa bao giờ bắt được một người ở Fredericksburg và Chancellorsville. Thế nào rồi chúng cũng phải chịu đựng hàng và khi đó chiến đấu tàn khốc này sẽ chấm dứt.

Tháng bảy đến với những đội đi, rồi sau cùng được các đội vẫn xác nhận là Tướng Lee đã tiến vào Pennsylvania. Lee đã vào lãnh thổ địch quân! Lee sẽ rút quân về phía chiến đấu! Đây chính là cuộc chiến cuối cùng!

Atlanta sung sướng tột độ và nóng lòng phục hồi. Bị quân Yankee sẽ hiểu rằng họ là chiến tranh trên đất nhà, sự thất bại của họ cũng là nhiều bị tàn phá, trâu bò bị cướp đoạt, nhà cửa bị thiêu hủy, trai tráng bị cầm tù và đàn bà trẻ con đói khát.

Hành động của quân Yankee ở Missouri, Kentucky, Tennessee và Virginia ai cũng rõ. Ngay tại trẻ con cũng có thể thấy họ thù họ sẽ hãi kinh lòng.

những hành vi dã man của chúng ở những vùng bị chiếm đóng. Atlanta đã đông nghịt dân tị nạn từ miền Đông Tennessee đổ tới, và dân Atlanta cũng đã nghe họ kể lại những đau khổ mà họ đã trải qua. Ở đó, người ở trung thành với Liên bang miền Nam rất ít và bàn tay chiếm tranh đã những người giáng xuống họ cũng như đã giáng xuống những người tị nạn bang theo đường ranh Nam-Bắc, láng giềng họ căm thù nhau và anh em sát hại nhau. Những người dân chiếm nọ nọ y đều mong đợi các thủy Pennsylvania cháy rồi, ngay cả các bà quý tộc cũng bị u lù mặt sù thích thú ghê rợn.

Những khi được tin từ ông Lee đã ra lệnh không được xâm phạm tới tài sản của dân chúng Pennsylvania, cả người bốc súng binh và quân đội phải đứng chờ đợi đáng thì dân miền Nam hoàn toàn ngờ ngạc... Nếu không phải là người ở nọ uy tín, chắc hẳn ông khó tránh khỏi bị phản đối. Tại sao lại ngăn cấm binh sĩ cả người đi những kho hàng vĩ đại của xứ Pennsylvania trừ phú đó trong khi bị đối của ông đang đói rách và quá cần giày vải, quần áo, người a la.

Darcy Meade hỏi với cho bác sĩ Meade. Đó là lá thư được coi như tin tức đầu tiên mà Atlanta nhận được từ đầu tháng bảy và được chuyển tay họ từ người nọ sang người khác làm nên dĩ nhiên mặt mày họ bình.

"Thưa ba, ba có kiếm đâu ra cho con một đôi giày không? Con đã rách chân không thể hai tuần nay và không sao kiếm được một đôi giày nào khác. Nếu chân con không quá to, con có thể mua giày xác chết của người Yankee như các bạn con đã làm, những người giết con và nên chúng ta tìm được một tên Yankee nào có cả chân bằng con. Nếu có giày, ba đừng ngại theo bạn cuốc, vì người ta sợ lấy một đôi giày mà mình cũng không biết làm sao khi họ đi. Các bạn họ Phil đi xe ngựa mang cho con. Đưa cho con sẽ cho biết sau. Ngay lúc này con cũng chưa biết sẽ đi đâu, ngoài việc đi con đang tiến lên hướng Bắc. Hiện thời con đang ở Maryland và ai cũng nói tiến vào Pennsylvania.

Thưa ba, con nghĩ là chúng ta sẽ được dịp trở đưa bạn Yankee những người đi lính bạn không nên. Riêng con, con không sợ bạn khi thấy thích phóng hỏa một vài nhà của bạn chúng. Hôm nay tôi con đi qua một cánh đồng bạn mệnh mông mà chắc ba chưa thấy bao giờ, chúng ta không có thể bạn tại như thế đâu. Thú thật với ba là chúng con đã bị lên mặt sự bạn ấy, vì quá đói. Chắc là đi lính không biết được. Những bạn giúp được bao nhiêu. Binh sĩ họ họ từ đầu bị kiệt lực nên bạn sẽ làm bệnh trầm trọng hơn. Bị kiệt lực đi được còn khó hơn còn là bạn họ chân. Ba nên rán kiếm giày cho con. Con đã lên đi ướm rồi và mặt ông đi ướm cần phải có giày, dù không có quần áo hay ngũ vị mĩ".

Thưa rồi quân đội tiến vào Pennsylvania... Đó mới là đi quan trọng. Chắc một chiếm thời gian nọ là chiếm tranh chiếm đất và Darcy Meade muốn bao nhiêu giày cũng có, trai tráng sẽ trở về, mới người ở lại họ như phúc như xưa. Mặt bà Meade mặt lúc nghĩ tới thời gian con đi lính trở về và mãi bên bà.

Ngày ba tháng bảy, họ thấy tin tức liên miên Bắc đất nhiên im lặng. Sự im lặng đó kéo dài đến trưa ngày bốn thì những bạn phúc trình rồi rồi và mặt mặt được gọi và thấy hành dinh Atlanta. Được những mặt trở lại ác liệt đã xảy ra ở Pennsylvania, gần một thành phố như tên Gettysburg một trận đại quy mô với toàn thể đoàn quân của người tướng Lee đổ chiếm. Tin tức đưa tới thì mặt họ và chầm chậm vì trận đánh diễn ra trong lòng đất đẫm máu và những bạn báo cáo đầu tiên phải qua Maryland, được tiếp nhận ở Richmond rồi sau đó mới về Atlanta.

Lo âu và sợ hãi lan tràn khắp thành phố. Không biết chuyện gì đã xảy ra thật là đáng sợ. Các gia đình có con ngoài mẹ thì trốn dưới hầm lòng chảo nguy hiểm cho con họ không có mặt ở Pennsylvania như những gia đình dưới biết chết ngay ở thân của mình cùng mẹ thì trung đoàn với Darcy Meade thì nghĩ rằng tuyên bố đó là một vinh quang khi được tham dự một trận chiến lớn để tiếp tan bọn Yankee.

Tôi nhà cô Pitty, ba người đàn bà cùng nhìn nhau, không che giấu được nỗi lo âu. Ashley cùng mẹ thì trung đoàn với Darcy.

Một số tin báo từ những người lo báo ngày mừng năm, không phải tin tức miền Bắc mà là tin tức miền Tây tức là Vicksburg đã thất thủ, sau một thời gian dài vây hãm và nhốt với là toàn bộ vùng lưu vực sông Mississippi, từ Saint Louis tới New Orleans đều nằm trong tay quân Yankee. Liên bang miền Nam đã bắt đầu. Nếu vào lúc khác, tại biên giới có thể làm cho Atlanta rơi vì sợ hãi. Nhưng bây giờ, họ không quan tâm mấy về Vicksburg. Họ đang nghĩ tới những người ở Pennsylvania, đang cố đánh trận cuối cùng. Vicksburg thất thủ không có gì thật khác nhau từ những người ở miền Đông, nơi có các đô thị lớn như Philadelphia, New York và Hoa Thịnh Đốn. Nếu chỉ một người ở những thành phố đó, miền Bắc sẽ hoàn toàn tê liệt và sẽ xóa nhòa sự tồn tại của vùng lưu vực Mississippi. Thì giờ chậm rãi trôi qua và cái bóng đen ngòm của tai nạn buồn rầu trên thành phố, che mờ ánh sáng mặt trời đến nỗi dân chúng hết sức ngạc nhiên khi nhìn lên, thấy trời và nước trong xanh thay vì tối ám. Phố nhộn nhịp khắp nơi, trên thềm nhà, dưới đường họ gặp ngay cả gia đình họ gặp nhau, cả gia đình ra mình can đảm. Nhưng những người đi đến để đưa cho riêng họ những người Lee đã chết trong thềm bãi và một danh sách những người vong mạng dài đến nỗi họ không thể mang với, gia đình họ những người con đi đến bay lơ lửng khắp nơi trong thành phố. Ban đầu, dân chúng cố không tin những lời sợ hãi lây lan từ những người nói sang người khác rồi mau và rồi tất cả đều đổ xô xuống phố, chen lấn mua báo, xông vào những hàng dinh đòi biết tin tức, dù là tin chong lạnh cũng được.

Tên đám đông tập ở nhà ga, hy vọng tin tức được mang về bằng xe lửa.

Tên đám đông chờ đợi ngay cửa sổ Báo dưới, trước những hàng dinh, trước những cánh cửa khóa kín cửa các tòa báo. Đám người ở những yên ngựa cách xa lòng, càng lúc càng có nhiều người đi im lìm khắp nơi. Không một ai hé miệng. Thành phố có tiếng một ông lão hỏi thăm tin tức, trong khi tất cả đều lặng thinh lắng nghe những câu trả lời không thay đổi:

– Không có tin gì mới. Đang đánh nhau.

Đám đông các bà đang đứng họ gặp ngay xe càng ngày càng nhiều ra. Sự nóng hừng hực của những thân người đi đứng sát nhau và biết được bước lên gây nên tình trạng gần như nghẹt thở. Chừng ai nói một lời, những người gặp nhau một cái mét của họ đã đưa cho thấy sự lặng thinh đó còn nhiều ý nghĩa hơn những lời than van.

Gần như chúng có một gia đình nào ở Atlanta là không có một đứa con, một anh em, một người cha, một nhân tình họ gặp người đang tham chiến ở Pennsylvania. Tất cả đều chờ đợi một tin buồn. Họ chờ đợi cái chết của người thân họ không tin biết trốn. Thân nhân họ có thể đang chết trên những đống cháy ở Pennsylvania. Dù cho ngay bây giờ, binh sĩ miền Nam có ngã gục như hoa mận dưới chân ngựa, những chánh nghĩa mà họ đang tranh đấu

nhất định phải tìm thấy. Hàng ngàn người có thể ngã xuống như ngựa mau như ngựa mồi, hàng ngàn người khác trong bộ quân phục xám sẽ tiếp diễn và đi tới trên thay thế. Nhưng người này thì đâu đó không ai biết. Họ chỉ biết một cách chân xác, như họ đã biết có Thiên đường ở thiên đàng, rằng Đấng tối thượng Lee là một nhân vật thần diệu và quân đội Virginia vô địch.

Scarlett, Melanie và cô Pittypat ngồi trên các cửa văn phòng tòa soạn báo "Daily Examiner". Vì xe đã hỏng nên cả ba đều phải che dù. Tay Scarlett run động như cây dù lật lật theo. Cô Pitty thì quá buồn lòng như ngựa Melanie thì cảm thấy yên như pho tượng gỗ có đôi mắt càng lúc càng mở to hơn. Cả ba đều duy nhất cả Melanie trong hai giờ liền là lấy lại được vẻ bình thường trong túi trao cho cô Pitty. Và lần đầu tiên Melanie nói với cô mình buồn như một giờ ngang ngang:

– Đây, cô cảm thấy đi và người khi nào cảm thấy buồn như. Cháu cho cô biết là nếu cô xấu, cháu sẽ bỏ bác Peter cho cô với như là một mình, vì cháu không thể rời khỏi này trước khi cháu nghe tin với ... cháu nghe tin... Và cháu cũng không thể để Scarlett rời khỏi khỏi này ...

Scarlett không có ý định rời đi mà nàng có thể biết được những tin tức đầu tiên về Ashley, không bao giờ, dù cô Pitty sắp chết cũng vậy, nàng không thể rời khỏi khỏi này. Ashley đang chờ đợi một tin nào đó, có thể đã chết và chỉ có tòa soạn thì báo này mới có thể là nơi nàng biết ra sự thật.

Nàng nhìn quanh đám đông, nhìn ra các thân phụ và lắng nghe. Bà Meade nón lách qua một bên đang ôm trong lòng đứa con trai mới chỉ lăm tuôi, thằng Phil. Chàng McLure đang cảm thấy đôi môi run rẩy để che giấu rằng họ. Bà Elsing ngồi thẳng lưng như một bà mẹ xứ Sparta, nếu không vì mấy chiếc kẹp tóc cài trên tóc nàng khó mà đoán được cô nàng lo lắng vì mấy chiếc kẹp tóc cài trên tóc nàng, và Fanny Elsing một trẻ con buồn chán như xác chết (chúng không phải lo cho ông anh Hugh của cô. Có lẽ là vì một ý trung nhân nào đó đang ở ngoài một trẻ con mà không ai biết?). Bà Merriwether ngồi trên xe vút ve bàn tay của Maybelle. Maybelle đã gần ngày sanh và dù đã được che khăn trên thân, cô ta cũng không khỏi xấu hổ khi phải ra ngoài trong tình trạng đó.

Tôi sao cô ta lại lo lắng quá vậy? Có ai nghe nói biết ở Louisiana tham chiến ở Pennsylvania đâu. Anh chàng Zouave của cô ta chỉ có vài phút này với còn yên lành ở Richmond mà.

Người ở ngoài bãi đám đông buồn như nháo lên, họ như đang chờ cho Rhett Butler đang chờ đợi một tin cho người của mình về phía cô Pitty. Scarlett nghĩ thầm:

"Hắn gan lắm nên mới dám đi đây mà không sợ đám đông có thể xé xác hắn ra vì cái tội không có quân phục".

Khi Rhett tới, Scarlett nghĩ có thể chính nàng là người đầu tiên xé nát hắn ra. Tôi sao hắn dám ngồi trên con ngựa quý kia. Với đôi giày bóng loáng và bộ đồ trẻ trung thì xinh, một mây như nhún nhún, miệng phì phèo một điệu cười gà đét tiếu, trong khi Ashley và những người khác đi chân không, mình ướt đầm mồ hôi, đói khát và buồn sinh lên vì các chàng đau ruột?

Nhiều ánh mắt gay gắt ném về phía hắn khi hắn cầm chén lên đi qua đám đông. Mấy ông già béo béo trong miệng, và bà Merriwether, người không hề sợ biết chuyện gì, đứng bật lên và hét lên với một giọng điệu đanh:

– Thằng đó u c !

Rhett không buồn nhìn tới ai như người đi đó nón cúi chào cô Pitty và Melanie rời đi

– Cô có thấy đây là lúc thích hợp nhất cho bác sĩ Meade đến nói chuyện với con ó đang kêu oang oác trên lá quế kìa chứ không ?
Thế nên kinh đang căng thẳng, Scarlett quay phớt lờ đi như muốn con mèo vờn a thấy chuốt. Nhưng rồi chị em nghĩ sẽ phải ra khỏi phòng ngủ này bèn ngỏ ý mời anh đi. Họ bèn nói:

Những người đi đến gần nghe rõ họ nói cùng lo lắng xôn xao và đám đông nhao nháo lên, định chờ đợi trước cổng Whitehall để đưa họ về. Họ chỉ mỉm cười khi yên ngựa, đưa tay lên và kêu lớn:

- Chờ một phút mà thôi, thưa bà. Bên báo cáo đó đã đưa các giấy tờ đi tòa soạn rồi. Nhân viên ghi chép. Viên Thiệu tá phách trách vì các nhà không muốn thông báo trước các khi in xong, sẽ dân chúng sẽ phá sập tòa soạn vì muốn biết sự thật. A! Đây rồi!

Chợt nghe có tiếng rên siết, nàng quay lại và thấy Fanny Elsing đang gõ cửa vào lòng mình, bên danh sách những vong đang phớt phớt đi dần trên sàn xe. Cặp môi dày của bà Elsing run run khi đưa con gái ngẩng lên và ôn tồn báo ngỏ với bà ích:

Scarlett liếc nhanh vào bảng danh sách. Hugh Elsing không có tên trong đó. Vậy là Fanny chắc đã có một ý trung nhân nào và anh ta đã chết. Đám người đi ngang lên ngang cho bà Elsing đi qua, theo sau là chiếc xe mây hai bánh của chị em McLure. Cô Faith đang cầm cốc trà, một trái nho đã và lộn độn trên đầu gối, môi cô ta mím chặt để lờ phớt hàng rặng nhô. Cô Hope, một nhóc người đi chết, người đi thủng lủng ngay bên cạnh, tay nắm chặt váy của cô chết. Họ nhón gậy hờn đi. Thấy em Dallas, người đi thân thu nhỏ duy nhất của hai cô gái giỡn đã từ từ trở lại. Maybelle vui mừng kêu to:

- Oh, bà Meade à i! René ch' a...

– Melly, ch nh n xem! ... Bà Meade, ch  c Darcy không b ...?

– Má, má, sao vậ y má ?

– Bầy giẻ nó chằng còn cịn mang giày nà a .

Melly kêu lên, và a sụt sùi khóc và a đẩy đẩy cô Pitty sang vai Scarlett và xuống xe đi thẳng tới chỗ bà và bác sĩ Meade. Thằng Phil cũng ngạc nhiên vì nó cũng đã trông thấy bà rồi.

Bà Meade b  u ch  t l  y tay con nh  s  n  bi  n m  t v  ngh  n ng o bu ng th ng m  t ti  ng:

Melanie leo lên xe, nắm lấy tay bà . Nàng xin gĩa gĩa:

Nàng quay sang Scarlett trong lúc thò ng Phil cò m l y dây cò ng:

Chiếc xe len lỏi qua đám đông bất động giơ tay tán. Vài bà mẹ ngơ ngẩn nhìn con mình, nhưng hầu hết đều sợ hãi. Những người khác thì vì tai họa đã giáng xuống họ quá nhanh chóng. Scarlett cúi xuống để kiểm tra bên danh sách lem lũm, dò tìm tên các người quen. Ashley đã bình yên thì nàng có thể nghĩ tới người khác. Bên danh sách dài thòm thối. Tên thật mà Atlanta và cả xứ Georgia đã gánh chịu quá thối thối ng ng.

"Fontaine-Joseph K., binh nhì" Joe! Anh chàng th ́p bé hay gi ́n d ́i i ́y . V ́ anh v ́ a m ́ i sanh.

Nhưng vậy sau, có lẽ ông ta sẽ thù hận nghĩ rằng mất tên đầu cu làm gì có quyên đem tin cái chết của anh hùng.

oOo

Scarlett dìu cô Pitty vào giường sau khi cho uống một ngụm rượu u hâm nóng. Nàng giao cho con bé p và Prissy săn sóc cô rồi thì ng đến nhà bác sĩ Meade. Bà Meade và thng Phil đã lên lầu cho bác sĩ v, cho Melanie ngồi trong phòng khách, nói chuyện nhỏ nh v i m t s lảng gi ng đ n chia bu n. Melanie đang b n r n s a l i chi c áo tang mà bà Elsing v a cho bà Meade m n. Trong nhà đã n ng n c mùi hăng h c c a áo qu n đang đ c nhu m đen. Ch b p v a thút thít khóc v a cho qu n áo c a c gia đình bác sĩ Meade vào thùng gi t to l n.

Scarlett h i nh :

– Bà y th nào ?

Melanie đáp:

– Không m t gi t n c m t. Th t là đau đ n khi m t ng i đàn bà không th khóc đ c. Ch không hi u t i sao đàn ông có th ch u đ ng h t m i th mà không khóc. Ch đoán là h nhi u ngh l c và can đ m h n mình. Bà y nói s t mình đi Pennsylvania đ mang xác Darcy v. Bác sĩ Meade không th b bnh vi n đ c.

– Nh v y nguy hi m l m. Sao không đ thng Phil đi ?

– Bà y s c u ta s đ u quân, n u không có b à theo sát m t bên. Em bi t là tác c a Phil l n h n tu i, không ch ng s p có lnh g i nh p ngũ thanh niên m i sáu tu i nay mai.

L n l t s ng i đ n chia bu n đ u cáo t, ch còn Scarlett và Melanie l i may vá trong phòng khách. Melanie bu n nh ng đi m tĩnh, n c m t nh gi t xu ng m nh v i trên tay. Hi n nhiên là cô không nghĩ r ng chi n tr n v n ti p đ n và bi t đâu Ashley cũng đã ch t r i. Scarlett đang l ng l không bi t có nên thu t l i v i Melanie nh ng l i c a Rhett hay là gi kín riêng mình. Cu i cùng, nàng quy t đnh không nói ra. Không nên đ Melanie th y nàng s t ru t v tin t c c a Ashley. Nàng t n Chúa đã khi n cho m i ng i k c Melanie và cô Pitty đã quá lo âu h i sáng nên không chú ý đ n s b n ch n c a nàng. Sau m t lúc lâu im l ng, h b ng nghe có ti ng đ ng b ên ngoài. Bác sĩ Meade đang xu ng ng a. Vai ông x xu ng, đ u cúi th p đ n n i ch òm râu xám xoè ra ng c nh cánh qu t. Ông ch m ch p vào nhà, đ t nón và c p xu ng, hôn hai cô gái r i m t nh c lên thang l u. M t lúc sau Phil ch y xu ng. Scarlett và Melanie mu n b t chuy n nh ng c u ta đã đi th ng ra th m nhà và ng i xu ng ôm đ u.

Melly th dài:

– C u y gi n vì b c m đi đánh gi c. M i m i l m tu i. , Scarlett, đ c m t đ a con nh v y ch c thích l m.

Scarlett đang nghĩ t i Darcy, nói c c l c:

– R i đ cho ng i ta gi t nó h ?

Melanie nói mau:

– Thà có m t đ con r i nó ch t còn h n là không có đ a nào. Em không hi u đ c đâu Scarlett, vì em đã có bé Wade, còn ch ... , Scarlett ch thêm có con đ n điên lên! Ch bi t em s cho ch đáng t m khi nói th ng đ u đó, nh ng đó là s th t và là c ao duy nh t c a đàn bà, em cũng bi t rõ đ u đó mà.

Scarlett còn đến để khi cô đi tới. Melanie thì nói:

– Nếu Chúa muốn Ashley phải đi... phải đi theo Chúa, chắc có thể chịu được cái đau đến đó mà cô chịu được chứ? Nếu Chúa muốn cô theo anh ấy thì... Nhưng Chúa sẽ ban cho cô sức chịu đựng. Có điều là chắc chắn không chịu đựng nổi nếu Ashley chết mà chắc chắn không có đứa con nào để an ủi cô. Scarlett, em may mắn lắm. Mẹ Charlie nói em còn con cái nữa. Còn chứ, nếu mẹ Ashley, chắc hẳn em còn phải đi nữa. Scarlett tha thiết cho cô, đôi khi cô ghen với em...

– Ghen... với tôi?

Scarlett kêu lên với một cảm giác phẫn nộ.

– Vì em có một đứa con trai còn chứ thì không. Nhưng lúc chị muốn nghỉ Wade là con chị. Chị ao ước có con.

– Ồ, tôi cũng muốn con!

Scarlett thở ra một hơi. Nàng liếc nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Melanie đang cúi xuống che giấu một điều gì đó. Melanie mong có con nhưng thân hình không thể mang vóc dáng mang thai. Melanie chắc chắn hẳn đứa bé mới chỉ hai tuần tuổi một chút, xương cốt chưa chắc và ngực lép. Hơn nữa, Scarlett không thích nghĩ tới chuyện Melanie có con. Nó làm nàng nghĩ tới những ý nghĩ khác. Melanie có con với Ashley cũng chẳng khác Scarlett đã bắt đầu đi một đường riêng.

– Hãy bỏ qua cho chị nhưng gì đã nói về cháu Wade. Em biết là chị thấy nó như em thấy nó vậy. Em không giận chị chứ?

Scarlett mỉm cười nói:

– Đừng giận người khác. Tất nhiên, chị ra ngoài thăm anh chàng Phil đi. Nó đang khóc đấy.

Chương XV

Bỗng dưng lui về Virginia, đoàn quân đang trở về mùa đông trên bờ sông Rapidan... một đội quân mệt mỏi và gầy nhợt là kết quả sau trận thảm bại ở Gettysburg... Và nhân dịp lễ Giáng Sinh gần tới, Ashley được phép về thăm nhà. Gần một tháng sau hai năm xa cách, Scarlett kinh hoàng trước cảm xúc mãnh liệt của mình. Lúc đang trong đêm ở nhà Twelve Oaks chị nghĩ tới một cô gái cùng Melanie, nàng nghĩ tới sự không bao giờ nàng còn có thể yêu chàng tha thiết như vậy nữa. Nhưng bây giờ, nàng nhận ra cảm xúc của nàng trong cái đêm xa xưa đó chính là sự ghen ghét của một đứa bé được nuôi dưỡng chỉ từ khi bắt đầu một món đồ chơi. Bây giờ tình cảm nàng càng mãnh liệt hơn sau những ngày dài mệt mỏi và nó càng cháy phẫn lên qua những nỗi buồn nên đến khi phải nói ra.

Ashley Wilkes, với bộ quần áo vá vá, phai màu, mái tóc vàng óng ngày trước đã úa màu vì những mùa, hoàn toàn khác hẳn chàng trai nhàn nhã với đôi mắt màu ngọc mà nàng đã yêu trong tuyết trắng của chiến tranh. Nhưng hình ảnh bên cạnh của anh càng làm cho Ashley ngàn lần quý trọng hơn. Màu da xám xịt, ngực và gáy lộ ra một phần của bộ râu mép hoe vàng cong xuống hai bên mép theo kiểu binh lính được nét cuội cùng khiêng chàng trở thành hình ảnh kiêu hãnh của một người lính chiến.

Chàng đang thụt thụt theo lối nhà binh trong bộ quần áo cũ kỹ với khẩu súng lục nằm trong bao da, với bao gươm móp méo đeo vào còng giày và một

chị c đình thúc ng a chi u l m . Đó là Thi u tá Ashley Wilkes c a Quân đ i Liên bang mi n Nam. Thói quen ch huy đã làm cho chàng có s c thái t tin đ m tĩnh, uy nghi và khỏe mi ng đã bi u l rõ tinh th n c ng quy t .

M t cái gì m i l bao trùm đôi vai vuông v n và m t cái gì l nh lũng ng i chi u trong ánh m t chàng . V u o i, l i bi ng tr c kia đã nh ng ch cho tr ng thái c nh giác c a m t con mèo đang rình m i, tinh th n c nh giác kh n tr c ng c a nh ng ng i luôn luôn căng th ng nh dây đàn .

Scarlett đ nh ăn l Giáng Sinh Tara, nh ng sau b c đ n báo tin c a Ashley, không m t uy l c nào trên th gi i, k c nh ng m nh l nh tr c ti p c a Ellen cũng không th nào kéo nàng ra kh i Atlanta. N u Ashley v Twelve Oaks, nàng s h p t p v Tara đ đ c g n nhau, nh ng chàng đã vi t th yêu c u gia đình t i đón chàng Atlanta và ông Wilkes, Honey và India đ u đã có m t trong thành ph . V Tara đ không đ c g p m t chàng sau hai năm dài xa cách ? Không nghe đ c gi ng nói êm đ m m áp c a chàng đ bi t r ng chàng v n không quên nàng ? Không bao gi ! Đ u có th ng m bao nhiêu cũng m c ! Ashley v t i b n hôm tr c l Giáng Sinh cùng m t nhóm thanh niên trong h t đi ngh phép ... M t nhóm ng i bu n hiu đã v ng m t nhi u b n bè t sau tr n Gettysburg. Cade Calvert cũng có m t, ng i g y gu c và ho liên miên, hai anh em Munroe t ra xúc đ ng vì đây là chuy n v phép đ u tiên c a h t năm 1861. Còn Alex và Tony Fontaine, đã quá say, thì c n ào và gây g . Ph i ch hai gi n a m i có chuy n xe, nh ng ng i ch a say trong nhóm ph i h t s c khéo léo m i ngăn hai anh em Fontaine kh i đánh nhau ho c gây g v i ng i l s s ga. Cu i cùng, Ashley ph i đ n c b n v nhà cô Pitty.

– Làm t i nó làm ng i ta t ng là đánh nhau ch a đã Virginia.

Cade gay g t nói khi nhìn hai anh em Fontaine s ng s nh hai con gà ch i tranh nhau đ c quy n hôn cô Pitty tr c khi khi n cô v a lo s v a thích thú .

– T i nó đã nh u say và gây s t khi m i t i Richmond l n . Quân c nh đã l m t i nó r i, và n u không nh tài ăn nói khéo léo c a Ashley, ch c là đã ăn Giáng sinh trong khám .

Nh ng Scarlett không thềm nghe m t i nào c a Cade, nàng đã quá vui m ng vì l i đ c c ng i cùng phòng v i Ashley. T i sao trong hai năm qua nàng dám cho r ng có nh ng ng i đàn ông khác đ p trai và cũng đ yêu? T i sao nàng ch u đ cho h tán tĩnh trong khi Ashley v n còn s ng ? Chàng đã v nhà ch cách nàng b ng chi u r ng c a t m th m trong phòng khách . Nàng ph i c v n đ ng t t c m i ngh l c m i kh i khóc òa lên vì sung s ng m i khi li c nhìn chàng ng i trên tr c ng k v i Melly và India hai bên, và Honey bám vào vai anh. Ph i chi nàng có quy n ng i bên c nh, quàng tay lên c chàng . c gì c v i phút nàng đ c vu t ve tay áo chàng m t l n đ tin ch c r ng chàng th c s ng i đây, đ c c m tay chàng, đ c dùng khăn tay chàng đ th m n c m t c a mình . Melanie đang làm nh th , không m t chút e th n . Quá sung s ng, Melanie đã quên h n tánh r t r e và th n tr ng x a kia, nàng bám vào tay ch ng và tôn ng ng chàng b ng ánh m t, b ng n c i và nh ng gi t l . Quá sung s ng, Scarlett không th y gì b c t c, quá hài lòng nàng cũng quên luôn ghen t c . Ashley tr v là đã quá đ r i !

Lâu lâu, nàng l i đ a tay s má, n i chàng hôn lúc nãy và l i c m th y đê mê r i nàng m m c i v i Ashley. Dĩ nhiên là chàng không hôn nàng tr c . Melanie đã

nhào vào vòng tay chàng, khóc rưng rức, bám chặt lấy Ashley như không muốn chàng ra đi nữa. Sau đó là India và Honey cũng vội chạy tới ôm ông anh, như muốn ôm Ashley ra khỏi tay Melanie. Rồi chàng phẩy hôn cha và mẹ một vài nghiêm trang chàng thì mẹ và chị thông thạo lại gần hai người và vẫn còn mãi lì lợm. Rồi đến cô Pitty, cô cũng như y nhót trên đôi chân như nhấc cựa cô. Sau cùng chàng mới quay sang Scarlett đang bắt các thanh niên trong hội vây quanh đòi hôn, và bắt đầu:

– Ông, Scarlett, em xinh quá, thật là xinh!

Rồi chàng hôn lên má nàng. Với cái hôn này, như người bạn nàng đã đành chúc mừng đến một cánh bay đi. Chờ vài giờ sau nàng mới chạy tới như Ashley chàng hôn môi mình. Rồi nàng sờ ruột thì hỏi chàng có hôn môi mình chẳng nữa chứ có hai người đi riêng một chỗ, chàng ôm ghì lấy đến nàng cúi xuống trong khi nàng phẩy nhón chân lên... và chàng cũng ôm như thế thật lâu và thật lâu. Sung sướng như vậy ý nghĩ đó, Scarlett tin tưởng Ashley sẽ làm như vậy. Nhưng còn quá nhiều thì giờ, còn một tuần nữa kia mà! Chances của nàng sẽ xoay xở để được tiếp xúc riêng với chàng và sẽ thật tuyệt vời:

"Anh còn nhớ những người bạn mình cũ không? Anh đã ở trên các con đường mòn bí mật của chúng mình không? Anh còn nhớ ánh trăng đêm đó sáng tỏ như thế nào khi chúng mình cùng ngồi trên thảm Tara và anh đã để cho em nghe một bài thơ không? (Chúa ơi! Chạy thôi, bài thơ đó là gì?) Anh còn nhớ một chiếc u em sai khớp xương của chân anh bằng em và nhà không?"

Ông, còn rất nhiều chuyện mà nàng có thể vào để bằng mọi tiếng: "Anh còn nhớ...?" Còn thật nhiều kỷ niệm nên thế sẽ mang chàng trở về những ngày thân yêu khi họ còn ngao du khắp phía như những đứa trẻ vô tội, còn thật nhiều điếu số như chàng nhớ thì những ngày mà Melanie Hamilton chưa gặp được. Và trong khi họ nói chuyện với nhau nàng có thể để cho chàng nhớ những cảm xúc và hơi thở, những dấu hiệu để che lấp đi những phần làm chàng đi với Melanie như những viên cho thấy chàng còn để ý tới nàng, và yêu nàng như ngày đã yêu mà chàng đã thật lòng tận tâm tình. Nàng không cần đoán những gì mà hai người sẽ phải làm sau khi chàng tuyên bố yêu nàng bằng những lời chân xác nhất. Chắc chắn biết chàng yêu nàng là đủ... Phải rồi, nàng sẽ chờ đợi chàng, nàng sẽ chờ cho Melanie một sự ngạc nhiên như những giờ phút sung sướng như run rẩy và khóc rưng rức trong vòng tay chàng. Rồi sẽ tới phiên nàng. Một con như như Melanie thì có biết gì là tình yêu?

Đợi cho những ngày vui đoàn tụ xong, Melanie hỏi:

– Anh ơi, anh giờ này nhớ một tên ăn mày. Ai vá đũa cho anh, mà sao lại vá bằng vải xanh?

Ashley nhìn lại bộ quần áo của mình:

– Thật này là còn phong lưu lắm. Cũng so sánh anh với mấy miếng rách kia coi, em sẽ thấy anh còn đẹp hơn nhiều. Mose đã vá quần áo cho anh và vậy là khá lắm rồi, vì trước đây chỉ cần tranh bác ta có bao giờ cảm thấy cây kim. Còn mấy miếng vải xanh, là để của tù binh Yankee. Thà mặc đũa vá vải khác màu còn hơn mặc quần bằng vải. Bỏ anh ăn mặc như một tên ăn mày hả? Em phải cảm ơn Chúa là chàng em chàng trở về nhà và hai bàn chân không. Tuần trước đôi giày cũ mềm của anh đã mòn lủng, anh thì người là phải quần chân bằng bao bố để về nhà nếu không may một bên hai tên trinh sát Yankee. Giày của một trong hai tên đó lại may một bên và khít chân anh.

Rồi chàng duỗi hai chân dài ra cho mắt ngắm nhìn xem đôi giày cao cổ mang nhieu vết trầy trụa.

Cade lên tiếng:

– Còn đôi giày của tên kia thì không vừa chân tôi, nó hẹp và ngắn quá, chân tôi bây giờ cũng nhô díp ra. Đu sao tôi cũng phải trả về đôi khác.

Tony xen vào:

– Vừa mà cái thông xỏ lá ích kỷ này không chịu nhún nhường cho tôi này. Đôi giày đó rất vừa và bền chân như như quý phái của họ Fontaine. Trả đi đôi kia, và giúp má tôi với đôi giày xỏ mũi không có cần này mới cần làm sao. Trả đi cái chỉ tranh bà còn không bao giờ cho bạn da đen mang loại này nữa là khác.

Alex vừa nói vừa nhìn đôi giày của Cade:

– Đừng lo, tôi mình sẽ mua đôi giày nó trên xe lửa. Tao không quan tâm tới chuyện ra mắt má, nhưng tao chỉ lo con Dimity Munroe thấy mày ngón chân tao ngo ngoe lộ ra ngoài thôi.

– Sao được, đôi giày đó là của tôi. Tôi giành trả lại mà.

Tony hỏi anh và anh; Melanie sẽ anh em Fontaine lại gây ra sự nóng nảy xung quanh nhau nên xen vào hòa giải.

Ashley đưa tay lên xoa mắt, giọng nói mệt mỏi còn nhieu vết đỏ do dao cắt mắt kéo da non, buồn bã nói:

– Tôi thì chỉ có bạn râu đen khỏe với bạn cô. Râu đen mập và nói không phải khỏe khoắn, của Jeb Stuart và lão thông Forrest, râu cũng không đẹp bằng, nhưng khi tôi ở Richmond, hai tên trả đánh này (ám chỉ hai anh em Fontaine) của bạn là họ chúng của râu thì tôi cũng phải đi theo. Thế là chúng đề tôi xuống và của phẳng đi. Phải như có Evan và Cade can thiệp chúng mới chịu chừa bạn râu mép lại.

Alex xen vào:

– Như nói quá đó, chỉ Wilkes! Chỉ nên cảm ơn tôi mới phải, nếu không thì chỉ không nhìn ra như đâu, không chỉ nghĩ sẽ đưa ra khi của bạn nữa. Tôi thì làm với là để trả ơn như can thiệp với quân của khi như tôi. Anh còn nói nữa là tôi thì của luôn râu mép cho coi, của ngay bây giờ.

Melanie với vàng kêu lên, nói chuyện với Ashley:

– Không đâu, cảm ơn. Đừng như với trông đẹp thông cảm.

Anh em Fontaine nhìn nhau, giọng nói:

– Khi người ta yêu nhau là với.

Lúc Ashley đứng mình trong sự vắng vẻ như nhìn thấy các bạn ra ga bằng xe của cô

Pittypat, Melanie nắm tay Scarlett:

– Quên áo anh với tôi quá, phải không em? , chỉ cần áo như chèn ảnh thông cho anh với chỉ nhìn là mắt ngắm nhìn thích thú. Phải chỉ còn để với để chỉ may thêm mắt cái quần...

Chỉ cần áo dành thông Ashley khi nhìn cho Scarlett buồn bã vì nàng hết sức mong muốn chính nàng chỉ không phải Melanie thông cho chàng chỉ cần áo đó. Nhưng bạn quân phải bằng như xám lúc sau này cũng trở thành vô giá chỉ cần kém gì châu báu, do đó Ashley cũng phải mua loại quần phải bằng với thô dệt tay. Hơn nữa, loại với này cũng chỉ cần có để cần bao nhiêu nên mắt sẽ binh sĩ đã phải mua quần phải cần để cần của bạn Yankee rồi đem nhuộm với với bạn đào để biến thành màu nâu sẫm. Nhưng Melanie may mắn có để cần mắt khúc như xám với để may

một cái áo - tuy họ không nhìn thấy nó - nàng đã sẵn sàng cho một chiếc quần bình thường ở miền Charleston, và khi anh ta chết, Melanie đã cắt một ít tóc của anh ta gửi về cho bà mẹ cùng một ít vải để riêng kèm theo một mảnh vải nhỏ để thu thập về nhà gửi phút cuối cùng của anh ta mà không đáng để gửi đi đâu gửi ý chết. Thế qua thời gian, người mẹ đau khổ kia biết Melanie cũng có chiếc quần đang chiếu nên gửi tặng nàng một khúc vải và nút để nàng mà bà đã mua để dành tặng cho đứa con đã chết. Scarlett sống sàng hy sinh bất cứ gì để thêm vào cho đứa bé quân phục, nhưng lo ngại đó lại không có ở Atlanta.

Scarlett cũng có một món quà Giáng sinh dành cho Ashley nhưng so với chiếc áo xám của Melanie thì tặng vải của nàng thành vô nghĩa. Đó là một cái túi nhỏ xách tay bằng vải mềm của một sợi kim may quý báu mà Rhett đã tặng, ba chiếc khăn tay của nàng, hai chiếc ghế và một cái kéo. Nhưng nàng không cần chúng để tặng một món gì cá biệt hơn, một món mà chỉ có vải mới tặng cho chiếc quần, một chiếc sơ-mi, một đôi găng tay hay một cái nón. Không, một cái nón thì quý biết chừng nào! Cái mũ trắng bằng rơm mà Ashley đang đội mới xinh xắn làm sao.

Nhưng ở Atlanta thì chỉ có những người không quá xoàng.

Nghĩ tới nón là Scarlett liên tưởng tới Rhett Butler. Họ có quá nhiều nón, nón rơm rộng vành dùng để đội mùa hè, các loại nón hợp thời cho từng loại tóc, nón đi săn, nón vành quai xuồng màu nâu, màu xanh hoặc màu đen. Tại sao họ lại có nhiều nón đến thế trong khi Ashley yêu quý của nàng phải đội những đồ mà mẹ và chiếc quần tặng cho?

Nàng quyết định:

"Mình sẽ bắt Rhett tặng mình chiếc nón màu đen mới của họ. Mình sẽ kết quanh rơm nón một sợi băng xám và may vào đó phù hiệu của chàng".

Nàng đợi lâu khi nghĩ khó mà lấy được chiếc nón nhưng không gì thích cho nàng. Nàng không thể bỏ vì Rhett là nàng cần có nón để tặng Ashley. Họ sẽ đợi ngẩng lên một cách dửng dưng như vẫn thường làm mỗi khi nàng nhắc tới Ashley, và rồi mỉm cười hay không, họ cũng sẽ quyết liệt từ chối. Không, mình có thể đợi để nghe câu chuyện của một thợ bình thường như anh nhà thợ đang cần nón đó, và Rhett sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Suốt chiều hôm đó, nàng tìm cách để gặp riêng Ashley, dù chỉ vài phút thôi, nhưng Melanie lại cắt đứt bên ghế và India cùng Honey cũng như đôi mắt thợ thợ lông mi nhìn theo ông anh của họ qua cửa sổ trong nhà. Ngay cả ông John Wilkes, hãnh diện vì con mình cũng không có dịp tâm tình riêng với Ashley.

Buổi ăn tối cũng trôi qua. Mọi người ở cả đến đến phòng khách và tình hình chỉ tranh. Chỉ tranh. Chỉ tranh là cái quái gì? Scarlett nghĩ là Ashley cũng chẳng buồn nói về chuyện đó. Chàng nói dài dòng thành thói quen lại càng phá lên, hoàn toàn làm cho cuộc đàm thoại - dĩ nhiên mà thôi - trở nên nay Scarlett chưa từng thấy - nhưng dường như chàng chưa nói được bao nhiêu ý nghĩ thật của chính mình. Chàng kể những chuyện vui đùa, nghịch ngợm của các bạn, nhưng thờ ơ, mồm mồm dùng để làm quên đi đối khát, nhưng cuộc di chuyển xa xôi và đi đi về về và mô tả những chi tiết hình ảnh của Tom Lee lúc ông cười ngạo đi qua sau khi rút lui khỏi Gettysburg và dường như họ:

- Các bạn có phải là chiến sĩ của quân miền Nam Georgia không? Tuy nhiên, không có người ở của Georgia, khó mà chiến đấu lâu dài.

Scarlett nghĩ rằng chàng nói huyền thuyên như vậy là để tránh trả lời những câu

hỏi của gia đình đột ra. Khi nàng nhìn thấy đôi mắt của chàng chớp chớp rồi giờc xuống trên cái nhìn phiến muộn dăm dăm của cha, nàng bắn khoản tới hỏi không biết Ashley đang che giấu đi u gì. Nhưng mẹ lo đó cũng qua mau, vì trong nàng chàng còn một chỗ trống nào để cho tất cả đi u gì khác hơn ngoài niềm vui ngọt ngào và lòng khao khát được gặp riêng Ashley.

Niềm vui sáng chói đó vẫn còn kéo dài cho đến lúc mẹ nghĩ là đang quây quẩn bên ánh lửa bập bùng che mờ ngáy. Ông Wilkes và mẹ cô con gái trẻ với khách sạn. Rồi, theo sau ánh nhìn hướng đến của bác Peter, Scarlett, Ashley, Melanie và cô Pittypat lên lầu, nàng chợt nghe thấy lòng như buột. Tại lúc đứng trên hành lang, Ashley mới thấy là của nàng, chỉ là của nàng thôi đưa cho tất cả xúi chúi u này nàng cũng vẫn chưa nói được một lời riêng rẽ với chàng. Nhưng bây giờ, khi nàng vừa chúc ngon thì thấy má Melanie đỏ bừng lên. Ngồi ở chỗ chàng ngồi cúi gằm nhìn tấm thảm, dường như đang cảm kích cho niềm xúc động trong lòng nàng vẫn còn cho thấy đó là đang sung sướng trong lòng. Ngay cả lúc Ashley mới của phòng ngủ, Melanie cũng chưa dám nhìn lên nàng với vàng óng của mau vào. Ashley cũng hiểu tất cả chúc ngon ngon như nàng nhìn sang Scarlett.

Cánh cửa khép lại sau lưng họ, để lại Scarlett há hốc miệng, chợt đón nhận một trái tim tuy nhiên. Ashley không thu xếp nàng nữa. Chàng đã thu xếp với Melanie. Và cho tất cả khi nào Melanie còn sống, cô vẫn cứ vào chung phòng với Ashley rồi khép cửa lại, cách biệt họ với thế giới bên ngoài.

oOo

Ashley sắp lên đường trên Virginia, sắp tiếp tục hành quân trong lớp giá tuyết, đối đầu với trời đông và tuyết đổ, để rời mái tóc vàng óng và thân hình mảnh khảnh trong một lúc nào đó tan biến đi như một con kiến bị bánh xe vô tình nghiền nát. Một tuần với bao nhiêu giờ cảm thấy mệt mỏi, với những giờ đoàn tụ hạnh phúc đã trôi qua.

Bây giờ qua mau, mau như một giờ của còn phải nghĩ tới những việc của như cảnh thông Noel, sáng rực rỡ như những ngọn nến bé nhỏ và lóng lánh ánh kim tuyết của đêm trắng hoàng, trôi mau như nhịp tim đập rộn. Một tuần như nhịp đã làm cho Scarlett vừa đau đớn vừa sung sướng vì mới lúc nào có một tình cảm mà nàng sẵn lòng sau khi Ashley đã ra đi, nhưng vì cảm mà nàng có thể nhận ra sự phân tách trong những tháng dài sắp tới, để tìm được những niềm an ủi nhỏ nhỏ. Đó là những lời khiêu vũ, ca hát của điệu valse vì Ashley, đoán trước ý muốn chàng, cảm thấy khi chàng cảm thấy, im lặng nghe chàng nói, dăm dăm nhìn thân người ở trong tay chàng, để ý tới mọi cái nhíu mày, mọi khóe môi... Một tuần đã qua mau trong khi chỉ tranh giành tiếp diễn không biết đến bao giờ.

Ngồi trên đi-văng trong phòng khách với món quà tính trên gối, nàng đợi Ashley đang tiếp đãi Melanie, cầu mong chàng xuống lầu với mình và nàng sẽ được thấy chàng chớp mắt cho được một cái riêng với chàng trong một lúc. Nàng lắng tai nghe tiếng động trên lầu, nhưng ngôi nhà vẫn yên tĩnh một cách kỳ lạ, yên tĩnh đến nỗi nàng nghe rõ cả tiếng của mình. Cô Pitty đang vui đùa khóc ở phòng riêng vì Ashley đã tiếp đãi cô cách đây nửa giờ. Không một tiếng thì thầm hay tiếng khóc nào sau cánh cửa phòng ngủ đóng im ỉm của Melanie.

Scarlett có cảm thấy Ashley đã ở trong đó quá lâu rồi, nàng hỏi sự thật vì Ashley vẫn kéo dài giây phút tiếp biệt với, vì thời gian qua mau mà dịp may của

Scarlett ôn lại những gì đã xảy ra và nói với chàng trong sự tự tin qua những câu chuyện và bài hát. Nàng nghĩ có lẽ không còn có dịp nào để nói nữa.

Thật thì u câu nhỏ nh nhỏ ng nhỏ ng nhỏ n nh :

"Ashley, anh phải thận trọng, nghe không? Đừng để chân bước t, coi chừng c m. Anh chú ý nh d m. Đừng quên lót m t t báo trong ng c áo nó che gió r t nhi u!"

Còn nhiều u chấy khác, nhiều u chấy nên thối hủi trừ ngứa mà nàng muợn đồ cứt trong ánh mặt chằng, dẫu chằng chầy ngứa nói gì .

Bao nhiêu là chuyện nh nh ng i không đ th i gi ! Đ n nh ph t cu i cùng còn i cũng b Melanie t c đ t c a nàng n u ch ta c b m sát chàng ra t i c a, t i nhà xe. T i sao nàng không tìm đ c đ p su t tu n qua ? Ch vì Melanie c m m t bên chàng v i ánh m t tr iu m n, ch vì b n bè, l ng gi ng và thân nhân c a chàng luôn luôn hi n di n trong ng i nhà n y, t sáng t i t i làm Ashley không bao gi đ c m t mình . R i t i t i, cánh c a phòng ng i kh p ch t sau i ng chàng và Melanie. Trong nh ng ngày sau cùng, chàng không hé i m t đ i u gì trong ánh m t ho c b ng i nói v i nàng, ngoài nh ng tình c m thông th ng c a m t ng i anh đ i v i cô em, ho c c a ng i i b n đ i v i m t ng i i b n, m t ng i i b n thân thi t quá lâu. Nàng không th đ chàng đi, có i là m m m m mà ch ng bi t chàng có yêu nàng không. R i sau đó, đ u chàng có ch t đi, nàng v n có th t an i v i m i tình bí m t n y cho đ n ch t .

Sau một lúc chờ đợi dài gần nửa giờ, nàng nghe thấy tiếng giày đi xuống trên cầu thang, rồi tiếng cửa mở ra và đóng lại. Tiếng chân chàng đang bước xuống thang lầu. Trời ơi Chúa ! Chàng chỉ xuống một mình ! Melanie ra khỏi phòng. Bây giờ chàng sắp thu xếp với nàng, trong vài phút thôi, nhưng là những phút quý giá nhất đời.

Ashley chầm chậm bước xuống thang, mỉm cười định thúc giục cậu kêu lên keng và tiếng khóa lách cách của bao gối chầm chậm vào gối. Chàng bước xuống phòng khách với đôi mắt buồn thỉm. Chàng cảm thấy mình cần nghỉ ngơi một chút chàng trông như một người bị bệnh tật. Nàng đứng lên khi Ashley bước vào và cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì trông cậu như một chàng trai như một chàng trai mà nàng chờ đợi. Bao súng và dây lưng của chàng thối bóng, mỉm cười định thúc giục cậu và bao gối sáng choang như bác Peter đã cố gắng đánh cho thối bóng. Chiếc áo khoác màu không đẹp của cậu và cậu không vì thế mà đã bị hời thúc phẫn làm mau nên có vài đồ đạc của cậu. Chiếc áo khoác màu xám mờ nhạt anh không thích gì cả với cái quần dài cũ kỹ và vớ và đôi giày trông như cũ, nhưng cậu chàng trông như một chàng áo giáp bóng bóng, chàng sẽ không thua gì người và hiểu biết trong gia đình cậu đi con gái.

Nàng đi t ng t van l n:

– Ashley, em có thể đi a anh ra ga không ?

– Không em, ba anh và mẹ y đã à em gái s ra đó . V i i, anh v n mu n em t
giã anh i đây h n là đ em ph i run r y t i nhà ga. i đây có nhi u k ni m h n.
Nàng h y b ngay k ho ch c a mình . N u India và Honey, hai con nh ghét
nàng nh t có m t trong lúc chia tay, ch c ch n àng s không có đp may nào
đ nói chuy n riêng v i Ashley.

– Vội thì em không đi. Ashley, anh nhìn xem em có một món quà khác cho anh đây.

Nàng rút rìu ra, bầy giòi đúng là lúc nàng phải trao nó cho chàng. Đó là một chiếc đai màu vàng, làm bằng thừng a quý Trung hoa, được vẽ những hình thú. Rhett Butler đã mang từ Havana về cho nàng một chiếc khăn choàng nhũ u thúng trăn, chiếc khăn thêu hình chim chóc và bông hoa màu đỏ sẫm và xanh. Suốt tuần qua nàng đã kiên nhẫn gõ hết những mảnh thêu và cắt ra một mảnh a, may lại thành chiếc đai dài.

– Scarlett, khăn đẹp quá! Em may khéo phải không? Vội là anh quý nó biết bao nhiêu. Thắt giùm anh đi. Tôi biết sẽ tái mặt vì ganh tị với chiếc áo khoác và cái đai tuyệt vời này.

Nàng quàng đai vòng quanh ngực chàng, ngay trên sơ mi và thắt lại thành một cái nút. Melanie đã cho chàng áo mới, nhưng còn cái đai này mới chính là món quà của nàng, một món quà kín đáo của riêng nàng để chàng mang ra trước. Nó sẽ làm chàng nhớ đến nàng mỗi khi nhìn thấy nó. Nàng lùi lại và ngắm nghía Ashley, hãnh diện nghĩ rằng ngay cả Tổng thống Jeb Stuart với cái đai rực rỡ và chiếc lông chim trên nón của ông ta cũng không thể nào bằng bao nhiêu chàng kị binh của lòng nàng.

Chàng vỗ a mân mê viền đai, vỗ a lên vai:

– Đẹp quá Scarlett! Nhưng có phải em đã cắt một cái áo dài hay một cái khăn choàng đẹp vậy không? Đáng lẽ em không nên làm vậy, Scarlett. Lúc này những món xinh xắn đó khó kiếm lắm.

– Ồ, Ashley, em có thể...

Nàng suýt nói là có thể cắt trái tim của em để cho anh nhớ anh còn nhớ nàng nói tránh đi:

– Em có thể làm tất cả mọi thứ vì anh.

Một Ashley rằng rằng lên đôi chút:

– Thật sao? Vội thì có một việc em có thể làm vì anh, Scarlett. Đó là việc sẽ làm để ước anh thanh thản khi xa.

– Gì vậy anh?

Nàng vui sướng nghĩ, sẵn sàng hứa tất cả những chuyện vượt khả năng mình.

– Scarlett, em giúp anh chăm sóc Melanie.

– Chăm sóc Melly?

Tim nàng như thắt lại. Thì ra đó là lúc khi còn ở sau cùng của chàng trong khi nàng ao ước được hứa hẹn như ngày hoàng hôn, đẹp đến nỗi Scarlett bỗng giật mình. Đây là lúc của nàng với Ashley, của riêng nàng. Vội mà cái bóng xanh xao của Melanie cũng chen vào được. Sao chàng lại có thể nhớ tên Melanie trong lúc chia tay này? Sao chàng lại có thể yêu cầu nàng một việc như vậy?

Ashley vẫn không chú ý tới việc tuy nhiên của nàng, như ngày trước, chàng nhìn nàng với vẻ xa vắng, như đang nhìn một vật gì khác chứ không phải nàng.

– Phải, em hãy bớt chút thời giờ lo cho Melanie giùm anh. Chị em yêu cầu điều gì mà không biết, và sẽ gây gוע thêm vì lo lắng sức khỏe anh binh và may vá. Chị em còn nhút nhát lắm. Ngoài cô Pittypat, chú Henry và em, Melanie không còn một người thân nào nữa, ngoại trừ bà Burr và Macon, nhưng bà là bà con quá xa. Cô Pitty... Scarlett, em đã rõ cô yêu cầu như một đứa bé. Còn chú Henry thì đã già, Melanie thì em nhớ u lắm, không phải vì em là vợ của Charles mà vì...

vì em chính là em. Melanie thò tay vào ngực em ruột vẩy. Scarlett, anh thò tay vào ngực không yên khi nghĩ tới việc gì xảy ra nếu anh chết đi mà vẫn anh chết còn ai để trông chừng. Họ đã vào anh đi!

Scarlett không tài nào nghe được câu nói của anh vì quá sợ lúc Ashley nói "nếu anh chết đi".

Một ngày dò bản danh sách tên thật là nàng muợn nghề dệt, biết rằng mình sẽ mất tất cả nếu có chuyện gì xảy ra cho Ashley. Nàng luôn luôn nàng vẫn nuôi tên thợ dệt, dẫu cho quân đội Liên bang miền Nam có hoàn toàn bị tan rã đi nữa, Ashley vẫn không hề hối hận gì. Nàng bây giờ chàng đã nói ra những điều bí mật của nàng. Nàng nhận được vì sợ hãi. Một sự sợ hãi đầy mê tín mà lý trí nàng không thể đánh đổ nổi. Giòng máu Ái Nhĩ Lan đã biến nàng thành con người sợ hãi theo trực giác, khi nàng cảm thấy trước sự chết chóc và trong đôi mắt to màu xám của Ashley, nàng có thể nhìn thấy một nỗi buồn xa vắng mà nàng nghĩ rằng đó là dấu hiệu của một kẻ cảm thấy bàn tay lạnh buốt của thời gian đang chiếm vai mình và đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một hồn Banshee.

– Đừng nói vậy, anh. Dẫu là nghĩ tới thôi, cũng không nên. Đừng nói chuyện chết chóc! Kìa, anh đừng kinh mau đi.

Ashley mỉm cười vì sợ sợ hãi khi nhìn thấy trong gương nói của nàng.

– Em hãy đừng kinh giùm anh và đừng luôn miệng nói như vậy.

Nàng Scarlett không thể trả lời vì đang kinh hoàng bởi hình ảnh trong gương. Nàng thấy Ashley nằm chết trên lớp tuyết tại Virginia, cách xa nàng. Ashley nói tiếp tục nói, cũng bằng một giọng buồn bã, an ủi, càng tăng thêm nỗi sợ hãi của Scarlett cho tới khi cảm thấy đó xóa nhòa lòng ghen tị và chết vì sợ hãi.

– Anh nhớ em nhé vẩy vì chết vì một lý do thôi, Scarlett. Anh không thể nào nói được như người gì xảy ra tới cho anh hay cho chúng ta. Nhưng khi ngày tàn, tới lúc đó anh đang ở cách xa đây, dẫu cho anh còn sống cũng vậy, anh sẽ rời xa nên không thể nào chăm sóc cho Melanie được.

– Ngày... ngày tàn...?

– Ngày tàn của chiến tranh... Mà cũng là ngày tàn của thế giới.

– Ashley, chắc anh không tin là bọn Yankee sẽ đánh bại được chúng ta chứ?

Suốt tuần nay anh đã nói là Tên thợ dệt Lee mạnh vô cùng mà.

– Suốt tuần qua anh luôn luôn nói điều như bao nhiêu quân nhân khác khi vô phép. Tôi sao lại phải làm cho cô Pitty và Melanie lo sợ trước khi họ cảm thấy lo sợ? Đúng, Scarlett, anh nghĩ rằng bọn Yankee sẽ thắng ta. Gettysburg là bằng chứng của ngày tàn. Người tôi hiểu phải không thì nào hiểu được. Họ không thể nào ý thức được chúng ta sẽ chịu đựng được bao lâu. Nhưng, Scarlett... một số binh sĩ của anh đi chân không, trong lớp tuyết dày dưới Virginia. Một khi nhìn thấy bàn chân tê cóng quỳ trong giày rách họ sẽ bao bọc, hay nhìn những vết máu của họ đổ trên tuyết, anh biết rằng anh còn một đôi giày nguyên vẹn...

Thật là anh có ý định quăng nó đi để đi chân không như một người.

– Ồ, Ashley, họ đã vào em là đừng quăng nó đi!

– Thấy những chuyện đó và nhìn vào quân Yankee là anh thấy tất cả đều phi lý. Scarlett, quân Yankee một hàng ngàn lính ở Âu châu! Phấn đông những tù binh bị bắt giữ ở đây dẫu không nói được tiếng Anh. Họ là người Đức, người Ba Lan di cư, người Ái Nhĩ Lan nói tiếng Gaelic. Nhưng khi chúng ta mất đi một người lính, chúng ta không tìm được người thay thế. Giày họ cũng không

cách nào có thể có đôi giày khác. Chúng ta đang ở trên cùng một chiếc giường. Làm thế nào có thể có đôi giày ở dưới và ở trên cùng một chỗ?

Nàng cười nghĩ:

"Đu Liên bang miền Nam tan rã như cát bụi, dù có thể giữ lại di tích cũng không, chứ còn chàng và nàng! Em không thể nào sống nếu không khi anh đã chết".

– Scarlett, anh không muốn em nói gì về anh và nói. Anh không muốn nghe gì về thân của mình phải lo sợ. Phải em, không phải anh muốn cho em sống khi nói về người đó đâu, anh chỉ thích tìm sao phải như em chăm sóc giùm Melanie thôi. Chắc là em yêu đủ rồi còn em thì muốn biết. Biết được hai người ở ngoài kia đang làm gì, anh sẽ cảm thấy yên lòng dù có chuyện gì xảy ra cho anh. Hãy đi đi!

– Em xin hãy đi.

Nàng đáp mau vì cảm thấy như thể đã xuất hiện sau lưng Ashley nên sẵn sàng hãy đi đi.

– Ashley! Ashley! Em không thể đi! Em đã mất hết can đảm rồi.

– Em phải can đảm lên.

Giọng Ashley bỗng biến đổi, rõ ràng và thản nhiên. Chàng nói thật mau như đang khi nguy hiểm đến đời.

– Em phải có can đảm. Nếu không, làm sao anh chịu được?

Scarlett sung sướng nhìn Ashley, thể hiện có phải chàng muốn nói khi xa nàng, chàng cũng đau khổ? Mất chàng sao sẽ sống như khi thể giả Melanie biến mất sống thưng lủi. Nhưng nàng không thể đoán được như gì Ashley đang nghĩ. Chàng cúi xuống, nâng mặt nàng lên và hôn vào trán.

– Scarlett, Scarlett! Em thật hoàn toàn và có nhiều người khác. Em đẹp lắm, không phải chỉ đẹp khuôn mặt mà cả con người em, cả thân hình, cả thể chất cũng như linh hồn.

Đem đủ vì những lời khen, vì sự va chạm của bàn tay chàng, Scarlett sung sướng thì thầm:

– Ồ, Ashley, không mất ai ngoài anh...

– Anh vui sướng khi nghĩ rằng có lẽ anh là người hiểu em nhiều nhất và anh có thể nhìn thấy những điều đẹp đẽ trong em mà người khác vì quá vô tình hay quá hẹp hòi nên không nhận biết.

Ashley ngừng nói, hai tay buông xuôi, nhưng mất chàng và dán chặt mặt nàng. Nàng nhìn thể hiện chàng nói tiếp, nàng muốn nhón gót lên để nghe chàng nói ba tiếng tiên "Anh yêu em". Nhưng Ashley chẳng nói gì nữa. Nàng quýnh quá tìm mặt dưới hiu trên nét mặt Ashley. Mỗi nàng run lên vì biết chàng chẳng còn gì để nói.

Lời thì thầm vang lên trong lòng nàng không sao chịu được nên phải kêu lên thành tiếng "Ồ!" nhỏ nhẹ, trên con người phản ứng, nước mắt tràn ra. Nàng chỉ nghe có tiếng động ngoài tiếng, mất tiếng động ghê tởm và tàn nhẫn như của nàng như là Ashley sắp phải đi. Tiếng động nghe như âm thanh ma quái, như tiếng sóng vỗ vào mũi thuyền của Charon. Bác Peter quỳ mình trong mặt chiếu của mình như bông đã mang xe ra để ông đi về Ashley đi.

Ashley nói "Tôi biết" thật êm dịu, lấy chiếc nón ngựa vành mà nàng đã đem gọt Rhett xin rồi biến vào gian phòng ngoài tầm mắt. Tay đặt trên nệm của, chàng quay lại nhìn nàng, mất cái nhìn dài, sâu và ấm áp, như muốn ghi khắc

nhìn ngẩng nét trên mặt, trên thân thể nàng. Qua màn lưới mỏng, nàng nhìn thấy rõ mặt chàng và hai thân thể trần truồng, nàng biết chàng sẽ ra đi, ra đi khỏi số phận của nàng, khỏi căn nhà an toàn, ấm cúng, ra khỏi cuộc đời nàng và có lẽ mãi mãi sẽ không bao giờ còn nói lên những tiếng nàng mong đợi. Thời gian trôi mau như nước chảy và bây giờ đã trở lại. Nàng lập vấp chệch qua phòng khách bước ra nhà ngoài và bước lên chèo đai Ashley thì thào:

– Hôn em đi. Hôn đôi mắt tôi.

Ashley nhìn nàng ôm nàng và cúi xuống. Môi chàng vấp chạm môi Scarlett, nàng đã quên mất cảm giác Ashley. Chàng ôm siết nàng một lúc.

Rồi chỉ cónón rướ xuống sàn nhà, và Ashley gập tay nàng ra nắm chặt:

– Không, Scarlett! Không thể được.

Scarlett nhìn ngào:

– Em yêu anh, em vẫn luôn luôn yêu anh. Em không bao giờ yêu ai khác. Em lấy Charlie chỉ vì ... chỉ vì muốn làm anh đau xót. Ôi, Ashley! Em yêu anh đến nỗi có thể đi bỏ đến Virginia để được gần anh, để nấu ăn cho anh, đánh giày cho anh và chăm sóc lông ngựa cho anh... Ashley, nói yêu em đi, em sẽ sống với những tiếng đó cho đến chết.

Chàng đột nhiên cúi xuống nắm chặt chỉ cónón lên và Scarlett nhìn thoáng mặt chàng. Mặt khuôn mặt cô rúm mà nàng chưa hề nhìn thấy, mặt khuôn mặt hoàn toàn mặt hằn vết xa vắng của ngày tháng. Khuôn mặt đó đã chinh phục chàng yêu nàng và sung sướng vì được nàng yêu, những tiếng thì cũng bước lên mặt trẻng thái đến có gì là sự hân hoan kia với nỗi xấu hổ và thất vọng.

Giọng Ashley khàn khàn:

– Tôi biết em.

Tiếng mặt của kêu lách cách, mặt lưng gió lồng vào làm run rẩy tấm màn.

Scarlett run bần bật nhìn theo chàng chệch ra xe, thanh kim lỏng lách đổ ánh sáng yếu ớt của mặt trời mùa đông. Hàng tua với của chỉ cónón đai kêu phập phật.